C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Osviceni.pdb

PDB Name: Stephen King - Osvícení
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

STEPHEN KING
OSVÍCENÍ

Pro Joea Hilla Kinga, který je osvícený.

Redaktorem této knihy, stejně jako předchozích dvou, byl pan William G. Thompson, vtipný člověk zdravého rozumu. Jeho podíl na knize byl velký, a za to mu děkuji.
S. K.

Některé z nejkrásnějších a nejoblíbenějších světových hotelů se nacházejí v Coloradu, ale hotelu na těchto stránkách nebyl předlohou žádný z nich. Hotel Overlook a lidé s ním spojení existují pouze v autorově představivosti.

Bylo to také v tomto bytě, kde stály… obrovské ebenové hodiny. Jejich kyvadlo se pohybovalo sem a tam s tupým, těžkým, monotónním duněním; a když… se měla naplnit hodina, vydaly mosazné plíce hodin zvuk tak jasný a hlasitý a hluboký a neobyčejně muzikální, zvuk tak prazvláštní a důrazný, že po každém pádu hodiny byli hudebníci z orchestru přinuceni odložit své nástroje… aby mu mohli naslouchat; tanečníci waltzu museli ustát ve svých figurách a celá rozjásaná společnost se na chvíli nechala vyvést z rovnováhy, a když doznívalo dunění hodin, bylo vidět, jak slabší jedinci zbledli a ti starší a usedlejší si

mnuli čelo jako v zmatené snové meditaci. Když se ozvěna utišila, shromážděním náhle zachvěl nesmělý smích… a oni se usmívali jakoby vlastní nervozitě… a šepotavě si vzájemně přísahali, že příští bití v nich podobné pocity nevzbudí, ale pak, když uplynulo dalších šedesát minut… hodiny začaly znovu odbíjet a všichni byli znovu vykolejeni a rozechvěni a zamyšleni jako předtím. Ale jinak to byla veselá a úžasná zábava…

E. A. Poe Maska rudé smrti

Spánek rozumu rodí monstra.
Goya

Jednou se rozsvítí.
lidové přísloví

ČÁST PRVNÍ – Úvodní záležitosti

1 – PŘIJÍMACÍ POHOVOR

Jack Torrance si pomyslel: důležitý blbeček.

Ullman měl metr pětašedesát a zženštile hbité pohyby, které jsou zřejmě vlastní výhradně malým tloušťkům. Pěšinku ve vlasech měl naprosto dokonalou a jeho tmavý oblek byl střízlivý a pohodlný. Já jsem ten, jemuž můžete svěřit své starosti, říkal ten oblek solventnímu zákazníkovi. K zaměstnancům ovšem hovořil úsečněji: Dejte si na mě pozor. V klopě obleku tkvěl rudý karafiát, zřejmě proto, aby si na ulici nikdo nespletl Stuarta Ullmana s místním funebrákem.

Když tak Ullmana poslouchal, musel si Jack přiznat, že by se mu zřejmě za daných okolností nelíbil na té druhé straně stolu vůbec nikdo.

Ullman mu položil nějakou otázku, kterou přeslechl. To bylo špatné; Ullman byl typ člověka, který si podobná selhání ukládá do mentálního pořadače, aby je později mohl vyhodnotit.

„Promiňte?“

„Ptal jsem se, jestli vaše manželka přesně ví, do čeho se pouštíte. A je tu přirozeně také váš syn.“ Sklopil oči k žádosti, která ležela před ním. „Daniel. Vaše paní z toho nemá ani trochu strach?“

„Wendy je mimořádná žena.“

„Váš syn je také mimořádný?“

Jack mu věnoval široký reklamní úsměv. „Připouštím, že si to o něm myslíme. Na pětiletého kluka je dost soběstačný.“

Ullman úsměv neopětoval. Založil Jackovu žádost do pořadače, který pak uložil do zásuvky. Stůl byl teď naprosto čistý, až na diář, telefon, skládací lampu a košík na došlou a odesílanou korespondenci. Obě jeho přihrádky byly také prázdné.

Ullman vstal a došel ke kartotéce v rohu. „Obejděte stůl, prosím, pane Torranci. Podíváme se na plány jednotlivých pater hotelu.“

Vrátil se s pěti velkými listy a položil je na ořechovou desku stolu. Jack mu stál po boku a příliš si uvědomoval vůni Ullmanovy kolínské. Všichni mí muži mají kolínskou English Leather, nebo chodí jen tak, napadlo ho úplně bez souvislosti. Musel stisknout jazyk mezi zuby, aby se ubránil smíchu. Za zdí se slabě ozývaly zvuky z kuchyně hotelu Overlook, kde se chystal oběd.

„Horní patro,“ řekl Ullman energicky. „Půda. Naprosto nic, jen spousta harampádí. Od druhé světové války změnil Overlook několikrát majitele a zdá se, že každý ředitel nechal na půdu vyházet všechno nepotřebné. Chci tam nechat naklást pasti na krysy a otrávené návnady. Některé pokojské ze třetího patra tvrdí, že odsud slyšely šramot. Já tomu nevěřím, alespoň zatím ne, ale je tu určitá nepatrná možnost, že se do hotelu Overlook dostala ojedinělá krysa.“

Jack, který byl přesvědčen že v každém hotelu na světě je jedna dvě krysy, držel jazyk za zuby.

„Přirozeně nesmíte svému synovi za žádných okolností umožnit přístup na půdu.“

„Ne,“ řekl Jack a znovu se zářivě usmál. Bylo to ponižující. To si ten důležitý blbeček vážně myslí, že by nechal svého syna poflakovat se na půdě, plné krysích pastí, starého nábytku a bůhvíčeho ještě?

Ullman vzal plán horního poschodí a odložil jej do zásuvky.

„Overlook má sto deset ubytovacích jednotek. Třicet z nich jsou apartmá. Všechna jsou tady ve třetím poschodí. Deset v západním křídle (včetně prezidentského apartmá), deset v centrální budově a dalších deset ve východním křídle. Všechna nabízejí nádherný výhled."

Mohl by sis ušetřit aspoň ty reklamní kecy?

Ale neřekl nic. Potřeboval tu práci.

Ullman zasunul třetí patro dospodu a společně se podívali na druhé.

„Čtyřicet pokojů," řekl Ullman. „Třicet dvoulůžkových, deset jednolůžkových. A v prvním patře dvacet a dvacet. Plus tři komory na prádlo v každém poschodí a sklad, který je na nejvýchodnějším konci hotelu ve druhém poschodí a nejzápadnějším v prvním. Otázky?"

Jack zavrtěl hlavou. Ullman odstrčil plány druhého a prvního patra.

„Teď přízemí. Tady uprostřed je recepce. Za ní jsou kanceláře. Přízemí má čtyřiadvacet metrů na každou stranu od recepčního stolu. Tady v západním křídle je jídelna a denní bar Colorado. Kongresový a taneční sál jsou ve východním. Otázky?"

„Jen co se týče sklepa," řekl Jack. „Pro zimního správce je to nejdůležitější podlaží. Tam se všechno odehrává, abych tak řekl."

„Watson vám to všechno ukáže. Plán sklepa je na stěně v kotelně." Působivě se zamračil, zřejmě aby ukázal, že jako ředitele se ho takové pozemské věci jako kotelna nebo instalace netýkají. „Asi by nebylo od věci dát tam dolů také pár pastí. Minutku…"

Naškrábal si nějakou poznámku do bloku, který vytáhl z náprsní kapsy (na každém listě bylo napsáno Z pracovního stolu Stuarta Ullmana), list vytrhl a hodil jej do přihrádky košíku určené pro odesílanou poštu. Vypadal tam osaměle. Blok znovu zmizel v Ullmanově kapse. Jako by tím zakončoval nějaký kouzelnický trik. Teď to vidíš, Jacky, a teď už ne. Ten chlap je skutečně rozený hlavoun.

Znovu zaujali svá výchozí stanoviště, Ullman za stolem a Jack před ním, zpovídající a zpovídaný, žadatel a nedůvěřivý šéf. Ullman položil své malé pěstěné ručky na stůl a zahleděl se přímo na Jacka, malý, plešatějící mužík v bankéřském obleku a nenápadné šedé kravatě. Květina v jeho klopě byla vyvážena malým odznáčkem v druhé. Zlatými písmeny na něm bylo vyvedeno slovo PERSONÁL.

„Budu k vám naprosto upřímný, pane Torranci. Albert Shockley je vlivný člověk s velkým zájmem o Overlook, který letos poprvé v celé své historii vykázal zisk. Pan Shockley rovněž zasedá ve správní radě, ale není to člověk z praxe, což sám připouští. Své přání týkající se správy hotelu však vyjádřil zcela zřetelně. Chce přijmout vás. A tak vás přijmu. Kdybych však měl v této věci volnou ruku, nevzal bych vás."

Jack v klíně zaťal pěsti. Potil se. Důležitý blbeček, důležitý blbeček, důležitý –

„Nemyslím si, že vám na mém mínění nějak záleží, pane Torranci. A je mi to jedno. Vaše city ke mně nehrají žádnou roli v mém přesvědčení, že se na tu práci nehodíte. V sezóně, od patnáctého května do třicátého září, zaměstnává Overlook sto deset lidí na plný úvazek; dalo by se říci jednoho člověka na jednu ubytovací jednotku. Nemyslím si, že mě mají moc rádi, někteří si dokonce zřejmě myslí, že jsem tak trochu parchant. V tom by mohli mít pravdu. Člověk musí být tak trochu parchant, když chce řídit lidi způsobem, jaký si takovýto hotel zaslouží."

Podíval se na Jacka, jestli k tomu nechce něco podotknout, ale Jack po něm znovu blýskl úsměvem, širokým a útočně vyceněným.

Ullman řekl:

„Overlook byl postaven v letech 1907 až 1909. Nejbližší město je Sidewinder, čtyřicet mil východně odsud po silnicích, které bývají někdy od konce října nebo od listopadu až do dubna uzavřené. Postavil jej muž jménem Robert Townley Watson, dědeček současného údržbáře. Bydleli tu Vanderbiltové a Rockefellerové a Astorové a Du Pontové.

V prezidentském apartmá se ubytovali čtyři prezidenti. Wilson, Harding, Roosevelt a Nixon."

„Hardingem a Nixonem bych se moc nepyšnil," zabručel Jack.

Ullman se ušklíbl, ale nechal to bez poznámky. „Pro pana Watsona se hotel ukázal být velkým soustem, a tak jej v roce 1915 prodal. Znovu byl prodán v letech 1922, 1929 a 1936. Do konce druhé světové války byl prázdný, pak jej koupil milionář Horace Derwent, vynálezce, pilot, filmový producent a

podnikatel.“

„To jméno znám,“ řekl Jack.

„Ano. Čeho se dotkl, měnilo se ve zlato… kromě hotelu Overlook. Utopil v něm přes milión dolarů, ještě než první poválečný host vůbec vstoupil do dveří. Vetché trosky proměnil v zámek. Byl to on, který vybudoval roqueové hřiště, které jste tak obdivoval, když jste přijel, jak jsem si všiml.“

„Roqueové?“

„Roque je britským předchůdcem našeho kroketu. Kroket je zparchantělý roque. Podle pověsti se Derwent naučil tu hru od svého tajemníka a úplně se do ní zbláznil. Možná máme nejlepší roqueové hřiště v Americe.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Jack vážně.

Roqueové hřiště oddělené živým plotem, umně sestříhaným do podoby různých zvířat, a co dál? Člověče nezlob se v životní velikosti za kůlnou s nářadím? Byl už z pana Stuarta Ullmana velice unavený, ale Ullman zjevně ještě neřekl všechno. Musel si odříkat svoje, do posledního slova.

„Když přišel o tři milióny, prodal Derwent hotel skupině kalifornských investorů. Ti však udělali podobně špatnou zkušenost. Nebyli to prostě lidi z branže.

V roce 1970 koupil hotel pan Shockley se svými společníky a svěřili jeho řízení mně. Pár let jsme se také pohybovali v mínusu, ale musím říct, že důvěra současných majitelů ve mě nebyla nikdy otřesena. Minulý rok jsme to zlomili. A v letošním roce se hotel poprvé ve své sedmdesátileté historii dostal do plusu.“

Jack si připustil, že pýcha toho úpravného mužíka je oprávněná, a to v něm znovu vzbudilo původní nevoli.

„Nevidím žádnou spojitost mezi barvitou historií hotelu a vaším pocitem, že se na to místo nehodím, pane Ullmane,“ řekl.

„Jednou z příčin, proč Overlook prodělal tolik peněz, je finanční propad, který přichází každou zimu. Snižuje to zisky víc, než byste věřil, pane Torranci. Zimy jsou tu neuvěřitelně kruté. Abych se s tímto problémem vypořádal, rozhodl jsem se zaměstnat zimního správce na plný úvazek. Ten by měl podle určitého harmonogramu vytápět jednotlivé části hotelu, provádět údržbu a dělat potřebné opravy, jakmile vyvstane nutnost. Být neustále ve střehu pro případ nepředvídaných událostí. První zimu jsem najal rodinu místo jednoho muže. A došlo k tragédii. K strašné tragédii.“

Ullman se na Jacka chladně a zpytavě zahleděl.

„Udělal jsem chybu, to dobrovolně přiznávám. Ten člověk byl opilec.“

Jack cítil, jak se začíná šklebit, jak jeho ústa vytvářejí pravý opak onoho zářivého reklamního úsměvu. „A tak. Myslel jsem, že vás Al informoval. Já už jsem toho nechal.“

„Ano, pan Shockley mi říkal, že už nepijete. Také mě informoval o vašem posledním zaměstnání… o vašem posledním důvěryhodném zaměstnání, dalo by se říct. Učil jste angličtinu na vermontské přípravce na univerzitu. Ztratil jste nervy; nemyslím, že je zapotřebí to nějak rozvádět. Ale skutečně si myslím, že Gradyho případ je určitým poučením, a proto jsem nadnesl záležitost vašeho… vaší minulosti. Během zimy 1970-1971, poté, co jsme hotel dali do pořádku, ale ještě před první sezónou, jsem najal toho… toho nešťastníka Delberta Gradyho. Přestěhoval se do bytu, kde budete bydlet také vy se svou manželkou a synem. Měl manželku a dvě dcery. Já jsem k tomu měl jisté výhrady, především proto, že zima je tu mimořádně tuhá a Gradyovi museli počítat s tím, že budou pět až šest měsíců odříznuti od světa.“

„Ale to není tak docela pravda, ne? Jsou tu přece telefony a vysílačka v pásmu občanských radiostanic. A národní park Skalisté hory je v doletu helikoptéry a určitě tam jednu dvě mají.“

„O tom nic nevím,“ řekl Ullman. „V hotelu je obousměrná vysílačka, kterou vám pan Watson ukáže a dá vám k ní seznam správných frekvencí, na kterých můžete přivolat pomoc. Telefonní linky odsud do Sidewinderu jsou stále ještě vedeny nad zemí, takže každou zimu dochází k poruchám a oprava trvá od tří do šesti týdnů. Ve vybavení jsou také motorové saně.“

„Pak se tedy nedá mluvit o odříznutí od světa.“

Pan Ullman se zatvářil ukřivděně. „Kdyby třeba váš syn nebo vaše žena uklouzli na schodech a utrpěli frakturu lebky, pane Torranci. Napadlo by vás v tu chvíli, že jste odříznuti od světa?“

Jack pochopil. Motorové saně by plnou rychlostí dorazily do Sidewinderu za hodinu a půl… snad. Helikoptéra ze záchranné služby národního parku by se sem dostala za tři hodiny… v optimálních podmínkách. Ve vichřici by nedokázala ani vzlétnout a člověk nemohl předpokládat, že motorové saně budou moci jet nejvyšší možnou rychlostí, i když už se odvážíte vzít do nich těžce zraněného, zvlášť když teploty dosahují minus patnácti, při ostrém větru až minus pětadvaceti stupňů.

„V Gradyho případě," řekl Ullman, „jsem uvažoval zřejmě podobně jako pan Shockley ve vašem. Samota může být zničující sama o sobě. Je tedy lépe, když s sebou má člověk rodinu. Kdyby nastaly nějaké potíže, myslel jsem si, je velmi pravděpodobné, že to nebude zrovna fraktura lebky nebo úraz elektřinou nebo nějaký záchvat. Těžká chřipka, zápal plic, zlomená ruka, dokonce i slepé střevo by poskytovaly dostatek času k záchraně.

Domnívám se, že to, co se stalo, bylo následkem přílišného množství levné whisky, kterou si Grady hojně dopřával, aniž jsem o tom věděl, a také následkem ponorkové nemoci. Už jste se s ní setkal?" Ullman se blahosklonně pousmál, připraven Jacka poučit, jakmile by připustil neznalost tohoto fenoménu, ale Jack si pospíšil s rychlou a břesknou odpovědí.

„Ne, ale vím, že se jedná o klaustrofobickou reakci, k níž může dojít, když jsou spolu lidé delší dobu uzavřeni na jednom místě. Klaustrofobický pocit se projevuje nechutí k lidem, s nimiž je postižený v dané komunitě. V krajních případech může vyústit v halucinace a násilí – byly zaznamenány vraždy kvůli takovým maličkostem, jako je připálené jídlo nebo hádka o to, kdo má umýt nádobí."

Ullmana to trochu vyvedlo z míry, což Jacka nemírně potěšilo. Rozhodl se ještě trochu přitlačit, ale v duchu sliboval Wendy, že zůstane klidný.

„Myslím, že v tom jste opravdu udělal chybu. Ublížil jim?"

„Zabil je, pane Torranci, a pak spáchal sebevraždu. Holčičky ubil sekerou, manželku i sebe zastřelil. Měl zlomenou nohu. Nepochybně od toho, jak spadl opilý ze schodů."

Ullman rozhodil ruce a podíval se potutelně na Jacka.

„Byl zřejmě také vysokoškolsky vzdělaný."

„To nebyl," řekl Ullman poněkud škrobeně. „Myslel jsem si, jak bych to řekl, že osobnost s menší představivostí nebude tak náchylná podléhat drsným podmínkám, osamělosti –"

„A to byla vaše chyba," řekl Jack. „Hlupák je mnohem náchylnější k ponorkové nemoci, stejně jako dokáže spíše zabít člověka kvůli kartám nebo spáchat impulzivní loupež. Nechává se zachvátit nudou. S příchodem sněhu mu nezbývá nic jiného než koukat na televizi nebo si hrát pasiáns a podvádět sebe sama, když nemůže dostat ven všechna esa. Nemá nic jiného na práci než nadávat ženě a sekýrovat děti a pít. Má potíže se spánkem, protože není nic slyšet. A tak pije, aby mohl spát, a budí se s kocovinou. Stává se podrážděným. A pak třeba vypoví službu telefon a vichřice poškodí televizní anténu a jemu nezbývá nic jiného než přemýšlet a podvádět v pasiánsu a být podrážděnější a podrážděnější. A nakonec… bum prásk."

„Zatímco vzdělanější lidé, jako například vy?"

„Já i moje žena rádi čteme. Kromě toho pracuji na divadelní hře, jak vám možná řekl Al Shockley. Danny má své skládačky, omalovánky, rádio. Mám v plánu učit ho číst a chci ho také učit chodit na sněžnicích. Wendy se to chce také naučit. Myslím, že se dokážeme zaměstnat a nevjet si do vlasů, když odejde televize." Odmlčel se. „A Al měl pravdu, když vám říkal, že už nepiju. Pil jsem a začínalo to být vážné. Ale v posledních čtrnácti měsících si dám nanejvýš sklenici piva. Nezamýšlím si sem navážet žádný alkohol a mám ten dojem, že až napadne sníh, už k tomu nebude příležitost."

„V tom máte pravdu," řekl Ullman. „Ale jakmile se sem všichni tři nastěhujete, možné problémy se znásobí. Říkal jsem to panu Shockleymu, ale on na sebe vzal veškerou zodpovědnost. Teď jsem vás tedy informoval a vy zjevně chcete také převzít zodpovědnost za své rozhodnutí –"

„To chci."

„No, dobře. Přijímám, protože nemám na vybranou. Ale radši bych tu viděl svobodného kluka, který si na rok přerušil studium na univerzitě. No, třeba to zvládnete. A teď vás předám panu Watsonovi, který vám ukáže podzemí a přízemí. Pokud ovšem nemáte další otázky."

„Ne. Nemám žádné další otázky."

Ulmman vstal. „Doufám, že jsem ve vás nevzbudil žádné nepřátelské pocity, pane Torranci. V tom,

co jsem vám říkal, nebylo nic osobního. Chci jen to, co je nejlepší pro Overlook. Je to znamenitý hotel. Chci, aby takový zůstal."

„Ne. Nic podobného necítím." Jack se znovu zářivě usmál, ale byl rád, že mu Ullman nenabídl ruku na rozloučenou. Měl nepřátelské pocity. Nepřátelské pocity všeho druhu.

2 – BOULDER

Vyhlédla z okna kuchyně a uviděla ho, jak sedí na obrubníku. Nehrál si ani se svými náklaďáky, ani s balsovým kluzákem, který se stal rázem jeho oblíbenou hračkou, když ho Jack přinesl před týdnem domů. Jen tam tak seděl a vyhlížel jejich starý volkswagen, s lokty opřenými o kolena a hlavou v dlaních, pětileté dítě čekající na svého otce.

Wendy se náhle cítila mizerně, k pláči mizerně.

Přehodila utěrku přes věšák u dřezu a sešla dolů. Cestou si zapnula dva horní knoflíky domácích šatů. Jack a ta jeho pýcha! Ne, Ale, žádnou zálohu nepotřebuju. Teď zrovna na tom nejsem nejhůř. Stěny chodby byly poškrábané a počmárané pastelkami a voskovkami a pomalované spreji. Dřevěné schodiště bylo příkré a lezly z něj třísky. Všude byl věkovitý nakyslý pach. Jaký byl tohle domov pro Dannyho po malém úhledném domku ve Stovingtonu? Lidé, kteří bydleli nad nimi, nebyli manželé. To jí nevadilo, zatímco jejich neustálé zavilé hádky ano. Děsily ji. Ten chlap se jmenoval Tom, a když se po zavírací hodině vraceli z hospody domů, hádky nabyly na urputnosti – předchozí týden byl proti tomu pouhou předehrou. Páteční noční boje, říkal tomu Jack, ale nebylo to vůbec k smíchu. Ta žena – jmenovala se Elaine – se vždycky nakonec rozplakala a jen znovu donekonečna opakovala: „Nedělej to, Tome. Prosím tě, nedělej to. Prosím tě, ne." A on na ni řval. Jednou dokonce vzbudili Dannyho, a to Danny spal jako zabitý. Následujícího dne si Jack počkal, až půjde Tom ven, a zastavil ho. Tom se začal vztekat a Jack mu ještě něco řekl, ale to Wendy nemohla slyšet, a Tom jen podrážděně zavrtěl hlavou a šel pryč. To se stalo před týdnem a na pár dní se situace uklidnila, ale o víkendu se všechno vrátilo do normálu, tedy spíše do abnormálu. Pro chlapce to nebylo nic dobrého.

Znovu ji zaplavil pocit smutku, ale už byla na cestě, a tak se musela zklidnit. Přidržela si šaty a posadila se vedle něj na obrubník.

„Co je, doktore?" zeptala se.

Zběžně se na ni usmál. „Ahoj, mami."

Kluzák mu ležel mezi teniskami a Wendy viděla, že má poškozené jedno křídlo.

„Chceš, abych se na to podívala, miláčku?"

Danny se vrátil pohledem na silnici. „Ne. Táta to spraví."

„Táta se možná do večeře nevrátí, doktore. Do těch hor je to dlouhá cesta."

„Myslíš, že se mu rozbilo auto?"

„Ale ne." Nicméně jí zavdal novou příčinu ke starostem. Díky, Danny. To jsem potřebovala.

„Táta říkal, že by mohlo odejít," řekl Danny věcně, téměř znuděně. „Říkal, že palivové čerpadlo je v prdeli."

„Tohle neříkej, Danny."

„Palivové čerpadlo?" podivil se.

„Ne," vzdychla. „Je v prdeli. Nemluv tak."

„Proč?"

„To je vulgární."

„Co je to vulgární, mami?"

„To je jako když se šťouráš v nose u stolu nebo čuráš při otevřených dveřích. Nebo když říkáš, že je něco v prdeli. Prdel je vulgární slovo. Slušní lidé to neříkají."

„Ale táta to řekl. Koukl do motoru a řekl: 'Kruci, to palivový čerpadlo je v prdeli.' A táta není slušný člověk?"

Jak se k tomu postavíš, Winnifred? Pustíš se do toho?

„Je slušný, ale je taky dospělý. A dává si pozor, aby takové věci neříkal před lidmi, kteří by tomu nerozuměli."

„To myslíš třeba strejdu Ala?"

„Ano, třeba jeho."

„A můžu to říkat, až budu dospělý?“

„Myslím, že to budeš říkat, ať už se mi to bude líbit nebo ne.“

„A kolik mi musí být?“

„Co takhle dvacet, doktore?“

„To si ještě počkám.“

„To ano, ale pokusíš se to vydržet?“

„Tak jo.“

Znovu se zahleděl na ulici. Trochu se nahrbil, jako když chce vstát, ale přijíždějící brouk byl mnohem novější a mnohem červenější než ten jejich, a tak se znovu uvolnil. Wendy přemýšlela o tom, jak těžce Danny ponese přestěhování do Colorada. Nemluvil o tom, ale ji trápilo, že bude tak sám. Ve Vermontu měli tři Jackovi kamarádi děti v Dannyho věku – a byla tu také mateřská školka – ale v okolí jejich současného bydliště už nebyl nikdo, s kým by si mohl hrát. Tady na Arapahoe Street bydleli většinou univerzitní studenti a několik manželských párů, z nichž jen mizivé procento mělo děti. Viděla tu jen pár středoškoláků a pár dětí z vyššího stupně a asi tři menší děti, to bylo všechno.

„Mami, proč přišel táta o práci?“

Otázka ji vytrhla ze zamyšlení a Wendy tápala po odpovědi. Společně s Jackem už prohovořili způsoby, jak pojednat tenhle problém, až se Danny zeptá, od vytáček až po holou pravdu bez jakýchkoliv příkras. Jenže Danny se nikdy nezeptal.Až do této chvíle, zrovna když se cítila na dně a nejméně připravena. Díval se na ni a zřejmě vyčetl v jejích rysech zmatek a začal si na celou věc dělat vlastní názor. Wendy si pomyslela, že dětem musí motivy a chování dospělých připadat tak nevyzpytatelné a hrozivé jako motivy a chování nebezpečných zvířat zahlédnutých v přítmí lesa. Jsou dospělými voděny jako loutky, aniž mají sebemenší tušení proč. Tahle myšlenka ji opět přivedla nebezpečně blízko k slzám, a zatímco se je snažila potlačit, sehnula se, sebrala ze země ochromený kluzák a převracela jej v nikách.

„Tvůj tatínek vedl diskusní klub, Danny. Pamatuješ si na to?“

„Jasně,“ řekl. „Hádky pro legraci, ne?“

„Ano.“ Znovu a znovu převracela kluzák a četla jeho jméno (RYCHLOKLUZÁK) a prohlížela si obtisky modrých hvězd na křídlech. Přistihla se, že svému synovi říká naprostou pravdu.

„Chodil tam kluk, který se jmenoval George Hatfield. Táta ho z klubu vyloučil. To znamená, že nebyl tak dobrý jako ti ostatní. George prohlásil, že ho táta vyhodil proto, že ho nemá rád, a ne proto, že by nebyl dobrý. A pak se George nezachoval dobře. Myslím, že o tom víš.“

„To on udělal tátovi díry v gumách?“

„Ano, on. Bylo to po vyučování a táta ho při tom přistihl.“ Znovu zaváhala, ale teď už se z toho nemohla vyvléknout, teď už mohla jen mluvit pravdu, nebo lhát.

„Tvůj tatínek… někdy dělá věci, kterých později lituje. Někdy myslí jinak, než by měl. Nestává se to často, ale občas se mu to přihodí.“

„Ublížil Georgovi Hatfieldovi, jako tenkrát mně, když jsem mu polil ty papíry?“

Někdy – (Danny s rukou v sádře) – dělá věci, kterých později lituje.

Wendy sevřela víčka a veškerou vůlí a silou se snažila udržet slzy.

„Nějak podobně, miláčku. Táta ho udeřil, aby mu zabránil v řezání pneumatik, a George se praštil do hlavy. Lidé, kteří mají školu na starosti, potom řekli, že George už tam nesmí chodit a táta už tam nesmí učit.“ Zarazila se, jak jí došla slova, a v hrůze očekávala příval otázek.

„Aha,“ řekl Danny a znovu se zahleděl do ulice. Celá záležitost tím byla pro něj zřejmě uzavřena. Jen kdyby mohla být tak snadno uzavřena pro ni –

Vstala. „Jdu si nahoru vypít šálek čaje, doktore. Nechceš pár sušenek a sklenici mléka?“

„Myslím, že budu vyhlížet tatínka.“

„Ale on asi před pátou nepřijede.“

„Třeba jo.“

„Třeba,“ souhlasila. „Třeba přijede.“

Když byla na polovině cesty, zavolal: „Mami?“

„Copak, Danny?“

„Chceš odsud odjet a žít v zimě v tom hotelu?“

Kterou z pěti tisíc odpovědí měla teď použít? Měla odpovědět podle toho, jak to cítila včera nebo v noci nebo ráno? Ty odpovědi by se lišily, spektrum jejich barev sahalo od růžové po temně černou.

„Jestli to chce táta,“ řekla, „pak to chci i já.“ Odmlčela se. „A co ty?“

„Já asi taky,“ odpověděl po chvíli. „Tady si není skoro s kým hrát.“

„Chybí ti kamarádi, vid?“

„Někdy se mi stejská po Scottovi a po Andym. To je asi všechno.“

Vrátila se k němu, políbila ho a pocuchala mu světlé vlasy, které už začaly ztrácet dětskou hebkost. Byl tak vážný, že se někdy divila, jak může žít s ní a s Jackem jako s rodiči. Jaké si dělali naděje, když se přistěhovali do nevlídného činžáku v tomhle neznámém městě! Znovu se jí v mysli vybavil Danny s rukou v sádře. Někdo tam nahoře udělal při rozmísťování chybu. Někdy se bála, že tahle chyba už se nedá napravit a že za ni může zaplatit právě ten nejnevinnější.

„Nechoď na silnici, doktore,“ řekla a pevně ho objala.

„Samozřejmě, mami.“

Vyšla nahoru po schodech do kuchyně. Postavila konvici a připravila Dannymu na talíř pár sušenek pro případ, že by se rozhodl přijít, až ona bude ležet. Sedla si ke stolu se svým velkým keramickým hrnkem a pozorovala ho z okna, jak stále sedí na obrubníku v modrých džínách a tmavě zeleném tričku s emblémem Stovingstonské přípravky. Kluzák ležel vedle něj. Slzy, které jí hrozily celý den, se teď nekontrolovatelně vyřinuly a ona se sklonila nad vonnou čajovou páru a plakala. Plakala smutkem nad ztrátou minulosti a hrůzou z budoucnosti.

3 – WATSON

Ztratil jste nervy, řekl Ullman.

„Tak tohle je kotelna,“ řekl Watson a otočil vypínačem v temné, zatuchle páchnoucí místnosti. Byl to svalnatý muž s načechranými vlasy barvy kukuřice, v bílé košili a tmavězelených keprových šatech. Otevřel malou čtvercovou mřížku na břiše kotle a společně s Jackem nahlédl dovnitř. „Tak tohle je zažíhací hořák. Věčný plamínek.“ Nehybný modrobílý plamen syčel vzhůru skrytou ničivou silou, ale klíčové slovo bylo ničivou, ne skrytou: kdyby tam člověk strčil ruku, má ji za tři rychlé vteřiny upečenou.

Ztratil nervy.

(Danny, jsi v pořádku?)

Kotel zaplňoval celou místnost. Byl to největší a nejstarší kotel, jaký Jack kdy viděl.

„Tady je pojistka,“ řekl mu Watson. „Takovej malej senzor měří teplotu. Když klesne pod určitej bod, sepne bzučák do vašeho bytu. Za touhle zdí je tlakovej kotel. Ukážu vám ho.“ Zavřel mřížku a vedl Jacka kolem mohutného kotle k dalším dveřím. Cítili stojaté teplo, které kotel vyzařoval, a Jack si z nějakého důvodu představil velkou dřímající kočku. Watson zacinkal klíči a hvízdl.

(Když se vrátil do pracovny a uviděl tam Dannyho jen tak v trenýrkách, jak se usmívá, zamžil mu myšlení těžkopádný rudý oblak hněvu. Zdálo se mu, že všechno proběhlo pomalu, ale muselo se to odehrát v necelé minutě. Bylo to pomalé jen tak, jak bývají pomalé sny. Zlé a těžké sny. Zdálo se mu, že každé místečko, každá zásuvka v jeho pracovně byla v době jeho nepřítomnosti prohledána. Skříň, skříňky, knihovna. Všechny zásuvky psacího stolu byly vytažené až na doraz. Jeho rukopis, tříaktová hra, která se zvolna rodila z novelky napsané ještě na univerzitě před sedmi lety, byl rozházený po celé podlaze. Zrovna popíjel pivo a upravoval některé drobnosti v druhém jednání, když ho Wendy zavolala k telefonu, a Danny rozlil pivo na popsané stránky. Zřejmě aby viděl, jak pění. Aby viděl, jak pění. Aby viděly jak pění, ta slova se mu přehrávala v mysli jako jediný falešný akord rozladěného piána a završovala jeho hněv. Přistoupil ke svému tříletému synovi, který k němu vzhlížel s potěšeným úsměvem nad dobře provedenou prací; Danny začal něco říkat, a v tu chvíli ho Jack popadl za ruku a ohnul mu ji, aby ho přinutil pustit gumu a patentní tužku, kterou v ní svíral. Danny trochu vykřikl… ne… ne… popravdě řečeno… zařval. Je těžké si to pamatovat přes mlžnou oponu hněvu, to temné zadunění, ten jediný chorobný akord. Náhle se odkudsi vynořila Wendy a ptala se, co se děje. Její hlas byl mdlý, ztlumený jakoby vnitřní mlhou. Jenže tohle byla záležitost jich dvou. Smýkl Dannym, aby mu mohl naplácat, zatínal své velké dospělé prsty do chlapcova předloktí tak, že je obepínaly v sevřené pěsti, a prasknutí kosti nebylo moc slyšet, i když bylo ve skutečnosti strašně slyšet, zaléhaly z něj uši, i když je

nebylo moc slyšet. Stačilo na to, aby jeho zvuk pronikl jako šíp rudou mlhou – ale místo slunečního svitu se objevily mraky zahanbení a výčitek svědomí, hrůzy a mučivých křečí ducha. Zřetelný zvuk oddělující minulost od budoucnosti, zvuk, jako když zlomíte v ruce tuhu nebo přes koleno třísku. Chvíle naprostého ticha, od níž se možná začala odvíjet budoucnost, která mohla předznamenat celý zbytek jeho života. Viděl, jak Danny bledne v obličeji, až byl úplně bílý, viděl, jak se mu zasklívají a zvětšují jeho už tak velké oči, a byl přesvědčen o tom, že chlapec omdlí do rozlitého piva a papírů. Slabým, opilým a kalným hlasem se pokoušel všechno odvolat, obejít ten nepříliš hlučný zvuk a najít cestu zpátky do minulosti – existuje v domě status quo? – Danny, jsi v pořádku? Danny odpověděl výkřikem a Wendy vyděšeně vzdechla, když je obešla a uviděla podivný úhel jeho předloktí; ve světě normálních rodin se takový úhel nevyskytoval. A pak její výkřik, jak ho sevřela v náručí, a nesmyslný blábol: Panebože Danny panebože dobrý bože ta ubohá malá ručička; a Jack tam stál, strnule a zpitoměle a pokoušel se přemýšlet o tom, jak se něco takového může vůbec stát. Stál tam a jeho oči se setkaly s očima jeho manželky a on v nich uviděl nenávist. Neuvědomoval si, jaké ta nenávist může mít praktické důsledky; až později mu došlo, že ten večer mohla od něj odejít, utéct do nějakého motelu a ráno si najít rozvodového právníka nebo zavolat policii. Viděl jen, že ho vlastní žena nenávidí, a cítil se tím zaskočen a strašně osamělý. Byl zoufalý. Jako by k němu přicházela smrt. Pak se Wendy s chlapcem na ruce rozběhla k telefonu a zavolala do nemocnice. Jack za ní nešel, jen tak stál v troskách své pracovny a cítil pivo a přemýšlel –)

Ztratil jste nervy.

Drsně si přejel rukou přes rty a následoval Watsona do místnosti s tlakovým kotlem. Bylo tam vlhko, ale nebyla to jen vlhkost, z níž se mu udělalo zle a na čele a břiše a nohách mu vystoupil slizký pot. Zpotil se vzpomínkou, tak silnou, že se mu ten večer před dvěma lety zdál vzdálený pouze dvě hodiny. Zmizelo celé mezidobí. Vrátil se mu pocit zahanbení a odporu a vlastní bezcennosti, který v něm vždycky vyvolával chuť pít, a ta v něm zase probouzela ještě temnější chmury – dočká se někdy hodiny, ne týdne nebo dne, ale jedné jediné bdělé hodiny, kdy ho nezaskočí ta žádostivá chuť na alkohol?

„Tak tohle je tlakovej kotel," řekl Watson. Ze zadní kapsy vytáhl velký červenomodrý kapesník a hlučně se vysmrkal. Pak se do něj krátce zahleděl, a když neshledal nic zajímavého, zastrčil jej zpátky do kapsy.

Kotel stál na čtyřech betonových podstavcích. Byla to dlouhá válcovitá kovová nádrž, na mnoha místech záplatovaná. Byla usazena ve změti trubek a trub, které se klikatě táhly k vysokému, pavučinami obestřenému sklepnímu stropu. Vpravo od Jacka se zdí ze sousední místnosti táhly od kotle dvě trubice topení.

„Tady je ukazatel tlaku." Watson poklepal na tlakoměr. „Ukazuje v librách na čtvereční palec. To asi znáte. Držím to teď na stovce a nahoře je v noci kapánek chladno. Pár hostů si stěžovalo, ale seru na ně. Jsou to blázni, když sem jezdí v září. Kromě toho už je to starej vysloužilec. Má na sobě víc záplat než montérky z dobročinný sbírky." Znovu vytáhl kapesník. Zatroubení. Krátký pohled. Kapesník zmizel v kapse.

„Zasraná rýma," řekl Watson konverzačním tónem. „Skočí na mě vždycky takhle v září. Letuju tady tu starou svini, pak vyběhnu ven stříhat trávu nebo hrabat to roqueový hřiště. Prochladneš a nachladíš se, říkávala vždycky moje stará máma. Pámbu jí požehnej, už je šest let pod drnem. Dostal ji rak. Jakmile na člověka hupsne rak, může už pořizovat poslední vůli.

Vy to budete přes zimu udržovat tak na padesátce šedesátce. Pan Ullman chce jeden den vytápět západní křídlo, druhej střed a třetí východní křídlo. Není to šašek? Já toho zkurvenýho trpajzlíka nesnáším. Blaf-blaf-blaf, celej den blafe jako jeden z těch mrňavejch čoklů, co člověka rafnou do kotníku a pak ještě pochčijou celej koberec. Kdyby byl mozek černej prášek, nemoh by se ani vysmrkat. Člověk by kolikrát chtěl mít u sebe pistol.

Koukněte. Těmahle čudlíkama se to otvírá a zavírá. Všechny jsem vám je poznačil. Modrejma se reguluje východní křídlo, červený jsou pro střed a žlutý pro západní. Až budete vytápět západní křídlo, uvědomte si, že je nejvíc vystavený počasí. Když to zaručí, je to tam studený jak frigidní ženská s kusem ledu mezi nohama. U západního můžete jet klidně na osmdesátku. Aspoň já to tak dělám."

„A ty termostaty nahoře –" začal Jack.

Watson zavrtěl hlavou, až se mu rozlétly vlasy. „Nejsou zapojený. Jsou tam jen pro parádu. Některý

lidi z Kalifornie si myslej, že když si nemůžou v ložnici pěstovat palmy, není všechno v pořádku. Veškerý teplo jde odsud. A tlak se musí sledovat. Vidíte, jak narůstá?“

Poklepal na hlavní ciferník, jehož ručička během Watsonovy samomluvy stoupla ze sta liber na čtvereční palec na sto dvě. Jack pocítil náhlé zamrazení v zádech. To na mě právě sáhla smrt, pomyslel si. Watson otočil kohoutem a ručička klesla na devadesát jedna, provázena mocným syčením. Watson zavřel kohout a syčení zvolna ustalo.

„Stoupá,“ řekl Watson. „Musíte to říct tomu tlustýmu mrňavýmu tchořovi Ullmanovi, kterej tráví tři hodiny denně nad účetníma knihama a tvrdí, že si nemůžem dovolit novej až do dvaaosmdesátýho roku. Já vám povídám, že jednoho krásnýho dne celej tenhle barák pěkně vyletí do povětří a já jen doufám, že tu ten tlustej všivák bude, aby si taky zalítal. Bože, já bych chtěl bejt takovej lidumil jako byla moje máma. Ta dokázala v každým vidět dobro. To já jsem podlej jako chřestýš. Ale co, každej jsme nějakej.

Takže si musíte pamatovat, že je nutný sem zajít dvakrát během dne a pak ještě před spaním. Musíte zkontrolovat tlak. Když na to zapomenete, bude vyšší a vyšší a vy byste se pak s celou rodinkou moh probudit na Měsíci. Vždycky trochu popustíte a bude to v klidu.“

„Jaký je maximální možný tlak?“

„Původně dvě stě dvacet, ale teď by to určitě bouchlo mnohem dřív. Mě byste sem nedostal, kdyby to ukazovalo sto osmdesát.“

„Copak to nemá automatický regulátor?“

„To teda nemá. Tenkrát takový věci ještě nebyly nutný. Federální vláda se teď montuje do všeho, ne? FBI otevírá dopisy, CIA napichuje telefony… a koukněte, jak dopad Nixon. No nebyl to smutnej pohled?

Ale když sem budete chodit pravidelně a kontrolovat tlak, bude to v pohodě. A pamatujte si, že musíte ty čudlíky nastavit podle toho, jak on si bude přát. Stejně v žádným pokoji nebude víc než sedm stupňů, pokud nebude nějaká mimořádně teplá zima. A svůj byt si můžete vytápět, jak budete chtít.“

„A co instalace?“

„K tomu jsem se právě chtěl dostat. Tudy, tímhle obloukem.“

Vešli do dlouhé obdélníkové místnosti, která vypadala, že se táhne míle daleko. Watson zatáhl za šňůru a jediná pětasedmdesátiwattová žárovka vrhla kymácivě mdlé světlo do prostoru, kde stáli. Přímo před sebou měli dno výtahové šachty. Těžká umaštěná lana se tu navíjela na šestimetrové kolo poháněné obrovským zaolejovaným motorem. Všude byly noviny, v balících i v krabicích. Další krabice byly označené nápisy Záznamy nebo Faktury nebo Stvrzenky – UCHOVAT! Páchlo to tu plesnivinou. Z některých polorozpadlých krabic padaly na zem žluté listy papíru, které mohly být dvacet let staré. Jack se ohromeně rozhlížel kolem sebe. V těchle hnijících krabicích mohla být uložena celá historie hotelu Overlook.

„Výtah je potvora na obsluhu,“ řekl Watson a ukázal na něj palcem. „Já vím, že Ullman uplatil státního výtahářskýho inspektora několika parádníma večeřema, jen aby se od toho krámu držel co nejdál.

A tady je ten váš hlavní instalační rozvod.“ Před nimi se až do tmy táhlo pět velkých rour s izolací staženou ocelovými pásy.

Watson ukázal na pavučinami opletenou polici vedle šachty světlíku. Bylo na ní pár umaštěných hadrů a pořadač na volné listy. „V tom jsou schémata celý instalace,“ řekl. „Myslím, že vám to nebude praskat – nikdy tu nic neprasklo – ale někdy roury zamrznou. Jedinej způsob, jak tomu zabránit, je povolit trochu všechny kohoutky, jenže v tomhle zkurveným paláci jich je přes čtyři sta. To by ten baňatej skřet řval, že by ho bylo slyšet až do Denveru, kdyby pak viděl účet za vodu. No, nemám pravdu?“

„Řekl bych, že jste projevil pozoruhodně bystrý postřeh.“

Watson se na něj obdivně zahleděl. „Řek bych, že máte nějakou univerzitu, ne? Mluvíte jak kniha. Tohle obdivuju, pokud ovšem nejde o podobnej typ, jako je Ullman. A takovejch je spousta. Víte, kdo rozvířil ty studentský bouře před pár rokama? No přece homouši. Cejtili se frustrovaný, a tak se potřebovali odvázat. Říkaj tomu vyjít z úkrytu. Kurva, kam ten svět jen spěje.

Tak teda když to zamrzne, tak to nejspíš bude tady v tý šachtě. Není v ní topení, jak vidíte. Když k

tomu dojde, použijte tohle.“ Sáhl do rozbité bedny od pomerančů a vytáhl malou plynovou letlampu.

„Když narazíte na led, jen odhrňte izolaci a v tom místě ho nahřejte. K dalším rourám se stejně nedostanete. Ale tohle bude bez problémů. Tohle je příšerný místo, tady dole. Samá pavučina. Fakt mě to tu děsí.“

„Ullman říkal, že první zimní správce zabil svou rodinu i sebe.“

„Jo, ten chlápek Grady. Byl to špatnej herec, to jsem věděl od tý chvíle, kdy jsem ho uviděl. Vždycky se tvářil jako čokl, kterej vysrk vejce. V tý době tady začínali provoz a ten tlustej hajzl Ullman by bejval klidně najal i Bostonskýho škrtiče, kdyby mu tady dělal za těch pár slupek. Našel je tu hlídač z národního parku; nešel telefon. Všichni byli ve třetím patře v západním křídle, na kost zmrzlí. S těma holčičkama to byla tragédie. Bylo jim osm a šest. Hezký jak obrázky. Bylo to příšerný. Ullman vede mimo sezónu ještě nějakou dupárnu na Floridě, a tak tehda nased na letadlo do Denveru a ze Sidewinderu si najal sáně, protože silnice byly zavřený – sáně, věřil byste tomu? Málem vypustil duši, jak se snažil, aby se to nedostalo do novin. A činil se zdatně, to se mu musí nechat. V denverským Postu o tom byla zmínka a samozřejmě byl nekrolog v tom plátku, co vydávaj dole v Estes Parku, ale to bylo tak všechno. Celkem slušnej výsledek, když přihlídneme k reputaci tyhle boudy. Čekal jsem, že to nějakej reportér znovu vyhrábne a že Grady bude záminka k odhalení různých skandálů.“

„Jakých skandálů?“

Watson pokrčil rameny. „Každej velkej hotel má svý skandály,“ řekl. „Stejně jako každej velkej hotel má svý strašidlo. Proč? Lidi přicházej a odcházej. Někdy nadobro. Někoho třeba klepne v hotelovým pokoji a tak. Hotely jsou místa jako stvořený pro pověry. Žádný třináctý patro, žádná třináctka v čísle pokoje, žádný zrcadla na dveřích, kterejma se vchází, a podobný ptákoviny. Třeba v červenci tu exla nějaká ženská. Ullman se o to měl postarat, a můžete vzít jed na to, že se postaral. Proto mu taky platěj dvaadvacet táců za sezónu, a jak toho malýho parchanta nesnáším, tak si je zaslouží. Jako by se sem některý lidi jezdili vyblít a na úklid si najali chlápka, jako je Ullman. Tak teda tý ženský bylo aspoň šedesát – mýho věku! – a vlasy měla červeny jak lucerna před bordelem. Kozy jí visely až někam na pupek, protože nenosila podprsenku, a na nohách jí vystupovaly žíly, že každá z nich vypadala jak podrobná automapa, a krk a ruce a uši měla celý ověšený různejma cetkama. A měla s sebou nějakýho kluka, kterýmu nemohlo bejt víc než sedmnáct, měl vlasy až na prdel a džíny měl tak těsný, že to vypadalo, jako by si rozkrok vycpal komiksama. A tak si tady žijou tejden nebo možná deset dní a každej večer to vypadá úplně stejně. Od pěti do sedmi v denním baru Colorado, ona do sebe láme singapurský koktejly, jako kdyby je zejtra měli vyhodit, a on si cucá svou flašku olympie. A ona dělá srandu a říká takový ty vtipný věci a on se pokaždý zakření jak nějaká zasraná opice, jako kdyby ta fuchtle držela nitky od koutků tý jeho držky. Za pár dní bylo vidět, že mu ty úsměvy dělaj větší a větší potíže, a čert ví, na co musel myslet, aby se mu to v noci postavilo. Pak si zajdou do jídelny na večeři, teda on si zajde a ona si zaklopejtá, skousnutá jak pes. A on pak vrhá žádostivý pohledy po servírkách a směje se na ně, když se bába zrovna nedívá. Mohli jsme se sázet, jak dlouho to s ní ten kluk vydrží.“

Watson pokrčil rameny.

„Pak jednou večer kolem desátý přijde dolů a povídá, že jeho 'žena' je 'indisponovaná' – to znamená, že byla zkouřená jako každej jinej večer – a že jí jede pro nějakou žaludeční medicínu. A odjede v malým porschi, v kterým přijeli. To jsme ho viděli naposled. A ráno ona přijde a snaží se dělat, jako by se nic nestalo, ale přes den je furt bledší a bledší, a tak se jí Ullman diplomaticky vyptává, jestli by neměli uvědomit policajty, kdyby náhodou měl nějakou menší nehodu nebo něco podobnýho. A ona na něj vystartuje, že nic takovýho, že ten její je skvělej řidič, že se o něj nebojí, že je všechno v pořádku a že bude do večeře zpátky. Do Colorada přijde už ve tři, ale na večeři už nejde. Kolem půl jedenáctý zapadne do svýho pokoje, a to je naposled, co ji kdo viděl živou.“

„Co se stalo?“

„Koroner říkal, že si na všechen ten chlast dala ještě asi třicet prášků na spaní. Druhej den se ukázal její manžel, nějakej zazobanej právník z New Yorku. Nenechal na Ullmanovi nit suchou. Zažaluju vás za tohle a zažaluju vás za tamto, zničím vás a takový ty kecy. Ale ten všivák Ullman je fakt dobrej. Nejspíš mu řekl, jestli chce, aby jeho ženu propraly všechny newyorský noviny: ŽENA PŘEDNÍHO NEWYORSKÉHO PRÁVNÍKA SE OTRÁVILA PRÁŠKY NA SPANÍ. Po aférce s chlapečkem,

kterej mohl bejt jejím vnukem.

Poldové našli porsche u nočního bufetu v Lyonsu a Ullman se přes známý postaral o to, aby ho co nejdřív vrátili tomu právníkovi. Pak společně zašli za starým Archerem Houghtonem, což je okresní koroner, a nějak ho přiměli, aby změnil konečnej výrok na náhlou smrt. Infarkt. Starej Archer si teď vozí prdel v chrysleru. Já mu to nemám za zlý. Člověk se musí chopit příležitosti, když se mu naskytne, zvlášť když se dostává do let."

Znovu vytáhl kapesník. Zatroubení. Krátký pohled. Kapesník zmizel v kapse.

„A co se nestane. Asi za tejden na to ta píča uzená pokojská, Delores Vickeryová, vylítne s řevem z toho pokoje, co bydleli, a sekne sebou. Když přijde k sobě, povídá, že ta mrtvá bába leží nahá v koupelně ve vaně. 'Obličej má celej červenej a nafouklej,' povídá, 'a šklebí se na mě.' A tak jí dal Ullman plat za čtrnáct dní a řekl jí, ať zmizí. Hádal bych, že tu od roku 1910, kdy to tu otec otevřel, umřelo takovejch čtyřicet padesát lidí."

Podíval se prohnaně na Jacka.

„A víte, jak většina z nich skápla? Kleplo je, když si zašukali s tou ženskou, s kterou tu byli. Takovýhle hotely přitahujou starý lidi, který si chtěj naposled užít. Zajedou si sem do hor a chovaj se, jako by jim bylo znovu dvacet. Občas se něco přihodí, a ne všichni ředitelé jsou tak dobrý jako Ullman, aby to udrželi v tajnosti před novinama. Takže Overlook má jistou pověst, to jo. Vsadil bych se, že i ten zasranej Biltmore v New York City má jistou pověst; stačí se zeptat těch správnejch lidí."

„A co duchové?"

„Pane Torranci, pracuju tady celej život. Hrál jsem si tu jako kluk ve věku vašeho kluka, jak jsem tak na něj koukal na tý fotce, co jste mi ukázal. A doposavad jsem tu žádnýho ducha neviděl. Jestli chcete, ukážu vám venku ještě kůlnu na nářadí."

„Výborně."

Když už Watson sahal po vypínači, Jack řekl: „Tady dole je určitě spousta zajímavých papírů."

„To teda máte pravdu. Vypadá to, jako by se tu hromadily tisíc let. Noviny a starý faktury a účty za dopravu a bůhvíco ještě. Můj táta se s nima ještě dokázal vypořádat, když tu byl starej kotel na dřevo, ale teď už se jim to vymklo z ruky. Jednou budu muset někomu říct, aby to odvezl do Sidewinderu a spálil to. Když to Ullman zaplatí. A on to zaplatí, když budu řvát, že se v tom držej krysy."

„Jsou tu krysy?"

„Jo, řekl bych, že jich tu pár je. Mám pasti a jed, jak vám Ullman říkal, abyste to nakladl na půdu a tady. Musíte hlídat toho vašeho kluka, pane Torranci, aby se mu nic nestalo."

„To musím." Od Watsona ta rada nebolela.

Při výstupu do schodů se na chvíli zastavili, aby se Watson mohl vysmrkat.

„V tý kůlně najdete všechno nářadí, který budete potřebovat. Je tam i to, který potřebovat nikdy nebudete. A jsou tu taky šindele. Říkal vám o tom Ullman?"

„Ano, chce opravit kus střechy na západním křídle."

„Ten tlustej hajzl se z vás bude pokoušet vymámit co nejvíc neplacený práce, aby vám mohl na jaře vynadat, že jste to udělal blbě. Jednou jsem mu to vpálil, povídám mu…"

Jak stoupali do schodů, zněla Watsonova slova jako uklidňující šum. Jack se ještě jednou ohlédl za sebe do neproniknutelné zatuchlé tmy a pomyslel si, že pokud existuje nějaké místo jako stvořené pro duchy, je to tohle. Vzpomněl si na Gradyho, uvězněného v budově měkkým, nemilosrdným sněhem, jak pomalu šílí, až nakonec spáchá svůj hrůzný čin. Křičely? pomyslel si. Chudák Grady, dusil to v sobě každý den, až nakonec podlehl přesvědčení, že jaro už nikdy nenastane. Neměl sem chodit. Neměl ztratit nervy.

Když vycházel dveřmi za Watsonem, ta slova mu zněla myslí jako zvonění hrany, provázená ostrým praskáním – jako když se láme tuha. Panebože, potřeboval by si dát panáka. Nebo spíš tisíc panáků.

4 – ŘÍŠE STÍNŮ

Danny změkl a ve čtvrt na pět si došel na mléko a na sušenky. Spořádal je u okna a pak šel políbit matku, která ležela. Navrhla mu, aby zůstal doma a díval se na „Sezamovou ulici", že mu čekání rychleji uteče, ale on jen urputně zavrtěl hlavou a vrátil se na své místo na obrubníku.

Bylo pět hodin, a i když neměl hodinky, sledoval ubíhající čas podle prodlužujících se stínů a podle

zlatavého zabarvení odpoledního přísvitu.

Obracel v rukou kluzák a pozpěvoval si: „Zaskoč ke mně, Lou, mně už je to jedno… zaskoč ke mně, Lou, mně už je to fuk… můj pán je pryč… Lou, Lou, zaskoč ke mně, Lou…“

Tuhle písničku si zpívali s kamarády v mateřské školce ve Stovingtonu. Tady do školky nechodil, protože si to tatínek už nemohl dovolit. Věděl, že se kvůli tomu oba rodiče trápí, protože si myslí, že to ještě násobí jeho osamělost (a co víc, aniž to kdy vyslovili, že jim to Danny dává za vinu), ale vlastně už se do té staré školky ani nechtěl vrátit. To bylo tak pro malé děti. On sice ještě nebyl velký, ale už taky nebyl malé dítě. A velké děti chodí do velké školy a dostávají teplé obědy. Příští rok půjde do první třídy. Tenhle rok byl něco mezi malým dítětem a opravdickým klukem. To bylo v pořádku. Stýskalo se mu po Scottovi a Andym – hlavně po Scottovi – ale to bylo taky v pořádku. Ať už se stane cokoliv, bude nejlepší si na to počkat sám.

V mnohém svým rodičům rozuměl, a taky věděl, že jim to mnohdy není vhod a že často nejsou ochotni vzít jeho porozumění na vědomí. Ale jednou budou muset. A jemu čekání nevadilo.

Škoda, že mu víc nevěřili, zvlášť ve chvílích, jako byla tahle. Maminka ležela na posteli, slzy na krajíčku, a měla starost o tatínka. Některé její starosti, na které myslela, byly nad Dannyho chápání – byly to běžné záležitosti jako rodinné zabezpečení, tatínkova pověst, pocity viny a hněvu a strachu, co s nimi bude – ale teď měla největší starost o to, že tatínkovi se v horách porouchalo auto (a proč tedy nevolá?), nebo že dělá špatnosti. Danny přesně věděl, jaké špatnosti má na mysli, protože mu to už kdysi vysvětlil Scotty Aaronson, který byl o půl roku starší. A Scotty to věděl, protože jeho tatínek dělal špatnosti taky. Jednou mu Scotty říkal, že táta praštil mámu do oka a srazil ji na zem. Nakonec se Scottyho rodiče kvůli té špatnosti rozvedli a Scotty žil jen s maminkou a tatínka viděl jen o víkendech. Danny se nejvíc ze všeho děsil rozvodu. To slovo se mu vždycky rozsvítilo v mysli jako znamení namalované rudými písmeny, obtočenými syčícími jedovatými hady. Když se rodiče rozvedou, už spolu nežijí. Svedou zápas o dítě (Danny přesně nevěděl, jestli to bude zápas v tenisu nebo v badmintonu, protože maminka i tatínek hráli ve Stovingtonu obojí) a dítě pak musí jít s jedním z nich a toho druhého ve skutečnosti už nevídá, a ten, s kým je, si pak může vzít nějakou cizí osobu, když to na něho přijde. Nejhorší bylo, že cítil, jak rozvod, slovo – smysl nebo to, co se mu objevovalo v momentech pochopení – se vznáší nad hlavami jeho rodičů, někdy nezřetelné a poměrně vzdálené, jindy hutné a úděsné jako úder hromu. To bylo potom, co polil tatínkovi papíry v pracovně a doktor mu musel dát ruku do sádry. Tahle vzpomínka už byla skoro vybledlá, ale vzpomínka na hrozící rozvod byla zcela jasná a strašidelná. Tenkrát se to slovo vznášelo hlavně kolem maminčiny hlavy a on se bál, že si je vytáhne z mysli a vypustí je z úst a to slovo se stane skutečností. ROZVOD. Bylo stálým obyvatelem jejich podvědomí, jedním z mála, které vždycky dokázal vycítit. Jako rytmus jednoduché písničky. Ale stejně jako u rytmu, ústřední myšlenka je jen páteří pro jakýsi myšlenkový celek, jehož postranní myšlenky ještě nedokázal vyslovit. Cítil je jen jako barvy a nálady. Maminčiny myšlenky na rozvod se soustřeďovaly kolem toho, co mu tatínek udělal s rukou a co se stalo ve Stovingtonu, když ztratil práci. Kolem toho kluka. Toho George Hatfielda, který se na tatínka naštval a rozřezal mu pneumatiky. Tatínkovy myšlenky na rozvod byly neurčitější, zbarvené dofialova, protkané žilkami děsivé černi. Možná si myslel, že by bylo lepší, kdyby od nich odešel. Ale tyhle věci už přestaly bolet. Zato tatínek trpěl skoro pořád, zvlášť kvůli té špatnosti. On taky vždycky vycítil tátovo nutkání: zalézt si do temného kouta, dívat se na barevnou televizi, jíst buráky z misky a dělat tu špatnost, dokud se mu nezklidní mozek a neobklopí ho samota.

Ale to odpoledne neměla maminka důvod k obavám a Danny si přál, aby za ní mohl zajít a říct jí to. Auto nebylo rozbité. A tatínek nikde žádnou špatnost neprováděl. Už byl skoro doma, šinul si to po silnici mezi Lyonsem a Boulderem. Teď tatínek na žádnou špatnost ani nepomyslel. Myslel zrovna na… na…

Danny se nenápadně podíval za sebe na kuchyňské okno. Někdy s ním usilovné přemýšlení něco udělalo. Dokázalo, opravdu dokázalo, že skutečné věci zmizely, a on viděl věci, které vlastně vidět nemohl. Jednou, zakrátko potom, co mu dali ruku do sádry, se mu to stalo u večeře. Moc toho tehdy nenamluvili. Ale mysleli. To ano. Myšlenky na rozvod se vznášely nad kuchyňským stolem jako oblak plný černého deště, těžký oblak, hrozící prasknutím. Nemohl z toho jíst. Z pomyšlení na jídlo v tom temném ovzduší se mu chtělo zvracet. Připadalo mu, že se děje něco důležitého, a tak se plně soustředil a

něco se stalo. Když se vrátil do skutečnosti, ležel na podlaze s fazolemi a bramborovou kaší v klíně a maminka ho držela v náručí a plakala a tatínek telefonoval. Danny z toho byl vyděšený, ale pokoušel se jim vysvětlit, že se nic neděje, že se mu to někdy stává, když se moc soustředí na pochopení nějaké věci. Pokoušel se jim přiblížit Tonyho, o kterém říkali, že je jeho „neviditelný kamarád".

Tatínek tehdy říkal do telefonu: „Má halucinace. Vypadá normálně, ale stejně bych chtěl, aby se na něj podíval doktor."

Když doktor odešel, maminka si na Dannym vynutila slib, že už to nikdy neudělá, že už ji takhle nikdy nevyděsí. Danny jí to slíbil, protože z toho byl sám vyděšený. Když se soustředil, dostal se v mysli k tatínkovi, jen na chvilinku, než se objevil Tony (jako vždycky na něj volal z dálky), a podivné věci zatemnily jejich kuchyň a porci pečeně na modrém talíři, na chvíli proťalo jeho vědomí tatínkovu temnou mysl, z níž vystupovalo slovo ještě úděsnější než ROZVOD, a to slovo bylo SEBEVRAŽDA. Danny už na ně v tatínkově mysli nikdy nenarazil, ani je nevyhledával. Nebyl by zarmoucený, kdyby se nikdy nedozvěděl, co to slovo znamená.

Ale soustřeďoval se rád, protože k němu někdy přišel Tony. Ne pokaždé. Někdy se mu všechno jen rozplizlo a trvalo to chvíli, než viděl věci jasně – to bylo vlastně skoro pokaždé – ale jindy se až na samém konci jeho vidin objevil Tony a zdálky na něj volal a kýval…

Stalo se mu to dvakrát, co se přestěhovali do Boulderu, a jeho moc překvapilo a potěšilo, že Tony šel za ním celou tu cestu až z Vermontu. Takže všichni kamarádi tam nezůstali.

Poprvé byl na dvorku a nic moc se nestalo. Tony na něj kýval a pak se zatmělo a on se za pár minut vrátil do skutečnosti a v mysli mu uvízlo jen pár útržkovitých vzpomínek jako z rozháraného snu. Podruhé, před čtrnácti dny, to bylo zajímavější. Tony na něj pokyvoval a asi ze čtyř metrů na něj volal: „Danny… pojď se podívat…" Zdálo se mu, že vstává a pak padá do hluboké díry jako Alenka v říši divů. Pak byl ve sklepě činžáku a Tony tam byl s ním, ukazoval do temnoty na kufr, v kterém měl tatínek všechny důležité papíry, zvláště svou HRU.

„Vidíš?" řekl Tony svým vzdáleným zpěvným hlasem. „Je to pod schody. Přímo pod schody. Stěhováci to šoupli přímo… pod… schody."

Danny vykročil, aby se na ten div podíval zblízka, a znovu někam padal, teď už zase ze dvorka, kde seděl úplně sám. A vyrazil si při tom dech.

Za tři nebo za čtyři dny tatínek pořád něco hledal, a pak rozčileně říkal mamince, že prošel celý sklep a ten kufr nikde není a že zažaluje ty proklaté stěhováky, kteří ho ztratili někde mezi Vermontem a Coloradem. Jak má teď dokončit svou HRU, když se pořád dějí takovéhle věci?

A Danny mu řekl: „Ale ne, tati. Je pod schody. Stěhováci ho šoupli přímo pod schody."

Tatínek se na něj tak divně podíval a odešel do sklepa. Kufr byl přesně tam, kde ho Tony Dannymu ukázal. Tatínek si vzal Dannyho stranou, posadil si ho na klín a zeptal se ho, kdo ho pustil do sklepa. Nebyl to Tom zeshora? Sklep je nebezpečný, říkal tatínek. Proto ho také správce nechává zamčený. Kdyby ho někdo nechal odemčený, tatínek by o tom hned rád věděl. Je rád, že má své papíry a svou HRU, ale nestálo by mu to za to, říkal, kdyby Danny spadl ze schodů a zlomil si… nohu. Ty dveře byly vždycky zamčené. Maminka to taky říkala. A zakázala Dannymu chodit do zadní chodby, protože tam je vlhko a tma a pavučiny. A taky mu říkala, aby nelhal.

„Jak jsi to mohl vědět, doktore?" zeptal se tatínek.

„Tony mi to ukázal."

Maminka s tatínkem se na sebe nad jeho hlavou podívali. Něco podobného už se stalo v minulosti, ale protože je to děsilo, rychle na to zapomněli. Danny však věděl, že si dělají starosti s Tonym, zvláště maminka, a tak si dával pozor, aby ho nepřivolal v mysli někam, kde by ho mohla vidět. Teď však ležela v kuchyni a nehýbala se, a tak se ze všech sil soustředil ve snaze proniknout do tatínkova myšlení.

Svraštil čelo a zaťal trochu umouněné ruce. Nezavřel oči – to nebylo nutné – jen je přivřel a vybavoval si tatínkův hlas, Jackův hlas, hlas Johna Daniela Torrance, hluboký a pevný, hlas, který někdy potěšeně přeskočil do vyšší polohy nebo nazlobeně potemněl nebo zůstával pevný, když přemýšlel. Přemýšlel. Přemýšlel o něčem. Přemýšlel…

Danny tiše vzdychl a jeho tělo ochablo, jako by mu selhaly všechny svaly. Byl úplně při vědomí; viděl ulici a dívku a chlapce, jak jdou po protějším chodníku a drží se za ruce, protože jsou (?zamilovaní?) tak

šťastní, že mohou dneska být spolu. Viděl podzimní listí, jak poletuje po ulici a víří v žlutých přemetech. Viděl dům, který chlapec s dívkou míjeli, a všiml si, že má střechu pokrytou

(šindeli, myslím, že nebudou problémy, když se udělá správně lemováni zdi a komínů, ten watson. bože, to je postava, rád bych ho nějak vpravil do HRY. takhle skoncuju s celým zasraným lidstvem, jestli se nebudu mít na pozoru, jo. šindele, jestlipak jsou tam hřebíky? kruci zapomněl jsem se ho zeptat, ale ty se dají snadno koupit, v železářství v sidewinderu. vosy. v tuhle dobu se zrovna zahnízďují. měl bych si proti nim něco koupit, až budu strhávat staré šindele, nové šindele, staré)

šindele. Tak na tohle myslí. Dostal práci a myslí na šindele. Danny nevěděl, kdo je Watson, ale jinak se mu všechno zdálo jasné. Třeba uvidí vosí hnízdo. Určitě uvidí vosí hnízdo, jako že se jmenuje

„Danny… Dannýýýý…“

Vzhlédl a na konci ulice uviděl Tonyho, který stál u dopravní značky a mával na něj. Danny jako vždycky pocítil teplý nával radosti, že vidí starého přítele, ale tentokrát se mu do toho přimísil i jakýsi strach, jako by za Tonyho zády bylo ukryto něco tajemného. Sklenice plná vos, které hluboko bodají, když se dostanou ven.

Ale nemohl nejít.

Ještě více se na obrubníku zhroutil do sebe, ruce mu zvolna sklouzly ze stehen a zůstaly bezvládně ležet v klíně. Brada mu poklesla na prsa. Pak sebou mdle trhl, jak se část jeho rozběhla do trychtýře tmy za Tonym.

„Dannýýý –“

Temnota byla náhle vystřídána vířivým jasem. Odněkud uslyšel hvízdavé vytí a kašel a ze zohýbaných pokroucených stínů se stal večerní jedlový les kvílící pod náporem vichřice. Sníh vířil a tančil. Sníh byl všude.

„Je hrozně hluboký,“ řekl Tony ze tmy a smutek v jeho hlase Dannyho vyděsil. „Z tak hlubokého sněhu se člověk nedostane.“

Další nezřetelný obrys, přízračný, vyrůstající z bílé tmy. Obrovský a obdélníkový. Strmící střecha. Běloba potřísněná bouřící temnotou. Mnoho oken. Dlouhá budova se šindelovou střechou. Některé šindele byly zelenější, novější. Přibil je tam tatínek. Hřebíky ze sidewinderského železářství. Sníh šindele pokrýval. Pokrýval všechno.

Průčelí budovy mdle osvítilo zelené čarovné světlo, zablikalo a proměnilo se v rozšklebenou lebku se zkříženými hnáty.

„Jed,“ řekl Tony z plovoucí tmy. „Jed.“

Do očí mu zablikaly další nápisy, některé svítící zelenými písmeny, jiné na tabulích porůznu zapíchaných do sněhových návějí. ZÁKAZ KOUPÁNÍ. NEBEZPEČÍ! DRÁTY POD NAPĚTÍM. OBJEKT URČENÝ K DEMOLICI. VYSOKÉ NAPĚTI. NAPÁJECÍ KOLEJNICE. SMRTELNÉ NEBEZPEČÍ. NEPŘIBLIŽUJTE SE. VSTUP ZAKÁZÁN. ZÁKAZ VSTUPU NA CIZÍ POZEMEK. NARUŠITELÉ BUDOU PŘI SPATŘENÍ ZASTŘELENI. Žádnému z nich ve skutečnosti nerozuměl – neuměl číst! – ale cítil jejich význam a temnými otvory jeho těla do něho pronikala snová hrůza jako světlehnědé spory, které zmírají slunečním světlem.

Nápisy zmizely. Byl v místnosti naplněné podivným nábytkem, v místnosti, kde byla tma. Sníh se tříštil o okna, jako by do nich někdo házel písek. Danny měl sucho v ústech, oči měl dychtivě vykulené, srdce mu poskakovalo v hrudi. Zvenčí sem dolehl dunivý zvuk, jako když se rozlétnou nějaké příšerné dveře. Kroky. Na druhém konci místnosti bylo zrcadlo a hluboko v jeho stříbrných hlubinách se objevilo jediné slovo vyvedené zeleným plamenným písmem: DROM.

Místnost zmizela. Další místnost. Znal(znával)ji. Převržená židle. Rozbité okno, jímž vane sníh. Okraj koberce už byl namrzlý. Záclony visely ze zlomené tyče. Nízká skříňka ležela převržena na dvířkách.

Další temně dunivé zvuky, pravidelné, rytmické, hrůzné. Zvuk rozbitého skla. Nadcházející zničení. Chraplavý hlas, hlas šílence, tím horší, že povědomý.

Vylez ven! Vylez ven, ty malej sráči! Pojď si pro svou medicínu!

Prásk. Prásk. Prásk. Tříštící se dřevo. Řev hněvu a uspokojení. DROM. Blíží se.

Přesun na druhý konec místnosti. Obrazy strhané ze zdi. Gramofon (?mamінčin gramofon?) převržený na podlaze. Její desky, Grieg, Händel, Beatles, Art Garfunkel, Bach, Liszt, poházené všude kolem.

Rozbité do tvaru zubatých řezů koláče. Paprsek světla pronikající sem z vedlejší místnosti, z koupelny, ostré bílé světlo a slovo blikající v zrcadle lékárničky jako červené oko, DROM, DROM, DROM-

„Ne," zašeptal. „Prosím tě, Tony, ne-"

A ruka visící přes bílý okraj porcelánové vany. Úd. Líný potůček krve (DROM) stékající po jednom prstu a kapající na dlaždičky z pečlivě zastřiženého nehtu –

Ale ne, ne, to neprosím tě Tony, vždyť ty mě strašíš)

DROM DROM DROM

(přestaň, Tony, přestaň s tím)

Obraz rozplizává.

Dunivé zvuky v temnotě jsou hlasitější, ještě hlasitější, znějí ozvěnou, jsou všude, všude kolem.

Byl skrčený v temné chodbě, skrčený na modrém koberci s divokým černým vzorem. Slyšel, jak se k němu blíží ty dunivé zvuky, a zpoza rohu vyšla Postava a namířila si to kolébavě k němu, provázena pachem krve a zániku. V jedné ruce držela palici a mávala jí (DROM) ze strany na stranu v nepravidelných oblucích. Palice trhala hedvábné tapety a uvolňovala děsivé gejzíry omítkového prachu:

Pojď si pro svou medicínu! Chovej se jako chlap!

Obrovská, nakysle páchnoucí Postava se k němu blížila a její palice protínala vzduch se zlověstným šepotavým svistem, pak se ozval dutý zvuk, jak narazila do zdi a zvířila prach v oblaku, který vyvolával svědění v nose. Malá červená očka žhnula do tmy. Příšera už stála nad ním, objevila ho a nahrbila se, černou zeď za zády. A poklop ve stropě byl zavřený.

Tma. Přesun.

„Tony, prosím tě, odved mě zpátky, prosím tě, prosím-"

A najednou byl zpátky, seděl na obrubníku na Arapahoe Street s košilí přilepenou na záda, celý zbrocený potem. V uších mu ještě doznívал ten mocný, kontrapunktický dunivý zvuk. Cítil pach vlastní moči, jak se v pocitu krajní hrůzy počural. Měl ještě před očima tu bezvládnou ruku visící přes okraj vany a potůček krve stékající po jednom prstu, po prostředníčku, a slyšel to nevysvětlitelné slovo, mnohem strašnější než všechna ostatní slova: DROM.

Ale slunce už svítilo. Byl obklopen skutečnými věcmi. Až na Tonyho, který byl už šest bloků vzdálený, jen skvrna na rohu, která volá mdlým, vysokým a příjemným hlasem: „Dávej na sebe pozor, doktore…"

A v následujícím okamžiku Tony zmizel a na rohu se objevilo tatínkovo červené otlučené auto, které se drkotavě blížilo po ulici k němu a s vrčením za sebou zanechávalo modrý kouř. Danny byl okamžitě na nohou, mával, poskakoval z nohy na nohu a křičel: „Tatínku! Ahoj, táto! Ahoj! Ahoj!"

Tatínek zajel s volkswagenem k obrubníku, vypnul motor a otevřel dveře. Danny se k němu rozběhl, ale vzápětí strnul hrůzou. Srdce mu poskočilo až někam do krku. Na předním sedadle vedle tatínka ležela palice s krátkou rukojetí. Ještě na ní lpěla krev a vlasy.

Najednou se však proměnila ve svazek zeleniny.

„Danny… jsi v pořádku, doktore?"

„Jo. Jsem dobrej."

Došel k tatínkovi a zabořil mu hlavu do džínsové bundy lemované beránkem. Pevně, pevně, pevně ho objal. Jack, mírně znepokojený, ho objal také.

„Poslyš, doktore, to nesmíš takhle vysedávat na sluníčku. Jsi úplně zpocený."

„Myslím, že jsem trochu usnul. Já tě mám moc rád, tati. Čekal jsem na tebe."

„Já tě mám taky moc rád, Dane. Něco jsem ti přivezl. Myslíš, že máš dost síly, abys to odnesl nahoru?"

„No jasně!"

„Danny Torrance, nejsilnější chlap na světě," řekl Jack a pocuchal mu vlasy. „Jeho koníčkem je usínat na nároží."

Pak šli nahoru po schodech a maminka jim vyšla naproti do mezipatra a Danny se zastavil na druhém schodě a díval se, jak se líbají. Byli rádi, že se vidí. Láska z nich vyzařovala stejně jako z toho kluka s holkou, co se vedli za ruce po ulici. Danny byl šťastný.

Svazek zeleniny – pouhý svazek zeleniny – mu šustil v náručí. Všechno bylo v pořádku. Tatínek byl

doma. Maminka ho měla ráda. Nebylo tu nic špatného. A ne všechno, co mu Tony kdy ukázal, se vždycky stalo.

Ale srdíčko mu obestřel strach, hluboký a hrůzný, uzavírající v sobě to nerozluštitelné slovo, které viděl v zrcadle svého podvědomí.

5 – TELEFONNÍ BUDKA

Jack zaparkoval volkswagen před nákupním střediskem Table Mesa a vypnul motor. Přemýšlel, jestli nemá jet dál a nechat vyměnit palivové čerpadlo, ale znovu si řekl, že si to nemohou dovolit. Když autíčko vydrží do listopadu, může jít do důchodu se všemi poctami. V listopadu už bude v horách sněhu až nad střechu brouka… možná by se v něm utopila tři taková autíčka nad sebou.

„Zůstaň v autě, doktore. Přinesu ti tyčinku."

„Proč mě nechceš s sebou?"

„Musím si zavolat. Je to přísně soukromá záležitost."

„Proto jsi nevolal z domova?"

„Uhádl."

Wendy trvala na zavedení telefonu, bez ohledu na jejich spletitou finanční situaci. Oháněla se tím, že mají malé dítě – a k tomu ještě takového kluka, jako je Danny, který občas omdlívá – a nemohou si dovolit telefon nemít. A tak Jack vyklopil třicet dolarů za zavedení, což už samo o sobě bylo dost špatné, a devadesát dolarů záručního poplatku, a to už opravdu bolelo. A stejně byl telefon zatím němý.

„Koupíš mi Baby Ruth, tati?"

„Jistě. Seď klidně a nehraj si s řadící pákou, jo?"

„No jasně. Budu si prohlížet mapy."

„Tak jo."

Když Jack odešel, Danny si otevřel skříňku v palubní desce a vytáhl pět potrhaných automap: Colorado, Nebraska, Utah, Wyoming, Nové Mexico. Miloval automapy, rád jezdil prstem po silnicích. Pokud bylo na tom přestěhování na západ něco dobrého, tak to byly další automapy.

Jack koupil v dragstóru tyčinku pro Dannyho a k ní si vzal noviny a říjnový Writer's Digest. Dal prodavačce pětidolarovku a řekl si o drobné nazpátek ve čtvrtdolarech. Se stříbrnými mincemi v ruce se odebral do telefonní budky, která stála vedle automatu na výrobu klíčů. Z budky viděl přes trojí zasklení na Dannyho. Chlapec měl skloněnou hlavu a byl zahloubán do map. Jack pocítil příval téměř zoufalé lásky, který se mu obrazil na tváři jako kamenný úsměv.

Tenhle povinný děkovný hovor Alovi mohl absolvovat klidně z domova; nechystal se říct nic, co by se Wendy mohlo dotknout. Hrdost mu to však nedovolila. V současné době téměř vždycky vyhověl své hrdosti, protože s manželkou, synem, ojetým volkswagenem z roku 1968 a šesti sty dolary na účtu byla hrdost to jediné, co mu ještě zbývalo. To jediné, co bylo jen jeho. I účet byl společný. Ještě před rokem učil angličtinu na jedné z nejlepších přípravek v Nové Anglii. Měl přátele – i když jiné než v době, kdy pil – a užil si i něco legrace s kolegy ze školy, kteří obdivovali jeho přístup k výuce i jeho literární koníček. Před půl rokem bylo ještě všechno dobré. Na konci každého čtrnáctidenního období mu zbývalo ještě dost peněz, aby si založil skromný účet ve spořitelně. Když pil, nezbýval mu ani cent, přestože Al Shockley platil většinu rund. Začali s Wendy opatrně uvažovat o zakoupení domku. Venkovského domku, který by si upravili podle svého, i kdyby to mělo trvat šest nebo osm let; co na tom záleželo, byli mladí a měli čas.

A pak ztratil nervy.

George Hatfield.

Vůně naděje se proměnila v pach staré kůže v Crommertově kanceláři a celá záležitost připomínala scénu z jeho vlastní hry: na zdech staré fotografie předchozích ředitelů školy a staré rytiny zobrazující školu v roce 1879, kdy byla postavena, a v roce 1896, kdy byly z Vanderbiltových peněz přistavěny šatny u fotbalového hřiště, které se dosud krčily na jeho západním konci, úhledně porostlé břečťanem. Dubnový břečťan šustil i za Crommertovým úzkým oknem. V radiátoru syčela pára. To není pouhá prohra v bridži, pomyslel si tehdy. Tohle je holá skutečnost. Jak to mohl takhle posrat?

„Tohle je vážná situace, Jacku. Zatraceně vážná. Školní výbor mě pověřil, abych ti sdělil jeho rozhodnutí."

Výbor požadoval Jackův odchod a Jack se nevzpíral. Za jiných okolností by byl v červnu dostal definitivu.

A po onom rozhovoru v Crommertově kanceláři následovala nejtemnější, nejpříšernější noc jeho života. Ještě nikdy necítil takovou chuť, takovou potřebu se napít. Třásly se mu ruce. Srážel věci na zem. A chtěl z toho vynechat Wendy s Dannym. Cítil se jako divoké zvíře na napjatém řemenu. Odešel z domu v hrůze, že by jim mohl ublížit. Skončil před hospodou, ale dovnitř nevešel jen proto, že by ho pak Wendy určitě nakonec opustila a vzala by si Dannyho s sebou. A od té chvíle by byl mrtvý muž.

Místo do hospody, v jejíchž temných stínech se ukrývaly sladké vody zapomnění, zašel k Alovi Shockleymu. Školní výbor hlasoval šest proti jednomu. Ten jeden byl Al.

Vytočil číslo ústředny a operátorka mu sdělila, že za dolar a osmdesát pět centů může s Alem, který byl dva tisíce mil odsud, mluvit tři minuty. Čas je relativní, chlapče, pomyslel si a naházel do automatu osm čtvrtdolarů. Slyšel elektronické pípání, jak se jeho volání ozývalo kdesi na východě.

Alův otec byl ocelářský magnát Arthur Longley Shockley. Zanechal svému jedinému synovi Albertovi značné jmění a velké množství ředitelských postů a židlí v různých dozorčích radách. Jednou z nich byla židle ve školní radě Stovingtonské přípravné akademie, kterou starý pán pro radost podporoval. Arthur i Albert Shockley byli absolventi této školy a Al bydlel v Barre, dostatečně blízko, aby mohl osobně dohlédnout na zájmy školy. Několik let vedl Al stovingtonské tenisové družstvo.

Jack s Alem se spřátelili naprosto přirozeně a náhodně: setkávali se při mnoha univerzitních aktivitách a při večírcích se vždycky opili ze všech nejvíc. Shockley se rozešel se svou ženou a Jackovo manželství šlo také z kopce, ačkoliv Wendy stále miloval a upřímně (a často) jí sliboval, že se polepší, už kvůli ní a kvůli malému Dannymu.

Po fakultních večírcích ještě vytloukali bary, dokud jim všude nezavřeli, a pak se obvykle zastavili v nějaké noční prodejně pro basu piva a popíjeli v autě v nějaké postranní ulici. Byla rána, kdy Jack dovrávoral do jejich pronajatého domu s úsvitem a našel Wendy s dítětem spát na gauči, Danny vždycky u opěradla, pěstičku pod matčinou bradou. Podíval se na ně a do krku mu hořce nastoupal pocit sebeznechucení, silnější než pivo a cigarety a koktejly martini – marťani, jak jim říkal Al. V těch chvílích se jeho mysl v šíleném posunu zabývala revolverem, provazem nebo břitvou.

Když byl na flámu v týdnu, spal jen tři hodiny, vstal, oblékl se, spolykal čtyři excedriny a na devátou šel ještě opilý do školy přednášet americké básníky. Dobré ráno, dětičky, náčelník Krhavé oko vám teď bude povídat o tom, jak Longfellow ztratil manželku při velkém požáru.

Nevěřil tehdy tomu, že je alkoholik, blesklo mu hlavou, když slyšel ve sluchátku zvonění Alova telefonu. Ty hodiny, které prošvihl nebo odučil neoholený, ještě páchnoucí posledním marťanem. Mě se to netýká, já můžu kdykoliv přestat. Ty noci, kdy spali s Wendy odděleně. Poslouchej, mně je dobře. Zprohýbané nárazníky. No jasně, že jsem schopnej řídit. Slzy, které vždycky skrývala v koupelně. Pohledy kolegů na večírcích, kde se podával alkohol, i když to bylo jen víno. Pozvolné uvědomění skutečnosti, že se o něm mluví. Vědomí, že mu z underwoodky neleze nic jiného než téměř nepopsané zmuchlané koule papíru, které končí v koši. Pro Stovington byl zpočátku velkou nadějí, snad budoucím americkým spisovatelem, ale v každém případě mužem, který dokázal učit ten záhadný předmět, tvůrčí psaní. Vydal přes dvacet povídek. Pracoval na hře a myslel si, že někde v jeho podvědomí by se mohl vylíhnout román. Jenže s tvorbou byl konec a v učení se vyskytovaly chyby.

Skončilo to jednoho večera asi měsíc potom, co zlomil Dannymu ruku. Myslel si, že tím definitivně prohrál své manželství. Wendy nezbývalo nic jiného, než zmobilizovat svou vůli. Jack věděl, že kdyby její matka nebyla taková fúrie, Wendy by nasedla na autobus do New Hampshire v okamžiku, kdy by Danny byl schopný cestovat. Ale to už bylo pryč.

Bylo chvíli po půlnoci. Jack s Alem jeli autem do Barre po dálnici číslo 31. Al seděl za volantem svého jaguára a nádherně krouhal zatáčky. Občas přejel dvojitou žlutou střední čáru. Oba byli velice opilí; toho večera přistáli marťani v plné síle. Poslední zatáčku před mostem projeli stodesítkou. Před nimi se náhle ocitlo dětské kolo a vzápětí ostře zaskřípěly pneumatiky jaguára a Jack si pamatoval na přízračnou Alovu tvář, která zářila nad volantem jako kulatý bílý měsíc. Pak se ozval zvonivý náraz, jak v pětašedesátikilometrové rychlosti nabrali kolo, které vylétlo do vzduchu jako pokroucený pták, narazilo řídítky na čelní sklo, odrazilo se a zmizelo překvapenému Jackovi z náhle zamženého výhledu. V

následujícím okamžiku už uslyšel závěrečný hrůzný třesk, jak kolo dopadlo na silnici za nimi. Pod pneumatikami něco zadunělo. Jaguár se začal točit. Al se stále držel volantu a Jack se zdáli uslyšel promluvit:

„Ježíši, Ale, vždyť jsme ho přejeli. Já to cítil."

Do ucha mu stále vyzváněl telefon. No tak, Ale. Buď přece doma. Už to chci mít za sebou.

Alovi se v dýmu ze spálených pneumatik podařilo zastavit vůz necelý metr od mostní vzpěry. Dvě pneumatiky byly prázdné. Ještě sto metrů za nimi se povalovaly porůznu roztroušené kusy spálené gumy. Chvíli se na sebe dívali a pak se vydali zpátky do chladné tmy.

Za chvíli to uviděli. Kostra s řídítky a jedním kolem, kus dál druhé kolo, které leželo uprostřed silnice a z něj trčely uvolněné dráty.

„Tak tohle jsme asi přejeli, Jacky," řekl Al nejistě.

„Ale kde je to dítě?"

„Ty jsi viděl nějaké dítě?"

Jack svraštil obočí. Všechno se to udalo tak strašně rychle. Zatáčka. Kolo v kuželech světla. Al něco křičí. Náraz a dlouhý smyk.

Odnesli kolo na kraj silnice. Al se vrátil k jaguáru a zapnul nouzové blinkry. Další dvě hodiny prohledávali se silnou čtyřčlánkovou baterkou okolí silnice. Nic. Ačkoliv bylo pozdě, chromý jaguár a oba muže s poletující baterkou minulo několik vozů. Žádný však nezastavil. Jack si později pomyslel, že nějaká podivná prozřetelnost, která se rozhodla dát jim poslední příležitost, je zachránila před policajty, které mohla zavolat posádka kteréhokoliv projíždějícího vozu.

Ve čtvrt na tři se vrátili k jaguáru, střízliví, ale nejistí.

„Jestli na tom kole nikdo nejel, tak co sakra dělalo uprostřed silnice?" rozčiloval se Al. „Kdyby bylo na krajnici, ale to zasraný kolo stálo rovnou na prostředku!"

Jack jen zavrtěl hlavou.

„Telefon nikdo nebere," řekla operátorka. „Mám to ještě zkoušet?"

„Nechte to ještě párkrát zazvonit, prosím. Nevadí vám to?"

„Ne, pane," řekl úslužný hlas.

No tak to zvedni, Ale!

Al došel přes most k nejbližšímu telefonnímu automatu, zavolal jednomu příteli, který žil sám, a řekl mu, že mu dá padesát dolarů, když mu z garáže vyzvedne zimní pneumatiky a doveze mu je k mostu na silnici číslo 31 nedaleko Barre. Přítel se objevil za dvacet minut, jen v džínách a pyžamovém kabátku. Pátravě se rozhlédl kolem.

„Někoho jste zabili?" zeptal se.

Al už zdvihal zadek vozu a Jack uvolňoval šrouby.

„Bohudík ne," řekl Al.

„Tak já zas pojedu. Zaplatíš mi ráno."

„Tak jo," řekl Al, aniž vzhlédl od práce.

Poměrně snadno se jim podařilo vyměnit dvě kola a společně odjeli do Alova domu. Al zajel s jaguárem do garáže a vypnul motor.

„Končím s chlastem, Jacky," řekl do tmy. „Definitivně. Dneska jsem zabil posledního marťana."

Když se teď Jack potil v telefonní budce, napadlo ho, že o Alových slovech nikdy nezapochyboval. Sám odjel domů ve svém volkswagenu. Měl puštěné rádio a nějaká diskoskupina stále dokola vyzpěvovala úsvitem: Jen to udělej… vždyť to chceš…jen to udělej, vždyť to chceš… A do toho kvílení pneumatik a náraz. Když zavřel oči, viděl to osamělé pochroumané kolo s dráty vytrčenými k obloze.

Doma spala Wendy na gauči. Podíval se do Dannyho pokoje a Danny ležel v dětské postýlce na zádech a hluboce spal, ruku v sádře. V měkkém světle od pouliční lampy rozeznával Jack na bílé sádře podpisy všech doktorů a sestřiček z dětské chirurgie.

Byla to nehoda. Spadl ze schodů.

(ty špinavěj lháři)

Byla to nehoda. Ztratil jsem nervy.

(ty zasranej ožralo pámbu se vysmrkal a z toho sople uplácal tebe)

Poslouchejte mě přece, prosím vás, vždyť to byla opravdu jen nehoda –

Poslední prosbu zaplašila představa poskakujícího světla baterky, které provázelo jejich pátrání v suché listopadové trávě, kde mělo podle všeho ležet tělo, čekající na příjezd policie. Nezáleželo na tom, že řídil Al. Při jiných podobných příležitostech řídil zase on.

Urovnal Dannymu peřinku a odešel do ložnice. Z horní zásuvky ve skříni vytáhl osmatřicítku Spanish Llama, kterou tam měl schovanou v krabici od bot. Posadil se na postel a skoro hodinu se díval na její smrtící lesk.

Když se rozednilo, uložil ji zpátky do krabice a krabici dal do skříně.

Pak zavolal Brucknerovi a řekl mu, aby nechal odsuplovat jeho hodiny, že má chřipku. Bruckner souhlasil, ale tentokrát s menší vstřícností než obvykle. V posledním roce byl Jack Torrance mimořádně náchylný k chřipkám.

Wendy mu udělala míchaná vajíčka a kávu. Jedli v tichosti. Jediný zvuk se ozýval z dvorka, kde Danny rozdováděně řídil zdravou rukou své nákladďáky přes hromadu písku.

Wendy se postavila ke dřezu, aby umyla nádobí.

„Jacku, já jsem hodně přemýšlela," řekla zády k němu.

„Opravdu?" Roztřesenýma rukama si zapálil cigaretu. Kupodivu neměl kocovinu. Jen třas. Zamrkal. Na chvíli se mu zatmělo před očima. Uviděl kolo tříštící do pavučin přední sklo, uslyšel zavytí pneumatik. Do temnoty blikala baterka.

„Chtěla bych si s tebou promluvit o… o tom, co by bylo nejlepší pro mě a pro Dannyho. A snad i pro tebe. Já nevím. Myslím, že tohle jsme měli řešit už dávno."

„Udělala bys pro mě něco?" zeptal se s pohledem upřeným na rozechvělý konec cigarety. „Prokázala bys mi jednu laskavost?"

„Jakou?" Její hlas byl prázdný a bezbarvý. Podíval se na ni.

„Promluvme si o tom až za týden. Jestli o to ještě budeš stát."

Obrátila se k němu s rukama krajkovanýma pěnou. Její hezká tvář byla bledá a poznamenaná rozčarováním. „Jacku, tvoje sliby zůstávají jen sliby. Ty prostě jen –"

Zarazila se, podívala se mu do očí a náhle znejistěla.

„Jen týden," řekl. Jeho hlas ztratil sílu a přešel do šepotu. „Prosím tě. Nic neslibuju. Jestli se mnou ještě budeš chtít mluvit, promluvíme si. O čem budeš chtít."

Dlouze se na sebe zahleděli přes prosluněnou kuchyni, a když se pak beze slova obrátila k nádobí, Jack se začal třást. Strašně se potřeboval napít. Jen malého panáka, aby viděl věci zase z té správné perspektivy. „Dannymu se zdálo, že jsi měl nějakou nehodu v autě," řekla zničehonic. „Někdy jsou ty jeho sny legrační. Říkal mi to dneska ráno, když jsem ho oblékala. Tak měl jsi, Jacku? Měl jsi nehodu?"

„Ne."

Kolem poledního se touha po alkoholu projevila zvýšenou teplotou. Zajel k Alovi.

„Máš chuť na panáka?" zeptal se ho Al ještě ve dveřích. Vypadal strašně.

„Děsnou. Vypadáš jako Lon Chaney ve Fantómovi opery."

„Pojď dál."

Celé odpoledne hráli whist pro dva. Nepili.

Uplynul týden. Moc toho za tu dobu s Wendy nenamluvili. Věděl však, že ho podezíravě sleduje. Pil černou kávu a jednu plechovku koly za druhou. Jednou večer vypil celý kartón a pak utíkal do koupelny a zvracel. Hladina láhví v baru neklesla. Po vyučování se vždycky zastavil u Ala Shockleyho – ona Ala Shockleyho nenáviděla víc než kohokoliv jiného – a když přicházel domů, přísahala by, že je z jeho dechu cítit skotská nebo gin, ale on s ní před večeří mluvíval zcela logicky, popíjel kávu, po večeři si hrál s Dannym a dělil se s ním o svou kolu, před spaním mu četl pohádky, pak při černé kávě opravoval sešity, a ona si musela přiznat, že se mýlila.

Týdny ubíhaly a číhající slovo se jí vytratilo ze rtů. Jack to cítil, ale věděl, že se nikdy zcela nevytratí. Život se stal trochu snesitelnějším. Než se objevil George Hatfield. Znovu ztratil nervy, tentokrát však naprosto střízlivý.

„Pane, volaný se stále nehlásí a –"

„Ano?" ozval se Alův zadýchaný hlas.

„Mluvte, prosím," řekla nakvašeně operátorka.

„Ale, tady je Jack Torrance."

„Jacky, kamaráde!" Nepředstírána radost. „Jak se máš?"

„Dobře. Chci ti jen poděkovat. Mám práci. Skvělou. Jestli tu hru nedopíšu, až tam na celou zimu zapadám sněhem, tak už ji nedokončím nikdy."

„Ty ji dopíšeš."

„Jak jde život?" zeptal se Jack váhavě.

„Mám pořád žízeň," odpověděl Al. „A ty?"

„Strašlivou."

„Hodně ti to chybí?"

„Myslím na to každý den."

Al se zasmál. „To znám. Nechápu, jak jsi to dokázal vydržet po tom průseru s Georgem Hatfieldem. To bylo nad lidský síly."

„Všechno jsem si posral," řekl vyrovnaně.

„No jo, krucinál. Ale na jaře to na školním výboru zkusím znovu. Effinger pořád říká, že se asi ukvapili. A kdyby ta hra k něčemu vypadala…"

„Uvidíme. Poslyš, Ale, mám venku v autě kluka. Vypadá, jako by chtěl začít něco vyvádět –"

„Jasně, rozumím. Tak si tam tu zimu užij, Jacku. Rád jsem ti pomohl."

„Ještě jednou díky, Ale." Zavěsil a v rozehřáté telefonní budce zavřel oči. Znovu uviděl rozbité kolo a těkavé světlo baterky. Noviny se o tom druhý den zmínily, ale o vlastníkovi kola nepadlo ani slovo. Zůstalo jim záhadou, kde se tam to kolo mohlo vzít, a snad to tak bylo dobře.

Vrátil se k autu a dal Dannymu jeho mírně rozehřátou tyčinku Baby Ruth.

„Tati?"

„Copak, doktore?"

Danny zaváhal, když uviděl otcův netečný obličej.

„Když jsem na tebe tenkrát čekal, až se vrátíš z toho hotelu, měl jsem takovej sen. Pamatuješ? Jak jsem usnul?"

„Hm."

Nebylo to k ničemu. Tatínek byl někde jinde a nevnímal ho. Určitě zas myslel na tu špatnost.

(Zdálo se mi o tom, že mi ubližuješ, tatínku)

„Co se ti zdálo, doktore?"

„Ale nic," řekl Danny, když vyjížděli z parkoviště. Vrátil mapy zpátky do přihrádky v palubní desce.

„Určitě ne?"

„Fakt."

Jack se na svého syna znepokojeně podíval a pak se v myšlenkách vrátil ke hře.

6 – NOČNÍ MYŠLENKY

Milování skončilo a její muž spal vedle ní.

Její muž.

Pousmála se do tmy. Cítila, jak jí jeho semeno zvolna teple stéká po mírně rozevřených stehnech, a její úsměv byl zároveň žalostný i potěšený, protože ten výraz její muž v ní vyvolával stovky pocitů. A každý z těch pocitů sám o sobě byl ohromující. Společně jí ve spánku splývaly ve vzdálenou bluesovou melodii, hranou v téměř prázdném nočním klubu, melancholickou, ale příjemnou.

Milovat tě, miláčku, to je jako valit kládu,
ale kdybych nebyla tvá žena, určitě nebudu tvůj pes.

Byla to Billie Holidayová? Nebo někdo prozaičtější, třeba Peggy Lee? Na tom nezáleželo. Bylo to vzdálené a sentimentální a v tichu její hlavy to hrálo něžně, hrálo to jako nějaká stará hudební skříň, možná Wurlitzerova, půl hodiny před zavřením.

Když se vzdalovala svému vědomí, přemýšlela, v kolika postelích spala s tím mužem, který teď ležel vedle ní. Potkali se na univerzitě a poprvé se milovali v jeho pokoji… to bylo asi tři měsíce po tom, co ji matka vyhodila z domu a řekla jí, aby už se nikdy nevracela, ať si jde za svým otcem, protože stejně může za to, že se spolu rozvedli. To bylo v roce 1970. To už je tak dlouho? V dalším semestru už začali

bydlet spolu, na léto si našli práci a v posledním ročníku už si pronajali byt. Tu postel si pamatovala nejlépe. Dvojité lůžko, které se uprostřed pronášelo. Když se milovali, zrezivělá péra jim odpočítávala pohyby. Na podzim se jí konečně podařilo odloučit se od matky. Jack jí v tom pomohl. Ona by tě ubila, říkával. Čím víc jí telefonuješ, čím víc prosíš za odpuštění, tím víc ti bude otloukat o hlavu otce. Takhle to je pro ni lepší, Wendy, protože může celou vinu svalovat na tebe. Ale není to dobré pro tebe. V té posteli o tom toho roku mluvili znovu a znovu.

(Jack sedí s prostěradlem kolem pasu, cigareta mu hoří mezi prsty, dívá se jí do očí – při tom se napůl usmívá, napůl mračí – a říká: Řekla ti, aby ses už nikdy nevracela, ne? Abys jí už nepřekročila práh. Tak proč tedy nezavěsí, když ví, že to voláš ty? Proč ti říká, že k ní nemůžeš, jen když jsem s tebou? Protože si myslí, že bych ji mohl prokouknout. Ona by tě pořád chtěla usměrňovat, miláčku. Byla bys blázen, kdybys jí na to ještě skákala. Řekla ti, ať už se nikdy nevracíš, tak proč ji nevezmeš za slovo. Nech to vydejchat. Nakonec se na to dívala stejně jako on.)

Byl to Jackův nápad, na chvíli se rozejít – podívat se na jejich vztah objektivně, jak říkal. Měla strach, že se zakoukal do jiné. Později zjistila, že to tak nebylo. Na jaře už zase byli spolu a on se jí zeptal, jestli navštívila svého otce. Nadskočila, jako by ji přetáhl bičem.

Jak to víš?

Tak.

Tys mě špehoval?

A jeho odmítavý smích, při němž se vždycky cítila tak trapně – jako by jí bylo osm a on znal její pohnutky lépe než ona sama.

Potřebovalas čas, Wendy.

Na co?

Víš… abychom si rozmysleli, jestli se chceme vzít.

Jacku, co to povídáš?

Navrhuju ti svatbu.

Svatba. Byl tam její otec, ale matka nepřišla. Zjistila, že se s tím dokáže smířit, když má Jacka. Pak přišel Danny, její báječný synek.

To byl ten nejlepší rok, ta nejlepší postel. Když se Danny narodil, Jack jí sehnal práci domácí písařky pro pár profesorů – přepisovala zadání prověrek a zkoušek, přehledy, studijní poznámky, texty. Pro jednoho z nich nakonec přepisovala román, který nikdy nebyl vydán… k Jackově velice škodolibé a velice utajované radosti. Byla to dobrá práce za čtyřicet dolarů týdně, z nichž bylo nakonec při přepisování neúspěšného románu šedesát. Koupili si první auto, pět let starý buick s dětským sedadlem uprostřed. Veselý, vzmáhající se mladý pár. Danny si vynutil smíření s její matkou, ale bylo to smíření napjaté a nikdy příliš šťastné. Jezdila k ní s Dannym, ale bez Jacka. A nikdy také neřekla Jackovi, že matka Dannyho vždycky přebaluje, ušklíbá se nad jeho dětskou výživou a vždycky najde na jeho prdelce nebo přirození nějakou počínající vyrážku. Její matka nikdy neřekla nic otevřeně, ale člověk to vždycky stejně vycítil: cenou za smíření, kterou začínala (a možná navždy bude) platit, byl pocit, že je špatná máma. Takhle se jí její matka mstila.

Wendy zůstávala v domácnosti, krmila Dannyho z kojenecké láhve ve slunečné kuchyni třípokojového bytu ve druhém poschodí, na otlučeném přenosném gramofonu si přehrávala desky, které měla už od střední školy. Jack se vracíval kolem třetí (někdy i ve dvě, když se mu podařilo zrušit poslední hodinu), a zatímco Danny spal, odváděl ji do ložnice, kde z ní vždycky spadly obavy z toho, že je špatná máma.

Když po večerech přepisovala, Jack psal a opravoval úlohy. Stávalo se, že vyšla z ložnice, kde měla psací stroj, a našla je spát na gauči, Jack jen tak ve slípech, Danny pohodlně rozvalený na jeho prsou, s palcem v puse. Ukládala Dannyho do postýlky a pak si četla, co Jack napsal, než ho vzbudila, aby si šel lehnout do postele.

Nejlepší postel, nejlepší rok.

Jednou na můj dvorek zasvítí slunce…

V těch dobách měl Jack pití pod kontrolou. O sobotách se vždycky zastavilo pár jeho přátel z koleje a při base piva vedli dlouhé diskuse, kterých se ona zúčastňovala jen zřídka, protože jejím oborem byla

sociologie, zatímco on studoval angličtinu: diskutovali o tom, zda Pepyho deníky jsou literatura nebo historie, diskutovali o poezii Charlese Olsona, občas si předčítali vlastní práce. Témat bylo stovky. Ne, tisíce. Necítila skutečnou potřebu zúčastnit se; stačilo jí sedět v houpacím křesle vedle Jacka, který seděl se zkříženýma nohama na podlaze, v jedné ruce držel pivo a druhou jí jemně svíral lýtko nebo objímal kotník.

Konkurence na Newhampshireské univerzitě byla ostrá a Jack měl ještě navíc své psaní, kterému věnoval každý večer nejméně hodinu času. Ta hodina patřila do denního režimu. Sobotní sedánky byly léčebné. Uvolňovaly v něm něco, co by jinak polykal a polykal, až by to vybouchlo.

Když končil diplomovou práci, získal místo ve Stovingtonu, převážně díky svým povídkám – v té době publikoval čtyři, z toho jednu v časopisu Esquire. Na ten den si dobře pamatovala. Málem už tu obálku vyhodila, protože si myslela, že je to další nabídka k přepisování. Když ji však otevřela, zjistila, že Esquire nabízí Jackovi uveřejnění povídky „Problém černých děr" na začátku příštího roku. Psali, že mu za ni dají devět set dolarů, a to jen za přijetí, nikoliv za zveřejnění. Tolik si vydělala přepisováním málem za půl roku. Letěla k telefonu a ve vysoké židličce zapomněla Dannyho, který za ní komicky vyvaloval oči, tvářičku upatlanou hrachovou kaší a hovězím pyré.

Jack přijel z univerzity za tři čtvrtě hodiny. Jejich buick byl naložený sedmi kamarády a sudem piva. Po slavnostním přípitku (Wendy si dala také sklenici, ačkoliv jí obvykle pivo nechutnalo) potvrdil Jack nabídku, vložil ji do obálky se zpáteční adresou a šel ji hodit do poštovní schránky na konci bloku. Když se vrátil, postavil se vážně do dveří a řekl: „ Veni, vidi, vici." Ozval se jásot a potlesk. Když se v jedenáct hodin večer dostali na dno sudu, odešel Jack se dvěma spolužáky, kteří byli ještě schopní pohybu, navštívit pár hospod.

Přitočila se k němu v přízemní chodbě. Ostatní dva už byli v autě a opilecky zpívali newhampshireskou bojovou píseň. Jack klečel na jednom koleni a zpitoměle zápasil s tkaničkou.

„Jacku," řekla, „neměl bys nikam jezdit. Nedokážeš si ani zavázat tkaničky, natož pak řídit."

Postavil se a položil jí ruce na ramena. „Dneska bych mohl vylítnout na Měsíc, kdybych chtěl."

„Ne," řekla. „Za to nestojí žádná povídka pro Esquire."

„Vrátím se brzy."

Vrátil se však ve čtyři ráno. Klopýtal po schodech a něco si pobrukoval. Když vešel, vzbudil Dannyho. Snažil se ho utišit a upustil ho na podlahu. Vtom se přiřítila Wendy, která nejdřív ze všeho pomyslela na to, co řekne její matka, až uvidí ty modřiny. Pak zdvihla Dannyho, posadila se s ním do houpacího křesla a utěšovala ho. Myslela na svou matku téměř celých pět hodin, co byl Jack pryč, myslela na její proroctví, že z Jacka nikdy nic nebude. Velké ideály, říkala její matka. No jistě. Dobročinné ústavy jsou plné bláznů, kteří měli velké ideály. Dala příhoda s povídkou pro Esquire matce za pravdu, nebo ne? Winnifred, ty to dítě nedržíš správně. Dej mi je. A držela snad správně svého manžela? Proč jinak by si hledal zábavu mimo domov? Kypěla v ní bezmocná hrůza a nikdy ji nenapadlo, že odchází z důvodů, které s ní nemají nic společného.

„Gratuluju," řekla s Dannym v náručí – už zase skoro spal. „Třeba se ti podařilo způsobit mu otřes mozku."

„To bude jen pár modřin." Znělo to vzdorovitě, přestože se snažil o kajícný tón: malý kluk. V tom okamžiku ho nenáviděla.

„Možná," řekla tvrdě. „Ale možná taky ne." Tolikrát slyšela mluvit matku s otcem jejím vlastním hlasem, že jí z toho bylo špatně a úzko.

„Jaká matka, taková dcera," zabručel Jack.

„Jdi spát!" vykřikla a její strach zněl jako hněv. „Jdi spát, ty ožralo!"

„Neříkej mi, co mám dělat."

„Jacku… prosím tě, neměli bychom… to…" Nenacházela slova.

„Neříkej mi, co mám dělat," opakoval tvrdošíjně a odešel do ložnice. Zůstala sama s Dannym v houpacím křesle. Danny už spal. Za pět minut dolehlo do obývacího pokoje Jackovo chrápání. Tehdy poprvé spala na gauči.

Teď se nepokojně převalovala na posteli, ale už podřimovala. Její myšlenky, přicházejícím spánkem osvobozené od časové posloupnosti, zaletěly zpátky do prvního roku ve Stovingtonu a odtud přes stále

se horšící údobí, které vyvrcholilo, když její manžel zlomil Dannymu ruku, až k té hádce v jídelním koutě.

Danny si hrál venku na písku se svými naklaďáky, ruku stále v sádře. Jack seděl u stolu, v ruce se mu nervózně chvěla cigareta a jeho obličej byl bezkrevný, nasedlý. Byla rozhodnuta požádat ho o rozvod. Snažila se nahlédnout na tenhle problém ze všech možných úhlů, hodnotila společný život za posledního půl roku. Říkala si, že to rozhodnutí měla udělat už dávno, když ne pro Dannyho, tak prostě proto, že skutečnost už byla taková. Za dlouhých nocí, kdy byl Jack pryč, se jí ve snech vždycky zjevovala matčina tvář a výjevy z vlastní svatby.

(Kdož vydává tuto ženu? Otec ve svém nejlepším obleku, který zdaleka nepocházel z módního salónu – byl obchodním cestujícím s konzervami a tenhle obchod už tenkrát upadal – s unaveným obličejem, tak starým a tak bledým: Já.)

I po té nehodě – jestli se tomu dá říkat nehoda – si to nedokázala všechno zcela srovnat v hlavě, připustit si, že její manželství spěje k rozpadu. Prostoduše čekala na nějaký zázrak, který by Jackovi otevřel oči a ukázal mu nejen to, co se děje s ním, ale i s ní. K žádné změně však nedocházelo. Sklínka před odchodem do školy. Dvě tři piva po obědě. Tři čtyři martini před večeří. Pět šest dalších při opravování sešitů a písemných prací. O víkendech to bylo ještě horší. A vůbec nejhorší byly jeho celonoční tahy s Alem Shockleym. Nikdy by byla nevěřila, kolik bolesti dokáže život způsobit člověku, který je jinak fyzicky zdravý. Trpěla neustále. Nakolik to byla její chyba? Tahle otázka ji pronásledovala. Cítila se jako vlastní matka. Jako otec. Někdy, když se cítila sama sebou, přemýšlela, co bude s Dannym, a děsila se okamžiku, kdy dospěje natolik, aby je dokázal obvinit. Přemýšlela také o tom, kam by šli. Nepochybovala o tom, že by je matka přijala, ani o tom, že po půlroce matčina působení, kdy by po ní Dannyho znovu přebalovala a převařovala její jídla nebo dokonce vařila jiná; kdy by se vracela domů, aby zjistila, že má Danny jiné oblečení, nebo je ostříhaný, nebo má jiné dětské knihy, zatímco ty staré putovaly do nějakého kouta na půdu… nepochybovala o tom, že po takovém půlroce by se nervově zhroutila. A matka by ji poplácala po ruce a utěšovala by ji, I když to není tvoje chyba, je to všechno tvoje chyba. Nikdy jsi nedozrála. A vybarvila ses, když jsi se postavila mezi otce a mě.

Můj otec, Dannyho otec. Můj, jeho.

(Kdož vydává tuto ženu? Já. O půl roku později zemřel na infarkt.)

Celou noc před oním ránem probděla, dokud úporným přemýšlením nedospěla k rozhodnutí.

Rozvod je nevyhnutelný, říkala si. Její matka a otec nemají s tím rozhodnutím co dělat. Ani její pocity viny za rozpad manželství, ani její pocity vlastní nedostatečnosti. Rozvod byl důležitý pro jejího syna i pro ni samotnou, pokud si chce ještě zachránit mládí. Nápis na zdi byl surový, ale pravdivý. Její manžel byl ožrala. Měl špatnou povahu, která se zvláště projevovala, když těžce pil a psaní mu šlo tak mizerně jako teď. Ať už náhodou či úmyslně, zlomil Dannymu ruku. Vyhodí ho z práce, když ne tenhle rok, tak příští určitě. Už dokonce zaznamenala soucitné pohledy manželek ostatních učitelů. Říkala si, že na tomhle nepodařeném manželství lpěla už tak dost dlouho. Teď musí odejít. Jack bude moci Dannyho normálně navštěvovat a ona od něj bude chtít podporu jen do té doby, než si něco najde a postaví se na vlastní nohy – a to bude muset být hodně rychle, protože si nemohla být jista, jak dlouho bude Jack vůbec schopen platit alimenty. Pokusí se, aby to proběhlo pokud možno bezbolestně. Ale musí to skončit.

Při těchto myšlenkách upadla do lehkého spánku, který nepřináší odpočinek. Před očima jí vyvstávaly tváře otce a matky. Rozbila jsi své manželství, řekla matka. Kdož vydává tuto ženu? řekl kněz. Já, odpověděl otec. Za jasného slunečného rána se však cítila úplně stejně. Byla k němu otočená zády a ruce měla až po zápěstí ponořené v horké vodě na nádobí. Musela s tou nepříjemností začít sama.

„Chtěla bych si s tebou promluvit o tom, co bude nejlepší pro mě a pro Dannyho. A snad i pro tebe. Myslím, že tohle jsme měli řešit už dávno."

A on tehdy řekl tu zvláštní věc. Očekávala, že se rozzlobí, že v něm vzkypí hořkost a pocit ublížení. Očekávala, že se s šíleným výrazem vrhne k baru. Ta jeho tichá, bezbarvá odpověď mu byla tak nepodobná. Připadalo jí, jako by se ten Jack, s nímž žila šest let, po téhle noci vůbec nevrátil, jako by místo něho nastoupil nějaký dvojník, jehož nikdy neznala, nebo si tím aspoň nebyla jista.

„Udělala bys pro mě něco? Prokázala bys mi jednu laskavost?"

„Jakou?" Musela ovládat svůj hlas, aby se jí nechvěl.

„Promluvme si o tom až za týden. Jestli o to ještě budeš stát."

A ona souhlasila. Zůstalo to nevyslovené. Během toho týdne se setkával s Alem Shockleym více než kdykoliv jindy, ale vracel se domů brzy a z jeho dechu nebyl cítit alkohol. Měla dojem, že něco cítí, ale věděla, že to není pravda. Uplynul další týden. A další.

Rozvod byl jako nepřijatý vrácen do podvědomí.

Co se vlastně stalo? Stále o tom přemýšlela a stále jí to nebylo jasné. Hovor na to téma byl mezi nimi tabu. Jack připomínal člověka, který se podíval za roh a neočekávaně tam uviděl číhající obludu, skrčenou mezi vysušenými kostmi předchozích obětí. Láhve s alkoholem v baru zůstaly, ale on se jich netkl. Mnohokrát uvažovala o tom, že je vyhodí, ale nakonec od té myšlenky vždycky upustila. Měla pocit, že by tím zlomila nějaké neznámé kouzlo.

Svou úlohu v tom sehrál i Danny.

Když cítila, že nezná svého manžela, měla strach o své dítě – strach v tom skutečném slova smyslu: strach jako neurčitou pověrečnou hrůzu.

Lehce dřímala a při tom se jí vybavil okamžik porodu. Ležela na porodnickém stole, zplavená potem, se slepenými vlasy a nohama zaklesnutýma v třmenech,

(a trochu zmámená rajským plynem, jímž přikrmovali její dech; v jednu chvíli zamumlala, že vypadá jako reklama k hromadnému znásilnění, což velmi pobavilo sestřičku, starou harcovnici, která asistovala při porodech tolika dětí, že by zalidnily celou školu)

doktor mezi jejíma nohama, sestřička chystající nástroje kousek stranou. Ostré řezavé bolesti se dostavovaly v stále kratších intervalech a ona několikrát vykřikla, přestože se strašně styděla.

Pak jí doktor poměrně přísně řekl, aby tlačila, a ona se snažila, až ucítila, že z ní něco odebírají. Byl to zcela zřetelný pocit, na jaký nezapomene – pocit, že jí někdo něco bere. Pak doktor zdvihl jejího synka za nohy – zahlédla jeho malé přirození a okamžitě si uvědomila, že je to kluk – a když jí doktor odebral dýchací náústek, uviděla ještě něco jiného, něco tak strašného, že v sobě ještě našla sílu vykřiknout, ačkoliv si myslela, že všechny výkřiky už vyplýtvala:

On neměl obličej!

Samozřejmě měl obličej, ten sladký obličejík, který byl zakrytý plodovou blánou. Ta vzápětí skončila v malé misce, kterou skoro zahanbeně přidržela. Nebyla pověrčivá, ale přesto podržela plodovou blánu. Nevěřila ženským pověstem, ale přesto byl chlapec od první chvíle výjimečný. Nevěřila na jasnovidectví, ale –

Neměl tatínek nehodu? Zdálo se mi, že tatínek měl nehodu.

Něco ho změnilo. Nevěřila, že to byla jen její odhodlanost rozvést se s ním. Něco se muselo stát ještě před oním ránem. Té noci, co tak neklidně spala. Al Shockley tvrdil, že se nic nestalo, vůbec nic, ale když to říkal, odvrátil pohled, a podle řečí kamarádů ze školy Al také přestal pít.

Neměl tatínek nehodu?

Možná nějaký náhodný střet s osudem, ale nic konkrétního. Dva dny po sobě pročítala noviny pečlivěji než kdy jindy, ale nenašla nic, co by si mohla spojit s Jackem. Bůh jí odpusť, ale pátrala po nehodě, jejíž viník ujel z místa, nebo po nějaké hospodské rvačce, v níž došlo k vážným zraněním, nebo… kdo ví? Nepřišel k nim však žádný policajt, který by se vyptával nebo si bral vzorky barvy z nárazníků volkswagenu. Nic. Jen manželův obrat o sto osmdesát stupňů a ospalá synova otázka při probouzení:

„Neměl tatínek nehodu? Zdálo se mi…“

Kvůli Dannymu lpěla na Jackovi víc, než si byla v bdělém stavu ochotna připustit, ale teď, když jen tak dřímala, si to přiznávala. Dannyho si Jack vymodlil a byl jeho téměř od samého začátku. Stejně jako ona byla téměř od samého začátku otcova. Nepamatovala si, že by Danny kdy vyplivl výživu z láhve na Jackovu košili. Jack ho dokázal přimět k jídlu, i když ona už to vzdala, dokonce i v době, kdy se mu prořezávaly zuby a žvýkání mu působilo zjevnou bolest. Když Dannyho bolelo bříško, ona ho musela aspoň hodinu chovat, než se utišil; Jack ho jen vytáhl z postýlky, dvakrát s ním obešel pokoj, a Danny mu usnul na rameni s prstem bezpečně zastrčeným v puse.

Jackovi nevadilo vyměňovat pleny, dokonce ani ty, v nichž bylo zvláštní nadělení, jak tomu říkal. Vydržel s Dannym celé hodiny, kodrcal ho na klíně, hrál s ním dětské hry s prsty a dělal na něj obličeje, zatímco Danny mu strkal prsty do nosu, až se málem zakuckal smíchy. Jack připravoval Dannymu výživu,

dokázal ho bezchybně nakrmit a nikdy nezapomněl na závěrečné odříhnutí. Brával ho s sebou autem na drobnější nákupy – do papírnictví, pro mléko nebo jen pro hřebíky do železářství – už od kojeneckého věku. Když bylo Dannymu půl roku, vzal ho Jack na fotbalový zápas Stovington – Keene, a Danny vydržel sedět celý zápas otcovi na klíně, zabalený v dece, v buclaté pěstičce svíral klubovou vlaječku.

Svou matku měl rád, ale byl to tátův kluk.

A necítila snad znovu a znovu synův němý odpor k myšlence rozvodu? Myslívala na to v kuchyni, různě si to přemílala v mysli, když škrábala brambory k večeři. A když se otočila, uviděla jeho oči, v nichž se zračil strach i obvinění. Když se s ním procházela v parku, náhle se jí třeba chytil oběma rukama a prosebně řekl: „Máš mě ráda? A máš ráda tatínka?“ V takových chvílích buď zmateně přikývla, nebo řekla, „Samozřejmě, miláčku.“ A Danny odběhl ke kachnímu jezírku a zahnal hejno kejhajících kachen až na druhý břeh, kam se v panice utíkaly před zběsilostí toho útoku, mávajíce divoce křídly. A Wendy jen v úžasu zírala.

Bývaly i chvíle, kdy se její rozhodnutí aspoň celou věc s Jackem prohovořit rozplynulo nikoliv její vlastní slabostí, ale rozhodnutím vůle jejího syna.

Takovým věcem přece nevěřím.

Ale ve spánku jim věřila. Ve spánku, když jí manželovo semeno zasychalo na stehnech, cítila, že oni tři jsou neustále stmelováni, že pokud by byla jejich trojjedinost zničena, nezpůsobil by to nikdo z nich, ale jen zásah zvenčí.

Většina z toho, čemu věřila, souvisela s její láskou k Jackovi. Nikdy ho nepřestala milovat, snad jen s výjimkou onoho temného období po Dannyho „nehodě“. A milovala svého syna. Nejvíc ze všeho však milovala jejich pospolitost, společné vycházky nebo vyjížďky nebo jen pouhá posezení, při nichž se Jackova velká a Dannyho malá hlava zaujatě skláněly nad vějíři karet a popíjeli kolu z jedné plechovky. V takových chvílích byla šťastná, že je má u sebe, a modlila se, aby to správcovské místo v horském hotelu bylo opět počátkem dobrých časů.

A vítr se zvedne, miláčku,

a odnese s sebou mé smutky…

Tichá, sladká a něžná byla ta píseň, která se vracela a setrvávala a provázela ji do hlubšího spánku, v němž umíraly myšlenky a tváře ze snů mizely v zapomnění.

7 – V DALŠÍ LOŽNICI

Danny se probudil a ještě mu hlasitě bušilo v uších, ještě slyšel opilecký, divoce nasupený hlas, jak ochraptěle křičí: Vylez ven a pojď si pro svou medicínu! Najdu si tě! Já si tě najdu!

To bušení však pocházelo od jeho zběsilého srdce a jediným nočním zvukem bylo vzdálené houkání policejní sirény.

Ležel nehybně v posteli a díval se na stíny vířících listů na stropě. Křivolace se splétaly a svými tvary připomínaly divoké víno a liány v džungli: vzor vetkaný do vysokého koberce. Byl zachumlaný do pyžama, ale mezi kabátkem a kůží měl ještě vrstvu potu.

„Tony?“ zašeptal. „Jsi tu?“

Bez odpovědi.

Vyklouzl z postele, opatrně došel k oknu a vyhlédl na Arapahoe Street, kde byl klid a ticho. Byly dvě hodiny ráno. Venku nebylo nic kromě pustých chodníků pokrytých spadaným listím, zaparkovaných aut a vysoké pouliční lampy, která se skláněla nad benzínovou pumpou Cliffa Brice a ve své nehybnosti připomínala příšeru z vědeckofantastického filmu.

Rozhlédl se na obě strany a úporně pátral očima po drobné kývající postavě Tonyho, ale na ulici nikdo nebyl.

Vítr vzdychal v korunách stromů a listí chrastilo po opuštěných chodnících a kolem zaparkovaných aut. Byl to mdlý, teskný zvuk a Danny si pomyslel, že je v celém Boulderu sám, kdo jej slyší. Jediná lidská bytost. Nedalo se nijak zjistit, co všechno se slídivě plouhá nočními stíny, co všechno propátrává temnotu a nasává vůni větru.

Najdu si tě! Já si tě najdu!

„Tony?“ zašeptal znovu, ale z jeho hlasu už se téměř vytratila naděje.

Silným náporem mu odpověděl jen vítr, který rozfoukal listí na šikmé střeše pod Dannyho oknem.

Některé listy skončily v okapu, kde polehaly jak odpočívající tanečníci.

Danny… Dannýýý…

Známý hlas ho napružil a Danny se ručkama opřel o římsu a vyklonil se z okna. Tonyho hlasem celá ulice jakoby tiše a tajně ožila a šeptala, i když se vítr utišil a listí uklidnilo a stíny se přestaly hýbat. Myslel si, že u autobusové zastávky před druhým blokem vidí nějaký temnější stín, ale nedalo se říct, jestli to je něco skutečného, nebo jen oční klam.

Neodcházej, Danny…

Vítr se nečekaně znovu zdvihl, až z toho Danny zamrkal, a stín u autobusové zastávky zmizel… pokud tam vůbec byl. Postál u okna svého pokoje

(minutu? hodinu?)

ještě chvíli, ale žádný stín už se neobjevil. Nakonec se vplížil zpátky do postele, přikryl se a zahleděl se do stínů tančících v křivolaké džungli nasvícené nepřátelským pouličním světlem, plné masožravých rostlin, které ho chtěly obemknout a vymáčknout z něj život a zavléct ho do temnoty, z níž rudě září jediné zlověstné slovo:

DROM.

ČÁST DRUHÁ – Poslední den sezóny

8 – POHLED NA OVERLOOK

Maminka měla starosti.

Bála se, že auto už nezvládne tu cestu po horách a skončí na kraji silnice, kde by do nich mohlo něco narazit. Danny si to tak nebral; jestli tatínek řekl, že auto tuhle svou poslední cestu zvládne, tak ji zřejmě zvládne.

„Už jsme skoro na místě," řekl Jack.

Wendy si odhrnula vlasy ze spánků. „Díkybohu."

Seděla na sedadle spolujezdce a na klíně měla knihu od Victorie Holtové, otevřenou, ale hřbetem vzhůru. Na cestu si oblékla modré šaty, v kterých se Dannymu líbila nejvíc. Měly námořnický límec a maminka v nich vypadala jako dívenka před maturitou. Tatínek jí pořád pokládal ruku na stehno a ona se smála a odstrkovala mu ji a říkala, Odleť, obtížný hmyze.

Danny byl horami okouzlen. Jednou je tatínek vzal do hor poblíž Boulderu, které se jmenovaly Flatirons, ale tyhle hory byly mnohem větší a na vrcholcích těch nejvyšších ležel sněhový poprašek, jako ostatně většinu roku, jak říkal tatínek.

Byli skutečně v horách, ne že by se jen potulovali v podhůří. Kolem nich se tyčily strmé skály, tak vysoké, že abyste dohlédli na jejich vrcholky, museli jste málem vystrčit hlavu z okna. Když odjížděli z Boulderu, bylo kolem pětadvaceti stupňů. A teď, krátce po poledni, byl vzduch tak ostrý a chladný jako ve Vermontu v listopadu, a tatínek musel v autě zapnout topení, které zas tolik netopilo. Minuli několik dopravních značek, které upozorňovaly na padající kamení (maminka ho na ně vždycky upozornila), a ačkoliv Danny dychtivě vyhlížel nějaký padající kámen, žádný ještě neviděl. Aspoň zatím.

Před půl hodinou minuli ceduli, která byla podle tatínkových slov velice důležitá. Bylo na ní napsáno VJÍŽDÍTE DO SIDEWINDERSKÉHO PRŮSMYKU a tatínek říkal, že k téhle ceduli jezdí v zimě sněhové pluhy, dál ne. Dál už na ně byla silnice moc příkrá. V zimě je silnice ze Sidewinderu, od té cedule až do Bucklandu ve státě Utah, úplně uzavřená.

Minuli další ceduli.

„Co je tam napsané, mami?"

„Pomalejší vozidla mají využít pravý pás. To znamená my."

„Brouk to zvládne," řekl Danny.

„Nezakřikni to." Máma zkřížila prsty. Danny sklopil oči a v jejích sandálech uviděl zkřížené prsty nohou. Zachechtal se. Oplatila mu smích, ale stále věděl, že má obavy.

Silnice se v serpentýnách vlnila vzhůru a Jack musel přeřadit ze čtyřky na trojku a potom na dvojku. Auto skučelo a vzpíralo se a Wendy upírala oči na ručičku tachometru, která klesala ze sedmdesátky na padesátku až ke třicítce, kde se zdráhavě zastavila.

„To palivové čerpadlo…" začala nesměle.

„Palivové čerpadlo těch pět kilometrů ještě vydrží," řekl Jack. Po pravé straně spadala hora v téměř nekonečném poklesu strmě do údolí, poseta temnou zelení smrků a Douglasových jedlí, příznačných pro Skalisté hory. Místy borovice ustupovaly šedým skalnatým útesům, které se táhly desítky metrů, než se opět usadily. Na jednom takovém útesu uviděla Wendy vodopád, v němž se odpolední slunce třpytilo jako zlatá rybka uvízlá v modré síti. Byly to krásné, ale zároveň i kruté hory. Nepředpokládala, že dokážou člověku odpustit mnoho chyb. Hrdlo jí sevřela nějaká neblahá předtucha. Kousek dál na západ v Sierra Nevadě mělo v Donnerově domě uvěznění sněhem za následek kanibalismus pro přežití. Hory prostě člověku jeho chyby nepromíjejí.

Jack sešlápl spojku a zařadil jedničku. Vůz sebou trhl a provázen úporným duněním motoru šplhal do strmého svahu.

„Mám takový pocit," řekla, „že jsme od Sidewinderu potkali sotva pět aut. A to ještě jedno patřilo hotelu."

Jack přikývl.

„Jede na Stapletonovo letiště do Denveru. Dál za hotelem už se občas tvoří náledí, říká Watson, a na zítřek už hlásí ve vyšších polohách sněžení. Každý, kdo teď horami projíždí, se snaží pro všechny případy držet na hlavní silnici. Ten pacholek Ullman by měl radši zůstat nahoře. Doufám, že tam bude."

„Myslíš, že zásoby už jsou navezeny?" zeptala se, protože stále musela myslet na Donnerovy.

„Říkal, že ano. Chtěl, abys je s Hallorannem zkontrolovala. Hallorann je kuchař."

„Hm," řekla neurčitě a podívala se na tachometr. Klesl z třicítky na dvacítku.

„Tamhle už je vrchol kopce," ukázal Jack tři sta metrů dopředu. „Odtud je krásný výhled na Overlook. Sjedu ze silnice a nechám auto odpočinout." Naklonil se přes rameno k Dannymu, který seděl na hromadě přikrývek. „Co myslíš, doktore? Mohli bychom tu potkat nějakého jelena. Nebo karibua."

„No jasně, tati."

Volkswagen supěl do svahu. Ručička tachometru spadla na deset, a když zůstala viset na zarážce, sjel Jack ze silnice

(„Co je to tady za nápis, mami?" „MALEBNÁ VYHLÍDKA," přečetla mu ochotně.),

zatáhl ruční brzdu a nechal volkswagen běžet na neutrál.

„Pojďte," řekl a vystoupil z vozu.

Společně došli k zábradlí.

„To je ono," řekl Jack a ukázal vzhůru.

Na Wendy se zjevená pravda projevila jako obvykle: vzala jí dech. Chvíli se skutečně nemohla nadechnout. Stáli těsně pod vrcholkem jednoho štítu. Před nimi – kdo ví, jak daleko? – se tyčila k obloze ještě vyšší hora, jejíž zubatý vrchol se rýsoval v záři slunce, které se začínalo sklánět k západu. Celé údolí měli před sebou jako na dlani. Svahy, do nichž vyjeli v těžce zkoušeném autě, spadaly do údolí tak příkře, že delší pohled dolů by mohl způsobit nevolnost, případně i zvracení, pomyslela si Wendy. V jasném vzduchu se dařilo představivosti, která se vymykala rozumu, takže člověk při pohledu dolů bezmocně přihlížel vlastnímu pádu, při němž viděl střídavě svahy a oblohu a z jeho úst se jako líná bublina dral výkřik a šaty a vlasy mu divoce vlály ve větru…

Násilně odtrhla pohled od údolí a podívala se za Jackovým prstem. Viděla silnici šplhající na tu vznosnou věž, silnici, která sama sobě utíkala k severozápadu, stále vzhůru, i když ke konci už povlovněji. Ještě dál, jakoby zasazený do svahu, byl mezi borovicemi velký čtvercový trávník a uprostřed něho hotel. Overlook. Wendy se teprve teď podařilo popadnout dech a promluvit.

„Jacku, to je nádhera!"

„To je," řekl. „Ullman tvrdí, že je to nejkrásnější místo v celé Americe. Moc na něj nedám, ale myslím si, že v tomhle případě by mohl… Danny! Danny, jsi v pořádku?"

Rozhlédla se po něm a náhlý strach přehlušil úplně všechno, jakkoliv to bylo nádherné. Rozběhla se k němu. Držel se zábradlí a se sinalou tváří zíral na hotel. V očích měl prázdný pohled člověka, který je na pokraji mdlob.

Klekla si k němu a položila mu ruce na ramena. „Danny, co se –"

Jack stál vedle ní. „Jsi v pořádku, doktore?" Trochu jím zatřásl a Dannyho oči se projasnily.

„Jo, jsem v pořádku, tati. Je mi dobře."

„Co to s tebou bylo, Danny?“ zeptala se. „Zatočila se ti hlava?“

„Ne, jen jsem se… zamyslel. Promiňte. Nechtěl jsem vás vyděsit.“ Podíval se na své rodiče, klečící před ním, a rozpačitě se pousmál. „Asi to bylo ze sluníčka. Svítilo mi do očí.“

„V hotelu dostaneš napít vody,“ řekl Jack.

„Tak jo.“

V autě, které teď po povlovnějším svahu stoupalo jistěji, zahlédl občas Danny mezi rodiči hotel Overlook, v jehož západních oknech se odráželo slunce. Bylo to ono místo, které viděl uprostřed vichřice, temné a dunící místo, kde ho po dlouhých chodbách pronásledovala nějaká skrytě povědomá postava. Místo, před nímž ho Tony varoval. Bylo to tady. Bylo to tady. Ať už Drom znamenal cokoliv, byl tady.

9 – NA VÝZVĚDÁCH

Ullman na ně čekal před širokými starobylými vstupními dveřmi. Podal ruku Jackovi a chladně pokývl Wendy. Zřejmě si všiml, jak se za ní lidé otáčeli, když vešla do haly. Zlaté vlasy jí spadaly na límec jednoduchých námořnických šatů, jejichž lem sahal pár centimetrů nad kolena, ale nebylo třeba vidět víc, aby člověk poznal, že má hezké nohy.

Opravdu vřele se Ullman choval jen k Dannymu, ale to už Wendy zažila několikrát. Danny se líbil i lidem, kteří k dětem chovali podobné city jako W. C. Fields. Ullman se mírně ohnul v pase a nabídl Dannymu ruku. Danny mu zachmuřeně podal svou.

„Můj syn Danny,“ řekl Jack. „A moje žena Winnifred.“

„Těší mě, že vás oba poznávám,“ řekl Ullman. „Kolik je ti let, Danny?“

„Pět, pane.“

„Hm, pane.“ Ullman se usmál a podíval se na Jacka. „Je dobře vychovaný.“

„Přirozeně,“ řekl Jack.

„A paní Torrancová.“ Znovu se mírně uklonil a Wendy si zmateně pomyslela, že jí chce políbit ruku. Napůl mu ji podala a on ji vzal, ale jen na chvilku, do obou svých dlaní. Měl malé, suché a hladké ruce a ona měla dojem, že si je pudruje.

Hala hotelu se jen hemžila. Téměř všechny starobylé židle s vysokými opěradly byly obsazeny. Hoteloví sluhové přinášeli a vynášeli zavazadla. U recepčního pultu stála fronta lidí, jíž vévodila velká mosazná pokladna. Obtisky Bank Americard a Master Charge, které na ní byly nalepeny, vypadaly jako z jiných časů.

Vpravo, vedle vysokých dvojkřídlých dveří, které byly zavřené a ještě zahrazené sametovým lanem, byl vysoký starobylý krb, v němž plápolala březová polena. Na pohovce, přiražené až téměř ke krbu, seděly tři jeptišky. Povídaly, usmívaly se a čekaly, až fronta trochu opadne. Zavazadla měly naskládaná po obou stranách pohovky. Jak je Wendy pozorovala, propukly v zvonivý dívčí smích. Cítila, jak jí samé se rozechvěly koutky; žádné z jeptišek nebylo pod šedesát.

Na pozadí šumícího hovoru se ozvalo cinknutí stříbrného zvonku vedle pokladny, jímž jeden z recepčních mírně netrpělivě přivolával dalšího zákazníka. Silně jí to připomnělo příjemný čas líbánek, kdy s Jackem navštívili Beekman Tower v New Yorku. Najednou měla pocit, že tenhle hotel je pro ně tři přesně to pravé: stráví nějaký čas pohromadě daleko od lidí, udělají si takové rodinné líbánky. Láskyplně se podívala na Dannyho, který na všechno dění kolem sebe upřímně vyvaloval oči. Před hotel předjela další limuzína, šedá jak bankéřova vesta.

„Poslední den sezóny,“ řekl Ullman. „To je tady vždycky takhle rušno. Čekal jsem vás až tak kolem třetí, pane Torranci.“

„Myslel jsem si, že budu muset nechat auto delší dobu odpočinout, až se z těch kopců nervově sesype,“ řekl Jack, „ale ono to vydrželo.“

„Tak to jste měli štěstí,“ řekl Ullman. „Rád bych vás tady později trochu provedl. Dick Hallorann chce taky paní Torrancové ukázat hotelovou kuchyni. Ale obávám se –“

V tu chvíli k nim rozčileně přiběhl jeden recepční.

„Promiňte, pane Ullmane –“

„Copak je?“

„Jde o paní Brantovou,“ řekl recepční znepokojeně. „Odmítá zaplatit účet jinak než kartou American

Express. Říkal jsem jí, že American Express nebereme už od konce minulé sezóny, ale ona nechce…“ Jeho oči zabloudily k Torrancové rodině, pak se vrátily zpátky k Ullmanovi. Recepční bezradně pokrčil rameny.

„Já se o to postarám.“

„Děkuji, pane Ullmane.“ Recepční se vrátil na své pracoviště. Před recepcí se halila do dlouhého černého kožichu zpupně vyhlížející stařena a hlučně protestovala.

„Jezdím do Overlooku od roku 1955,“ vykládala rozpačitě se usmívajícímu recepčnímu. „Nepřestala jsem sem jezdit, ani když můj druhý manžel zemřel na infarkt na zdejším roqueovém hřišti – říkala jsem mu tehdy, že je moc horko – a ještě nikdy… opakuji: nikdy… jsem neplatila ničím jiným, než svou úvěrovou kartou American Express. Klidně si na mě zavolejte policii. Nechtě mě odsud vyvést. A stejně nezaplatím ničím jiným než svou úvěrovou kartou American Express. Opakuji:…“

„Promiňte,“ řekl pan Ullman.

Viděli, jak jde přes halu, dotýká se uctivě lokte paní Brantové, rozhazuje rukama a přikyvuje, když na něj spustí svou tirádu. S pochopením ji vyslechl, znovu přikývl a něco jí řekl. Paní Brantová se vítězoslavně usmála, obrátila se k nešťastnému recepčnímu a hlasitě řekla: „Díkybohu je zde jeden zaměstnanec tohoto hotelu, který se ještě nedal k Filištínským!“

Dovolila Ullmanovi, který sotva dosahoval po mohutné rameno jejího kožichu, aby ji vzal v podpaží a odvedl, zřejmě do své kanceláře.

„Fíí,“ hvízdla Wendy, „tenhle švihák si svoje peníze zaslouží.“

„Ale on tu paní nemá rád,“ řekl Danny pohotově. „Jen dělá, že ji má rád.“

Jack se na něj usmál.

„To máš určitě pravdu, doktore. Ale pochlebováním se mažou kola, na nichž se točí svět.“

„Co je to pochlebování?“

„Pochlebování je,“ odpověděla mu Wendy, „když tvůj tatínek říká, že se mu líbí mé nové žluté kalhoty, a přitom to není pravda, nebo když říká, že nepotřebuju shodit pár kilo.“

„Aha. Je to takové lhaní pro legraci?“

„Něco hodně podobného.“

Pozorně se na ni zahleděl a řekl. „Moc ti to sluší, maminko.“ Rozpačitě se usmál, když si rodiče vyměnili pohledy a rozchechtali se.

„Mně ovšem Ullman moc nepochlebuje,“ řekl Jack. „Pojďte sem oba ke mně. Uprostřed haly jsem asi pěkně nápadný v té džínové bundě. Vážně jsem si nemyslel, že tu poslední den bude tolik lidí. A v tom jsem se šeredně zmýlil.“

„Vypadáš velice elegantně,“ řekla a znovu se zasmáli, až si Wendy musela přikrýt ústa rukou. Danny tomu všemu sice nerozuměl, ale cítil, že je to v pořádku. Měli se všichni vzájemně rádi. Danny si pomyslel, že tenhle hotel připomíná mamince nějaké jiné místo kde byla šťastná. Byl by si přál, aby se mu tu líbilo stejně jako jí a stále dokola si opakoval, že ne všechno, co mu Tony ukáže, se promění ve skutečnost. Musí být opatrný. Bude si dávat pozor na věc jménem DROM. Ale neřekne nic, pokud vysloveně nebude muset. Protože jsou šťastní, smějí se a nemají žádné černé myšlenky.

„No, jen se podívej,“ ukázal Jack.

„To je nádhera! Danny, podívej se!“

Ale Danny si nemyslel, že je to nějaká velká nádhera. Nesnášel výšky; točila se mu z nich hlava. Před širokou přední verandou, která se táhla podél celého hotelu, se až k obdélníkovému bazénu svažoval dobře ošetřovaný trávník. Na trojnožce na jednom konci bazénu byla cedule UZAVŘENO; kromě tohoto nápisu uměl přečíst ještě Stop, Východ, Pizza a pár dalších.

Od bazénu se mezi malými borovicemi, douglaskami a osikami vinula štěrková cestička. U ní byl další nápis, který neznal: ROQUE. Pod ním byla šipka.

„Co je to R-O-Q-U-E, tati?“

„Taková hra,“ řekl Jack. „Něco jako kroket, jenže se to hraje na škvárovém hřišti, které má mantinely jako velký biliárový stůl. Je to moc stará hra, Danny. A tady se občas pořádají turnaje.“

„Hraje se to s kroketovou palicí?“

„S podobnou,“ přikývl Jack. „Má jen trochu kratší rukojeť a palice má na jedné úderné ploše tvrdou

gumu a na druhé dřevo.“

(Vylez, ty malej sráči!)

„Vyslovuje se to rouk,“ říkal tatínek. „Jestli chceš, tak tě to naučím.“

„Třeba,“ řekl Danny podivně bezbarvým slabým hláskem, který přiměl rodiče, aby si nad jeho hlavou znovu vyměnili tázavé pohledy. „Ale třeba se mi to nebude líbit.“

„Když se ti to nebude líbit, doktore, tak to prostě nebudeš hrát, ne?“

„No jasně.“

„Líbí se ti ta zvířátka?“ zeptala se Wendy. „To jsou vytvarované keře.“ U cestičky k roqueovému hřišti byly keře sestříhané do podoby různých zvířat. Danny, který měl ostré oči, rozpoznal králíka, psa, koně, krávu a tři větší zvířata, která vypadala jako dovádějící lvi.

„Tahle zvířata způsobila, že si na mě strejda Al vzpomněl s touhle prací,“ řekl mu Jack. „Věděl, že jsem za studií pracoval brigádně pro jednu zahradnickou společnost. Takové společnosti udržují lidem trávníky a keře a živé ploty. Já jsem tvaroval u jedné paní.“

Wendy si přikryla rukou ústa a uchechtla se. Jack se na ni podíval. „Ano, tvaroval jsem u ní nejmíň jednou týdně,“ řekl.

„Zmiz, obtížný hmyze,“ řekla Wendy a znovu se zasmála.

„A měla pěkné keře, tati?“ zeptal se Danny. Rodiče vyprskli smíchy. Wendy se smála, až jí tekly slzy po tvářích. Musela si z kabelky vyndat kapesníček.

„To nebyla zvířátka, Danny,“ řekl Jack, když se uklidnil. „Tvaroval jsem symboly na hracích kartách. Piky a srdce a kříže a káry. Jenže ono to roste, víš –“

(Vidíte, jak narůstá, řekl Watson… ne, ne, žádný keř, tlak v bojleru. Když na to zapomenete, bude vyšší a vyšší a vy byste se pak s celou rodinkou mohl probudit na Měsíci.)

Zmateně se na něj podívali. Úsměv mu zmizel z tváře.

„Tati?“řekl Danny.

Zamrkal na ně, jako by se vracel odněkud zdaleka.

„Rostou, Danny, a ztrácejí svůj tvar. A tak je musím jednou dvakrát týdně zastříhnout, dokud není taková zima, že přestanou růst.“

„To už nemusíš stříhat ani hřiště,“ řekla Wendy. „Ty šťastlivce.“

Hřiště však žádnou obratnost nevyžadovalo. Byly tu dvě skluzavky, šest houpaček různé velikosti, prolézačka, tunel z betonových skruží, pískoviště a domek, který byl přesnou replikou Overlooku.

„Líbí se ti hřiště, Danny?“ zeptala se Wendy.

„No, jasně,“ řekl a doufal, že to zní dostatečně nadšeně. „Je pěkný.“

Za hřištěm byl nenápadný bezpečnostní řetěz, který je odděloval od široké silnice vedoucí k hotelu. Za silnicí se v modrém odpoledním oparu začínaly svahy ztrácet v údolí. Danny neznal slovo izolace, ale kdyby mu je někdo vysvětlil, okamžitě by jeho význam pochopil. Hluboko pod nimi se jako had, který se rozhodl na chvíli si zdřímnout, klikatila černá silnice do Sidewinderského průsmyku a do Boulderu. Silnice, která je celou zimu uzavřená. Při téhle myšlence se mu trochu zúžilo hrdlo a málem nadskočil, když mu tatínek položil ruku na rameno.

„Přinesu ti něco k pití, hned jak to trochu půjde, doktore. Teď tam mají hrozný blázinec.“

„No, jasně, tati.“

Paní Brantová vyšla z kanceláře s výrazem zadostiučinění. Za ní vyšli dva hoteloví sluhové, kteří zápasili s osmi zavazadly. Provázeli její vítězoslavný marš ke dveřím. Danny oknem pozoroval, jak muž v šedé uniformě a čepici jako nějaký armádní kapitán předjel s jejím dlouhým stříbrným autem před hlavní vchod. Smekl před ní a hnal se k otevřenému kufru vozidla.

V osvíceném okamžiku, jaké na něj občas přicházely, najednou přesně věděl, co si ta paní myslí. Takové myšlenky k němu připlouvaly ze změti pocitů a barev, které mu přinášela rušná místa.

(tomu bych se ráda dostala do kalhot)

Danny svraštil obočí a pozoroval hotelové sluhy, jak ukládají její zavazadla do kufru. Dívala se dost pronikavě na muže v šedé uniformě, který na všechno dohlížel. Proč se chtěla dostat do jeho kalhot? Bylo jí snad zima i v tom dlouhém kožichu? A jestli ano, proč si nevzala nějaké svoje kalhoty? Maminka nosí kalhoty skoro celou zimu.

Muž v šedé uniformě zavřel kufr a vrátil se, aby jí pomohl nastoupit. Danny se pozorně díval, jestli mu řekne něco o těch kalhotách, ale ona se jen usmála a dala mu dolar spropitného. Za chvíli už sjížděla s velkým stříbrným autem po příjezdové cestě.

Přemýšlel, že se zeptá maminky, proč té paní tak záleželo na těch kalhotách, ale pak to zamítl. Některé otázky mohou člověka přivést do maléru. Už se mu to několikrát stalo.

Vmáčkl se mezi ně na malou pohovku a pozoroval lidi u recepce. Byl rád, že jsou maminka s tatínkem šťastní a že se mají rádi, i když nedokázal zaplašit určité obavy. Prostě si nemohl pomoct.

10 – HALLORANN

Kuchař vůbec nenaplňoval Wendyinu představu typického hotelového kuchaře. Když už nic jiného, tak takovému člověku se říkalo chef; to nebylo nic tak přízemního jako kuchař – kuchařka byla ona, když vařila ve své kuchyni, když naházela všechny zbytky do zamaštěné ohnivzdorné misky a přidala nudle. Takový kulinářský čaroděj v hotelu jako Overlook, jehož inzeráty jsou vidět v newyorských nedělních Times, by měl být malý, kulatý, bledé tváře (jako reklamní panák pillsburyské továrny na pečivo), měl by mít úzký knírek jako hvězda z muzikálu čtyřicátých let, tmavé oči, francouzský přízvuk a vůbec by měl vypadat protivně.

Hallorann měl tmavé oči, ale to bylo tak všechno. Byl to vysoký černoch s kudrnatými prokvetlými vlasy. Mluvil s mírným jižanským přízvukem a hodně se smál. Jeho zuby byly tak bílé, že to musela být protéza od Searse a Roebucka z roku 1950. Její otec takové měl a říkal jim roebucky a občas je vyndal při večeři a komicky ji strašil… Wendy si vzpomněla, že to bylo vždycky, když matka šla pro něco do kuchyně nebo měla telefon.

Danny si upřeně prohlížel toho černého obra v modrém serži a musel se usmát, když ho Hallorann lehce zdvihl, posadil si ho na předloktí a řekl: „Ty tady celou zimu nevydržíš.“

„Ale vydržím,“ řekl Danny a plaše se usmál.

„Ne, ty pojedeš se mnou dolů do St. Pete a budeš se učit vařit a každej večer budeš chodit na pláž na kraby. Platí?“

Danny se potěšeně zahihňal a zavrtěl hlavou. Hallorann ho postavil na zem.

„Jestli si to chceš ještě rozmyslet,“ řekl Hallorann a s vážným výrazem se k němu sklonil, „musíš rychle. Za půl hodiny už budu sedět v autě. Za dvě a půl hodiny už budu u východu číslo 32 v hale B mezinárodního letiště Stapleton v městě Denver v Coloradu. Za tři hodiny nato si na miamském letišti půjčím auto a vydám se za sluncem do St. Pete a budu se těšit, až si navlíknu plavky a budu se jen řehtat těm, co jsou někde zasypaný sněhem. Rozumíš, co ti to tu povídám, ty kluku jeden?“

„Ano, pane,“ usmál se Danny.

Hallorann se obrátil k Jackovi a Wendy. „Vypadá jako správnej kluk.“

„Myslíme si, že to zvládne,“ řekl Jack a podal Hallorannovi ruku. „Jmenuju se Jack Torrance. Moje žena Winnifred. S Dannym už se znáte.“

„Měl jsem to potěšení. A vám se, madam, říká Winnie nebo Freddie?“

„Wendy,“ zasmála se.

„Tak jo. To je myslím úplně nejlepší. Pojďte za mnou. Pan Ullman chce, abyste si to tu prohlídli, tak si to tu prohlídnete.“ Zavrtěl hlavou a zabručel si pod vousy: „Jestli já nebudu rád, až se ho zbavím.“

Hallorann je začal provádět po té nejúžasnější kuchyni, jakou kdy Wendy v životě viděla. Všude bylo zářivě čisto. Všechny plochy byly nablýskané do vysokého lesku. Ta kuchyně byla víc než jen velká, byla trochu děsivě ohromující. Šla po Hallorannově boku, zatímco Jack, který nebyl zrovna ve svém živlu, se s Dannym trochu opožďoval. Na stěně vedle čtyřdřezu byly zavěšeny všechny možné kuchyňské nástroje od běžných nožů po dvouruční řeznické sekery. Byl tu vál velký jako jejich kuchyňský stůl v Boulderu. Od podlahy ke stropu tu stály na policích nepřehledné šiky nerezových hrnců a pánví.

„Asi si budu muset odmotávat klubíčko, vždycky když sem půjdu,“ řekla Wendy.

„To si nesmíte tak brát,“ řekl jí Hallorann. „Je to sice velký, ale je to jenom kuchyň. Většiny z těch cajků se nikdy nebudete muset ani dotknout. Jen tu udržujte čistotu, to je všechno, o co vás prosím. Bejt váma, tak používám tenhleten sporák. Jsou tu celkem tři, ale tenhle je nejmenší.“

Nejmenší, pomyslela si sklíčeně při pohledu na sporák. Měl dvanáct hořáků, dvě normální trouby a jednu holandskou na pečení na otevřeném ohni, vestavěný kotlík, v němž se udržovaly teplé omáčky

nebo dušené fazole, dále gril a ohřívač – plus milión číselníků a teploměrů.

„Všecko je na plyn," řekl Hallorann. „Jste zvyklá vařit na plynu, Wendy?"

„Ano…"

„Já plyn miluju," řekl a zapálil jeden hořák, který se rozhořel modrým plamenem. Jemným pootočením ovládacího knoflíku plamen ztlumil. „Mám rád, když vidím plamen, na kterém vařím. Vidíte všechny tyhle knoflíky k hořákům?"

„Ano."

„Knoflíky od trouby jsou značený. Já nejradši používám tu prostřední, protože hřeje rovnoměrně, ale vy si pečte, v který chcete – nebo ve všech třech, když se vám zachce."

„Do každé jednu televizní večeři," řekla a slabě se usmála.

Hallorann zařval smíchy. „Jak je ctěná libost. Soupis všeho, co je k jídlu, jsem vám nechal tamhle u dřezu. Vidíte to?"

„Tady je to, mami!" přinesl Danny dva listy papíru, hustě popsané po obou stranách.

„Hodnej chlapec," řekl Hallorann, vzal si od něj soupis a prohrábl si vlasy. „Určitě se mnou nechceš jet na Floridu, starý brachu? A učit se v tom ráji ten nejlepší salátek z garnátů?"

Danny si zakryl rukama ústa, zahihňal se a postavil se k otci.

„Vy tři tady máte podle mýho zásoby na rok," řekl Hallorann. „Je tu studená špižírna, chladírna, spousta uskladněný zeleniny a dvě plný lednice. Pojďte, já vám to ukážu."

Dalších deset minut Hallorann jen otvíral dvířka a dveře a odhaloval takové množství potravy, jaké Wendy v životě neviděla. Zásoby ji ohromily, ale neuklidnily ji natolik, jak by si byla myslela: případ Donnerových se jí stále vracel, nikoliv z hlediska kanibalismu (s takovouhle spoustou jídla by to určitě trvalo hodně dlouho, než by byli nuceni vrhnout se jeden na druhého), ale spíše z hlediska vědomí, že tady jde skutečně o vážnou věc: když padne sníh, stane se z jinak hodinové jízdy do Sidewinderu složitá operace. Budou tu sedět v tomhle opuštěném velkém hotelu, pojídat všechno to jídlo, co jim tu bylo ponecháno jako nějakým pohádkovým zvířatům, a naslouchat nepřátelskému větru, který kvílí v zasněžených okapech. Ve Vermontu, když si Danny zlomil ruku(když Jack Dannymu zlomil ruku), zavolala pohotovost na číslo z kartičky, která byla připevněná na telefonu. A sanitka přijela za deset minut. Na té malé kartičce byla i jiná čísla. Policejní vůz mohl přijet během pěti minut a hasičský vůz v ještě kratší době, protože hasičská stanice byla jen tři bloky vzdálená. Byl tam někdo, koho jste mohli zavolat, když vám zhasla světla, když vám přestala téct voda, když vám odešla televize. Ale co bude tady, až Danny dostane ten svůj mdlobný záchvat a zapadne mu jazyk?

(Panebože, to jsou myšlenky!)

A co kdyby tu začalo hořet? Nebo kdyby Jack spadl do výtahové šachty a utrpěl zlomeninu lebky? Co kdyby –?

(co kdybychom se tu měli báječně, nech toho, Winnifred!)

Hallorann jim nejdřív ukázal chladírnu, kde se jim dech srážel jako legrační balónky. V chladíme jim připadalo, že zima už přišla.

Mleté maso na hamburgery ve velkých igelitových pytlích, tucet pytlů po pěti kilech. Čtyřicet kuřat na hácích, zašroubovaných do dřevěného ostění. Tucet kartónů šunkových konzerv, naskládaných jak žetony. Deset hovězích pečení, deset vepřových pečení a velká jehněčí kýta.

„Máš rád jehněčí, doktore?" zašklebil se Hallorann.

„Moc rád," odpověděl pohotově Danny. Nikdy jehněčí nejedl.

„Já to věděl. Když je večer chladno, není nad dva pláty pořádnýho jehněčího s trochou mátovýho rosolu na boku. Mátovej rosol je tu taky. Jehněčí je požehnáním do pupku. Bezkonkurenční masíčko."

Zpoza nich se zvědavě ozval Jack: „Jak víte, že mu říkáme doktore?"

Hallorann se otočil. „Cože?"

„Dannymu. Někdy mu říkáme doktore. Jako v těch kreslených filmech s Šíleným králíkem."

„Vypadá jako nějakej doktor, ne?" Svraštil nos, zamlaskal a řekl Dannymu: „Jé, co se to děje, doktore?"

Danny se zahihňal a Hallorann ještě něco řekl

(Určitě se mnou nechceš jet na Floridu, doktore?)

a Danny to zcela zřetelně slyšel. Každé slovo. Překvapeně a trochu zděšeně se na Halloranna podíval. Hallorann na něj vážně zamrkal a vrátil se k zásobám.

Wendy se dívala na svého syna zpoza kuchařových širokých, seržem zahalených zad, a měla podivný pocit, že mezi nimi došlo k něčemu, čemu ona nemůže rozumět.

„Máte tu dvanáct kartónů párkových konzerv a dvanáct šunkových," řekl Hallorann. „Tolik k vepřovýmu. V tyhle zásuvce je deset kilo másla."

„Pravého másla?" zeptal se Jack.

„Prvotřídního másla."

„Myslím, že jsem nejedl pravé máslo od dětství v Berlíně v New Hampshire."

„Tak tady se ho nadlábnete, až vám margarín bude připadat jako pochoutka," řekl Hallorann a zasmál se. „Tamhle v té bedně máte chleba – třicet bochníků bílýho, dvacet černýho. Snažíme se tady v Overlooku zachovávat rasovou rovnováhu. Vím, že padesát bochníků není nic moc, ale jsou tady suroviny a čerstvej je vždycky lepší než zmraženej.

Tadyhle dole jsou ryby. Ty jsou dobrý na mozek, co, doktore?"

„Jsou, mami?"

„Když to říká pan Hallorann, miláčku." Usmála se.

Danny pokrčil nos. „Já ryby nerad."

„To je teda obrovská chyba," řekl Hallorann. „To jsi ještě nejedl rybu, která by měla ráda tebe. Ale tyhle tě budou určitě milovat. Dvě a půl kila duhovejch pstruhů, pět kilo kambaly, patnáct plechovek tuňáka –"

„Tuňáka mám rád."

„– a půl třetího kila toho nejšmakovnějšího mořskýho jazyka, co se kdy v moři proháněl. Chlapče, až zas přijde jaro, budeš děkovat starýmu…" Luskl prsty, jako by něco zapomněl. „Jak já se to jen jmenuju? Úplně mi dosloužila paměť."

„Pan Hallorann," řekl Danny s úsměvem. „Pro kamarády jste Dick."

„No, jistě! A ty jsi můj kamarád, takže mi říkej Dicku."

Když je vedl do vzdáleného rohu, Jack s Wendy si znovu vyměnili tázavé pohledy. Oba se snažili rozpomenout, jestli Hallorann zmínil své křestní jméno.

„A tady je specialitka," řekli Hallorann. „Doufám, že vám přijde vhod."

„Ale to jste nemusel," řekla Wendy dojatě. Byl to desetikilový krocan převázaný širokou šarlatovou stuhou s mašlí.

„Musíte mít krocana na Den díkůvzdání, Wendy," řekl Hallorann slavnostně. „Někde by tu měl být ještě jeden kapoun na vánoce. Určitě o něj zakopnete. A teď rychle ven, než dostáném zápal plic. Co říkáš, doktore?"

„Jasně!"

Další překvapení je čekala ve špižírně. Sto krabic sušeného mléka (Hallorann jí zcela vážně radil, ať kupuje chlapci v Sidewinderu čerstvé, dokud to jen půjde), pět šestikilových pytlů cukru, tříapůllitrovou nádobu rumu s melasou, obiloviny, sklenice s rýží, makarony, špagetami, spoustu konzerv s ovocem a ovocnými saláty, asi dvacet kilo čerstvých jablek, která provoněla celou místnost podzimem, hrozinky, sušené švestky a meruňky („Musíte pravidelně jíst, když chcete bejt šťastný," řekl Hallorann a vyslal svůj smích ke stropu špižírny, odkud visela na řetěze starobylá kulatá lampa); dále tu byla hluboká truhlice plná brambor a pár menších beden s rajčaty, cibulí, vodnicí, tykvemi a zelím.

„To se mi jen zdá," řekla Wendy, když vyšli ven. Po zkušenostech s třicetidolarovým týdenním rozpočtem byla z toho všeho jídla tak překvapená, že nebyla schopná dalšího projevu.

„Už mám trochu zpoždění," řekl Hallorann při pohledu na hodinky, „takže si ty ostatní skříně a lednice projděte, až se řádně zabydlíte. Jsou tam sýry, kondenzované mléko neslazené i slazené, droždí, jedlá soda, pytel zákusků, pár svazků banánů, který ještě zdaleka nejsou zralý-"

„Už dost," zarazila ho výmluvným gestem a zasmála se. „Stejně si to všechno nebudu pamatovat. Je to fantastické. Slibuju, že tady budu udržovat čistotu."

„Nic víc po vás nechci." Obrátil se k Jackovi. „Vykládal vám pan Ullman něco o krysách?"

Jack se usmál. „Říkal, že jsou možná nějaké na půdě, a pan Watson říkal, že by jich pár mohlo být i

ve sklepě. Musí tam být aspoň dvě tuny papíru, ale neviděl jsem žádný rozcupovaný, že by si stavěly hnízda.“

„Ten Watson,“ řekl Hallorann a s předstíraně usouzeným výrazem zavrtěl hlavou. „Není to ten největší kanál, jakýho jste kdy potkal?“

„Je to výrazná postava,“ souhlasil Jack. Jeho otec mluvíval ještě daleko sprostěji.

„Je to tak trochu škoda,“ řekl Hallorann a vedl je k širokým lítačkám, za nimiž byla hotelová jídelna.

„Před dlouhejma lety byly v tý rodině peníze. Ještě za Watsonova dědečka nebo pradědečka – nemůžu si vzpomenout, kterýho z nich –kterej to tady postavil.“

„To jsem slyšel,“ řekl Jack.

„A co se stalo?“ zeptala se Wendy.

„Nějak se jim tu nedařilo,“ řekl Hallorann. „Watson vám to určitě bude celý vyprávět – dvakrát denně, když ho necháte. Starej pán byl tím hotelem posedlej. Úplně se na něm vyčerpal. Měl dva kluky a jeden se zabil při automobilový nehodě, když se hotel ještě stavěl. To bylo v roce 1908 nebo 1909. Manželka starýho pána umřela na chřipku, a tak zůstal jen on s mladším synem. Skončili jako správci v hotelu, kterej starej pán osobně postavil.“

„To je trochu smůla,“ řekla Wendy.

„A co se stalo s ním? Se starým pánem?“ zeptal se Jack.

„Strčil omylem prst do zásuvky, a to byl jeho konec,“ řekl Hallorann. „To bylo někdy na začátku třicátejch let, než to tu kvůli hospodářský krizi museli na deset roků zavřít.

V každým případě bych, Jacku, ocenil, kdybyste mi dali i v kuchyni pozor na krysy. Kdybyste je tu viděli, chytejte je do pastí, žádnej jed.“

Jack zamrkal. „Samozřejmě. Kdo by rozhazoval krysí jed v kuchyni?“

„Pan Ullman, kdo jinej,“ řekl Hallorann posměšně. „Zrovna minulej podzim měl tenhle chytrej nápad. Ale já mu to nedaroval: 'Co když se tu v květnu zase hezky všichni sejdem, pane Ullmane,' povídám mu, 'a já vám naservíruju tradiční zahajovací večeři' – což mimochodem bejvá úhoř ve velice dobrý omáčce – 'a každýmu se udělá šoufl a přijde doktor a řekne vám, Ullmane, co jste to tu vyváděli? Otrávili jste osmdesát nejbohatších Američanů jedem na krysy!'“

Jack zaklonil hlavu a zasmál se. „A co na to Ullman?“

Hallorann si jazykem vydul jednu tvář, jako by mu tam uvízl kousek jídla. „Řekl mi: 'Nakladte nějaký pasti, Halloranne.'“

Tentokrát se rozesmáli všichni včetně Dannyho, ačkoliv ten si nebyl zcela jist, v čem ten vtip spočíval. Věděl jen, že se týkal pana Ullmana, který určitě nebyl z nejchytřejších.

Všichni čtyři vešli do jídelny, která byla prázdná a tichá. Nádherný pohled na západ odhaloval zasněžené vrcholky horských štítů. Bílé ubrusy byly už přikryté igelitem. Koberec stál svinutý v rohu jako strážce místnosti. Nad nízkými lítačkami na jedné stěně byl nápis Bar Colorado.

Hallorann sledoval Jackův pohled. „Jestli pijete, doufám, že jste si přivezl vlastní zásoby,“ řekl. „Tady nenajdete ani kapku. Včera měli zaměstnanci večírek na rozloučenou, takže je to jasný. Každá pokojská i poslíček se tu dneska potácí s bolehlavem, včetně mě.“

„Já nepiju,“ řekl Jack stručně. Vrátili se do haly.

Za tu půlhodinu, kterou strávili v kuchyni, davy značně prořídly. Dlouhá hala začínala působit klidným, opuštěným dojmem. Na to bychom si měli brzy zvyknout, pomyslel si Jack. Židle s vysokými opěradly byly prázdné. Jeptišky, které seděly u krbu, byly pryč a v krbu už líně žhnulo jen pár uhlíků. Wendy vyhlédla na parkoviště a viděla, že tam zůstalo asi jen deset aut.

Přistihla se, že si najednou přeje, aby skočili do volkswagenu a odjeli do Boulderu… nebo kamkoliv jinam.

Jack se rozhlédl po Ullmanovi, ale ten v hale nebyl.

Přistoupila k nim mladá pokojská s popelavými vlasy sepnutými na krku.

„Zavazadla máš na verandě, Dicku.“

„Díky, Sally.“ Letmo ji políbil na čelo. „Hezky si užij zimu. Slyšel jsem, že se budeš vdávat.“

Před odchodem se ještě hbitě otočil k Torrancovým. „Musím si pospíšit, jestli chci stihnout to letadlo. Chtěl bych vám popřát všechno nejlepší. Věřím, že se vám bude dařit.“

„Díky," řekl Jack. „Byl jste velice laskavý."

„O kuchyň se dobře postarám," slíbila znovu Wendy. „Mějte se pěkně na Floridě."

„Tam já se mám vždycky pěkně," řekl Hallorann. Položil si ruce na kolena a sehnul se k Dannymu. „Máš poslední šanci, kamaráde. Nechceš se mnou na Floridu?"

„Myslím, že ne," usmál se Danny.

„Tak dobrá. Nepomohl bys mi s báglama do auta?"

„Když mi to maminka dovolí."

„Jdi si," řekla Wendy, „ale jen se zapnutou bundou." Naklonila se k němu, aby mu ji zapnula, ale Hallorann ji předešel a velkými hnědými prsty obratně zapnul Dannymu knoflíky.

„Hned vám ho pošlu zpátky," řekl Hallorann.

„Dobře," odpověděla Wendy a šla za nimi ke dveřím. Jack se stále rozhlížel po Ullmanovi. Poslední hosté hotelu Overlook se u recepce odhlašovali z pobytu.

11 – OSVÍCENÍ

Hned přede dveřmi byla na hromadě čtyři zavazadla. Tři byly obrovské otlučené staré kufry potažené černou imitací krokodýlí kůže. Čtvrtá byla velká taška na zip z omšelé kostkované látky.

„S touhle si asi poradíš, ne?" zeptal se ho Hallorann. Jednou rukou uchopil dva kufry a třetí si vzal do podpaží.

„Jasně," řekl Danny. Popadl tašku oběma rukama a šel za kuchařem po schodech z terasy. Mužně se snažil nesupět a nedat najevo, jak je těžká.

Po jejich příjezdu se zdvihl ostrý a rezavý podzimní vítr, který se s hvízdáním prohánět po parkovišti a nutil Dannyho přivírat oči. Taška, kterou nesl před sebou, mu narážela do kolen. Pár zbloudilých osikových listů zachrastilo a převrátilo se na téměř opuštěném asfaltu. Danny si na okamžik připomněl jednu noc minulého týdne, kdy se probudil z těžkého snu a slyšel – nebo si aspoň myslel, že slyší – Tonyho hlas, který ho nabádal, aby nechodil.

Hallorann složil svá zavazadla vedle kufru béžového plymouthu. „Tohle není nijak zvláštní auto," svěřil se Dannymu, „mám ho jen půjčený. Moje Bessie už na mě čeká doma. To je vozejček! Cadillac z padesátýho roku. Ale jak jezdí! Fantasticky! Nechávám si ji na Floridě, protože na tyhle hory už je moc stará. Nepotřebuješ s tím pomoct?"

„Ne, pane," řekl Danny. Bez funění dokázal ujít ještě posledních pár kroků, pak tašku položil a odfoukl si úlevou.

„Hodnej kluk," řekl Hallorann. Z kapsy modrého seržového saka vytáhl velký svazek klíčů a odemkl kufr. Když zvedal kufry, řekl: „Z tebe něco vyzařuje, chlapče. Víc než z kohokoliv jinýho, koho jsem kdy v životě potkal. A to mi v lednu bude šedesát."

„Cože?"

„Máš nějakej takovej dar," řekl Hallorann a obrátil se k němu. „Já tomu vždycky říkal osvícení. Tak tomu říkala i moje bába. Ona to měla taky. Když jsem byl malej kluk, asi jako ty, sedávali jsme v kuchyni a vedli jsme dlouhý hovory, ani jsme nemuseli otevřít pusu."

„Fakt?"

Hallorann se usmál Dannyho dychtivému údivu. „Pojď, posedíme spolu chvíli v autě," řekl. „Chci si s tebou promluvit." Zaklapl kufr.

Z haly hotelu viděla Wendy Torrancová svého syna, jak si sedá na sedadlo spolujezdce v Hallorannově voze a jak se velký černý kuchař usazuje za volantem. Zachvátil ji strach a už otvírala ústa, aby Jackovi řekla, že Hallorann s tou Floridou nelhal – právě se chystal unést jejich syna. Ale oni v tom autě jen tak seděli. Jen stěží rozeznávala siluetu synovy hlavičky, která byla pozorně natočena k Hallorannově velké hlavě. I na tu vzdálenost viděla, jak je Danny celý napjatý – jako když se dívá na televizní pořad, který ho mimořádně zaujme, nebo jako když s Jackem hraje karty. Jack, který stále hledal Ullmana, si toho nevšiml. Wendy byla zticha a nervózně pozorovala Hallorannův vůz. Přemýšlela, o čem si mohou povídat, že je Danny tak pozorný.

V autě Hallorann říkal: „Jsi určitě trochu osamělý, necítíš se úplně sám?"

Danny, který se někdy cítil vyděšený a osamělý, přikývl. „Copak jsem jediný?"

Hallorann se zasmál a zavrtěl hlavou. „Ale ne, dítě, ne. Ale vyzařuješ to osvícení nejsilnějc."

„A je takových lidí hodně?“

„Ne,“ řekl Hallorann, „ale občas je člověk potká. Nějaký malý osvícení mívá spousta lidí. Ani o tom nevědí. Ale vždycky se ukážou s kytkou, když jsou jejich ženy smutný, že maj měsíčky, vedou si dobře ve škole při zkoušení, i když se předtím neučili, dokážou uhádnout, jakou mají lidi náladu, ještě než přijdou do místnosti. Potkal jsem jich asi padesát šedesát. Ale možná jen tucet, ne víc, včetně mojí báby, vědělo, že vyzařují.“

„Hmm,“ řekl Danny a zamyslel se. „Znáte paní Brantovou?“ zeptal se potom.

„Tu bábu?“ řekl Hallorann opovržlivě. „Z tý žádný osvícení nevyzařuje. Ta jen dvakrát třikrát za večer vrátí večeři.“

„Já vím, že nevyzařuje,“ řekl Danny vážně. „Ale znáte toho pána v šedé uniformě, který předjíždí s auty?“

„Mika? Jistěže znám Mika. Co je s ním.“

„Pane Halloranne, proč chtěla jeho kalhoty?“

„O čem to mluvíš, chlapče?“

„No, když se na něj dívala, myslela si, že by se ráda dostala do jeho kalhot, a tak jsem přemýšlel, proč –“

Dál se však nedostal. Hallorann zaklonil hlavu a z hrudi se mu vydral mohutný temný smích, který se rozléhal v autě jako kanonáda. Celé sedadlo se tím smíchem otřásalo. Danny se rozpačitě usmál. Nakonec bouře s pokašláváním utichla. Hallorann vytáhl z náprsní kapsy veliký hedvábný kapesník jako bílý prapor kapitulace a otřel si uslzené oči.

„Chlapče,“ řekl a stále trochu pofrkával, „než ti bude deset, dozvíš se o lidech úplně všechno. Teď nevím, jestli ti mám závidět nebo ne.“

„Ale paní Brantová –“

„Vybodni se na ni,“ řekl. „A ne aby tě napadlo ptát se na to mámy. Jen by ji to rozčílilo, jasný?“

„Ano, pane,“ řekl Danny. Tomuhle rozuměl dokonale. Maminku už se mu párkrát rozčílit podařilo.

„Ta paní Brantová je jen stará bréca, která má choutky, to je všechno, co bys o ní měl vědět.“ Zamyšleně se na Dannyho podíval. „Jakou máš ránu, doktore?“

„Cože?“

„Dej mi ránu. Vyšli ke mně myšlenku. Rád bych věděl, jestli to dokážeš tak, jak si myslím.“

„A co chcete, abych si myslel?“

„Co chceš. Jen si to mysli ze všech sil.“

„Tak dobře,“ řekl Danny. Chvíli přemýšlel, pak se soustředil a vrhl myšlenku po Hallorannovi. Ještě nikdy to nedělal a v posledním okamžiku se částečně vzepřel a zmírnil sílu vyslané myšlenky – nechtěl panu Hallorannovi ublížit. Přesto z něj myšlenka vylétla jako šíp. Takovou sílu by byl nečekal. Myšlenka letěla jako míček nadhozený Nolanem Ryanem.

(Kruciš, snad mu to nic neudělá)

A ta myšlenka byla:

(!!!AHOJ DICKU!!!)

Hallorann sebou trhl a zarazil se o opěradlo. Zuby mu hlasitě cvakly. Kousl se do spodního rtu, po němž mu teď stékal tenký pramínek krve. Ruce mu bezděčně vylétly z klína do výše prsou a znovu sklesly. Chvíli se mu mdle chvěla víčka a Danny se vyděsil.

„Pane Halloranne? Dicku? Jste v pořádku?“

„Já nevím,“ řekl Hallorann a chabě se usmál. „Přisámbůh nevím. Panebože, chlapče, ty jsi ranař.“

„Promiňte,“ řekl Danny, jehož znepokojení ještě vzrostlo. „Nemám přivést tatínka? Doběhnu pro něj.“

„Ne, už přicházím k sobě. Už je to dobrý, Danny. Jen zůstaň sedět na místě. Jsem jen trochu zmlácenej, to je všechno.“

„Ale já jsem nevypálil vší silou,“ přiznal se Danny. „V poslední chvíli jsem se lekl.“

„To bylo nejspíš moje štěstí, že ses lek… jinač by mi teď mozek lezl ušima.“ Všiml si Dannyho znepokojeného výrazu a usmál se. „K žádnejm škodám nedošlo. Jak ses při tom cejtil?“

„Jako když Nolan Ryan nadhazuje,“ odpověděl pohotově.

„Tobě se baseball líbí, co?“ mnul si Hallorann opatrně spánky.

„Fandíme s tátou Angels,“ řekl Danny. „Ve východní lize Red Sox a v západní Angels. Viděli jsme zápas Red Sox proti Cincinnati ve Světové sérii. To jsem byl ještě mnohem menší. A tatínek byl…“ Dannyho tvář potemněla a objevil se na ní ustaraný výraz.

„Co jsi chtěl říct, Dane?“

„Už jsem to zapomněl.“ Už už si začal strkat palec do pusy, ale to byla přece jen dětská finta. Položil ruku zpátky do klína.

„Dokážeš uhádnout, na co myslej máma s tátou, Danny?“ Hallorann na něj upíral pátravý pohled.

„Skoro vždycky, když chci. Ale moc to nezkouším.“

„Proč?“

„No…“ na chvíli se ustaraně zarazil. „Cítil bych se, jako když koukám do ložnice, když tam dělají dítě. Znáte to?“

„Jo, už jsem se s tím seznámil,“ řekl Hallorann vážně.

„Nelíbilo by se jim to. Nelíbilo by se jim, kdybych jim koukal do jejich myšlení. Nebylo by to správné.“

„Ale vím, jak se cítí,“ řekl Danny. „Nemůžu si pomoct. Vím taky, jak se cítíte vy. Ublížil jsem vám. Promiňte.“

„Jen mě trochu bolí hlava. Už jsem měl horší kocoviny. Dokážeš přečíst i jiné lidi, Danny?“

„Já ještě vůbec neumím číst,“ řekl Danny, „jen pár slov. Ale v zimě mě tatínek bude učit. On učil čtení a psaní na velké škole. Většinou psaní, ale číst umí taky.“

„Já myslím, jestli dokážeš říct, na co někdo myslí?“

Danny se nad tím zamyslel.

„Dokážu, když je to nahlas,“ řekl konečně. „Jako u paní Brantové s těmi kalhotami. Nebo jako jednou, když jsme byli s maminkou v takovém velkém obchodě koupit boty, byl tam takový velký kluk, který si prohlížel rádia a přemýšlel o tom, že si jedno vezme a nezaplatí ho. A pak si pomyslel, co kdyby mě chytili? A pak si řekl, že to rádio opravdu chce. Pak si znovu vzpomněl, že by ho mohli chytit. Bylo mu z toho špatně a mně bylo špatně z něj. Maminka si povídala s pánem, který prodával boty, a tak jsem k tomu klukovi šel a povídám, 'Hele, neber to rádio. Jdi pryč.' A on se úplně vyděsil. A hrozně rychle zmizel.“

Hallorann se široce usmál.

„To bych písk. Dokážeš ještě něco jinýho, Danny? Jde jen o myšlenky a pocity, nebo ještě něco navíc?“

Opatrně: „A co vy?“

„Někdy,“ řekl Hallorann. „Ne moc často. Někdy… někdy jsou tu sny. Máš sny, Danny?“

„Někdy,“ řekl Danny. „Někdy mám sny, i když jsem vzhůru. Přichází ke mně Tony.“ Palci se znovu zachtělo do pusy. Kromě maminky a tatínka ještě nikomu o Tonym neřekl. Přidržel si ruku s neposlušným palcem v klíně.

„Kdo je to Tony?“

Najednou Dannym projel blesk osvícení, který ho vždycky vyděsil ze všeho nejvíc. Jako by pohlédl na nějaký nesrozumitelný stroj, který mohl být neškodný, ale i smrtelně nebezpečný. Byl ještě moc malý, aby to dokázal rozpoznat. Byl ještě moc malý, aby tomu dokázal porozumět.

„Co se děje?“ vykřikl. „Ptáte se mě na to všechno, protože máte strach, ne? Proč o mě máte strach? Proč o nás máte strach?“

Hallorann položil velkou černou ruku kolem chlapcových ramínek. „Přestaň,“ řekl. „Třeba o nic nejde. Ale kdyby náhodou… Ty máš v hlavě obrovskou věc, Danny. Ještě musíš hodně vyrůst, než tomu všemu budeš rozumět. A musíš bejt statečnej.“

„Ale já těm věcem nerozumím!“ vybuchl Danny. „Rozumím, ale nerozumím! Lidi… něco cítí a já cítím ty lidi, ale já nevím, co cítím já!“ Nešťastně sklopil pohled do klína. „Chtěl bych umět číst. Tony mi někdy ukazuje nápisy a já jim většinou nerozumím.“

„Kdo je to Tony?“ zeptal se Hallorann znovu.

„Maminka s tatínkem říkají, že je to můj neviditelný kamarád,“ řekl Danny s pečlivou výslovností.

„Ale on je vážně opravdický. Aspoň on sám si to myslí. Někdy, když se hodně snažím některým věcem porozumět, tak ke mně přijde. Řekne, 'Danny, já ti něco ukážu.' Je to, jako bych omdlel. Jen… jsou to jen sny, jak jste říkal.“ Podíval se na Halloranna a polkl. „Míval jsem hezké. Ale teď… Nemůžu si vzpomenout, jak se říká těm snům, které člověka děsí až k pláči.“

„Noční můry?“ zeptal se Hallorann.

„Ano. Tohle jsem myslel. Noční můry.“

„A zdálo se ti tady o tom? O Overlooku?“

Danny se znovu zahleděl na ruku s neposlušným palcem. „Ano,“ zašeptal. Pak vzhlédl k Hallorannovi a vykřikl: „Ale tatínkovi to nemůžu říct a vy mu to taky nesmíte říct! On musí dostat tohle místo, protože to je to jediné, které mu strejda Al dokázal sehnat, a on musí dokončit svou hru, jinak by mohl začít znovu dělat špatnosti, a já už vím, co to je, to znamená, že by se mohl začít opíjet, to jsou ty špatnosti, jako když se vždycky opil, to bylo špatné!“

Náhle ztichl se slzami na krajíčku.

„No, tak,“ řekl Hallorann a přitiskl Dannyho k sobě. Jeho seržové sako páchlo kuličkami proti molům. „Všecko bude dobrý, synku. A jestli se tomu palci líbí v tvý puse, nech ho bejt, ať si dělá, co chce.“ Z obličeje se mu však nevytláčel ustaraný výraz.

„To, co ty máš, synku,“ řekl, „a čemu já říkám osvícení, se v bibli nazývá vidiny a někteří vědci tomu říkají jasnozřivost. Já o tom četl, synku. Studoval jsem to. Všechny ty výrazy znamenaj jen předvídání budoucnosti. Rozumíš tomu?“

Danny přikývl do Hallorannova saka.

„Pamatuju se na nejsilnější osvícení, jaký jsem kdy měl… na to v životě nezapomenu. Bylo to v pětapadesátým roce. Sloužil jsem tehdy v armádě a byl jsem za mořem, v Západním Německu. Hodinu před večeří jsem stál u dřezu a buzeroval jsem jednoho bažanta, že má při škrábání tlustý slupky od brambor. Povídám mu, 'Hele, já ti ukážu, jak se to má dělat.' A on zvedl brambor a škrabku, a v tu ránu kuchyně zmizela. Prásk, a byla pryč. Ty říkáš, že se ti ten kluk, ten Tony, objevuje ještě před… před tím, než se ti začne něco zdát?“

Danny přikývl.

Hallorann ho objal. „To já vždycky ucejtím pomeranče. A tenkrát jsem je cejtil celý odpoledne, protože se měly rozdávat po večeři – měli jsme třicet beden z Valencie. Ty pomeranče tenkrát cejtil v tý zatracený kuchyni každej.

Chvíli se mi zdálo, že jsem omdlel. Ale pak jsem uslyšel ránu a uviděl plameny. A taky lidi, který křičeli. A sirény. A nějaký syčení, který mohlo bejt jen od páry. Pak se mi zdálo, že jsem se k tomu dostal blíž, ať už to bylo, co chtělo, a uviděl jsem vykolejenej železniční vagón, kterej ležel na boku a bylo na něm napsáno Železnice států Georgia a Jižní Karolína, a já najednou, jako když do mě uhodí blesk, věděl, že v tom vlaku byl můj brácha Carl a ten vlak vykolejil a brácha je mrtvej. Tohle mi proběhlo hlavou. Pak to zmizelo a přede mnou stál ten vyděšenej pitoměj bažant, kterej furt držel ten brambor a tu škrabku. Povídá, 'Jste v pořádku, seržante?' A já povídám, 'Ne, nejsem v pořádku, můj brácha se zrovna zabil v Georgii.' A když jsem se konečně dovolal k mámě, řekla mi, jak to bylo.

Jenže, hochu, já už dávno věděl, jak to bylo.“

Pomalu zavrtěl hlavou, jako by chtěl tu vzpomínku zaplašit, a podíval se na Dannyho, který na něj zíral s vykulenýma očima.

„Ale jedno si musíš zapamatovat, chlapče, a to je: Tyhle věci se ne vždycky uskutečněj. Pamatuju se, jak jsem před čtyřma rokama dostal takovej džob, abych vařil na chlapeckým táboře u Dlouhýho jezera v Maine. A tak si tak sedím na Loganovým letišti v Bostonu a čekám na svý letadlo, a najednou ucejtím pomeranče. Znovu asi po pěti letech. A tak si říkám, 'Krucinál, k jaký bláznivině se to zase schyluje?' a tak jdu na záchod a posadím se na mísu, abych u toho byl sám. Ještě nikdy jsem neztratil vědomí, ale začínal jsem mít takovej pocit, kterej byl pořád silnější a silnější, že to mý letadlo havaruje. Pak ten pocit zmizel, i ta vůně pomerančů, a já věděl, že je to pryč. Šel jsem k pokladně Delta Airlines a nechal si přepsat letenku na další letadlo, který letělo za tři hodiny. A víš, co se stalo?“

„Co?“ zašeptal Danny

„Nic!“ zasmál se Hallorann. Ulevilo se mu, když se chlapec také mírně usmál. „Vůbec nic! Ta stará

rachotina přistála na čas a bez jediného škrábnutí. Tak vidíš… někdy jsou tyhle pocity úplně lichý."

„Hmm," řekl Danny.

„Nebo si vem dostihy. Já hodně chodím na dostihy a obvykle dost vyhrávám. Stojím u zábradlí, když jdou na start, a někdy mám takový malý osvícení, který se tejká tý či oný kobyly. A tyhlety pocity mi obvykle dopomůžou k nějaký ty výhře. Někdy si říkám, že uhádnu pořadí nebo velký pořadí a budu mít vystaráno. Ještě se to nestalo, ale mockrát už jsem přišel domů z dostihů po svejch, místo abych přijel taxíkem s nabitou kešení. Nikdo není osvícenej pořád, snad jen Pámbu tam nahoře v nebi."

„Ano, pane," řekl Danny a vzpomněl si, jak mu asi před rokem Tony ukázal čerstvě narozené děťátko, které leželo v kolíbce u nich doma ve Stovingtonu. Danny z toho byl celý rozrušený a čekal, protože věděl, že to chvíli trvá, ale žádné děťátko se nedostavilo.

„A teď mě poslouchej," řekl Hallorann a vzal obě Dannyho ruce do svých dlaní. „Měl jsem tady pár těžkejch snů a pár blbejch pocitů. Dělal jsem tu dvě sezóny a nejmíň tucetkrát jsem měl… no, noční můry. A nejmíň půltucetkrát jsem si myslel, že něco vidím. Ne, neřeknu ti co. To není nic pro malý kluky. To jsou takový hovadiny. Jednou to mělo co dělat s těma zatracenejma keřema, který jsou vostříhaný tak, že vypadaj jako zvířata. Jednou zas měla takový malý osvíceníčko pokojská, která se jmenuje Delores Vickeryová, ale nejspíš o tom sama nevěděla. Pan Ullman ji vyhodil… víš, co to znamená, doktore?"

„Ano, pane," řekl Danny bezelstně, „mojeho tatínka vyhodili z učitelování, a proto jsme asi taky tady v Coloradu."

„No, Ullman ji vyhodil, protože řekla, že viděla něco v jednom z těch pokojů, kde… no, kde se stala taková špatnost. Bylo to na dvěstěsedmnáctce, a ty mi musíš slíbit, Danny, že tam nepůjdeš. Za celou zimu tam ani nepáchneš. Budeš se tomu pokoji vyhejbat jako čert kříži."

„Dobře," řekl Danny. „A poprosila vás ta paní – ta pokojská – abyste se tam šel podívat?"

„Jo, poprosila. A ta špatnost tam byla. Ale… Víš, Danny, já si nemyslím, že nějaká špatnost může někomu ublížit, to se ti tu snažím vysvětlit. Lidi, který mají osvícení, občas vidí věci, který se stanou, ale občas podle mě taky viděj věci, který se staly. Je to jako obrázky v knížce. Už ses někdy bál nějakýho obrázku, Danny?"

„Ano," řekl a myslel na pohádku o Modrovousovi a na ten obrázek, na kterém Modrovousova nová žena otvírá dveře a vidí všechny tý hlavy.

„Ale věděl jsi, že ti to nemůže ublížit, ne?"

„A-ano…" řekl Danny trochu pochybovačně.

„No a tady v tom hotelu je to stejný. Nevím proč, ale kousíčky všech těch špatností, který se tu kdy staly, tu někde ležej jako ostříhaný nehty nebo suchý z nosu, který nějakej uličník schválně vysypal pod židli. Nevím, proč to musí bejt zrovna tady, protože špatnosti se dějou asi v každým hotelu na světě a já už dělal ve spoustě hotelů a nikdy jsem s tím neměl potíže. Jen tady. Ale Danny, fakt si nemyslím, že by ty věci mohly někomu ublížit." Kladl důraz na každé slovo v tom souvětí a při každém mírně potřásl chlapcovými rameny. „Takže kdybys měl něco vidět v hale nebo v pokoji nebo u těch keřů… radši se podívej někam jinam, a když se pak koukneš zpátky, bude to pryč. Rozumíš mi?"

„Ano," řekl Danny. Cítil se mnohem lépe, klidněji. Klekl si, políbil Halloranna na tvář a pevně ho objal. Hallorann opětoval jeho objetí.

Když chlapce pustil, zeptal se: „A tví rodiče, ti nemají osvícení, co?"

„Ne, myslím, že nemají."

„Zkoušel jsem si je jako tebe," řekl Hallorann. „Tvoje maminka trochu vyzařuje, ale to asi všechny maminky, aspoň dokud jim děti nevyrostou tolik, aby se mohly postarat samy o sebe. Tvůj tatínek…"

Hallorann se na chvíli odmlčel. Odzkoušel si Dannyho otce, ale stále si nebyl jistý. Nebylo to totéž, jako potkat někoho, kdo vyzařuje osvícení, nebo naopak někoho, kdo je prostě nemá. Zkoumání Dannyho otce bylo… zvláštní, jako by Jack Torrance něco – něco – ukrýval. Nebo jako by v sobě něco choval tak hluboko, že nebylo možné se k tomu dostat.

„Myslím, že vůbec žádné osvícení nevyzařuje," řekl konečně Hallorann. „Takže o ně se nebojím. Jen ty si na sebe musíš dávat pozor. Ale nemyslím si, že je tu něco, co by ti mohlo ublížit. Tak si zachovej chladnou hlavu, chlapče, jo?"

„Tak jo.“

„Danny! Hej, doktore!“

Danny se rozhlédl.

„To je maminka. Chce mě. Musím jít.“

„Já vím, že musíš,“ řekl Hallorann. „Bav se dobře, Danny. Nejlíp, jak vůbec můžeš.“

„Tak jo. Díky, pane Halloranne. Cítím se mnohem líp.“

Napadla ho legrační myšlenka.

(Pro přátele Dick)

(Ano, Dick, dobře)

Jejich oči se setkaly a Hallorann zamrkal. Danny přelezl po sedadle až ke dvířkům na straně spolujezdce a otevřel je. Když vystupoval, Hallorann řekl: „Danny?“

„Ano?“

„Kdybys měl nějaký potíže… zavolej mě. Tak hlasitě, jako jsi to udělal před pár minutama. Uslyším tě i na Floridě. A jak tě uslyším, poletím sem.“

„Tak jo,“ řekl Danny a usmál se.

„Tak na sebe dávej pozor. Jsi velkej kluk.“

„Já na sebe dám pozor.“

Danny zabouchl dvířka a rozběhl se přes parkoviště k terase, kde se Wendy se zkříženýma rukama chvěla chladem. Hallorann je pozoroval a ze rtů mu zvolna opadával úsměv.

Nemyslím si, že je tu něco, co by ti mohlo ublížit.

Nemyslím.

Ale co když se pletl? Věděl, že tohle byla jeho poslední sezóna v Overlooku, a věděl to od chvíle, kdy viděl tu věc ve vaně pokoje číslo 217. Bylo to horší než jakýkoliv obrázek v knize. Chlapec, který utíkal ke své matce, byl tak malinký…

Nemyslím –

Zabloudil očima k ozdobným keřům.

Pak rychle nastartoval vůz, zařadil rychlost a ujížděl pryč a snažil se neohlížet, ale samozřejmě se ohlédl a terasa byla samozřejmě prázdná. Už odešli dovnitř. Jako by je Overlook pohltil.

12 – VELKÝ VÝLET

„O čem jste to mluvili, miláčku?“ zeptala se ho Wendy, když se vrátili dovnitř.

„Skoro o ničem.“

„To jsem nevěděla, že skoro o ničem se dá mluvit takhle dlouho.“

Pokrčil rameny a Wendy v tom gestu uviděla Jacka. Ani on sám by to líp nedokázal. Víc z Dannyho nedostala. Cítila silné podráždění, smíšené s ještě silnější láskou: láska byla daná, podráždění vycházelo z pocitu, že je záměrně vylučovaná. S těmi dvěma se cítila jako vyvrženec, jako herec jednoho štěku, který náhodou zabloudil na jeviště ve chvíli, kdy tam probíhá klíčová scéna. Jenže v zimě ji nebudou moci vyloučit, ti její dva chlapi, kteří ji tak štvou; na to tu bude v zimě příliš malý prostor. Najednou zjistila, že žárlí na spojenectví mezi manželem a synem, a zastyděla se. Její pocity se začínaly nebezpečně blížit pocitům její matky… tak nebezpečně, že jí z toho bylo úzko.

Hala byla prázdná, až na Ullmana a vedoucího recepce (počítali něco u pokladny), pár pokojských, které se už převlékly do teplých kalhot a svetrů, teď stály u hlavních dveří s hromadami zavazadel a hleděly na parkoviště, a údržbáře Watsona. Zachytil její pohled a zamrkal na ni. Ten pohled byl nepochybně chlípný. Rychle odvrátila oči. Jack stál u okna hned vedle vchodu do restaurace a vyhlížel ven. Vypadal zahloubaně a zasněně.

Pokladna už byla zřejmě hotová, protože ji Ullman panovačně zavřel. Parafoval pásku a zastrčil ji do tašky na zip. Wendy v duchu zatleskala vedoucímu recepce, kterému se zjevně velice ulevilo. Ullman vypadal jako člověk, který se dokáže v případě manka dostat úředníkovi na kůži… a neprolije ani kapku krve. Wendy byl Ullman i se svými vlezlými a okázale spěšnými způsoby lhostejný. Byl jako každý šéf, kterého kdy měla. Sladký k hostům, ale na zaměstnance tyran. Ale teď už bylo po úředních hodinách a v obličeji vedoucího recepce byla vepsána radost. Po úředních hodinách už měli všichni kromě ní, Jacka a Dannyho.

„Pane Torranci," zavolal rozkazovačně Ullman. „Šel byste sem, prosím?"

Jack cestou kývl na Wendy a Dannyho, aby šli také.

Recepční, který si odskočil dozadu, se vrátil v kabátě. „Přeju hezkou zimu, pane Ullmane."

„Pochybuji, že bude hezká," odpověděl odtažitě Ullman. „Tak dvanáctého května, Braddocku. Ani o den dřív. Ani o den později."

„Ano, pane."

Braddock s důstojným a věcným výrazem, který příslušel jeho postavení, obešel recepční pult, ale jakmile se ocitl zády k Ullmanovi, zašklebil se jako školák. Krátce pohovořil s dvěma pokojskými, které stále čekaly u dveří na odvoz, a ven ho provázel jejich tlumený smích.

Wendy si začala uvědomovat ticho, které se tu všude rozhostilo. Padlo na hotel jako těžká přikrývka, která zdusila každý zvuk, kromě slabého skučení odpoledního větru. Ze svého místa viděla do kanceláře, která byla sterilně uklizená. Byly v ní dva čisté stoly a dvě kartotéční skříňky. Otevřenými lítačkami bylo také vidět do Hallorannovy neposkvrněné kuchyně.

„Chtěl bych se vám teď trochu věnovat a ukázat vám Hotel," řekl Ullman a Wendy si uvědomila, že Ullman to slovo vyslovuje vždycky s velkým H. Bylo to zcela zřetelně slyšet. „Jsem přesvědčen, že váš manžel se s budovou i okolím seznámí velice brzy, paní Torrancová, ale vám a vašemu synovi určitě postačí znalost přízemí a prvního patra, kde budete bydlet."

„Určitě," zamumlala Wendy a Jack se na ni kradmo podíval.

„Je to nádherné místo," pokračoval Ullman hovorně. „Bude mi potěšením dělat vám průvodce."

To je na tobě vidět, pomyslela si Wendy.

„Vyjdeme do třetího patra a vezmeme to shora," řekl Ullman. V jeho hlase bylo nepředstírané nadšení.

„Jestli vás zdržujeme –" začal Jack.

„Ale vůbec ne," řekl Ullman. „Krám je zavřený. Tout fini, aspoň pro tuhle sezónu. A stejně chci přenocovat v Boulderu – v Boulderadu, přirozeně. To je jediný slušný hotel v okolí Denveru… pochopitelně kromě Overlooku. Tudy."

Společně vstoupili do výtahu. Mříž byla zdobena měděnými a mosaznými ornamenty. Než ji Ullman stačil zatáhnout, trochu se pod nimi propadla podlaha. Danny se znepokojeně ošil a Ullman se na něj shora usmál. Danny se bez viditelného úspěchu pokusil úsměv opětovat.

„Jen se neboj, mladý muži," řekl Ullman. „Je naprosto bezpečný."

„To byl Titanic taky," poznamenal Jack a zdvihl oči k lustru z broušeného skla na stropě výtahu. Wendy se musela kousnout do rtu, aby potlačila smích.

Ullmana to tak nepobavilo. S rachotem zasunul vnitřní dveře, až zaklaply. „Titanic absolvoval pouze jednu cestu, pane Torranci. Tenhle výtah jich má od roku 1926 za sebou tisíce."

„To mě uklidňuje," řekl Jack. Pocuchal Dannymu vlasy. „Tohle letadlo nespadne, doktore."

Ullman přehodil páku a chvíli se nic nedělo, jen se jim chvěla podlaha pod nohama a zdola se ozývalo zmučené vytí motoru. Wendy si představila, jak uvíznou mezi poschodími jako mouchy v láhvi a najdou je až na jaře… ne zcela kompletní… jako u Donnerů…

(Přestaň s tím!)

Výtah začal stoupat. Zpočátku jízdu provázelo chvění a rachot a dunění, ale brzy se to uklidnilo. Ve třetím patře Ullman výtah prudce zastavil a odsunul vnitřní dveře a vnější mříž. Podlaha kabiny byla stále patnáct centimetrů pod úrovní poschodí. Danny se na ten rozdíl zahleděl, jako by právě dospěl k poznání, že vesmír není zas tak spořádaný, jak mu vštěpovali. Ullman si odkašlal a trochu popojel. Výtah s trhnutím zastavil (stále chybělo pět centimetrů) a všichni vystoupili. Když kabině odlehčili, zdvihla se podlaha téměř na úroveň poschodí. Na Wendy to nezapůsobilo nikterak uklidňujícím dojmem. Ať už byl bezpečný nebo ne, rozhodla se pro příště chodit po schodech, když už bude muset jít nahoru nebo dolů. A v žádném případě nedopustí, aby do té rachotiny vlezli všichni tři najednou.

„Na co se koukáš, doktore?" řekl Jack vesele. „Vidíš snad někde nějaké skvrny?"

„To rozhodně ne," napružil se Ullman. „Všechny koberce byly před dvěma dny vyčištěny."

Wendy se podívala na běhoun na podlaze chodby. Byl hezký, ale domů by si ho rozhodně nedala, kdyby vůbec nadešel ten den a ona by nějaký domov měla. Vysoký modrý vlas měl vzor jakési

surrealistické scény z džungle, kde bylo plno lián a dalších popínavých rostlin a stromů s exotickým ptactvem. Bylo těžké říct, co to bylo za ptáky, protože vzor byl černý a všechno bylo vyvedeno jen v obrysech.

„Líbí se ti ten koberec?“ zeptala se Wendy Dannyho.

„Ano, maminko,“ řekl bezbarvě.

Šli chodbou, která byla dostatečně široká. Tapety byly hedvábné, bleděmodré, barevně sladěné s kobercem. Po třech metrech byly zavěšeny elektrické lustry. Byly stylizovány do podoby londýnských plynových lamp. Žárovky byly ukryty za matovými krémovými skly, která byla chráněna mřížkami.

„Ty lustry se mi moc líbí,“ řekla Wendy.

Ullman potěšené přikývl. „Pan Derwent je nechal v celém Hotelu instalovat hned po válce – myslím po Druhé světové. Ve skutečnosti vznikla většina výzdoby – i když ne úplně všechno – podle jeho návrhů. Tohle je číslo 300, prezidentské apartmá.“

Otočil klíčem v zámku dvojitých mahagonových dveří a otevřel je. Západní výhled z obývacího pokoje jim málem vzal dech, což bylo zřejmě Ullmanovým záměrem. Usmál se.

„Docela hezká vyhlídka, ne?“

„To tedy ano,“ řekl Jack.

Okno zabíralo téměř celou délku obývacího pokoje. Slunce viselo mezi zubatými horskými štíty a rozsévalo zlaté světlo po tvářích skal, jejichž vrcholky byly pocukrovány sněhem. Mraky na pozadí toho pohlednicového výjevu byly také pozlacené a sluneční svit pableskoval na temných shlucích jedlí.

Jack a Wendy byli tím pohledem tak uchváceni, že si ani nevšímali Dannyho, který se nedíval z okna, ale zaujatě si prohlížel červenobílou pruhovanou hedvábnou tapetu na stěně vlevo, kde byly také otevřené dveře do ložnice. Jeho vzdech, který se mísil s jejich uchvácenými povzdechy, však nepatřil žádné kráse kolem.

Na tapetě byly zaschlé cákance krve s drobnými šedobílými kousíčky tkáně. Dannymu se z toho dělalo špatně. Bylo to jako šílený obraz namalovaný krví, surrealistický lept, který mohl připomínat lidskou tvář staženou hrůzou a bolestí, s otevřenými ústy a hlavou napůl rozdrcenou –

(Takže kdybys měl něco vidět… radši se podívej někam jinam, a když se pak koukneš zpátky, bude to pryč. Rozumíš mi?)

Schválně se podíval z okna a dával si pozor, aby si zachoval netečný výraz, a když mu Wendy podala ruku, snažil se ji netisknout a vůbec na sebe jakýmkoliv signálem upozornit.

Ředitel říkal tatínkovi, aby na tomhle velkém okně nezapomněl zavírat okenice, protože by je silný vítr mohl vyrazit. Jack přikyvoval. Danny se obezřetně vrátil pohledem ke stěně. Velká zaschlá krvavá skvrna byla pryč. A ty malé šedobílé skvrnky, jimiž byla poznamenaná, byly také pryč.

Ullman je vyvedl z pokoje. Wendy se zeptala Dannyho, jestli si myslí, že hory jsou krásné. Danny řekl, že ano, i když mu hory byly poměrně lhostejné. Než za nimi Ullman zavřel dveře, Danny se ohlédl přes rameno. Krvavá skvrna se vrátila, i když teď byla čerstvá. A pohybovala se. Ullman se díval přímo na ni a pokračoval ve výčtu slavných osob, které tu bydlely. Danny si uvědomil, že se kouše do rtů tak silně, že mu začínají krvácet, ale necítil žádnou bolest. Když se vraceli chodbou, trochu se opozdil a otřel si krev hřbetem ruky a myslel na

(krev)

(Viděl pan Hallorann krev, nebo něco ještě horšího?)

(Nemyslím si, že by ti ty věci mohly ublížit)

Z úst se mu dral výkřik, ale ubránil se mu. Maminka s tatínkem takové věci vidět nemohli; a nikdy je neuvidí. Nechá si to pro sebe. Maminka s tatínkem se mají rádi, a to je skutečnost. Ty další věci jsou jak obrázky v knížce. Některé obrázky bývají děsivé, ale nemohou člověku ublížit. Nemohou… ublížit.

Pan Ullman jim ukázal i další pokoje na třetím poschodí a vodil je po chodbách, které se klikatily jako v bludišti. Upozornil je na apartmá, v němž bydlela paní jménem Marilyn Monroeová v době, kdy byla ještě vdaná za pána jménem Arthur Miller (Danny mlhavě chápal, že Marilyn s Arthurem krátce po svém pobytu v Overlooku prodělali ROZVOD).

„Mami?“

„Copak, miláčku?“

„Když byli manželé, proč se každý jmenoval jinak? Ty s tatínkem se jmenujete stejně."

„Protože byli slavní, Danny," řekl Jack. „Slavné ženy si ponechávají svá jména, i když se vdají, protože jméno je pro ně určitá značka."

„Hm, značka," řekl Danny, naprosto zmaten.

„Tatínek chce říct, že lidé hodně chodívali do kina na filmy, v kterých hrála Marilyn Monroeová," řekla Wendy, „ale na Marilyn Millerovou by možná nepřišli."

„Proč ne? Vždyť by to pořád byla ta samá. To by všichni nevěděli?"

„Ano, ale –" Podívala se bezradně na Jacka.

„V tomhle pokoji bydlel Truman Capote," vmísil se Ullman netrpělivě. Otevřel dveře. „To už jsem tady řediteloval já. Úžasně milý člověk. Evropské způsoby."

Na žádném z těch pokojů nebylo nic pozoruhodného, nic, čeho by se Danny bál. Ve skutečnosti Dannyho na třetím patře znepokojila ještě jedna věc, i když by nedokázal říct proč. Byl to hasicí přístroj, který visel na stěně chodby hned za ohybem k výtahu. Kabina byla otevřená jako ústa plná zlatých zubů.

Byl to starý hasicí přístroj se stočenou plochou hadicí, která na jedné straně vycházela z velké rudé láhve a na druhém konci ústila v mosaznou hubici. Hadice byla přepásaná červeným ocelovým páskem se sponou. V případě požáru stačilo sponou prudce trhnout a hadice byla volná. Toho všeho si Danny stačil všimnout; vždycky dokázal velmi rychle poznat, jak se s čím zachází. Když mu bylo dva a půl roku, dokázal odemknout bezpečnostní dveře, které Jack instaloval nad schody v jejich domě ve Stovingtonu. Věděl, na jakém principu pracuje zámek. Jeho tatínek říkal, že je to talent od Boha. Někteří lidé mají talent od Boha, jiní ne.

Tenhle hasicí přístroj byl trochu starší než ty, které dosud viděl –třeba v jeslích – ale nebylo to zas tak nezvyklé. Přesto se cítil trochu nesvůj. Přístroj vypadal na bleděmodré tapetě jako spící had. Danny byl rád, když zabočili za další roh a měli přístroj z dohledu.

„Okenicemi musí být přirozeně zabezpečena všechna okna," řekl Ullman, když nastoupili do výtahu. Podlaha jim znovu nejistě podklesla pod nohama. „Na tom okně v prezidentském apartmá mi však zvlášť záleží. Stálo čtyři sta dvacet dolarů, a to bylo před více než třiceti lety. Dneska by to stálo osmkrát víc."

„Postarám se o to, aby okenice byla zavřená," řekl Jack.

Sjeli do druhého poschodí, kde byly další pokoje a snad ještě spletitější chodby. Světla v oknech znatelně ubývalo, protože slunce zašlo za hory. Pan Ullman jim ukázal jeden dva pokoje, a to bylo všechno. Kolem dvěstěsedmnáctky, před kterou Dannyho varoval Dick Hallorann, prošli bez zpomalení. Danny se podíval na nenápadnou tabulku s číslem, která ho nepříjemně přitahovala.

Sjeli do prvního poschodí. Pan Ullman jim tentokrát neukázal žádný pokoj, dokud nedošli až skoro ke schodišti s tlustým běhounem, které vedlo dolů do haly.

„Tady je váš byt," řekl Ullman. „Doufám, že s ním budete spokojeni."

Vešli dovnitř. Danny byl napjatý, co tam bude. Nebylo tam nic.

Wendy Torrancová pocítila silnou úlevu. Z prezidentského apartmá s jeho chladnou elegancí měla tísnivý a nepříjemný dojem – bylo samozřejmě hezké navštívit historickou ložnici s tabulkou, která oznamovala, že tu spal Abraham Lincoln nebo Franklin D. Roosevelt, ale něco jiného bylo představit si sebe se svým manželem, jak leží pod obrovskými přikrývkami a snad se i milují v posteli, v níž kdysi spal největší muž světa (nebo spíš nejmocnější, opravila se). Tenhle byt byl však jednodušší, domáčtější, téměř přitažlivý. Pomyslela si, že v takovém bytě přežije zimu bez velkých těžkostí.

„Je moc pěkný," řekla s vděčností v hlase Ullmanovi.

Ullman přikývl. „Jednoduchý, ale přiměřený. V sezóně tu bydlívá kuchař s manželkou nebo se svým pomocníkem."

„To tu bydlel pan Hallorann?" zeptal se Danny.

Pan Ullman se k němu blahosklonně sehnul. „Přesně tak. Ještě s panem Neversem." Pak se znovu obrátil k Jackovi a Wendy. „Tohle je obývací pokoj."

Bylo tu několik židlí, které vypadaly pohodlně, ale ne draze, konferenční stolek, který kdysi drahý býval, ale teď byl u jedné strany naštíplý, dvě knihovny napěchované knihami z edice Readeťs Digest Condensed Books a detektivních trilogií ze čtyřicátých let, jak si Wendy potěšeně všimla. Byla tu také

anonymní hotelová televize, která vypadala mnohem méně elegantně, než leštěné dřevěné konzole, jimiž byly vybaveny všechny pokoje.

„Přirozeně tu není kuchyně," řekl Ullman, „ale je tu kuchyňský výtah. Tenhle byt je přímo nad kuchyní." Odsunul čtvercová dvířka a objevil se velký podnos. Stiskl tlačítko a výtah zmizel, provázen lanem.

„To je tajná chodba!" vykřikl na svou matku vzrušeně Danny, který při pohledu na tu úžasnou šachtu zapomněl na všechny své strachy. „Jako v tom filmu Setkání Abbotta a Costella s příšerami!"

Ullman svraštil obočí. Wendy se ale potěšeně usmála. Danny přiběhl k výtahu a podíval se do šachty.

„Tudy, prosím."

Ullman otevřel dveře na protějším konci obývacího pokoje. Vedly do prostorné a vzdušné ložnice. Byly tu dvě postele. Wendy se podívala na svého manžela, usmála se a pokrčila rameny.

„To není žádný problém," řekl Jack. „Dáme je dohromady."

Pan Ullman se ohlédl přes rameno, nepředstíraně zmaten. „Prosím?"

„Postele," řekl Jack pobaveně, „postele dáme dohromady."

„Aha," řekl pan Ullman, jeho tvář se projasnila a ruměnec začal ustupovat.

Odvedl je zpátky do obývacího pokoje a ukázal jim druhou ložnici, kde byly palandy. V rohu stála přenosná kamínka. Šedozelený koberec měl příšerný kaktusový vzor a Wendy si všimla, že Dannymu se okamžitě zalíbil. Stěny této menší ložnice byly obloženy borovicí.

„Myslíš, že se ti tu bude líbit, doktore?" zeptal se Jack.

„No, jasně. Budu spát nahoře, ano?"

„Když chceš."

„Taky se mi líbí ten koberec, pane Ullmane. Proč nemáte všude takovéhle koberce?"

Pan Ullman chvíli vypadal, jako když se zakousl do citrónu. Pak se usmál a pohladil Dannyho po hlavě. „Tak tohle je tedy váš byt," řekl. „Do koupelny se chodí z první ložnice. Byt není moc velký, ale máte k dispozici celý hotel. Krb v hale je v dokonalém pořádku, jak tvrdí Watson, a jíst můžete klidně v jídelně, když vás to napadne." Mluvil tónem člověka, který prokazuje velkou laskavost.

„Výborně," řekl Jack.

„Půjdeme dolů?" zeptal se pan Ullman.

„Můžeme," řekla Wendy.

Opět sjeli dolů výtahem. V hale už byl jen Watson, který se v koženém kabátě opíral o hlavní dveře. V zubech měl párátko.

„Myslel jsem si, že už budete dávno pryč," řekl pan Ullman poněkud ledovým hlasem.

„Ještě jsem chtěl panu Torrancovi připomenout kotel," řekl Watson a odtrhl se od dveří. „Dávejte na něj opravdu dobrý pozor, příteli, a všechno bude v pořádku. Několikrát za den snižujte tlak. Kotel se přehřívá."

Kotel se přehřívá, pomyslel si Danny a ta slova mu zněla ozvěnou v dlouhé a tiché chodbě jeho mysli, v chodbě lemované zrcadly, do nichž zřídka nahlíželi lidé.

„Budu ho hlídat," řekl jeho tatínek.

„Všecko bude dobrý," řekl Watson a podal Jackovi ruku. Jack mu ji stiskl. Watson se s mírnou úklonou hlavy otočil k Wendy. „Madam," řekl.

„Bude se mi tu líbit," řekla Wendy a hned si pomyslela, jak absurdně to zní. Nebude se jí tu líbit. Přišla sem z Nové Anglie, kde strávila celý dosavadní život, a zdálo se jí, že Watson dokázal říct v několika větách, jak se tady na západě asi žije. A to neměla na mysli jeho chlípné zamrkání.

„Mladý pane Torranci," řekl Watson vážně a podal Dannymu ruku. Danny, který byl s tímhle obřadem už skoro rok obeznámen, si nechal pohltit ručku v jeho velké dlani. „Dávej mi tu na ně dobrý pozor, Dane."

„Ano, pane."

Watson pustil Dannyho ruku a napřímil se. Podíval se na Ullmana. „Tak zase příští rok," řekl a podal Ullmanovi ruku.

Ullman ji chladně přijal. Na jeho narůžovělé pleši se zlověstně zablýskla halová světla.

„Dvanáctého května, Watsone. Ani o den dřív, ani o den později."

„Ano, pane," řekl Watson a Jack téměř cítil nevyslovený dovětek: …ty přihřátej hajzle.

„Přeju hezkou zimu, pane Ullmane."

„Pochybuji, že bude hezká," odpověděl Ullman nepřítomně.

Watson otevřel jedno křídlo velkých hlavních dveří; vítr zaskučel hlasitěji a zacloumal mu límcem kabátu. „Dávejte na sebe pozor, lidi," řekl.

Odpověděl mu Danny. „Ano, pane, dáme."

Watson, jehož nepříliš vzdálený předek hotel vlastnil, vyklouzl ze dveří. Zavřely se za ním a skučení větru se opět trochu utišilo. Společně se dívali, jak v okopaných kovbojských botách schází po širokém schodišti. Kolem pat mu vířily jasně žluté listy osik. Došel ke své dodávce International Harvester a nastoupil. Nastartoval a ze zrezivělého výfuku vyrazil oblak namodralého kouře. Beze slova sledovali, jak couvá a vyjíždí z parkoviště. Dodávka na chvíli zmizela za kopcem, a pak se mnohem menší objevila znovu na hlavní silnici vedoucí na západ.

Danny na chvíli pocítil takovou osamělost, jakou dosud v životě nepoznal.

13 – PŘEDNÍ TERASA

Torrancova rodina stála společně na hlavním schodišti hotelu Overlook, jako by pózovala pro rodinný portrét. Danny uprostřed byl upnutý do loňské podzimní bundy, která už mu byla malá a na loktech byla skoro prodřená. Za ním stála Wendy s rukou na jeho rameni a nalevo Jack, jehož ruka lehce spočívala na synově hlavě.Pan Ullman v drahém mohérovém kabátě stál o schůdek pod nimi. Slunce zapadlé za horami rámovalo štíty zlatým lemem. Jejich stíny byly dlouhé a rudé. Jediná tři vozidla, která zbyla na parkovišti, byl hotelový náklaďák, Ullmanův lincoln a Torrancův otlučený volkswagen.

„Takže máte své klíče," řekl Ullman Jackovi. „Je vám jasné všechno kolem provozu kotelny?"

Jack přikývl a pocítil s Ullmanem skutečné srozumění. Na zimu bylo všechno dokonale připraveno, všechno bylo zabaleno a převázáno až do dvanáctého května – ani o den dřív, ani o den později – a Ullman, který za všechno zodpovídal a jehož zaslepená láska k hotelu byla zjevná, se ještě musel přesvědčit, jestli někde něco nevyčuhuje.

„Myslím, že to zvládnu," řekl Jack.

„Tak dobře. Já se občas ozvu." Ještě chvíli váhal, jako by čekal, že ho k autu odnese vítr. „No dobrá… Přeju vám hezkou zimu, pane Torranci, paní Torrancová. Tobě taky, Danny."

„Děkuju, pane," řekl Danny. „Doufám, že i vy budete mít hezkou zimu."

„O tom pochybuji," opakoval Ullman a do jeho hlasu se vloudil smutek. „Ten podnik na Floridě je putyka, když mám mluvit pravdu. A je s ním spousta práce. Mým skutečným posláním je Overlook. Dávejte mi tu na něj pozor, pane Torranci."

„Myslím, že tu bude ještě stát, až se na jaře vrátíte," řekl Jack a Dannyho něco napadlo(a co my?), ale hned to zase zapomněl.

„No jistě. Ten tu bude stát určitě."

Ullman pohlédl směrem ke hřišti, kde se ve větru kymácely keře v podobě zvířat. Pák ještě jednou obchodnicky pokývl hlavou.

„Tak tedy nashledanou."

Rychle a zženštile odcupital k svému vozu – směšně velkému na tak malého mužíka – a nasoukal se dovnitř. Motor naskočil a bílá koncová světla se rozsvítila, jak couval ze svého stání. Když vůz vyjel, Jack uviděl malou cedulku: REZERVOVÁNO PRO MGR. ULLMANA.

„Aha," řekl Jack tiše.

Dívali se za vozem, dokud jim nezmizel z dohledu na východním svahu. Pak se na sebe všichni tři beze slova, téměř vyděšeně podívali.

Byli sami. Osikové listy vířily a poskakovaly bezcílně v chuchvalcích po trávníku, který byl naposledy úpravně ostříhán, ačkoliv na něm už nemohlo spočinout oko žádného hosta. Nepokojné listí už nemohl vidět nikdo kromě nich. Jack z toho měl podivný pocit, jako by se scvrkl, jako by z jeho životní síly zbyla pouhá jiskřička, zatímco hotel a všechno kolem se náhle dvakrát zlověstně zvětšilo a obklopilo je nepřívětivou, bezduchou silou.

Pak Wendy řekla: „Podívej se na sebe, doktore, jak ti teče z nosu. Jdeme dovnitř."

Vrátili se do hotelu a zavřeli za sebou dveře před neúnavně kvílícím větrem.

ČÁST TŘETÍ – Vosí hnízdo

14 – NA STŘEŠE

„ Ty mrcho jedna zasraná!“

Tahle slova překvapeně a vztekle vykřikl Jack Torrance poté, co si pravou rukou připlácí na pracovní blůzu velkou pomalou vosu, která ho vzápětí štípla. Pak začal co nejrychleji šplhat k hřebenu střechy a ohlížel se přes rameno, jestli z hnízda, na které náhodně padl, nevylézají její bojovně naladění bratříčci a sestřičky. Bylo by špatné, kdyby vylézali, protože hnízdo bylo mezi ním a jeho žebříkem a dveře na půdu byly zajištěné zevnitř. K betonovému patiu mezi hotelem a trávníkem to bylo ze střechy víc než dvacet metrů.

V čirém vzduchu nad hnízdem však panoval klid.

Jack znechuceně usykl, posadil se rozkročmo na hřeben střechy a prohlédl si pravý ukazovák. Už začal natékat. Jack věděl, že se bude muset pokusit dostat okolo toho vosího hnízda k žebříku, aby si na to dole mohl dát led.

Bylo 20. října a Wendy s Dannym odjeli hotelovým nákladáčkem do Sidewinderu (starý rozhrkaný dodge byl stále důvěryhodnější než jejich volkswagen, který už při jízdě dýchavičně supěl a vypadal, že dodělává) pro deset litrů mléka a nějaké dárky k vánocům. Na ty bylo sice ještě brzy, ale nebylo jisté, kdy sníh zůstane ležet. Pár sněhových přeháněk už zažili a na některých místech byla silnice zledovatělá.

Dosud byl podzim až nadpřirozeně krásný. Tři týdny, které už v horách bydleli, se střídal jeden slunečný den s druhým. Rána bývala mrazivá, ale odpoledne se teplota vždycky vyšplhala na šestnáct sedmnáct stupňů, takže se v pohodě dalo lézt po mírně svažité západní střeše a vyměňovat šindele. Jack klidně přiznal Wendy, že s tím mohl být už čtyři dny hotov, ale že nikam nepospíchá. Pohled shora byl skutečně velkolepý a zastiňoval i panoráma viděné z prezidentského apartmá. A co bylo ještě důležitější, práce ho uklidňovala. Na střeše cítil, jak se mu hojí zranění nasbíraná v posledních třech letech. Ty tři roky mu začínaly připadat jako bouřlivý těžký sen.

Šindele byly silně prohnilé a některé odnesly větry minulé zimy. Strhával je a s pokřikem „Pozor, bomby!“ je házel dolů, když se pohledem přesvědčil, že se tam někde neochomýtá Danny. A právě když jeden takový šindel vytahoval, dostala ho vosa.

Ironií bylo, že kdykoliv lezl na střechu, sám sobě připomínal, že musí dávat pozor na hnízda, a nosil s sebou protihmyzovou kouřovou bombu. Toho dopoledne však byl všude takový klid a mír, že se nechal ukolébat. Myšlenkami se toulal ve světě své hry, kterou zvolna dotvářel. Předem si obrušoval scénu, na které chtěl večer pracovat. Psaní mu šlo dobře, a ačkoliv se k tomu Wendy nevyjadřovala, věděl, že ji to těší. V posledním stovingtonském půlroce se zasekl na úhelné scéně mezi sadistickým ředitelem školy Denkerem a svým mladým hrdinou Garym Bensonem, protože touha po alkoholu byla tak silná, že se jen stěží dokázal soustředit na vyučování, natož pak na svou mimoškolní literární práci.

Za posledních dvanáct večerů, kdy skutečně dokázal sedět za kancelářskou underwoodkou, kterou si půjčil z kanceláře, se však onen pověstný blok, který znají všichni literáti, rozplynul pod jeho prsty tak magicky, jako se cukrová vata rozpouští na rtech. Téměř bez námahy se přehoupl přes hlubiny Denkerovy duše, které téhle postavě vždycky tak trochu scházely, a na základě toho přepsal většinu druhého jednání, které se točilo kolem nové scény. A třetí jednání, na které myslel ve chvíli, kdy ho štípla vosa, se už také začínalo projasňovat. Myslel si, že je dokáže dokončit během čtrnácti dnů a že do Nového roku by mohl mít celou tu zatracenou hru načisto napsanou.

V New Yorku měl literární agentku, drsnou zrzavou ženštinu jménem Phyllis Sandlerová, která kouřila cigarety značky Herbert Tareyton, pila Jima Beama z papírového kelímku a myslela si, že literární slunce vychází a zapadá s Seanem O'Caseym. Prodala tři Jackovy povídky včetně té do Esquiru. Psal jí o hře, která se jmenovala Školička a pojednávala o základním konfliktu mezi Denkerem, kdysi nadaným studentem, který se změnil v surového ředitele novoanglické přípravky z přelomu století, a Garym Bensonem, studentem, v němž ředitel poznává sama sebe zamlada. Phyllis v odpovědi projevila živý zájem a nabádala ho, ať si přečte O'Caseyho, než zasedne k psaní. V tomto roce se ozvala znovu, co že je sakra s tou hrou? Vztekle jí odepsal, že Školička na neurčitou dobu, ale možná také definitivně ztroskotala na onom zajímavém úkazu, „na intelektuální Gobi známé jako autorský blok“. Teď to však

vypadalo, že se hry nakonec dočká. Zda byla dobrá nebo ne, zda se dočká své inscenace, to už byla jiná otázka. A zdálo se, že Jacka tyhle věci příliš nezajímají. Myslel si, že hra sama jako celek byla oním blokem, kolosálním symbolem špatných let na stovingtonské přípravce, manželství, které málem rozbil jako šílené dítě za volantem staré rachotiny, symbolem synova zranění, incidentu s Georgem Hatfieldem na parkovišti, který už se nedal brát jen jako další destruktivní záchvěv špatné nálady. Věděl teď, že jeho pití částečně vyvěralo z podvědomé touhy být ve Stovingtonu svobodný, a způsobovalo, že se i přes své tvůrčí ambice dusil. I když s pitím přestal, potřeba být nezávislý ho neopouštěla. A to všechno vyústilo do konfliktu s Georgem Hatfieldem. Teď mu hra na stole v ložnici všechny tyhle věci připomínala a on věděl, že se nebude moci věnovat dalším věcem, dokud ji nedokončí a nepošle do Phyllisiny přísterné newyorské kanceláře. Neměl v úmyslu pouštět se do románu, protože nebyl připravený na tříleté tvůrčí vytížení, ale byl rozhodnut psát další povídky. Snad i knihu povídek.

Po kolenou a rukách slezl opatrně k místu, kde končily nové zelené Birdovy šindele, které předtím přitloukl. Vosí hnízdo měl po levé ruce. Opatrně se k němu blížil, připraven rychle utéct a sešplhat po žebříku na zem, kdyby se situace vyhrotila.

Naklonil se a nahlédl pod stržený šindel. Hnízdo bylo uchycené mezi strženým šindelem a lepenkovým podkladem. Velká koule našedlého papíru zírala na Jacka, jako by měla metr v průměru. Nebyla to dokonalá koule, protože měla příliš úzký prostor, ale stejně měl Jack dojem, že ty potvory odvedly kus slušné práce. Po povrchu nemotorně a pomalu lezly velké vosy – ne ty žluté, které jsou menší a klidnější, ale velké útočné vosy. Podzimními teplotami byly celé zpitomělé, ale Jack, který je znal z dětství, se pokládal za šťastného, že dostal jen jedno žihadlo. Pomyslel si, že kdyby byl Ullman na tuhle práci někoho najal uprostřed léta, byl by ten dělník, který by odkryl kritický šindel, zatraceně překvapený. To tedy opravdu. Když se na člověka vrhne dvanáct útočných vos najednou a začnou ho bodat do obličeje a rukou a nohou i přes kalhoty, bylo by docela dobře možné zapomenout, že je v dvacetimetrové výšce. Člověk by klidně mohl přepadnout přes okraj střechy, jak by se jim snažil uniknout. Za každou cenu pryč od těchhle malých potvor, z nichž největší je jako polovina špačku tužky.

Někde četl – v nějaké nedělní příloze novin nebo v nějakém časopiseckém článku – že sedm procent automobilových nehod zůstává nevysvětleno. Nezjistí se žádná mechanická chyba, žádná nepřiměřená rychlost, nehraje tu roli alkohol ani špatné počasí. Vůz prostě havaruje na opuštěné silnici a v něm se najde pouze mrtvola řidiče, který už nemůže vysvětlit, co se vlastně stalo. V článku se k této problematice vyjadřoval také dopravní policajt, který se domníval, že mnohé z těchto takzvaných „záhadných nehod“ má na svědomí hmyz v autě. Vosa, včela, možná i pavouk nebo motýl. Řidič zazmatkuje a snaží se hmyz zahnat nebo otevřít okénko, aby mohl vylétnout. Možná ho hmyz bodne. Řidič možná ztratí kontrolu nad řízením. Pak dojde k nárazu a je po všem. A hmyz obvykle vyvázne bez újmy a vesele vybzučí z kouřícího vraku, aby se podíval po nějakém příjemnějším prostředí. Jack si vzpomínal, že dotyčný policajt přesvědčoval patology, aby při několika pitvách obětí podobných nehod zjišťovali přítomnost nějakého hmyzího jedu.

Když se teď díval do vosího hnízda, zdálo se mu, že by mohlo posloužit jako věrohodný symbol toho, čím prošel (a do čeho zatáhl svá rukojmí), i jako znamení pro budoucnost. Jak jinak si měl vysvětlit věci, které se mu staly? Stále si myslel, že ve všech těch nešťastných stovingtonských příhodách hrál Jack Torrance pasivní úlohu. On nic nedělal – jemu bylo děláno. Znal ve stovingtonské škole spoustu lidí, dokonce přímo dva angličtináře, kteří byli těžkými alkoholiky. Zack Tunney si každou sobotu odpoledne koupil basu piva, dal ji přes noc do sněhu a v neděli ji skoro celou vypil při televizním fotbalu a starých filmech. Přes týden však zůstával střízlivý – jen občas si dal po obědě slabý koktejl.

On s Alem Shockleym byli alkoholici. Vyhledávali se jako dva vyvrženci, kteří stále ještě dávají přednost společnosti před osamělým pitím. Moře pro ně neznamenalo moře slané vody, ale moře kořalky, to bylo všechno. Díval se na vosy, které se zvolna instinktivně pohybovaly. Brzy je všechny zabije zima a zůstane jen jejich hibernující královna. Jack nechal myšlenky volně plynout. Byl stále alkoholik a vždycky bude. Možná se to táhlo už od chvíle, kdy se v druhém ročníku střední školy poprvé napil. Nemělo to nic společného se silou vůle nebo etikou pití nebo silou či slabostí jeho charakteru. Měl prostě někde uvnitř rozbitý vypínač nebo přerušovač, který nefungoval, a tak bezděčně klouzal dolů, nejdříve pomalu, ale s přibývajícími stovingtonskými tlaky čím dál rychleji. Byla to slizká skluzavka, na

jejímž konci číhalo nikomu nepatřící otlučené kolo a syn se zlomenou rukou. Jack Torrance v trpném rodě. Takovou měl povahu. Celý život se ji snažil neúspěšně kontrolovat. Vzpomněl si, že když mu bylo sedm, dostal od sousedky naplácáno, že si hraje se sirkami. Vyběhl ven z domu a hodil kámen na projíždějící auto. Jeho otec to viděl a řvoucího Jacka ještě seřezal. Zmaloval mu záda do ruda a udělal modřinu pod okem. A když pak s nadáváním odešel domů podívat se, co je v televizi, Jack se připlížil k potulnému psovi a skopl ho do příkopu. Na druhém stupni základní školy se zúčastnil desítek rvaček, na střední škole snad ještě více – dvakrát si vysloužil vyloučení z vyučování a nesčetněkrát byl po škole, přestože měl dobré známky. Fotbal pro něj znamenal určitou bezpečnostní pojistku, ačkoliv měl v živé paměti, že byl téměř po celou dobu hry navztekaný a každý obranný blok a krytí soupeřem si bral osobně. Byl dobrým hráčem a vždycky reprezentoval školu, ale věděl moc dobře, že za to vděčí své povaze… nebo ji z toho může vinit. Neměl fotbal rád. Každý zápas pro něj byl nevraživým bojem.

A přesto přes všechno si nepřipadal jako nějaký všivák. Necítil se zlý nebo podlý. Vždycky se na sebe díval jako na Jacka Torrance, milého člověka, který se jen musí naučit, jak se vypořádat se svou povahou, než se dostane do potíží. A stejně se musel vypořádat s pitím. Jeho alkoholismus byl nepochybně stejně emotivní jako jeho povaha – tyhle dva fenomény byly určitě svázány někde v hlubinách jeho duše, kam se nedalo jen tak nahlédnout. Jemu však příliš nezáleželo na tom, jestli jsou svázány či odděleny, jestli mají sociologický, psychologický nebo fyziologický původ. Musel se vypořádávat s jejich důsledky: s pohlavky, s otcovými výprasky, s vyloučeními z vyučování, s pokusy o vysvětlení roztrhaných šatů a později s kocovinami, s rozpadajícím se manželstvím, s kolem s dráty trčícími k obloze, s Dannyho zlomenou rukou. A přirozeně také s Georgem Hatfieldem.

Cítil, že nevědomky strčil ruku do Velkého vosího hnízda života. Jako představa to bylo odporné. Jako zpodobnění skutečnosti to vyhovovalo. Uprostřed léta se mu ruka propadla jedním shnilým šindelem a byla zachvácena nějakým posvátným a spravedlivým ohněm, který ničí vědomé myšlení a pojem 'civilizované chování' odsouvá mezi archaismy. Dalo se od člověka očekávat, že se bude chovat jako lidská bytost, když měl ruku propíchanou tisíci žhavých jehliček? Mohlo se od něj očekávat, že bude žít v lásce nejbližších a nejdražších, když na něj z tkáně všech věcí (i těch nejnevinnějších) byl vychrlen hnědý oblak zuřivosti, který ho zcela pohltil? Mohl odpovídat za své činy, když neustále běžel po šikmé střeše, pevnou zem měl dvacet metrů pod sebou a nevěděl, kam běží, neuvědomoval si, že ho překotný běh může přivést k pádu přes okap a ke smrti na betonu? Jack si myslel, že tohle se od něho očekávat nedalo.

Když bezděčně strčíte ruku do vosího hnízda, neděláte žádnou smlouvu s ďáblem, jíž byste se vzdávali svého civilizovaného já se všemi ozdobami lásky a úcty a cti. Prostě se vám to přihodilo. Byli jste v tom nevinně, neřekli jste si o to, v pouhých pěti vteřinách jste se z bytosti řízené myslí stali bytostí řízenou nervovými konečky, z vysokoškolsky vzdělaného člověka naříkající opicí.

Pomyslel na George Hatfielda.

Vysoký blonďák, až nestoudně hezký kluk. Ve vypasovaných sepraných džínách a tričku s emblémem školy s vyhrnutými rukávy, které odhalovaly opálená předloktí, připomínal Jackovi mladého Roberta Redforda. Jack předpokládal, že George nemá žádné potíže se skórováním – určitě ne větší, než míval před deseti lety ďábelský fotbalista Jack Torrance. Mohl poctivě prohlásit, že na George nijak nežárlil, ani mu nezáviděl hezký vzhled; ve skutečnosti se mu George téměř podvědomě začínal ztotožňovat s představou jeho dramatického hrdiny Garyho Bensona – dokonalého protějšku temného, vyšumělého a stárnoucího Denkera, který Garyho postupně stále více nenáviděl. Ale on, Jack Torrance, podobné pocity k Georgi Hatfieldovi nikdy nechoval. Toho by si byl určitě vědom. Tím si byl naprosto jistý.

George si stovingtonskou školou jen tak lehce proplouval. Byl fotbalovou a basebalovou hvězdou a školní výsledky ho příliš nezajímaly. Spokojoval se s trojkami, občas utrhl nějakou tu dvojku z dějepisu nebo z botaniky. Usiloval o vítězství na bitevním poli, ale ostatní mu bylo lhostejné a vyučování sledoval s pobaveným výrazem. Jack tenhle typ znal více z vlastní zkušenosti na střední a vysoké škole než z učitelské praxe. George Hatfield byl spíš sportovec než intelektuál. Ve třídě dokázal působit jako tichý a nenáročný žák, ale určité soutěživé podněty (jako elektrody přiložené k Franktensteinovým spánkům, pomyslel si Jack vztekle) z něj dokázaly udělat přízrak.

V lednu to George zkusil v diskusním klubu, kde bylo asi pětadvacet studentů. Byl k Jackovi zcela upřímný. Jeho otec byl podnikovým právníkem a přál si, aby George šel v jeho stopách. George, který neměl žádný jiný naléhavý životní program, proti tomu celkem nic neměl. Jeho známky nebyly zrovna nejlepší, ale byl koneckonců zatím jen na přípravce a na vážný přístup k životu bylo ještě brzy. Až bude situace opravdu vážná, může se do toho vložit otec. Georgovy sportovní úspěchy mu zase mohou otevřít jiné dveře. Jenže Brian Hatfield si myslel, že byl jeho synovi pomohl diskusní klub. Byla to dobrá praxe a přijímací komise právnických fakult ji vždycky hodnotila. A tak George začal docházet do diskusního klubu, odkud ho Jack koncem března vyhodil.

Diskuse na konci zimy probudily v Georgi Hatfieldovi soutěživého ducha. Byl zapřeně zaníceným debatérem, který vždycky divoce hájil své pozice. Nezáleželo na tom, jestli diskutovali o legalizaci marihuany, obnovení trestu smrti nebo vyčerpání ropných zásob. Když se rozhovořil, byl tak agresivní, že mu vůbec nezáleželo na tom, na které straně stojí. Jack věděl, že tahle vlastnost je vzácná a ceněná i u debatérů na té nejvyšší úrovni. Duše zaníceného volebního kandidáta a zaníceného debatéra si byly podobné – obě vášnivě pásly po uchopení té největší příležitosti. Až potud bylo všechno v pořádku.

Jenže George Hatfield se zakoktával.

Ve třídě, kde byl vždycky klidný a soustředěný (ať už byl připravený nebo ne), se to neprojevovalo a na stovingtonských hřištích, kde se občas vylučovalo za zbytečné řeči, už vůbec ne.

Koktání se začalo projevovat ve chvíli, kdy byl George diskusí opravdu zasažen. Čím víc se rozohnil, tím to bylo horší. A když cítil, že soupeři docházejí argumenty, mezi řečovými centry a ústy se mu usadil nějaký druh intelektuální trémy, takže často úplně ztuhl, zatímco čas nelítostně běžel. V takových chvílích na něj byl bolestný pohled.

„T-t-takže si p-p-podle mě m-m-musíme uvědomit, s-skutečnosti, j-jak je intepretuje pan Dorsky, jsou p-podle p-posledních p-poznatků p-překonané, p-p-protože-“

V tu chvíli se rozezněl bzučák a George se s divokým pohledem prudce otočil k Jackovi, který u bzučáku seděl. V takových chvílích býval rudý ve tváři a v ruce křečovitě svíral své poznámky.

Jack nechával George dlouho na pokoji a doufal, že se jeho koktání spraví. Vzpomínal si najedno pozdní odpoledne asi týden předtím, než se s ním zdráhavě pustil do úhelného sporu. George se zdržel, když ostatní odešli, a zuřivě napadl Jacka.

„V-vy jste t-ty ho-hodiny s bzučákem n-n-nastavil d-dopředu.“

Jack vzhlédl od svých papírů, které si ukládal do aktovky.

„Georgi, o čem to mluvíš?“

„N-neměl jsem svých pět m-minut. Nastavil jste je dopředu. K-kontroloval jsem si to n-na svých ho-hodinkách.“

„Ty se mohou s touhle časomírou trochu rozcházet, Georgi, ale já jsem se toho zatraceného číselníku ani nedotkl. Přísahám na svou skautskou čest.“

„D-d-dotkl!“

Georgův útočný a zatvrzelý tón Jacka nažhavil. Dva měsíce byl nasuchu a byly to zatraceně dlouhé dva měsíce. Cítil se vyčerpaný. Udělal poslední pokus, aby se ovládl. „Ujišťuji tě, Georgi, že jsem se toho nedotkl. Zdrželo tě tvé koktání. Nevíš, čím je způsobeno? Ve třídě přece nekoktáš.“

„J-j-já n-n-n-nekoktám!“

„Nekřič na mě.“

„V-vy mě chcete d-d-dostat! Chcete mě v-v-vyhodit z toho svýho k-k-klubu!“

„Nekřič tady, povídám. Promluvíme si o tom rozumně.“

„S-s-seru na to!“

„Georgi, kdybys dokázal kontrolovat své koktání, rád bych tě v klubu měl. Na každé setkání jsi dobře připraven a vůbec je vidět, že doma pracuješ, protože se málokdy necháš zaskočit. Ale to všechno není moc platné, když se ti nepodaří dostat pod kontrolu –“

„J-j-já nikdy n-n-nekoktal!“ vykřikl. „T-to je kvůli vám! K-k-kdyby klub v-vedl někdo jiný, j-já –“

Jackovo podráždění se vystupňovalo.

„Georgi, nikdy z tebe nemůže být pořádný právník, obchodník, nebo cokoliv jiného, když tohle nedokážeš zvládnout. To není jako ve fotbale. Dvě hodiny tréninku denně to nespraví. Jak by to

vypadalo, kdybys stál před soudem a říkal, 'A t-t-teď, p-p-pánové, se p-p-podíváme na t-t-en z-zločin.'?“

Náhle zrudl, ne vztekem, ale hanbou za vlastní krutost. Před ním nestál muž, ale sedmnáctiletý kluk, který se setkal s první velkou životní prohrou a možná se jediným způsobem, jakého byl schopen, dožadoval od Jacka pomoci a rady, jak se s ní vypořádat.

George po něm naposled šlehl zuřivým pohledem a rty se mu chvěly a kroutily v usilovné snaze vypustit ven hromadící se slova.

„N-n-nastavil jste t-to d-d-dopředu! N-n-nenávidíte mě, p-p-protože v-víte, v-vy v-víte-“

S neartikulovaným řevem vyběhl ze třídy a práskl za sebou dveřmi tak silně, že se drátěné sklo rozechvělo. Jack tam stál a spíše cítil než slyšel ozvěnu Georgových adidasek v prázdné chodbě. Byl v zajetí rozčilení a studu z toho, že zesměšnil Georgovo koktání, přesto jeho první myšlenka vyjadřovala jakýsi zvrácený triumf: George Hatfield poprvé v životě chtěl něco, co nemohl mít. Poprvé tu byla nějaká závada, kterou nemohly spravit otcovy peníze. Řečová centra nelze podplatit. Jazyku nelze nabídnout padesát dolarů týdně navíc a vánoční prémie, aby se přestal zasekávat jako gramofonová jehla ve vadné drážce. Vítězoslavný pocit však začal tonout ve studu a Jack se cítil obdobně, jako když zlomil Dannymu ruku.

Panebože, já přece nejsem žádný hajzl.

To zvrácené uspokojení z Georgovy porážky patřilo spíše Denkerovi z Jackovy hry než Jacku Torrancovi jako autorovi.

Nenávidíte mě, protože víte…

Protože vím co?

Co asi mohl vědět na George Hatfielda, že by ho kvůli tomu nenáviděl? Že má před sebou celou budoucnost? Že vypadá tak trochu jako Robert Redford a že dívky vždycky ztichnou, když skáče z prkna dvojité salto? Že hraje fotbal a basebal s přirozenou, nenucenou elegancí?

To je směšné. Naprosto absurdní. Nic Georgi Hatfieldovi nezáviděl. Popravdě řečeno byl z Georgova nešťastného koktání nešťastnější než George sám, protože z George mohl být skutečně vynikající debatér. A kdyby už Jack nastavil hodiny dopředu – a to on určitě neudělal – bylo by to jen proto, že on i ostatní členové diskusního klubu se cítili trapně z Georgova usilovného koktání, cítili podobnou trapnost, jako když řečník na třídním večírku zapomene část svého projevu. Kdyby byl nastavil hodiny dopředu, bylo by to jen proto, aby… aby George vysvobodil.

Jenže on je nenastavil. Byl si tím docela jistý.

O týden později ho vyhodil, ale tentokrát se držel. Veškerý křik a vyhrožování obstaral George. Za další týden si Jack šel na parkoviště do vozu pro nějaké učebnice, které si nechal v kufru, a uviděl George, jak klečí na koleně, v ruce drží lovecký nůž a dlouhé světlé vlasy mu padají do obličeje. Právě rozřezával pravou přední pneumatiku volkswagenu. Zadní pneumatiky už byly rozřezané a vůz stál na ráfcích a připomínal malého unaveného psa.

Jackovi se před očima udělaly rudé mžitky a z následujícího dění si pamatoval jen velmi málo. Vzpomínal si na chroptění, které zřejmě vycházelo z jeho hrdla. „No dobrá, Georgi. Když to chceš takhle, ať je po tvém.“

Vzpomínal si na Georgův překvapený a ustrašený pohled.

„Pane Torranci –“ řekl, jako by chtěl Jackovi vysvětlit, že tohle je nějaká chyba, že pneumatiky byly prázdné, ještě než k autu přišel, a že se teď jen snaží z předních plášťů oškrábat bláto nožem, který má náhodou u sebe a –

Jack proti němu vykročil se zaťatými pěstmi a zřejmě se usmíval. Ale tím si nebyl jistý.

Poslední věc, kterou si pamatoval, byl napřažený Georgův nůž a jeho slova: „Radši se ke mně nepřibližujte –“

A pak až slečnu Strongovou, učitelku francouzštiny, která ho držela za ruce a křičela: „Nechte toho, Jacku! Přestaňte s tím! Vždyť ho zabijete!“

Tupě se rozhlédl kolem sebe. Asi čtyři metry od něj se na asfaltu neškodně blýskal lovecký nůž. Stál tu jeho volkswagen, jeho ubohý otlučený vozík, veterán mnoha divokých půlnočních opileckých jízd. Tři pneumatiky měl prázdné. Pravý přední nárazník byl čerstvě promáčknutý a uprostřed toho promáčknutí

byla bud červená barva, nebo krev. Na chvíli byl zmaten a myšlenky (Ježíši že my jsme ho nakonec přejeli) mu přelétly k jinému večeru. Pak sklouzl očima na George, který na něj omámeně mžoural z asfaltu. Členové diskusního klubu vyšli ven, shromáždili se u dveří a zírali na George. Po tváři mu stékala krev ze zraněné hlavy, ale horší bylo, že mu krev vytékala také z ucha, a to mohlo znamenat otřes mozku. Když se George pokoušel vstát, Jack setřásl slečnu Strongovou a došel k němu. George se přikrčil.

Jack mu dal ruce na prsa a položil ho.

„Klidně lež," řekl. „Nehýbej se." Obrátil se k slečně Strongové, která je v hrůze pozorovala.

„Dojděte prosím pro školního doktora, slečno Strongová," řekl jí. Obrátila se a rozběhla se ke škole. Jack se podíval na svůj diskusní klub. Podíval se na ně zpříma, protože už se zase plně ovládal, už byl zase sám sebou, a když byl sám sebou, nebylo v celém Vermontu milejšího chlapíka. To přece museli vědět.

„Můžete už jít domů," řekl jim tiše. „Uvidíme se zase zítra."

Koncem týdne nepřišlo šest členů, z toho dva z Georgovy třídy, ale to už bylo jedno, protože mu bylo oznámeno, že on sám je vyhozen.

Přesto se mu nějak podařilo nevrátit se k pití. A byl přesvědčený, že to skutečně něco znamená.

Necítil k Georgi Hatfieldovi nenávist, tím si byl jistý. To přece nejednal on sám, on byl jen jakýmsi nástrojem.

Nenávidíte mě, protože víte…

Ale on nevěděl nic. Nic. Odpřisáhl by to před trůnem Všemohoucího, stejně jako by odpřisáhl, že nenastavil hodiny dopředu o víc než o minutu. A ne z nenávisti, ale z lítosti.

Kolem díry po odtrženém šindelů se zpitoměle potácely dvě vosy. Pozoroval je, dokud nerozevřely svá aerodynamicky nesmyslná, ale podivuhodně výkonná křídla a neodlétly za říjnovým sluncem, zřejmě štípnout někoho jiného. Bůh věděl, proč jim dává žihadla, a Jack předpokládal, že je použijí.

Jak dlouho tam jen seděl a zíral do té temné díry, kde číhalo nepříjemné překvapení? Podíval se na hodinky. Skoro půl hodiny.

Slezl k okraji střechy, přehodil jednu nohu přes okraj a zašátral nohou po první příčli žebříku. Sleze dolů a dojde si do kůlny s nářadím, kam si na vysokou polici, z Dannyho dosahu, uložil protihmyzovou kouřovou bombu. Tentokrát budou překvapené vosy. Člověk může být štípnutý, ale sám může štípat taky. Tomu Jack zcela upřímně věřil. Za dvě hodiny už bude hnízdo jen beztvarou hromádkou papíru a Danny si je bude moci vzít do svého pokoje, když bude chtít – Jack jako kluk takové míval. Mírně páchlo kouřem a benzínem. Měl ho přímo u postele. A nic se mu nestalo.

„Už se mi dělá líp."

Zvuk vlastního hlasu, tak důvěrný ve ztichlém odpoledni, ho uklidnil, přestože neměl v úmyslu mluvit nahlas. Skutečně se mu dělalo líp. Bylo možné přejít z nečinnosti do aktivity, nahlížet na věc, z které člověk málem zešílel, jako na pouhý předmět akademického zájmu. A pokud se tohle dalo někde uskutečnit, tak to bylo tady.

Sešplhal po žebříku pro bombu. Tohle mu musí zaplatit. To štípnutí si odskáčou.

15 – PŘED HOTELEM

Před dvěma týdny našel Jack v kůlně na nářadí velké, bíle natřené proutěné křeslo, které odvlekl na terasu, přestože Wendy se bouřila, že je to ta nejošklivější věc, jakou kdy viděla. Seděl v něm a bavil se četbou Doctorowovy knihy Vítejte v těžkých časech. Jeho žena se synem právě s rachotem přijížděli v hotelovém náklaďáku.

Wendy udělala oblouk, zastavila, sportovně protočila motor a otočila klíčkem. Jediné zadní světlo zhaslo. Motor ještě několikrát zaškytal, než se zastavil. Jack vstal z křesla a loudal se jim naproti.

„Ahoj, tati!" zavolal Danny a rozběhl se do kopce. V jedné ruce držel krabici. „Podívej, co mi koupila maminka!"

Jack syna zdvihl do výšky, dvakrát se s ním zatočil a dal mu pusu.

„Jack Torrance, Eugene 0'Neill své generace, americký Shakespeare!" řekla Wendy s úsměvem. „Je úžasné vás vidět tady, tak vysoko v horách."

„Zhnusil se mi dav, drahá paní," řekl a objal ji. Políbili se. „Jak jste se měli na výletě?"

„Moc dobře. Danny si stěžuje, že ho pořád natřásám, ale já jsem s nákladákem ještě nejezdila a… jé,

Jacku, tys to dodělal!“

Dívala se na střechu a Danny sledoval její pohled. Mírně se zamračil, když viděl rozsáhlé pole nových šindelů na střeše západního křídla Overlooku, které bylo o něco světlejší, než zbytek střechy. Pak se podíval znovu na krabici ve své ruce a tvář se mu rozjasnila. V noci ho znovu velice živě pronásledovaly obrazy, které mu ukázal Tony, ale za slunečného dne bylo snadnější na ně zapomenout.

„Hele, tati, podívej!“

Jack si vzal od syna krabici. Byl v ní model autíčka, takové, jaké Danny dávno obdivoval. Byl to útočný fialový volkswagen. Obrázek na víku krabice ukazoval velký fialový volkswagen, jehož zadní světla, převzatá z dlouhého cadillacu, zářila na prašné cestě. Volkswagen měl střešní okénko, z něhož čněla obrovská bradavičnatá příšera, jejíž zaťaté ruce spočívaly na volantu. Měla vykulené, krví podlité oči, šíleně se šklebila a na hlavě měla obrovskou závodnickou přílbu otočenou štítkem dozadu.

Wendy se na Jacka usmála a on na ni zamrkal.

„Tohle se mi na tobě líbí, doktore,“ řekl Jack a vrátil mu krabici. „Máš takový nenápadný, střízlivý, osobitý vkus. Jsi opravdu moje krev.“

„Maminka říkala, že mi to pomůžeš sestavit, až přečtu slabikář.“

„To by mělo být koncem týdne,“ řekl Jack. „Co jiného jste přivezla v tom nádherném nákladním autě, madam?“

„No, no.“ Chytla ho za ruku a odtáhla ho. „Žádné koukání. Je tam taky něco pro tebe. Odneseme to s Dannym. Ty můžeš vzít mléko. Je na podlaze kabiny.“

„Tak na tohle jsem ti tedy dobrý,“ plácl se Jack do čela. „Pivovarský kůň, tažné zvíře. Přitáhni, odtáhni, jdi, kam ti řeknu.“

„Jen odtáhněte to mléko do kuchyně, mistře.“

„Tak tohle je příliš!“ vykřikl a praštil sebou na zem. Danny stál nad ním a chechtal se.

„Vstaň, vole,“ řekla Wendy a povzbudila ho špičkou tenisky.

„Vidíš?“ řekl Jack Dannymu. „Nazvala mě volem. Jsi svědkem.“

„Jsem svědkem, jsem svědkem!“ přitakal Danny radostně a svalil se na svého nataženého otce.

Jack se posadil. „To mi připomíná, kamaráde. Taky pro tebe něco mám. Je to na terase vedle mého popelníku.“

„A co to je?“

„Jdi se podívat.“

Jack vstal a společně s Wendy pozoroval, jak míří přes trávník k terase a bere schody po dvou. Ovinul ruku kolem Wendyina pasu.

„Jsi šťastná, miláčku?“

Vážně se na něj podívala. „Nejšťastnější od naší svatby.“

„Skutečně?“

„Přísahám.“

Pevně ji k sobě přitiskl. „Miluju tě.“

Dojatě se k němu přivinula. Tohle nebyla u Jacka Torrance žádná laciná slova; na prstech by dokázala spočítat, kolikrát jí to řekl, před svatbou i po svatbě.

„Já tě taky miluju.“

„Mami! Mami!“ Danny stál na verandě celý vzrušený. „Pojď se podívat! To je nádhera!“

„Co je to?“ zeptala se ho Wendy, jak odcházeli ruku v ruce z parkoviště.

„Nebudeš zvědavá,“ řekl Jack.

„Ty si hleď svého,“ šťouchla ho Wendy loktem. „Nebo uvidíš.“

„Doufám, že dnes v noci,“ poznamenal a Wendy se rozesmála. Po chvíli se jí zeptal: „Myslíš, že je Danny šťastný?“

„To bys měl vědět ty. Ty s ním každý večer před spaním vedeš dlouhé hovory.“

„Ale to se obvykle bavíme o tom, čím chce být, až vyroste, nebo jestli existuje Ježíšek. Strašně ho to zajímá. Myslím, že se o něco vsadil se svým starým kamarádem Scottem. Ale o Overlooku mi toho opravdu moc nenapovídal.“

„Mně taky ne,“ řekla. Stoupali do schodů na terasu. „Většinou je dost tichý. A zdá se mi, že hubne.

Vážně, Jacku.“

„To jen vytahuje do výšky.“

Danny k nim byl zády. Prohlížel si něco na stole u Jackova křesla, ale Wendy neviděla, co to je.

„A taky moc dobře nejí. Vždyť víš, co toho vždycky spořádal. Pamatuješ minulý rok?“

„V určitých obdobích přestávají,“ řekl neurčitě. „Myslím, že jsem to někde četl. Až mu bude sedm, zase mu nebudou stačit dvě vidličky.“

Zastavili se na posledním schodu.

„A taky hrozně rychle hltá ty čítanky,“ řekla. „Já vím, že se chce učit, potěšit nás… potěšit tě,“ dodala váhavě.

„Nejvíc ze všeho potěšit sebe,“ řekl Jack. „Já jsem ho do toho vůbec nenutil. Ve skutečnosti bych chtěl, aby to nebral takovým tempem.“

„Myslíš, že jsem se ukvapila, když jsem ho objednala na prohlídku? V Sidewinderu je takový mladý doktor, o kterém mi říkala pokladní ze samoobsluhy –“

„Ty už se bojíš, že napadne sníh, co?“

Pokrčila rameny. „Asi ano. Jestli si myslíš, že jsem pitomá –“

„Ale ne. Můžeš nás klidně objednat všechny tři. Budeme mít v tomhle směru čisté svědomí a budeme klidně spát.“

„Objednám nás ještě dneska,“ řekla.

„Mami! Podívej, mami!“

Běžel k ní a v ruce držel něco velkého a šedého. V jediném směšně hrůzném okamžiku si Wendy pomyslela, že je to mozek. Bezděčně ucouvla.

Jack ji objal kolem ramen. „To nic není. Nájemnice, které neulétly, to odskákaly. Dostal jsem je kouřovou bombou.“

Podívala se na velké vosí hnízdo, které držel její syn, ale nedotkla se ho. „Myslíš, že se nemůže nic stát?“

„Samozřejmě. Když jsem byl kluk, měl jsem ve svém pokoji taky takové. Dal mi ho táta. Chceš si to vzít do svého pokoje, Danny?“

„No jasně! Hned teď!“

Otočil se a utíkal k lítačkám. Slyšeli jeho tlumené rychlé kroky na hlavním schodišti.

„Takže nahoře byly vosy,“ řekla. „Dostal jsi žihadlo?“

„Chci medaili za zranění,“ řekl a ukázal prst. Otok už splaskával, ale ona nad ním stejně zavzdychala a lehce zraněný prst políbila.

„Vytáhl sis žihadlo?“

„Vosy nenechávají žihadla v ráně. To dělají včely. Ty mají taková ostnatá žihadla. Vosy mají hladká. Proto jsou tak nebezpečné. Mohou bodat znovu a znovu.“

„Jacku, opravdu se mu nemůže nic stát?“

„Pracoval jsem s tím přesně podle návodu na bombě. Píše se tam, že látka spolehlivě zlikviduje každý hmyz během dvou hodin a ještě jej beze zbytku rozloží.“

„Já je nenávidím,“ řekla.

„Co… vosy?“

„Všechno, co štípe,“ řekla. Překřížila ruce přes prsa a vzala si lokty do dlaní.

„To já taky,“ přitakal a objal ji.

16 – DANNY

Přes předsíň slyšela Wendy do ložnice ťukání psacího stroje, který přinesl Jack z přízemí. Stroj ožíval vždy na třicet sekund, pak bylo minutu či dvě ticho, než se ozvala další dávka. Jako když člověk z bunkru poslouchá kulometnou palbu.

Ten zvuk jí zněl v uších jako hudba; tak úporně Jack nepsal od druhého roku jejich manželství, kdy tvořil povídku, kterou potom koupil Esquire. Říkal, že podle něho by měl hru dopsat do konce roku, ať už bude dobrá, nebo špatná. Pak se chtěl pustit do něčeho nového. Říkal, že je mu jedno, jestli Školička vzbudí nějaký zájem, až s ní Phyllis vyrukuje, že je mu jedno, jestli zmizí beze stopy. A Wendy mu to věřila. Samotný akt jeho psaní v ní probouzel velké naděje. Ne že by od hry očekávala něco velkého, ale

její manžel psaním zřejmě zavíral velké dveře místnosti plné příšer. Už dlouho se o ty dveře opíral ramenem, ale konečně se začaly zavírat.

Každým klapnutím psacího stroje se zavíraly víc.

„Podívej, Dicku, podívej."

Danny byl skloněn nad prvním z pěti odrbaných slabikářů, které Jack uvážlivě vykutal na pouti po nesčetných boulderských antikvariátech. Až s nimi skončí, bude moci přejít rovnou do druhé třídy. Wendy řekla Jackovi, že považuje ten program za příliš náročný. Jejich syn je inteligentní, to věděli oba, ale byla by chyba vyžadovat příliš rychlé a velké pokroky. Jack s tím souhlasil. Nebudou ho k ničemu nutit. Když však dítě bude samo postupovat rychle, budou na to připraveni. Teď přemýšlela, zda Jack i v této věci neměl pravdu.

Danny, který měl za sebou čtyři roky sledování osvětového programu „Sezamové ulice" a tři roky „Elektrické společnosti", však postupoval téměř úděsnou rychlostí. Wendy se tím trápila. Stále se hrbil nad bezvýznamnými knížečkami, na polici nad sebou své tranzistorové rádio a balsový kluzák, jako kdyby jeho život závisel na tom, jak rychle se naučí číst. Jeho tvářička byla v intimním a příjemném světle stojací lampy napjatější a bledší, než se jí mohlo líbit. Čtení bral velice vážně, stejně jako cvičení, která mu jeho otec na každý den připravil. Obrázek jablka a broskve. Slovo jablko napsané pod obrázkem Jackovým velkým úhledným tiskacím písmem. Zakroužkuj správný obrázek, ten, který odpovídá významu napsaného slova. A jejich syn těká pohledem od slova k obrázkům, pohybuje rty, šeptá si, usilovně pracuje. Dokáže už napsat svou červenou tužkou, kterou svírá v buclaté pěstičce, skoro čtyřicet slov.

Jeho prst se zvolna pohyboval po slovech ve slabikáři. Nad nimi byl obrázek, který si Wendy pamatovala ještě ze svých školních let před devatenácti roky. Rozesmátý chlapec s hnědými kudrnatými vlasy. Holčička v krátkých šatech, prstýnky světlých vlasů, v jedné ruce švihadlo. Pes skákající za velkým červeným gumovým míčem. Trojice z první třídy. Dick, Jane a Jip.

„Hele, Jip běží," četl Danny pomalu. „Běž, Jipe, běž. Běž, běž, běž."

Odmlčel se a posunul prst po řádce.

„Vidíš ten…" Naklonil se ještě víc, nosem se skoro dotýkal stránky. „Vidíš ten…"

„Ne tak zblízka, doktore," řekla Wendy tiše. „Zkazíš si oči. Je to –"

„Nenapomínej mě!" narovnal se s trhnutím. Měl podrážděný hlas. „Nemusíš mi nic říkat, mami, vím to sám!"

„Tak dobře, miláčku," řekla. „Ale o nic nejde. Opravdu o nic."

Danny se nevšímavě znovu sklonil nad knihu. Měl v obličeji výraz, jaký se spíš vidí na tváři vysokoškoláka při závěrečné zkoušce. Líbilo se jí to čím dál méně.

„Vidíš ten… m-í-í-č? Vidíš ten m-í-č? Míč!" Náhle zněl jeho hlas vítězoslavně. Divoce. Ta divokost ji vyděsila. „Vidíš ten míč!"

„To jsi přečetl správně," řekla. „Miláčku, myslím, že pro dnešek to stačí."

„Ještě pár stránek, maminko. Prosím tě."

„Ne, doktore." Nesmlouvavě mu zavřela knihu v červených deskách. „Je čas jít do postýlky."

„Prosím, prosím."

„Nesnaž se mě naštvat, Danny. Maminka je unavená."

„Tak dobře." Ale dál hleděl toužebně na slabikář.

„Dojdi dát pusu tátovi a pak se umyj. Nezapomeň si vyčistit zuby."

„No jo."

Odešel s ohnutými zády, chlapeček v pyžamových kalhotkách se šlapkami, na předku velkého flanelového kabátku fotbalový míč, vzadu nápis NEW ENGLAND PATRIOTS.

Jackův psací stroj se zastavil a Wendy uslyšela Dannyho upřímnou mlaskavou pusu. „Brou noc, tati."

„Dobrou noc, doktore. Jak je?"

„Celkem to ujde. Maminka už nechtěla, abych četl dál."

„Maminka měla pravdu. Je půl deváté pryč. Jdeš do koupelny?"

„Jo."

„To je dobře. V uších by ti mohli sázet brambory. A cibuli a mrkev a pažitku a –"

Danny se zahihňal a zmizel. Bylo slyšet rozhodné zamykání koupelnového zámku. Danny byl na své hygienické soukromí velice opatrný, zatímco ona i Jack to brali velice vlažně. Bylo to další znamení – která se stále množila – že s nimi žije skutečně jedinečná, samostatná lidská bytost, ne kopie jednoho nebo kombinace obou. Bylo jí z toho trochu smutno. Jednou se jí vlastní dítě úplně odcizí a ona bude cizí jemu… ale snad ne tak cizí, jako se její matka stala pro ni. Panebože, tohle, prosím, nedopusť. Ať vyroste a pořád miluje svou matku.

Jackův psací stroj začal se svými pravidelnými kulometnými dávkami.

Wendy stále seděla vedle Dannyho psacího stolku a bloudila očima po synově pokoji. Křídlo kluzáku bylo čistě opravené. Na psacím stole byly navršené obrázkové knihy, omalovánky, komiksy s potrhanými obálkami, pastelky a neuspořádaná hromádka stavebnicových kostek. Volkswagen stál mezi nimi, dosud zabalený ve smršťovací fólii. Zítra nebo pozítří večer ho dají s Jackem dohromady, jakmile Danny splní svůj úkol. Bez ohledu na konec týdne. Na zdi byly úhledně rozvěšené obrázky medvídka Pú, Sovy a Kristůfka Robina. Brzy je nahradí nahaté holky a rockoví zpěváci kouřící marjánku, pomyslela si. Z nevinnosti ke zkušenosti. Taková je lidská povaha, miláčku. Urvi, co můžeš. A stejně z toho byla smutná. Příští rok půjde do školy a ona ho přinejmenším zpoloviny, možná i z větší části ztratí na úkor kamarádů. Pokoušeli se s Jackem o další dítě, když jim to ve Stovingtonu klapalo, ale teď už zase užívala antikoncepční pilulky. Všechno bylo příliš nejisté. Bůh ví, co bude za devět měsíců.

Její zrak padl na vosí hnízdo.

Bylo na nejčestnějším místě v Dannyho pokoji, na velkém plastikovém talíři na nočním stolku. Nelíbilo se jí, i když bylo prázdné. Přemýšlela, jestli v něm nemohou být červi, a říkala si, že se musí zeptat Jacka, ale nakonec usoudila, že by se jí vysmál. Zítra se však zeptá doktora, pokud se jí podaří mluvit s ním v Jackově nepřítomnosti. Ta věc ze slin a sežvýkaných zmotků tolika nepřátelských zvířat se jí vůbec nelíbila, zvlášť když měla být kousek od hlavy jejího spícího syna.

Voda v koupelně stále tekla. Wendy vstala a šla do manželské ložnice, aby se podívala, jestli je všechno v pořádku. Jack ani nevzhlédl; byl ztracen ve světě, který vytvářel. S cigaretou mezi zuby zíral na psací stroj.

Zlehka zaklepala na dveře koupelny. „Jsi v pořádku, doktore? Neusnul jsi?“

Nic.

„Danny?“

Znovu žádná odpověd. Zkusila dveře. Byly zamčené.

„Danny?“ Teď už měla doopravdy strach. Bylo jí mdlo z ničím nerušeného zvuku tekoucí vody. „Danny? Otevři dveře, miláčku.“

Nic.

„Danny!“

„Ježíšikriste, Wendy, já nemůžu myslet, když pořád bušíš na ty dveře.“

„Danny se zamkl v koupelně a neodpovídá mi!“

Jack naštvaně obešel stůl. Hlučně praštil do dveří. „Otevři, Danny. Bez legrace.“

Žádná odpověd.

Jack zabušil silněji. „Přestaň blbnout, doktore. Do postele se musí. Naplácám ti, jestli neotevřeš.“

Ztrácí nervy, pomyslela si a začala se bát ještě víc. Od toho večera před dvěma lety se Dannyho ve vzteku nedotkl, ale teď byl tak rozzlobený, že by to mohl udělat.

„Danny, miláčku –“ začala.

Znovu bez odpovědi. Jen tekoucí voda.

„Danny, jestli mě donutíš rozbít ten zámek, tak ti zaručuju, že budeš spát celou noc na břiše,“ řekl varovně Jack.

Nic.

„Vyraz je,“ řekla. Mluvit bylo náhle obtížné. „Rychle.“

Zdvihl jednu nohu a prudce kopl do dveří napravo od kliky. Zámek byl chatrný; povolil okamžitě a dveře se rozechvěle rozlétly. Narazily na kachlíkovou stěnu koupelny a přivřely se.

„Danny!“ vykřikla.

Voda naplno stříkala do umyvadla. Vedle ležela tuba zubní pasty s odšroubovaným uzávěrem. Danny

seděl na okraji vany na druhé straně koupelny, z levé ruky mu ochable visel kartáček, kolem úst měl řídkou pěnu ze zubní pasty. Jako v transu se díval do zrcadla na toaletní skříňce nad umyvadlem. V obličeji měl výraz nepříčetné hrůzy a ona si zprvu myslela, že měl nějaký epileptický záchvat, při kterém mu mohl zapadnout jazyk.

„Danny!“

Danny neodpovídal. Jen vydával hrdelní zvuky.

Jack ji prudce odstrčil stranou, až narazila do věšáku na ručníky, a klekl si před chlapce.

„Danny,“ řekl. „Danny, Danny!“ Luskl prsty před Dannyho prázdnýma očima.

„No, jasně,“ řekl Danny. „Turnaj. Úder.“

„Danny –“

„Roque!“ řekl Danny náhle hlubokým, téměř mužským hlasem. „Roque. Úder. Roqueová palice… má dvě úderné strany. Uaaaaaa –“

„Panebože, Jacku, co je s ním?“

Jack chytil chlapce za lokty a zatřásl jím. Dannyho hlava spadla bezvládně dozadu a pak stejně tak bezvládně na prsa, jako míč na tyči.

„Roque. Úder. Drom.“

Jack jím znovu zatřásl a Dannyho oči se najednou projasnily. Kartáček mu vypadl z ruky a se slabým cvaknutím spadl na podlahu.

„Cože?“ zeptal se a rozhlédl se kolem.

Viděl otce, jak před ním klečí, a matku, jak stojí u zdi.

„Co je?“ zeptal se Danny ve vzrůstajícím zmatku. „C-c-c-c-co-“

„Nekoktej!“ zařval mu Jack znenadání do tváře. Danny překvapeně vykřikl a jeho tělo strnulo a pokoušelo se odtáhnout od otce. Pak mu vytryskly slzy. Otřesený Jack ho k sobě přivinul. „Promiň, miláčku. Promiň mi to, doktore. Prosím. Nebreč. Fakt je mi to líto. Všechno je v pořádku.“

Voda neúnavně tekla do umyvadla a Wendy si náhle připadala jako v nějakém zmateném děsivém snu, kde čas ubíhá pozadu až do doby, kdy opilý manžel zlomí ruku jejich synovi a pak ho utěšuje téměř týmiž slovy.

(Promiň, miláčku. Promiň mi to, doktore. Prosím. Je mi to hrozně líto.)

Přiskočila k nim, nějak vytrhla Dannyho z Jackovy náruče (uviděla v jeho tváři záchvěv hněvu, ale řekla si, že tohle zváží později) a zdvihla ho. Odešla s ním zpátky do jeho pokoje. Danny ji objímal. Jack šel za nimi.

Posadila se na synovu postel a houpala ho v náručí, šeptala mu nesmyslná uklidňující slůvka, stále dokola a dokola. Podívala se na Jacka a v jeho očích už byly jen obavy. Tázavě zdvihl obočí. Mírně zavrtěla hlavou.

„Danny,“ řekla. „Danny, Danny, Danny. Je to v pořádku, doktore. Je to dobrý.“

Nakonec se Danny utišil a jen mírně se jí chvěl v náručí. A nejdřív stejně promluvil k Jackovi, který seděl vedle nich na posteli, a ona pocítila starou hryzavou bolest (Zase je on první a vždycky bude první) žárlivosti. Jack na něj řval, ona ho uklidňovala, a přesto Danny promluvil nejdřív ke svému otci:

„Promiň, že jsem se tak choval.“

„Nemáš se za co omlouvat, doktore.“ Jack mu pocuchal vlasy. „Co se to tam ksakru stalo?“

Danny pomalu a zmateně zavrtěl hlavou. „Já… já nevím. Proč jsi mi říkal, abych přestal koktat, tati? Já nekoktám.“

„Jistěže nekoktáš,“ řekl Jack teple, ale Wendy pocítila u srdce studený záchvěv. Jack vypadal náhle vyděšeně, jako by zahlédl nějakého ducha.

„Něco s časem…“ zamumlal Danny.

„Cože ?“ naklonil se k němu Jack a Danny se jí zkroutil v náručí.

„Jacku, ty ho děsíš!“ řekla vysokým, obviňujícím hlasem. Náhle ji napadlo, že vyděšení jsou všichni tři. Ale z čeho?

„Já nevím, nevím,“ říkal Danny svému otci. „Co… co jsem říkal, tati?“

„Ale nic,“ zabručel Jack. Vytáhl ze zadní kapsy kapesník a otřel si ústa. Wendy měla znovu ten příšerný pocit, že čas jde pozpátku. Tohle gesto si dobře pamatovala z dob, kdy pil.

„Proč jsi zamkl dveře, Danny?“ zeptala se mírně. „Proč jsi to udělal?“

„Tony,“ odpověděl. „Tony mi to řekl.“

Vyměnili si pohledy nad jeho hlavou.

„A zdůvodnil ti to nějak?“ zeptal se tiše Jack.

„Čistil jsem si zuby a myslel jsem na svoje čtení,“ řekl Danny. „Hodně jsem o tom přemýšlel. A… a uviděl jsem daleko v zrcadle Tonyho. Říkal, že mi zase něco musí ukázat.“

„Takže on stál za tebou?“ zeptala se Wendy.

„Ne, on byl v zrcadle.“ Danny to řekl velmi důrazně. „Hluboko v zrcadle. A tak jsem tam šel za ním. A pak už si jen pamatuju, jak se mnou tatínek třásl a já jsem si myslel, že jsem zase něco provedl.“

Jack sebou prudce trhl.

„Neprovedl, doktore,“ řekl tiše.

„A Tony ti řekl, abys zamkl dveře?“ zeptala se Wendy a pohladila ho po vlasech.

„Ano.“

„A co ti chtěl ukázat?“

Danny jí strnul v náručí, jako by se všechny svaly jeho těla proměnily ve struny od klavíru. „Já si to nepamatuju,“ řekl zmateně. „Nepamatuju si na to. Tak se mě neptejte. Já… já si nepamatuju vůbec na nic!“

„No tak,“ řekla Wendy vylekaně. Znovu ho začala houpat. „Nic se neděje, když si to nepamatuješ, miláčku. Vůbec nic.“

Nakonec se Danny začal uklidňovat.

„Chceš, abych tady s tebou chvilku zůstala? Přečetla ti pohádku?“

„Ne. Jen mi nech rozsvícenou lampičku.“ Podíval se plaše na Jacka. „Zůstal bys tu, tati? Jen chvilku.“

„Jistě, doktore.“

Wendy si povzdechla. „Budu v obýváku, Jacku.“

„Dobře.“

Vstala a dívala se, jak se Danny přikrývá. Vypadal hrozně maličký.

„Určitě jsi v pořádku, Danny?“

„Určitě. Jen mi rozsviť Snoopyho, mami.“

„No dobře.“

Rozsvítila mu noční lampičku, na které byl obrázek Snoopyho, jak tvrdě spí na střeše své boudy. Dokud se nenastěhovali do Overlooku, nikdy neměl potřebu nechávat si na noc rozsvíceno, ale tady si sám o noční lampičku řekl. Zhasla hlavní světlo a ohlédla se na ně. Malý bílý kroužek světla ozařoval Dannyho obličej a Jackovu hlavu, která se nad ním skláněla. Chvíli zaváhala

(A tak jsem tam šel za ním)

a pak je tiše opustila.

„Jsi ospalý?“ zeptal se Jack a shrnul Dannymu vlasy z čela.

„Ano.“

„Chceš napít vody?“

„Ne.“

Pět minut bylo ticho. Jack měl stále ruku na Dannyho čele a chlapec mlčel. Jack si pomyslel, že usnul, a chtěl vstát a tiše odejít, když Danny ospale promluvil:

„Roque.“

Jack se strnule otočil.

„Danny –?“

„Nikdy by jsi mamince neublížil, že ne, tati?“

„Ne.“

„Ani mně?“

„Ne.“

Znovu nastalo tíživé ticho.

„Tati?“

„Ano?“

„Tony přišel a říkal mi o té hře, co se jmenuje roque."

„Vážně, doktore? A co říkal?"

„Moc si toho nepamatuju. Jen že se hraje na směny. Jako basebal. Není to legrační?"

„To je." Jackovi těžce bušilo srdce. Jak mohl ten kluk vědět takové věci? Roque se hraje na směny, ale ne jako v basebalu, ale jako v kriketu.

„Tati…?" Už zase skoro spal.

„Ano?"

„Co je to drom?"

„Drom? To zní, jako když se Indián vydává na válečnou stezku."

Ticho.

„Ty, doktore?"

Ale Danny spal. Dlouze a pomalu oddychoval. Jack ještě chvíli seděl a díval se na něj a přes něj se valila láska jako příbojová vlna. Proč jen na něj tak křičel? Trochu se zakoktat je přece normální. Zrovna se probouzel z nějakého transu a v takovém případě to bylo naprosto přirozené. Dokonale normální. A o žádných hodinách nemluvil. Říkal něco jiného, nějaké nesmyslné slovo.

Jak mohl vědět, že roque se hraje na směny? Řekl mu to někdo? Ullman? Hallorann?

Jack se podíval na své ruce. Měl je pevně zaťaté v pěsti (bože já bych se potřeboval napít) a nehty se zarývaly do dlaní jako značkovací želízka. Pomalu je rozevřel.

„Mám tě moc rád, Danny," zašeptal. „Bůh ví, že tě mám rád."

Odešel z pokoje. Znovu ztratil nervy, sice jen trochu, ale dost na to, aby se cítil mizerně a nechal se nahlodat obavami. Kdyby se napil, ten pocit by určitě zmizel. Zmizel by tenhle pocit (Něco s časem) i všechno ostatní. O těch slovech se nedalo pochybovat. Vůbec. Každé z nich zvonilo jasně jako zvon. Zastavil se v předsíni, ohlédl se a mechanicky si otřel ústa kapesníkem.

Viděl je jen jako siluety ve světle noční lampičky. Wendy jen v kalhotkách stála u jeho postele a přikrývala ho; zase se úplně odkopal. Jack stál ve dveřích a pozoroval, jak mu přikládá ruku na čelo.

„Má teplotu?"

„Ne." Políbila ho na tvář.

„To je dobře, že jsi zavolala toho doktora," řekl, když se vracela ke dveřím. „Určitě je to dobrý doktor?"

„Pokladní říkala, že je velice dobrý. Víc toho o něm nevím."

„Kdyby něco neklapalo, pošlu tě s ním za tvou matkou, Wendy."

„Ne."

„Já vím, co si myslíš," řekl a objal ji.

„Vůbec nevíš, co si myslím o ní."

„Wendy, já tě nemám kam jinam poslat. A ty to víš."

„Kdybys –"

„Víš dobře, že bez téhle mé práce bychom byli vyřízeni."

Její silueta přikývla. To skutečně věděla.

„Když jsem měl ten přijímací pohovor s Ullmanem, myslel jsem, že kecá. Teď už si nejsem tak jistý. Asi jsem to neměl zkoušet s vámi dvěma. Šedesát kilometrů odnikud."

„Miluju tě," řekla. „A Danny tě miluje ještě víc, jestli je to vůbec možné. Byl by úplně vyřízený, Jacku. Zlomilo by ho to, kdybys nás poslal pryč."

„Nestav to takhle."

„Když doktor řekne, že něco není v pořádku, poohlédnu se po nějaké práci v Sidewinderu," řekla. „Když nenajdu nic v Sidewinderu, vrátím se s Dannym do Boulderu. K matce se vrátit nemůžu, Jacku. Za daných okolností určitě ne. Na nic se mě neptej. Prostě nemůžu."

„Myslím, že vím proč. Hlavu vzhůru. Třeba to nic neznamená."

„Třeba ne."

„Doktor má přijet ve dvě?"

„Ano."

„Nech otevřené dveře ložnice, Wendy."

„To mám v úmyslu. I když myslím, že teď už to zaspí."

Jenže Danny to nezaspal.

Bum… bum…bumbum BUMBUM —

Prchal vířícími bludištními chodbami před temnými, hlučnými zvuky, které duněly ozvěnou, a bosé nohy mu tiše šelestily v modročerné džungli vysokého koberce. Pokaždé, když za sebou uslyšel náraz roqueové palice do stěny, se mu chtělo hlasitě vykřiknout. Ale to nesměl. Nesměl. Výkřik by ho prozradil a pak

(pak DROM)

(Pojď si pro svou medicínu, ty uřvanče!)

A pak slyšel přicházet toho, kdo křičel, přicházet k němu, postupovat chodbou jako se plíží tygr v nepřátelské modročerné džungli. Lidožrout.

(Pojď sem, ty malej parchante!)

Kdyby se dostal ke schodům, kdyby se dostal z tohohle třetího patra, možná by vyvázl se zdravou kůží. Třeba i výtahem. Kdyby si jen pamatoval, co zapomněl. Jenže byla tma a on v té hrůze ztratil orientaci. Zahnul do jedné chodby a pak do druhé a v ústech cítil srdce jako horkou kostku ledu a bál se, že za každým dalším ohybem ho může čekat ten lidský tygr.

Bušení už se ozývalo těsně za ním. Slyšel přišerný, ochraptělý řev.

Slyšel svištění palice vzduchem (roque… úder… roque… úder…DROM) a náraz na stěnu. Tichý šelest kroků v džungli koberce. Panika prýštící v ústech jako hořký džus.

(Ty si vzpomeneš, na co jsi zapomněl… ale vzpomene si? Co to jen bylo?)

Zahnul za další roh a s hrůzou zjistil, že je ve slepé uličce. Ze tří stran na něj nevlídně hleděly zamčené dveře. Západní křídlo. Byl v západním křídle a zvenčí slyšel výt a řvát bouři, která jako by se sama dusila sněhem.

Ucouvl ke stěně a plakal strachy. Srdce mu zběsile poskakovalo jako zajíci chycenému do oka. Když se opíral zády o bleděmodrou hedvábnou tapetu s plastickým vlnitým vzorem, podlomily se mu nohy a on se sesul na koberec a roztáhl ruce v džungli lián a dech mu hvízdal v hrdle.

Hlasitěji. Hlasitěji.

V chodbě byl tygr a ten tygr byl teď za rohem a vydával ten pronikavý, netrpělivý a šílený řev, do toho se ozývaly údery roqueové palice a ten tygr přicházel po dvou nohách a byl to –

Probudil se a zalapal po dechu, vztyčil se na posteli, rukama si zakrýval obličej a před očima měl temno.

Na jedné ruce něco měl. Lezlo to.

Vosy. Tři vosy.

Štíply ho, všechny tři najednou, a v tu chvíli se rozpadly veškeré jeho sny a sesypaly se na něj a on začal řvát do tmy a vosy mu lpěly na levé ruce a štípaly a štípaly.

Rozsvítilo se světlo a ve dveřích stál tatínek v trenýrkách, s planoucíma očima, a za ním maminka, rozespalá a vyděšená.

„Sundejte je ze mě!" křičel Danny.

„Panebože," řekl Jack, když je uviděl.

„Jacku, co se to s ním děje? Co se děje?"

Neodpověděl jí. Přiskočil k posteli, popadl Dannyho polštář a plácl jím po Dannyho zraněné ruce. A znovu. A znovu. Wendy viděla, jak do vzduchu s bzučením těžkopádně vzlétl nějaký hmyz.

„Vezmi si nějaký časopis!" křičel na ni přes rameno. „Zabij je!"

„Vosy?" řekla a na chvíli se ocitla uvnitř sebe, téměř izolovaná tím poznáním. Zatmělo se jí před očima a poznání se proměnilo v pocit. „Vosy, kristepane, Jacku, říkal jsi –"

„Drž už sakra hubu a zabij je!" zařval. „ Udělej, co ti říkám!"

Jedna vosa přistála na Dannyho stolku. Vzala omalovánky a připlácla ji. Na papíře po ní zůstala viskózní hnědá šmouha.

„Na zácloně sedí ještě jedna," řekl, když ji míjel s Dannym v náručí.

Odnesl chlapce do jejich ložnice a položil ho na Wendyinu polovinu sražených postelí. „Zůstaň tu ležet, Danny. A nevracej se do svého pokojíčku, dokud ti neřeknu. Rozumíš?"

Danny s napuchlou a uslzenou tváří přikývl.

„Jsi můj statečnej kluk.“

Jack utíkal chodbou ke schodišti. Za sebou slyšel dvojí plácnutí omalovánek, a pak jeho žena vykřikla bolestí. Nezpomalil a bral schody po dvou. Přes ztemnělou halu se dostal do Ullmanovy kanceláře a odtud do kuchyně. Přestože stehnem prudce narazil na roh Ullmanova psacího stolu, sotva to cítil. Rozsvítil v kuchyni světla a doběhl k dřezu. V odkapávači bylo ještě navršené umyté nádobí od večeře. Popadl velkou mísu z varného skla, která ležela navrchu. Nějaké nádobí se sesulo, spadlo na zem a roztříštilo se. Nevšímal si toho, otočil se a utíkal zpátky přes kancelář a do schodů.

Wendy stála za dveřmi Dannyho pokoje a těžce oddechovala. Její tvář měla barvu bílého ubrusu. Oči měla lesklé a mělké, vlasy jí plihly na ramena. „Dostala jsem je všechny,“ řekla dutě, „ale jedna mě štípla. Jacku, říkal jsi, že jsou všechny mrtvé.“ Rozplakala se.

Proklouzl kolem ní bez odpovědi a zamířil s mísou k hnízdu vedle Dannyho postele. Bylo tiché. Nikde nic. Alespoň na povrchu. Přiklopil mísu na hnízdo.

„Tak,“ řekl. „A teď pojď.“

Vrátili se do své ložnice.

„Kam tě štípla?“ zeptal se jí.

„Do… do zápěstí.“

„Podívám se ti na to.“

Ukázala mu ruku. Těsně nad vráskou mezi zápěstím a dlaní byla malá kulatá dírka. Kolem se dělal otok.

„Jsi alergická na štípnutí?“ zeptal se. „Vzpomeň si! Jestli jsi ty, Danny může být taky. Ty svině ho štíply pětkrát nebo šestkrát.“

„Ne,“ řekla už klidněji. „Jen… jen je nenávidím, to je všechno. Nenávidím.“

Danny seděl v nohách postele, držel si levou ruku a díval se na ně. Jeho oči, vybělené otřesem, se vyčítavě dívaly na Jacka.

„Tatínku, ty jsi říkal, žes je všechny zabil. Ta ruka… mě doopravdy bolí.“

„Podívám se ti na to, doktore… neboj, nebudu na to sahat. To by bolelo ještě víc. Ukaž, natáhni tu ruku.“

Danny natáhl ruku a Wendy zaúpěla. „Danny… ubohá ručička!“

Později doktor napočítal jedenáct bodnutí. Teď viděli jen maličké vpichy, jako by mu na dlani a prstech ulpěly nepatrné kousíčky červeného papíru. Otok nevypadal dobře. Jeho ruka vypadala přesně tak, jako když se v kresleném filmu praštil Králík Bugs nebo Kačer Duffy kladivem.

„Wendy, přines z koupelny ten sprej,“ řekl.

Poslušně odešla a on se posadil k Dannymu na postel a objal ho kolem ramen.

„Až ti to postříkám, uděláme pár snímků polaroidem, doktore. A pak tady na noc zůstaneš s námi, ano?“

„Jasně,“ řekl Danny. „Ale proč si to chceš fotit?“

„Možná, že někoho zažalujeme.“

Wendy se vrátila se sprejem ve tvaru chemického hasicího přístroje.

„To nebude bolet, miláčku,“ řekla a sejmula víčko.

Danny natáhl ruku a ona mu ji postříkala po obou stranách, až se celá leskla. Danny dlouze, roztřeseně vydechl.

„Nepálí to?“ zeptala se.

„Ne. Ulevilo se mi.“

„A teď ještě tohle. Schroupej to.“ Podala mu pět dětských aspirinů s pomerančovou příchutí. Danny si je od ní vzal a po jednom nastrkal do úst.

„Nedalas mu toho aspirinu moc?“ zeptal se Jack.

„Je taky moc poštípaný,“ odsekla. „A ty teď jdi a zbav se toho hnízda, Jacku Torranci. A hned.“

„Počkej ještě chvilku.“

Došel ke skříni a vytáhl polaroid. Pak zalovil ještě hlouběji a vylovil pár kostek blesků na jedno použití.

„Jacku, co to děláš?“ zeptala se a v jejím hlase zazněla hysterie.

„Chce si udělat pár snímků mé ruky,“ řekl Danny vážně, „a pak budeme někoho žalovat. Že jo, tati?“

„Jasně,“ řekl Jack. Upevnil blesk na přístroj. „Zvedni ruku, synku. Vytřískáme z toho pět tisíc dolarů za jedno štípnutí.“

„O čem to mluvíš?“ Wendy téměř křičela.

„Tak já ti to teda povím,“ odpověděl. „Řídil jsem se přesně pokyny na té proklaté protihmyzové bombě. My je zažalujem. Ta věc byla vadná. Musela být vadná. Jak jinak by se to dalo vysvětlit?“

„Aha,“ vzdychla slabě.

Udělal čtyři snímky a postupně podal každý ještě zabalený Wendy, aby odpočítala čas na malém medailónku s hodinkami, který nosila kolem krku. Danny, očarovaný myšlenkou, že jeho poštípaná ruka může vynést tisíce a tisíce dolarů, přestával být vyděšený a začal projevovat činorodý zájem. V ruce mu temně pulsovalo a trochu ho bolela hlava.

Když Jack odložil kameru a rozprostřel fotografie na skříni, aby zaschly, řekla Wendy: „A neodvezem ho k doktorovi ještě v noci?“

„Dokud ho to nebude opravdu bolet, tak ne,“ řekl Jack. „Když má někdo skutečnou alergii na vosí jed, projeví se to během půl minuty.“

„Projeví? Jak se –“

„Komatem. Nebo křečemi.“

„Aha. Panebože.“ Vzala si lokty do dlaní a schoulila se do sebe. Byla bledá a vyčerpaná.

„Jak se cítíš, synku. Myslíš, že usneš?“

Danny na ně zamrkal. Těžký sen se mu v mysli rozplynul, ale byl stále vyděšený.

„Když budu moct spát s vámi.“

„Ale samozřejmě,“ řekla Wendy. „Miláčku, mě to tak mrzí.“

„Už je to v pořádku, mami.“

Znovu se rozplakala a Jack jí položil ruce na ramena. „Wendy, přísahám ti, že jsem to dělal podle těch instrukcí.“

„Odneseš to ráno? Prosím.“

„Samozřejmě.“

Všichni tři si lehli spolu do postele a Jack už chtěl zhasnout světlo, když se zarazil a místo toho odhodil pokrývku. „Vyfotím si ještě to hnízdo.“

„Hned se vrať zpátky.“

„Jsem tu cobydup.“

Odešel ke skříni, vytáhl polaroid a poslední blesk a udělal na Dannyho gesto palcem a ukazováčkem spojenými do kroužku. Danny se usmál a zdravou rukou gesto opětoval.

To je dítě, pomyslel si Jack a odebral se do Dannyho pokoje. Po tom všem, a on tohle.

Hlavní světlo bylo stále rozsvícené. Jack došel k přiklopenému hnízdu. Když se na ně podíval, naskočila mu husí kůže a zježily se mu krátké vlasy na krku.

Hnízdo pod mísou nebylo skoro vidět. Pod sklem bylo plno vos. Nedalo se přesně odhadnout, kolik jich vlastně bylo. Nejmíň padesát. Možná sto.

Srdce mu v hrudi pomalu bilo. Vyfotografoval si hnízdo a potom odložil kameru a čekal, až se fotografie ustálí. Otřel si rty hřbetem ruky. Hlavou mu poletovala stále dokola jediná myšlenka, v jejíchž ozvěnách

(Ztratil jsi nervy. Ztratil jsi nervy. Ztratil jsi nervy.)

zaznívala téměř pověrečná hrůza. Vrátily se. On ty vosy zabil a ony se vrátily.

V duchu slyšel, jak křičí do tváře svého zděšeného, plačícího syna: Nekoktej!

Znovu si otřel rty.

Zašel k Dannyho stolku, prohrabal se v zásuvkách a vytáhl odsud lepenkou podlepenou skládačku. Odnesl ji k nočnímu stolku a opatrně ji podsunul pod mísu s hnízdem. Vosy ve svém vězení zuřivě bzučely. Položil ruku na mísu, aby nemohla sklouznout, a odešel do předsíně.

„Už jdeš do postele, Jacku?“

„Jdeš do postele, tati?“

„Musím si ještě na minutku skočit dolů," řekl co nejbezstarostněji.

Jak se to mohlo stát? Jak, proboha?

Ta bomba určitě nebyla nějaká náhražka. Sám viděl hustý bílý kouř, který z ní vycházel, když odjistil pojistku. A když se za dvě hodiny vrátil na střechu, smetl z díry na vrchu mrtvá tělíčka.

Tak jak tedy? Samovolnou regenerací?

To bylo přece šílené. Báchorky ze sedmnáctého století. Hmyz neožívá. A i kdyby byly z vosích vajíček za dvanáct hodin dospělé vosy, tohle nebylo období, kdy královna kladla. To bylo v dubnu nebo v květnu. Na podzim už umíraly.

V protikladu k těmto myšlenkám vosy zuřivě bzučely pod mísou.

Odnesl je dolů a prošel kuchyní. Vzadu byly dveře, které vedly ven. Chladný noční vítr se opíral do jeho téměř nahého těla a na chladném betonu mu téměř okamžitě ztuhly nohy. Na betonové rampě se v sezóně vykládalo mléko. Opatrně položil mísu na zem, a když vstal, podíval se na venkovní teploměr přibitý vedle dveří. OBČERSTVĚTE SE LIMONÁDOU 7-UP, hlásal teploměr. Rtuť už slezla pod nulu. Zima je do rána zabije. Vešel dovnitř a pevně zavřel dveře. Po chvíli přemýšlení je ještě zamkl.

Prošel kuchyní a zhasl. Chvíli zůstal stát ve tmě, přemýšlel, chtělo se mu něčeho se napít. Náhle hotel jakoby ožil tisíci kradmými zvuky: vrzáním a vzdechy a tichým funěním větru pod okapy, kde mohou jako zaschlé ovoce viset ještě další vosí hnízda.

Vrátily se zpátky.

Najednou zjistil, že se mu Overlook už tolik nelíbí, jako by to nebyly vosy, které poštípaly jeho syna, vosy, které zázračně přežily bombový útok, ale hotel sám.

Jeho poslední myšlenka, než se vydal nahoru k ženě a synovi

(Odteďka budeš držet nervy na uzdě. AŤ SE DĚJE, CO SE DĚJE.),

byla pevná a jasná.

Když se k nim blížil předsíní, otřel si hřbetem ruky rty.

17 – U DOKTORA

Svlečený do trenýrek a natažený na vyšetřovacím stole vypadal Danny Torrance maličký. Díval se na doktora („Klidně mi říkej Bille") Edmondse, který k němu přivážel velký černý stroj. Danny zaostřil zrak, aby si jej lépe prohlédl.

„Jen se neznepokojuj, kamaráde," řekl Bili Edmonds. „To je elektroencefalograf, a ten nebolí."

„Elektro-"

„Říkáme mu zkráceně EEG. Teď ti přidělám k hlavě pár drátů – ne, nepřilepím, jen přiložím – a pera, která jsou v tomhle vynálezu zabudovaná, zaznamenají vlny v tvém mozku."

„Jako v 'Šestimiliónovém muži'?"

„Skoro tak. Chtěl bys být jako Steve Austin, až vyrosteš?"

„To teda ne," řekl Danny, když mu sestra začala přikládat dráty na vyholená místečka ve vlasech. „Tatínek říká, že se jednou zcvokne."

„Tenhle stav dobře znám," řekl doktor Edmonds přátelsky. „Několikrát jsem v tom lítal, a bez balónu. EEG nám prozradí spoustu věcí, Danny."

„Třeba?"

„Třeba jestli nemáš epilepsii. To je takový menší problém, kdy –"

„Já vím, co je to epilepsie."

„Vážně?"

„Jasně. V jeslích ve Vermontu jsme měli jednoho kluka – když jsem byl malý, chodil jsem do jeslí – a ten ji měl. Nesměl si hrát se světelnou deskou."

„Co to bylo, Danny?"

Zapnul přístroj. Na papíře se začaly objevovat tenounké grafy.

„Mělo to taková světýlka různých barev. A když jste to zapnul, tak se některá rozsvítila, ale ne všechna. A vy jste musel spočítat barvy, a když jste zmáčkl ten správný knoflík, mohl jste to vypnout. Ale Brent si s tím hrát nemohl."

„Protože jasné světlo někdy způsobuje epileptický záchvat."

„Takže vy si myslíte, že by z toho mohl začít jančit?"

Edmonds si se sestrou vyměnil krátký pobavený pohled.

„To jsi neřekl moc elegantně, ale dost výstižně, Danny."

„Cože?"

„Povídám, že máš pravdu, až na to, že se říká 'mít záchvat' místo 'jančit'. To není zrovna ohleduplné… no dobrá, teď lež tiše jako myška."

„Tak jo."

„Danny, a když ty máš ty… no, ať už je to, co chce, nevzpomínáš si, že bys někdy viděl taková světýlka?"

„Ne."

„A nějaké legrační zvuky? Cinkání? Nebo zvonění, jako když k vám někdo jde?"

„Ha, ha."

„A co nějaká divná vůně, třeba pomerančů nebo pilin? Nebo pach něčeho shnilého?"

„Ne, pane."

„Není ti někdy do pláče, než omdlíš? Přestože se necítíš smutný?"

„Nikdy."

„Pak je to v pořádku."

„Mám tedy epilepsii, doktore Bille?"

„Zřejmě ne, Danny. Lež klidně. Už jsme skoro hotovi."

Stroj hučel a škrábal ještě asi pět minut a pak jej doktor Edmonds vypnul.

„Tak hotovo, kamaráde," řekl. „Teď ti Sally sundá ty elektrody a pak přijď vedle. Chci si s tebou trochu promluvit, ano?"

„Jasně."

„Sally, pokračujte a udělejte s ním zatím ten test, než za mnou přijde."

„Dobře."

Edmonds vytrhl ze stroje dlouhý smotaný papír a při jeho zkoumání odešel do vedlejší místnosti.

„Teď tě trochu píchnu do ruky," řekla sestra, když si Danny natáhl kalhoty. „To je kvůli zjištění tuberkulózního bacilu."

„Já to znám ze školky," řekl Danny, ale nedělal si velké naděje.

„Jenže to už je dávno a teď jsi velký kluk, ne?"

„Asi jo," řekl Danny a nabídl ruku k oběti.

Když si oblékl košili a nazul boty, prošel posuvnými dveřmi do ordinace doktora Edmondse. Edmonds seděl na kraji stolu a zamyšleně klátil nohama.

„Ahoj, Danny."

„Ahoj."

„Jak je na tom ruka?" Ukázal na Dannyho levou ruku, která byla lehce ovázaná.

„Celkem dobře."

„To jsem rád. Prohlížel jsem si tvůj EEG a vypadá dobře. Ale pošlu ho ještě jednomu svému kamarádovi do Denveru, který se živí čtením takových věcí. Chci si jen být jistý."

„Ano, pane."

„Pověz mi něco o Tonym, Dane."

Danny zašoupal nohama. „Je to takový neviditelný kamarád," řekl. „Já jsem si ho vymyslel. Abych měl nějakého společníka."

Edmonds se zasmál a položil ruce Dannymu na ramena. „To říkají maminka s tatínkem taky. Ale tohle je jen mezi námi, kamaráde. Já jsem tvůj doktor. Řekni mi pravdu a já ti slibuju, že jim nic neprozradím, dokud mi to nedovolíš."

Danny se nad tím zamyslel. Podíval se na Edmondse a pak, bez jakéhokoliv soustředění, se pokusil zachytit doktorovy myšlenky nebo aspoň jeho náladu. A najednou v duchu viděl podivně uklidňující obraz: kartotéky, jejichž zásuvky se jedna po druhé zasouvají a s cvaknutím zamykají. Na každém čele zásuvky byla malá cedulka s nápisem: A-C, TAJNÉ; D-G, TAJNÉ; a tak dále. Dannymu se trochu ulevilo.

Opatrně řekl: „Já nevím, kdo je Tony."

„Je stejně starý jako ty?“

„Ne, je mu nejmíň jedenáct. Myslím, že je dokonce starší. Nikdy jsem ho neviděl moc zblízka. Třeba je tak velký, že už může řídit auto.“

„Takže ty ho vídáš na dálku, co?“

„Ano, pane.“

„A on vždycky přichází, než omdlíš.“

„Ale já neomdlívám. Jen s ním někam jdu. A on mi něco ukazuje.“

„A co ti ukazuje?“

„No…“ Danny chvíli váhal a pak mu řekl o tatínkově kufru se všemi těmi písemnostmi a jak jej nakonec stěhováci mezi Vermontem a Coloradem neztratili. Byl celou dobu pod schodištěm.

„A tatínek ho našel tam, kde ti Tony řekl, že je?“

„Ano, pane. Jenže on mi to neřekl. On mi ho ukázal.“

„Už tomu rozumím. Danny, a co ti Tony ukázal včera večer? Když jsi se zamkl v koupelně?“

„Už si to nepamatuju,“ pospíšil si Danny s odpovědí.

„Určitě ne?“

„Ne, pane.“

„Před chvílí jsem řekl, že ses zamkl v koupelně. Ale to jsem neřekl správně, že ne? To Tony zamkl ty dveře.“

„Ne, pane. Tony je nemohl zamknout, protože není opravdický. Chtěl, abych to udělal, tak jsem to udělal. To já jsem je zamkl.“

„A Tony ti vždycky ukazuje, kde jsou ztracené věci?“

„Ne, pane. Někdy mi ukazuje, co se stane.“

„Vážně?“

„Jasně. Jednou mi Tony ukázal zábavní park a zoologickou zahradu v Great Barringtonu. Tony říkal, že mě tam tatínek vezme, až budu mít narozeniny. A taky mě tam vzal.“

„Co jiného ti ještě ukazuje?“

Danny se zachmuřil. „Cedule. Vždycky mi ukazuje pitomé staré cedule s nápisy. A já je nemůžu přečíst. Nebo jen málokdy.“

„A proč si myslíš, že to Tony dělá, Danny?“

„To nevím.“ Danny rozjasnil tvář. „Ale tatínek s maminkou mě učí číst a já se opravdu snažím.“

„Abys mohl přečíst Tonyho cedule.“

„No, já se to chci opravdu naučit. Ale taky proto, to jo.“

„Máš rád Tonyho, Danny?“

Danny hleděl na dlaždičkovou podlahu a mlčel.

„Danny?“

„Těžko říct,“ odpověděl. „Míval jsem ho rád. Doufal jsem, že bude přicházet každý den, protože mi vždycky ukazoval dobré věci, zvlášť od té doby, co maminka s tatínkem nemyslí na ROZVOD.“ Doktor Edmonds zpozorněl, ale Danny si toho nevšiml. Strnule zíral na podlahu a soustředil se na to, aby se správně vyjádřil. „Ale teď když přijde, ukazuje mi jen samé ošklivé věci. Příšerné věci. Jako včera večer v té koupelně. Ty věci, které mi ukazuje, mě bodají, jako mě pobodaly ty vosy. Jenže ty Tonyho věci mě bodají tady.“ Vážně si přiložil prst ke spánku, malý chlapec, bezděčně parodující sebevraždu.

„Jaké věci, Danny?“

„Nepamatuju si je!“ vykřikl Danny zoufale. „Řekl bych vám to, kdybych mohl. Třeba si je nepamatuju proto, že jsou tak ošklivé, že si je nechci pamatovat. Když se probudím, pamatuju si jen DROM.“

„Drom?“

„Drom.“

„Co je to, Danny?“

„Já nevím.“

„Danny?“

„Ano, pane?“

„Dokázal by sis teď přivolat Tonyho?“

„To nevím. Nepřijde vždycky. A já ani nevím, jestli vůbec chci, aby ještě přišel."

„Zkus to, Danny. Budu tady u tebe."

Danny se pochybovačně zahleděl na Edmondse. Edmonds na něj povzbudivě kývl.

Danny si dlouze povzdechl a přikývl. „Ale já nevím, jestli to vyjde. Ještě jsem to nikdy nedělal, když se na mě někdo díval. A Tony stejně vždycky nepřijde."

„Když nepřijde, tak nepřijde," řekl Edmonds. „Já jen chci, abys to zkusil."

„Tak jo."

Sklopil zrak k Edmondsovým klimbajícím se mokasínám a zaměřil se v mysli na maminku a na tatínka. Někde tu byli… přímo za tou zdí s tím obrázkem. V čekárně. Seděli vedle sebe, ale nemluvili. Listovali si časopisy. A měli starost. O něho.

Soustředil se ještě více, krčil obočí ve snaze proniknout do matčiných myšlenek. Bylo to vždycky těžší, když s ním nebyli v jedné místnosti. Pak se mu to začalo dařit. Maminka myslela na sestru. Na svou sestru. Sestra byla mrtvá. A maminka si myslela, že to bylo to hlavní, co udělalo z její maminky takovou (svini?) zlou starou ženskou. Protože maminčina sestra umřela. Jako malá holčička byla (sražena autem panebože nic podobného jako s Aileen už bych nikdy nepřežila ale co když je nemocný opravdu nemocný rakovina spinální meningitida leukémie mozkový nádor jako syn Johna Gunthera nebo svalová dystrofie ježišmarjá děti jeho věku dostávají leukémii každou chvíli rádiová léčba chemoterapie nic takového si nemůžeme dovolit ale oni přece nemůžou nechat člověka umřít na ulici že ne ale on je stejně v pořádku v pořádku v pořádku neměla bys myslet na takové věci)

(Danny-)

(na Aileen a)

(Dannýý-)

(na to auto)

(Dannýý-)

Ale Tony tam nebyl. Jen jeho hlas. A jak mizel, Danny ho následoval do tmy, padal a řítil se do nějaké magické díry mezi pohupujícími se mokasíny doktora Billa, následován hlučným klepáním. A dál. Kolem tiše ve tmě proplouvala vana a v ní se klátila nějaká příšerná věc, pak další zvuk, tentokrát sladce vyzvánějících kostelních zvonů, hodiny a skleněný dóm.

Potom tmou proniklo slabé světlo, opředené pavučinami. Mdlý přísvit odhalil kamennou podlahu, která vypadala vlhce a nepříjemně. Někde nedaleko se ozýval nepřetržitý mechanický řev, který však byl tlumený a neděsil. Uspávající. To byla ta zapomenutá věc, pomyslel si Danny ve snovém úžasu.

Když se jeho oči přizpůsobily příšeří, uviděl Tonyho před sebou, ale jen jako siluetu. Tony si něco prohlížel a Danny zaostřil zrak, aby viděl, co to je.

(Tvůj tatínek. Vidíš svýho tatínka?)

Samozřejmě ho viděl. Jak si ho jen mohl nevšimnout, i když tu bylo takové sklepní slabé světlo? Tatínek klečel na zemi a svítil si baterkou na staré lepenkové krabice a dřevěné bedny. Lepenkové krabice byly polorozpadlé a staré; z některých vypadávaly na podlahu papíry. Noviny, knihy, potištěné papíry, které vypadaly jako účty. Tatínek si je prohlížel s obrovským zájmem. A pak se tatínek podíval nahoru a posvítil jiným směrem. Kužel světla osvítil knihu, velkou a bílou knihu převázanou zlatou nití. Přebal vypadal jako z bílé kůže. Byla to kniha výstřižků. Danny najednou pocítil potřebu zavolat na tatínka, říct mu, ať nechá tu knihu na pokoji, že některé knihy by se neměly otvírat. Ale tatínek už si pro ni šel.

Ten mechanický řev, v němž rozpoznal hučení hotelového kotle, který tatínek třikrát nebo čtyřikrát denně kontroloval, se začal trhaně, zlověstně rytmizovat. Byl to zvuk podobný… bušení. A pach plísně a vlhkosti a hnijícího papíru se začal měnit na něco jiného – na intenzivní jalovcový pach Špatnosti. Vznášel se kolem tatínka jako pára, když sahal po knize… a pak ji pevně uchopil.

Tony byl někde ve tmě (Tohle nelidské místo dělá z lidí zrůdy. Tohle nelidské místo) a stále opakoval tutéž nesrozumitelnou větu.

(dělá z lidí zrůdy.)

Danny znovu někam padal v temnotě, tentokrát za doprovodu těžkých, dunících úderů, už ne ozvěny kotle, ale palice, která se svistem buší do stěn, pokrytých hedvábnou tapetou, a víří vzniklý prach. Danny

se bezradně choulil na chodbě.

(Jdi)

(Tohle nelidské místo)

(vem si svojí medicínu!)

(dělá z lidí zrůdy.)

S povzdechem, který mu zazněl ozvěnou v hlavě, se vytrhl ze tmy. Ucítil na sobě něčí ruce a nejprve couvl a myslel si, že jej do skutečného světa pronásleduje temnota Tonyho světa – a pak doktor Edmonds řekl: „Jsi v pořádku, Danny. Jsi v pořádku. Všechno je v pořádku."

Danny poznal doktora a pak i místnost. Bezmocně se roztřásl. Edmonds ho držel.

Když třas začal opadávat, doktor se zeptal: „Říkal jsi něco o zrůdách, Danny – co to bylo?"

„To nelidské místo," řekl hrdelním hlasem. „Tony mi říkal… že to nelidské místo… dělá… dělá…" Zavrtěl hlavou. „Nevzpomenu si."

„Zkus to!"

„Nejde to."

„Přišel Tony?"

„Ano."

„Co ti ukázal?"

„Tmu. Bušení. Nevzpomínám si."

„Kde jsi byl?"

„Nechte mě být! Nic si nepamatuju! Nechte mě na pokoji!" Začal bezmocně vzlykat, zachvácen strachem a zoufalstvím. Všechno bylo pryč, rozplizlé do lepkavé hmoty připomínající vlhký zmuchlaný papír, na němž je cosi nečitelně napsáno.

Edmonds došel k chladicímu automatu a natočil mu papírový pohárek vody. Danny jej vypil a Edmonds mu přinesl další.

„Už je to lepší?"

„Ano."

„Danny, já tě nechci nijak balamutit… ani dráždit. Ale nevzpomínáš si na něco, co bylo předtím, než přišel Tony?"

„Maminka," řekl Danny pomalu. „Má o mě strach."

„To maminky mívají pořád, kamaráde."

„Ne… ona měla sestru, která umřela, když byla ještě malá holčička. Aileen. A maminka myslela na to, jak Aileen srazilo auto, a pak dostala strach o mě. Nic jiného si nepamatuju."

Edmonds se na něj pronikavě zahleděl. „Teď na to myslela? Teď v čekárně?"

„Ano, pane."

„Danny, jak to víš?"

„Já to nevím," řekl Danny vyčerpaně. „To je asi to osvícení."

„Cože to je?"

Danny velmi pomalu zavrtěl hlavou. „Jsem strašně unavený. Nemohl bych jít za maminkou a za tatínkem? Už nechci odpovídat na žádné otázky. Jsem unavený. A bolí mě břicho."

„Nebudeš zvracet?"

„Ne, pane. Jen chci jít za maminkou a za tatínkem."

„Tak dobře, Dane." Edmonds vstal. „Tak teď jdi a chvíli si s nimi popovídej, ale pak mi je sem pošli, abych si s nimi mohl promluvit. Ano?"

„Ano, pane."

„Jsou tam nějaké knížky, které si můžeš prohlédnout. Ty máš přece knížky rád, nebo ne?"

„Ano, pane," řekl Danny poslušně.

„Jsi hodný kluk, Danny." Danny se na něj slabě usmál.

„Nemůžu na něm nic najít," řekl doktor Edmonds Torrancovým. „Aspoň po fyzické stránce. Po duševní stránce je velice bystrý a má trochu přebujelou představivost. To není nic neobvyklého. Děti musí dorůst do své představivosti jako do příliš velkých bot. Pro Dannyho jsou zatím ještě příliš velké.

Absolvoval někdy IQ testy?“

„Těm já nevěřím,“ řekl Jack. „Zbytečně ovlivňují rodiče i učitele.“

„Třeba máte pravdu. Ale kdybyste ho nechali otestovat, asi byste zjistili, že zcela vybočuje z měřítek obvyklých pro jeho věk. Jeho vyjadřovací schopnosti jsou na pětiletého chlapce udivující.“

„Nemusíme nijak měnit slovník, když s ním mluvíme,“ řekl Jack s nádechem pýchy.

„Pochybuju, že jste kdy vůbec museli, aby vám porozuměl.“ Edmonds se odmlčel a pohrával si s perem. „Když jsem tu byl s ním sám, upadl do transu. Na mou žádost. Choval se přesně tak, jak se podle vašeho vyprávění choval včera v té koupelně. Všechny svaly se mu uvolnily, tělo se propadlo, obrátil oči v sloup. Učebnicová autohypnóza. Byl jsem z toho užaslý. A ještě jsem.“

Torrancovi si poposedli.

„Co se dělo?“ zeptala se Wendy napjatě a Edmonds opatrně popsal Dannyho stav a nezřetelné výroky, z nichž Edmonds rozuměl jen slovům „zrůdy,“ „tma“ a „bušení“. A pak slzy, náběh na hysterii a žaludeční neuróza.

„Zase Tony,“ řekl Jack.

„Co to znamená?“ zeptala se Wendy. „Máte nějakou představu?“

„Je tu několik možností. Nemusí se vám líbit.“

„Přesto bychom je rádi znali,“ řekl mu Jack.

„Z toho, co vím od Dannyho, byl jeho 'neviditelný přítel' skutečným přítelem jen do té doby, než jste se přestěhovali z Nové Anglie sem. Od toho stěhování je jen a jen jakousi výhružnou postavou. Z příjemných epizod se staly tíživé sny, které jsou pro vašeho syna o to děsivější, že už je důvěrně zná. Ale to je celkem obvyklé. Všichni si pamatujeme příjemné sny jasněji než ty děsivé. Mezi vědomím a podvědomím existuje zřejmě jakýsi prostor zalidněný nějakými puritány, jejichž cenzura propustí jen velmi malou část, a to ještě většinou jen v symbolech. To je velice zjednodušený Freud, ale naprosto přesně vyjadřuje, co víme o interakci vědomí jako takového.“

„Vy si myslíte, že změna prostředí Dannyho tak negativně poznamenala?“ zeptala se Wendy.

„Možná, pokud k ní došlo za nějakých traumatických okolností,“ řekl Edmonds. „Bylo to tak?“

Wendy s Jackem se na sebe podívali.

„Učil jsem na přípravce,“ vysoukal ze sebe Jack. „Přišel jsem o místo.“

„Chápu,“ řekl Edmonds. Pero, s kterým si hrál, uložil do pouzdra. „Je toho bohužel ještě víc. Může to pro vás být bolestné. Váš syn je zřejmě přesvědčen o tom, že vy dva jste vážně uvažovali o rozvodu. Zmínil se o tom jen tak mimochodem, ale to jen proto, že věří, že už o tom neuvažujete.“

Jack otevřel ústa a Wendy sebou trhla, jako by ji někdo udeřil. Z obličeje se jí vytratila krev.

„Nikdy jsme o tom nemluvili!“ řekla. „Ani před ním, ani mezi sebou! My –“

„Myslím, že bude nejlepší, když budete vědět všechno, doktore,“ řekl Jack. „Krátce po Dannyho narození se ze mě stal alkoholik. Měl jsem problémy s pitím už na univerzitě. Trochu se to zlepšilo, když jsem potkal Wendy, ale po Dannyho narození to šlo z kopce. Psaní, které jsem považoval za svou hlavní životní náplň, mi skoro přestalo jít. Když bylo Dannymu tři a půl roku, rozlil mi pivo na nějaké papíry, na kterých jsem pracoval… měl jsem je roztahané po zemi… a… no… sakra.“ Zlomil se mu hlas, ale oči zůstaly suché a chladné. „Působí to dost děsivě, když se to vysloví nahlas. Když jsem si ho obracel, abych mu naplácal, zlomil jsem mu ruku. Za tři měsíce nato jsem přestal pít. Od té doby jsem se alkoholu nedotkl.“

„Dobře,“ řekl Edmomds bezbarvě. „Přirozeně vím o tom, že ta ruka byla zlomená. Srostla velmi dobře.“

Trochu se odtáhl od psacího stolu a zkřížil nohy.

„Mám-li být upřímný, je zřejmé, že se mu od té doby nic podobného nestalo. Kromě těch žihadel má jen pár modřin a stroupků, jakých má každé dítě spoustu.“

„Samozřejmě, že se mu už nic nestalo,“ řekla Wendy popuzeně. „Jack tenkrát ani nechtěl –“

„Ale ne, Wendy,“ řekl Jack. „Já jsem to chtěl udělat. Někde hluboko uvnitř jsem si to přál. Možná i něco horšího.“ Znovu pohlédl na Edmondse. „Něco vám řeknu, doktore. Tohle je poprvé, co mezi námi padlo slov rozvod. A alkoholismus. A bití dětí. Tři slovní premiéry během pěti minut.“

„To všechno mohlo stát u kořene problému,“ řekl Edmonds. „Já nejsem psychiatr. Jestli chcete s

Dannym zajít k dětskému psychiatrovi, mohu vám doporučit jednoho skutečně dobrého odborníka v Boulderu. Ale o správnosti své diagnózy jsem naprosto přesvědčen. Danny je inteligentní a vnímavý chlapec s velkou představivostí. Nevěřím, že by ho vaše manželské problémy rozrušily tak, jak si myslíte vy. Malé děti se dokážou s takovými věcmi dobře vyrovnat. Nechápou stud nebo potřebu tajit věci."

Jack si prohlížel své ruce. Wendy ho za jednu uchopila a stiskla ji.

„Ale dokázal vycítit věci, které nejsou v pořádku. A mezi nimi byla nejdůležitější ne zlomená ruka, ale lámající se pouto mezi vámi. Zmínil se mi o rozvodu, ale o té zlomené ruce ne. Když se ho sestra ptala, jestli měl sádru, jednoduše to odbyl pokrčením rameny. Nijak jsme na něj nenaléhali. Řekl něco v tom smyslu, že se to stalo už dávno."

„Takové dítě," zamumlal Jack. Čelisti měl pevně sevřené, až mu vyvstávaly svaly. „My si ho nezasloužíme."

„A přesto je váš," řekl Edmonds suše. „V každém případě se občas pouští do světa fantazie. To zase není nic neobvyklého, dělá to spousta dětí. Vzpomínám si, že jsem měl také neviditelného přítele, když jsem byl v Dannyho věku. Byl to mluvící kohout a jmenoval se Rychlý šíp. Kromě mě ho samozřejmě nemohl nikdo vidět. Měl jsem dva starší bratry, kteří mi pořád utíkali, a tak se mi Rychlý šíp náramně hodil. I vy byste měli rozumět tomu, proč se Dannyho neviditelný přítel jmenuje Tony, a ne třeba Mike nebo Hal nebo Dutch."

„Ano," řekla Wendy.

„Upozornili jste ho na to někdy?"

„Ne," řekl Jack. „Měli bychom?"

„Není třeba. On si to v pravý čas uvědomí sám, podle své vlastní logiky. Víte, Dannyho fantazie jsou mnohem hlubší, než bývají u obvyklého syndromu neviditelného přítele, a on cítil, že Tonyho moc potřebuje. Tony přicházel a ukazoval mu příjemné věci. Někdy úžasné věci. A vždycky dobré věci. Jednou mu ukázal, kde je tatínkův ztracený kufr… pod schody. Jindy zase, že ho maminka s tatínkem chtějí vzít na jeho narozeniny do zábavního parku –"

„To bylo v Great Barringtonu," zvolala Wendy. „Ale jak mohl vědět o takových věcech? To je záhada, s čím on někdy přichází. Skoro jako by –"

„Byl jasnovidný?" usmál se Edmonds.

„Narodil se s hlavičkou v plodové bláně," zašeptala Wendy.

Edmondův úsměv se proměnil v srdečný smích. Jack s Wendy se na sebe podívali a také se usmáli. Oba byli udiveni, jak je to snadné. O Dannyho příležitostných „věštbách" se nikdy moc nebavili.

„Příště mi určitě řeknete, že umí levitovat," nepřestával se usmívat Edmonds. „Ale ne, ne, ne. Nejde o nic mimosmyslového, ale jen a jen o zvýšenou lidskou vnímavost, která je v Dannyho případě mimořádně rozvinutá. Pane Torranci, on věděl, že váš kufr je pod schody, protože všude jinde už jste ho hledal. To je takzvaná eliminační metoda. Je to tak jednoduché, že by se tomu Ellery Queen vysmál. Dříve nebo později byste na to přišli sami.

A co se týče toho zábavního parku v Great Barringtonu, čí to byl původně nápad? Váš, nebo jeho?"

„Jeho, samozřejmě," řekla Wendy. „Na všech dětských ranních programech byly reklamy. Byl celý žhavý, aby tam mohl jít. Problém byl v tom, doktore, že jsme si nemohli dovolit ho tam vzít. A to jsme mu taky řekli."

„Pak mi přišel honorář z časopisu, kam jsem v jedenasedmdesátém roce poslal povídku. Padesát dolarů," řekl Jack. „Tu povídku otiskli znovu v nějaké ročence nebo v něčem podobném. A tak jsme se rozhodli, že ty peníze utratíme za Dannyho."

Edmonds pokrčil rameny. „Toužebné přání v kombinaci se šťastnou náhodou."

„Sakra, to bude určitě ono," řekl Jack.

Edmonds se pousmál. „A Danny mi sám řekl, že mu Tony někdy ukázal věci, které se nikdy nestaly. To jsou vidiny založené na chybném vnímání, nic víc. Danny dělá podvědomě totéž, co dělají vědomě a cynicky ti takzvaní mystikové a čtenáři myšlenek. Za to ho obdivuju. Jestli ho život nepřinutí stáhnout anténu, tak to bude zřejmě výjimečný člověk."

Wendy přikývla – přirozeně si myslela, že Danny bude výjimečný člověk – ale doktorovo vysvětlení jí připadalo dost jalové. Mělo spíše chuť margarínu než másla. Edmonds s nimi nežil. Nebyl u toho, když

Danny nacházel ztracené knoflíky, když jí řekl, že program televize by mohl být pod postelí, když se dožadoval do jeslí holínek, přestože svítilo slunce… a domů z jeslí se pak vraceli s deštníkem za strašného lijáku. Edmonds nemohl vědět, jakým zvláštním způsobem Danny předvídal jejich myšlenky. Třeba se zcela nezvykle rozhodla večer pro šálek čaje, šla do kuchyně a našla svůj hrníček s pytlíkem čaje uvnitř. Vzpomněla si, že už musí vrátit knihy do knihovny, a našla je pečlivě vyrovnané na hromádce v předsíni a navrchu ležela její čtenářská legitimace. Nebo si Jack najednou usmyslel, že navoskuje volkswagen, a venku už našel Dannyho, jak poslouchá na chodníku top-fourty ze svého rádia a chystá se asistovat.

Nahlas řekla: „Tak proč má ty tíživé sny? Proč mu Tony řekl, aby se zamkl v koupelně?“

„Asi proto, že Tony zřejmě přežil svou užitečnost,“ řekl Edmonds. „Narodil se – Tony, ne Danny – v době, kdy jste s manželem jen s největším úsilím udržovali manželství pohromadě. Váš manžel hodně pil. Byl tu ten incident se zlomenou rukou. A to zlověstné ticho mezi vámi.“

Ano, zlověstné ticho, to je přesné. Ta napjatá setkání u jídla, kde jedinou konverzací bylo prosím podej mi máslo nebo Danny dojez tu mrkev nebo omluvte mě prosím. Noci, kdy Jack byl pryč a ona ležela s vyschlýma očima na gauči a Danny se díval na televizi. Rána, kdy kolem sebe s Jackem chodili jako dvě rozzlobené kočky, které mezi sebou mají rozechvělou vyděšenou myš. To všechno znělo pravdivě (Pane Bože, což staré jizvy nikdy nepřestanou bolet?), strašlivě, strašlivě pravdivě.

„Ale věci se změnily,“ pokračoval Edmonds. „Víte, že schizoidní chování je dětem celkem vlastní. Je přijímáno, protože mezi dospělými existuje nevyslovená shoda v tom, že děti jsou blázni. Mívají neviditelné kamarády. Můžou si klidně sednout do skříně, když jsou v depresi, a izolovat se od světa. Přikládají zvláštní důležitost určité dece, medvídkovi nebo vycpanému tygrovi. Cucají si palce. Když dospělý vidí věci, které tam nejsou, myslíme si, že je zralý na gumovou celu. Když dítě řekne, že vidělo ve svém pokoji skřítka nebo za oknem upíra, jednoduše se tomu shovívavě usmějeme. Dokážeme jednou větou vysvětlit celou řadu takových fenoménů u dětí –“

„On z toho vyroste,“ řekl Jack.

Edmonds zamrkal. „Berete mi to z úst,“ řekl. „Ano. řekl bych, že Danny byl na nejlepší cestě vybudovat si slušnou psychózu. Nešťastný rodinný život, velká představivost, neviditelný přítel, který byl pro něj tak skutečný, že se málem stal skutečným i pro vás. Místo aby 'vyrostl' ze své dětské schizofrenie, mohl do ní vrůst.“

„A stát se autistickým?“ zeptala se Wendy. Četla o autismu. To slovo samo o sobě ji děsilo; znělo podobně jako hrůza nebo bílé ticho.

„Možná, ale nikoliv nevyhnutelně. Jednou mohl prostě vstoupit do Tonyho světa a už nikdy se nevrátit do skutečnosti.“

„Panebože,“ řekl Jack.

„Teď se však základní situace naprosto změnila. Pan Torrance už nepije. Jste na novém místě, kde vás podmínky nutí do užšího rodinného kruhu, než v jakém jste žili kdykoliv předtím – rozhodně užšího, než v jakém žiju třeba já, když se se ženou a dětmi vidím tak dvě tři hodiny denně. Podle mého názoru je teď v dokonale uzdravujícím prostředí. Už jen to, že je schopný rozlišovat mezi skutečným světem a Tonyho světem napovídá mnoho o zdravém jádru jeho vědomí. Říká, že vy dva už neuvažujete o rozvodu. Má natolik pravdu, jak si myslím já?“

„Ano,“ řekla Wendy a Jack jí pevně, téměř bolestivě stiskl ruku. Wendy stisk opětovala.

Edmonds přikývl. „On už opravdu Tonyho nepotřebuje. Vytěsňuje ho ze svého systému. Tony už nepřináší příjemné vize, ale nepřátelské noční můry, které ho tak děsí, že si z nich pamatuje jen útržky. Jemu se Tony zniternil během složité – zoufalé – životní situace, a Tony není z těch, kteří by snadno odcházeli. Přesto však odchází. Váš syn je tak trochu jako narkoman, který se zbavuje svého návyku.“

Vstal a Torrancovi ho následovali.

„Jak jsem řekl, nejsem psychiatr. Kdyby ty děsivé sny ještě pokračovaly, až vám na jaře skončí práce v Overlooku, pane Torranci, trval bych na návštěvě psychiatra v Boulderu.“

„Jistě.“

„Tak mu půjdeme říct, že může jít domů,“ navrhl Edmonds.

„Chtěl bych vám poděkovat,“ řekl Jack s přehnanou vděčností. „Cítím se tak dobře, jako už dlouho

ne.“

„Já taky,“ řekla Wendy.

U dveří se Edmonds zastavil a podíval se na Wendy. „Máte, nebo měla jste sestru, paní Torrancová? Která se jmenuje nebo jmenovala Aileen?“

Wendy se na něj překvapeně podívala. „Ano, měla jsem. Tragicky zemřela před naším domem v Somersworthu v New Hampshire, když jí bylo šest a mně deset. Utíkala za míčem na ulici a byla sražena dodávkou.“

„Ví o tom Danny?“

„Já nevím. Asi ne.“

„Říkal, že jste na ni myslela v čekárně.“

„Ano, to je pravda. Poprvé za… ani nevím, za jak dlouho.“

„Má někdo z vás nějaké povědomí o významu slova drom?“

Wendy zavrtěla hlavou, ale Jack řekl: „Zmínil se o něm včera večer, než šel spát.“

„Jestli mu to třeba nepřipomíná rum,“ zdůraznil Edmonds. „Danny to připustil. Rum. Jako alkoholický nápoj.“

„Aha,“ řekl Jack. „To by souhlasilo, ne?“ Vytáhl kapesník ze zadní kapsy a otřel si rty.

„A co slovo 'osvícení', říká vám to něco v souvislosti s Dannym?“

Tentokrát zavrtěli hlavami oba.

„To nevadí,“ řekl Edmonds a otevřel dveře do čekárny. „Je tu někdo, kdo se jmenuje Danny Torrance a chce jít domů?“

„Ahoj, tati! Ahoj, mami!“ Vstal od malého stolku, kde si listoval nějakým dětským časopisem a polohlasem si četl známá slova.

Rozběhl se k Jackovi, který ho zvedl k sobě. Wendy mu prohrábla vlasy.

Edmonds se na něj zahleděl. „Jestli se ti nelíbí u maminky a u tatínka, můžeš zůstat u starého dobrého strejdy Billa.“

„Ne, pane!“ řekl Danny důrazně. Položil jednu ruku kolem Jackova a druhou kolem Wendyina krku a tvářil se nakažlivě šťastně.

„Tak dobře,“ řekl Edmonds s úsměvem. Podíval se na Wendy. „Zavolejte, kdyby se vyskytly nějaké problémy.“

„Zavolám.“

„Myslím, že to nebude zapotřebí,“ řekl Edmonds s úsměvem.

18 – SEŠIT S VÝSTŘIŽKY

Jack našel sešit s výstřižky prvního listopadu, když si jeho žena se synem vyšli na výlet po rozježděné staré cestě, která vedla od roqueového hřiště k opuštěné pile vzdálené asi tři kilometry. Krásné počasí dosud trvalo a všichni tři byli nezvykle podzimně opáleni.

Sešel do sklepa, aby snížil tlak kotle, a pak z náhlého popudu sáhl na polici s instalatérskými potřebami pro baterku a rozhodl se, že se podívá na nějaké staré papíry. Zároveň vyhledával příhodná místa pro nakladení pastí, ačkoliv s touto prací počítal nejdříve za měsíc – až se všechny krysy vrátí z dovolené, jak říkal Wendy.

Za svitu baterky minul výtahovou šachtu (na Wendyino naléhání výtah od přistěhování nepoužívali) a prošel nízkým kamenným obloukem. Pach hnijícího papíru ho udeřil do nosu. Za ním hřmotně zasyčel kotel, až Jack nadskočil.

Posvítil si baterkou kolem sebe a bezhlase hvízdl mezi zuby. Vypadalo to tu jako velká plastická mapa And: tucty krabic a beden nacpaných papíry, z nichž mnohé byly bílé a beztvaré stářím a vlhkostí. Jiné se rozšklebily a plivaly na kamennou podlahu žloutnoucí papíry. Byly tu balíky novin svázané papírovými provázky. Některé krabice obsahovaly něco jako účetní knihy, jiné zase svazky faktur přepásané gumičkami. Jack jeden svazek vytáhl a posvítil si na něj baterkou.

ROCKY MOUNTAIN EXPRESS, INC.

Adresát: HOTEL OVERLOOK

Odesilatel: OBCHODNÍ DŮM SIDEVS, 16. ulice 1210, Denver, Colorado

Via: CANADIAN PACIFIC RR

Obsah: 400 BEDEN DELSEYHO TOALETNÍHO PAPÍRU 1 VELETUCET V JEDNÉ BEDNĚ
Podepsán DEF Datum 24. srpna 1954

Jack se usmál a pustil papír zpátky do krabice.

Posvítil si nad sebe a uviděl zavěšenou žárovku, téměř pohřbenou v pavučinách. Nebylo tu žádné táhlo k vypínači.

Stoupl si na špičky a pokusil se žárovku dotáhnout. Slabě se rozsvítila. Vzal znovu fakturu za toaletní papír a setřel jí část pavučin. Mdlý přísvit se nijak zvlášť neprojasnil.

S baterkou procházel mezi krabicemi a hledal krysí stezky. Krysy tu určitě byly, ale už před nějakým časem… snad před lety. Našel nějaký trus, stářím rozpadlý na prach, a několik starých neobydlených hnízd z rozkousaného papíru.

Jack vytáhl z jednoho balíku noviny a podíval se na hlavní titulek.

JOHNSON SLIBUJE PLYNULÝ PŘECHOD Říká, že práce v následujícím roce bude pokračovat podle vůle JFK-

Byly to Rocky Mountain News z 19. prosince 1963. Položil je zpátky na hromadu.

Musel si přiznat, že je fascinován všedností dějin, kterou cítil z deset či dvacet let starých novinových zpráv. Některá údobí tu úplně chyběla. Nebylo tu nic z let 1937 až 1945, 1957 až 1960 a 1962 až 1963. Dohadoval se, že v těchto letech byl hotel zavřený. V těchto letech se o něj prali různí podvodníci.

Ullmanovo podání pestré historie hotelu nepřipadalo stále Jackovi dost věrohodné. Hotel na tak výlučném místě by měl už sám o sobě zaručovat nepřetržitý úspěch. Vždycky existovala americká smetánka, i když před nějakými lety ještě necestovala proudovými letadly a její přesuny byly tedy pomalejší, ale Jackovi se zdálo, že hotel jako Overlook přece musel být jednou z jejich cestovních základen. Jeho jméno i dobře znělo. V květnu Waldorf, v červnu a červenci Bar Harbor House, v srpnu a začátkem září Overlook, a pak už stěhování na Bermudy, do Havany, Ria nebo někam jinam. Našel si knihy hostí a ty mu daly za pravdu. Nelson Rockefeller v roce 1950. Henry Ford s rodinou v roce 1927. Jean Harlowová v roce 1930. Clark Gable s Carole Lombardovou. A v roce 1956 si celé horní patro zabral Darryl F. Zanuck s přáteli. Peníze se musely valit chodbami do pokladen jako z nějaké Comstockovy žíly dvacátého století. Řízení hotelu však bylo očividně mizerné.

Všude kolem tu ležela historie, a nejen v novinových titulcích. Byla pohřbena v položkách účetních knih a stvrzenkách za ubytování, kde nebyla tak snadno vidět. V roce 1922 si Warren G. Harding poručil v deset hodin večer celého lososa a bednu piva Coors. Ale s kým to snědl a vypil? Hráli snad poker? Nebo měli nějakou důležitou schůzku? Co to bylo?

Jack se podíval na hodinky a překvapeně zjistil, že od chvíle, kdy sešel dolů, uplynulo tři čtvrtě hodiny. Měl špinavé ruce, které mu nejspíš i páchly. Rozhodl se, že půjde nahoru a osprchuje se, než se Wendy s Dannym vrátí.

Zvolna prošel mezi horami papíru a myslí mu v rychlém sledu kmitaly představy, které ho rozjařovaly. Takhle se už léta necítil. Náhle se mu zazdálo, že kniha, kterou položertem slíbil, by mohla být napsána. Možná ležela dokonce tady, zahrabaná v těch špinavých hromadách papíru. Mohla by být úplně vymyšlená, mohla by vycházet z historických skutečností – mohla by to být dlouhá kniha, která by explodovala na tomto místě stovkami směrů.

Zastavil se pod pavučinovým světlem, bezmyšlenkovitě vytáhl ze zadní kapsy kapesník a otřel si rty. A pak uviděl ten sešit s výstřižky.

Nalevo od něho byla hromada pěti krabic jako nějaká rozkymácená věž v Pise. V té horní byly další faktury a účty. Úplně navrchu však ležel tlustý sešit s výstřižky, který tu balancoval bůhvíkolik let. Měl bílé kožené desky, zdobně převázané dvěma zlatými stužkami.

Zvědavě k němu popošel a vzal jej do ruky. Desky byly pokryté hustou vrstvou prachu. Podržel si sešit ve výši úst, sfoukl prach a otevřel jej. Vypadla z něj pohlednice, kterou stačil zachytit, ještě než mohla dopadnout na kamennou podlahu. Byla to okázalá zažloutlá pozvánka, na níž byla rytina Overlooku s rozsvícenými okny. Na trávníku a kolem hřiště svítily lampióny. Člověk do té pohlednice málem mohl vstoupit a dostat se tak do hotelu Overlook, jak tu stál před třiceti lety.

Horace M. Derwent má to potěšení

pozvat vás na maškarní bál u příležitosti slavnostního otevření
HOTELU OVERLOOK
Večeře se podává ve 20 hodin.

Odmaskováni a tanec o půlnoci
29. srpna 1945
Respondez, s'il-vous-plait

Večeře v osm! Odmaskování o půlnoci!

Málem je viděl v jídelně, nejbohatší muže Ameriky s jejich ženami. Smokinky a zářící škrobené košile; večerní róby; hrající orchestr; blyštivé střevíčky na vysokých podpatcích. Cinkání sklenic, radostné bouchání zátek šampaňského. Bylo po válce, nebo téměř po válce. Před všemi se rozprostírala zářná budoucnost. Amerika byla světovou mocností a konečně si to naplno uvědomila a přijala to.

A později, o půlnoci, Derwent osobně křičí: „Odmaskujte se! Odmaskujte se!“ Masky opouštějí obličeje a…

(Všechno ovládla Rudá Smrt!)

Ušklíbl se. Jak ho to napadlo? Byl to Poe, velký americký spisovatel. A ta pozvánka, kterou držel v rukách – s obrázkem rozsvíceného Overlooku – byla nejvzdálenějším představitelným výkřikem E. A. Poea.

Založil pozvánku zpátky a obrátil na následující stránku. Nalepený výstřižek z denverských novin a pod ním naškrábáno datum: 15. května 1947.

V NÁDHERNÉM HORSKÉM PROSTŘEDÍ
SE ZNOVU OTVÍRÁ HOTEL PRO PRVOTŘÍDNÍ KLIENTELU
Derwent tvrdí, že Overlook bude „výkladní skříní světa“.
David Felton, zvláštní zpravodaj

Hotel Overlook byl ve své osmatřicetileté historii otevírán už několikrát, ale málokdy v takovém stylu, v jakém to učinil Horace Derwent, záhadný kalifornský milionář, který je jeho posledním vlastníkem.

Derwent, který se nikterak netají s tím, že ve svém nejnovějším podniku utopil více než milión dolarů – někteří lidé tvrdí, že se celková částka blíží třem miliónům – říká, že Overlook bude jednou ze světových výkladních skříní, že to bude hotel, jehož návštěvu si budete pamatovat ještě po třiceti letech.

Když byl Derwent, který podle pověstí vlastní značnou část Las Vegas, dotázán, zda svou koupí a renovací Overlooku nezačíná zavádět do Colorada hazard, popřel to tento letecký, filmový, zbrojařský a loďařský magnát… s úsměvem. „Pobyt v Overlooku bude hrou levnější,“ řekl, „a nemyslete si, že chci konkurovat Vegas! Na to jsem tam zanechal příliš mnoho stop! Nemám zájem na legalizaci hazardních her v Coloradu. To by bylo plivnutí do větru.“

Až se Overlook oficiálně otevře (už u příležitosti dokončení prací byla před nějakým časem uspořádána obrovská a úspěšná oslava), nově vymalované, vytapetované a vyzdobené pokoje přijmou hvězdné hosty, počínaje módním návrhářem Corbatem Stanim…

Jack s pobaveným úsměvem obrátil stránku. Byla tu nalepená celá inzertní strana z newyorských nedělních Times. Na další straně byl článek o Derwentovi s velkou fotografií, z níž na Jacka hleděly oči proplešatělého muže. Měl brýle bez obrouček a úzký knírek ve stylu čtyřicátých let, který mu však ni zdaleka nepropůjčoval vzhled Errola Flynna. Byl to obličej účetního. Jen ty oči jako by patřily někomu jinému.

Jack rychle přelétl článek. Většinu informací o Derwentovi znal z článku v Newsweeku z předchozího roku. Narodil se v chudých poměrech v St. Paul, nikdy nedokončil střední školu a místo toho se dal k námořnictvu. Rychle se vypracovával, ale po trpkých tahanicích o patent nového typu lodního šroubu, který sám navrhl, nakonec odešel. V těžké bitvě mezi námořnictvem a neznámým mladíkem jménem Horace Derwent zvítězil tentokrát ještě Strýček Sam. Ale další patent už nedostal, a bylo jich ještě

hodně.

Na přelomu dvacátých a třicátých let se Derwent vrhl na letadla. Koupil bankrotující práškovací společnost, udělal z ní poštovní leteckou službu a společnost začala vzkvétat. Následovaly další patenty: design nového křídla jednoplošníku, nosič bomb užívaný u létajících pevností, které bombardovaly Hamburk a Drážďany a Berlín, kulomet chlazený alkoholem, prototyp katapultovacího sedadla, který byl později využit u amerických proudových letadel.

A účetní a vynálezce v jedné osobě vršil investice. Několik zbrojařských továren v New Yorku a New Jersey. Pět textilních továren v Nové Anglii. Chemické továrny na krachujícím a úpícím Jihu. Na konci hospodářské krize spočívalo jeho bohatství jen v hrstce kontrolních podílů nakoupených za neuvěřitelně nízké ceny a prodejných za ceny ještě nižší. Derwent se chlubil, že jeden čas mohl všechno prodat za cenu tři roky starého chevroleta.

Povídalo se, vzpomněl si Jack, že Derwent, aby se udržel nad vodou, používal často ne zrovna nejčistších prostředků. Nezákonná výroba a pašování alkoholu. Prostituce na Středním Západě. Další podloudné aktivity v pobřežních oblastech Jihu, kde měl továrny na umělá hnojiva. A konečně spojení s rodícím se průmyslem hazardu na Západě.

Zřejmě nejznámější Derwentovou investicí byla koupě upadajících filmových ateliérů Top Mark Studios, které chátraly od roku 1934, kdy jejich dětská hvězda, malá Margery Morrisová, zemřela na předávkování heroinem. Bylo jí čtrnáct. Malá Margery, která hrála role sedmiletých sladkých dívenek zachraňujících manželství a životy psů obviněných ze zabíjení kuřat, měla nejslavnější hollywoodský pohřeb v historii ateliérů Top Mark – oficiální verze hovořila o tom, že malá Margery podlehla „zákeřné chorobě“, jíž se nakazila v newyorském sirotčinci – a někteří cynikové prohlašovali, že jí vystrojili takový parádní funus u vědomí toho, že pohřbívají sami sebe.

Derwent si k řízení ateliérů najal prohnaného obchodníka a sexuálního maniaka Henryho Finkela a dva roky před útokem na Pearl Harbor měli na kontě šedesát filmů, z nichž pětapadesát způsobilo cenzuře pár bezesných nocí. Těch zbylých pět byly vládní instruktážní filmy. Celovečerní filmy zaznamenaly velký úspěch. V jednom z nich vybavil nejmenovaný kostymér hlavní hrdinku na bálovou scénu takovou garderobou, že odhalila snad všechno kromě mateřského znamínka ukrytého kdesi v rozštěpu mezi hýžděmi. Tento vynález pomohl Derwentovi k určitému kreditu a jeho proslulost se značně rozšířila.

Válka z něho udělala boháče, jímž byl dosud. Žil v Chicagu a byl málokde k vidění, kromě zasedání správní rady Derwent Enterprises (jimž vládl železnou rukou). Povídalo se, že vlastní United Air Lines, Las Vegas (kde měl rozhodující podíly na čtyřech hotelových kasinech a menší podíly nejméně v šesti dalších), Los Angeles a vůbec celé Spojené státy. Měl pověst přítele královských rodin, prezidentů, šéfů podsvětí a podle mnohých i nejbohatšího muže světa.

Přesto nebyl schopen zajistit řádný chod Overlooku, pomyslel si Jack. Odložil na chvíli sešit s výstřižky a vzal si malý poznámkový bloček a tužku, které s sebou vždycky nosil v náprsní kapse. Udělal si poznámku: „Podívat se na H. Derwenta. Knihovna Sidewinder.“ Vrátil bloček do kapsy a znovu se chopil sešitu s výstřižky. Měl soustředěný obličej a vzdálený pohled. Neustále si otíral rukou ústa, jak obracel stránky.

Následující materiál jen přelétl zrakem a v duchu si umínil, že se k němu vrátí později. Četné stránky byly polepené výstřižky z tisku. To a to se mělo příští týden odehrát v Overlooku, tak a tak měla proběhnout zábava v restauraci (za Derwentových časů se jmenovala jinak). Mnozí účinkující byli známé osobnosti z Las Vegas, mnozí hosté patřili k vedení a hvězdám ateliérů Top Mark.

Následoval výstřižek označený datem 1. února 1952:

MILIONÁŘOVI ZÁSTUPCI PRODÁVAJÍ MAJETEK V COLORADU

Smlouva podepsána s kalifornskými investory. Prodán Overlook a další majetek. Derwent vypovídá.

Rodney Conklin, finanční redaktor

Ve včerejším stručném komuniké chicagských úřadů, týkajícím se monolitických Derwent Enterprises, vyšlo najevo, že milionář (možná miliardář) Horace Derwent rozprodal svůj coloradský

majetek v senzační hře mocenských zájmů, která skončí k prvnímu říjnu 1954. Derwent má podíly na zemním plynu, uhlí, hydroelektrárnách a realitní společnosti Colorado Sunshine, Inc., která vlastní v Coloradu více než půl miliónu akrů půdy. Nejznámější Derwentův majetek v Coloradu, hotel Overlook, už byl prodán, jak Derwent oznámil včera v jednom z řídkých rozhovorů. Kupcem byla kalifornská skupina investorů pod vedením Charlese Grondina, bývalého ředitele Kalifornské realitní společnosti. Zatímco Derwent odmítl hovořit o ceně, informované zdroje…

Prodal všechno, sakumprásk. Nejen Overlook. Ale stejně… stejně…

Jack si otřel ústa rukou a zatoužil něčeho si loknout. S panákem by to šlo líp.

Obrátil dalších pár stránek.

Kalifornská skupina otevřela hotel na dvě sezóny a pak jej prodala coloradské skupině zvané Mountainview Resorts. Ta zkrachovala v roce 1957 na korupci, rozkrádání a podvádění akcionářů. Prezident společnosti spáchal sebevraždu dva dny poté, co obdržel soudní předvolání před Velkou porotu.

Do konce desetiletí zůstal hotel uzavřený. Z té doby se zachoval jediný článek z nedělních novin, nazvaný BÝVALÝ GRANDHOTEL HYNE NA ÚBYTĚ. Fotografie k článku se Jacka bolestně dotkly: oprýskaný nátěr přední terasy, prořídlý olezlý trávník, okna rozbitá bouřemi a kamením. To by také mohlo být v té knize, kdyby ji skutečně napsal – Fénix sestupující do popela, z něhož má být zrozen. Jack si slíbil, že se o hotel bude starat, dobře starat. Připadalo mu, že až do této chvíle nepochopil svou zodpovědnost za Overlook v celé šíři. Odpovědnost téměř historickou.

V roce 1961 koupili Overlook čtyři spisovatelé, dva z nich laureáti Pulitzerovy ceny, a udělali z něj spisovatelskou školu. Ta však měla pouze jednoleté trvání. Jeden student se opil, nějak prošel oknem ve třetím patře a zabil se na betonu. Noviny udělaly narážku, že mohlo jít o sebevraždu.

Každej velkej hotel má svý skandály, řekl Watson, stejně jako každej velkej hotel má svý strašidlo. Proč? Lidi přicházej a odcházej…

Náhle jako by cítil celou tíži Overlooku, která na něj padala shora, těch sto deset pokojů, sklady, kuchyni, špižírnu, chladírnu, restauraci, sál, jídelnu…

(Do místnosti vcházejí ženy a jiné zase odcházejí)

(…a všechno ovládla Rudá smrt.)

Přejel si rukou po rtech a obrátil na další stránku s výstřižky. Byl v poslední třetině sešitu a poprvé se zamyslel nad tím, čí sešit to vlastně je, kdo jej zanechal na vrcholku nejvyšší hromady ve sklepě.

Dostal se k dalšímu výstřižku, tentokrát z 10. dubna 1963.

SKUPINA FINANČNÍKŮ Z LAS VEGAS KUPUJE SLAVNÝ HOTEL V COLORADU

Z malebného hotelu O verook exkluzivní klub

Robert T. Leffing, mluvčí skupiny investorů vystupujících pod jménem High Country Investments, oznámil dnes v Las Vegas, že jeho skupina uzavřela dohodu o koupi slavného hotelu Overlook, který se nachází vysoko ve Skalistých horách. Leffing odmítl uvést jména investorů, ale řekl, že hotel bude přeměněn na exkluzivní klub. Skupina, kterou reprezentuje, má prodat členství v klubu vysoce postaveným Američanům i cizincům.

Společnost High Country Investments vlastní také hotely v Montaně, Wyomingu a Utahu.

Overlook světové proslul v letech 1946 až 1952, kdy byl ve vlastnictví záhadného milionáře Horace Derwenta, který…

Materiál na následující straně byl pouhou čtou, datovanou o čtyři měsíce později. Overlook byl otevřen pod novým vedením. Noviny zřejmě nebyly schopné zjistit, kdo byli majitelé, nebo je to prostě nezajímalo – kromě High Country Investments nebylo zmíněno jediné jméno. A i to bylo to nejanonymnější jméno společnosti, které Jack kdy slyšel, kromě jakési společnosti s bicykly a cyklistickými doplňky, která operovala v západní Nové Anglii pod jménem Business, Inc.

Obrátil stránku a zamžoural na přilepený výstřižek.

MILIONÁŘ DERWENT SE VRÁTIL DO COLORADA ZADNÍMI DVEŘMI?

Za společnosti High Country, Charles Grondin
Rodney Conklin, finanční redaktor

Hotel Overlook, palác s nádherným výhledem v coloradských horách, kdysi oblíbená hračka milionáře Horace Derwenta, je v centru finančních machinací, které začínají vylézat na světlo. 10. dubna minulého roku byl hotel zakoupen lasvegaskou firmou High Country Investments jako exkluzivní klub pro zahraniční i domácí boháče. Informované zdroje nyní hovoří o tom, že v čele High Country stojí třiapadesátiletý Charles Grondin, který šéfoval Kalifornské realitní společnosti až do roku 1959, kdy rezignoval, aby převzal místo výkonného ředitele v chigagské kanceláři Derwent Enterprises.

Tato skutečnost vedla k úvahám, že společnost High Country Investments může být kontrolována Derwentem, který tak získal hotel Overlook podruhé, a to za rozhodně podivných okolností. Grondin, který byl v roce 1960 obviněn z daňového úniku a zproštěn viny, nebyl zastižen, aby se k věci mohl vyjádřit, a Horace Derwent, který si žárlivě střeží vlastní soukromí, odmítl záležitost po telefonu komentovat. Poslanec Dick Bowles z Goldenu volá po kompletním vyšetření…

Tento výstřižek byl datován 27. června 1964. Následoval sloupek ze září téhož roku. Komentář napsal Josh Brannigar, známý lovec senzací ražení Jacka Andersena. Jack si matně vzpomněl, že Brannigar zemřel v osmašedesátém nebo devětašedesátém roce.

MAFIÁNSKÁ VOLNÁ ZÓNA V COLORADU?
Josh Brannigar

Zdá se nyní pravděpodobné, že nejnovějším rekreačním sídlem vysoce postavených mužů ve Spojených státech se stal odlehlý hotel usazený v srdci Skalistých hor. Smůlou pronásledovaný hotel Overlook, který od jeho otevření v roce 1910 bezúspěšně vedlo asi deset různých skupin i individuálních majitelů, slouží nyní jako přísně utajený exkluzivní klub, údajně pro obchodníky. Otázka zní, jaký obchod tu majitelé skutečně provozují?

Určitou představu si můžeme udělat ze složení členů, přítomných v týdnu od 16. do 23. srpna. Jejich seznam jsme získali pomocí bývalého zaměstnance High Country Investments, společnosti, o níž se zprvu věřilo, že je nastrčeným podnikem ve vlastnictví Derwent Enterprises. Nyní se zdá pravděpodobnější, že Derwentův podíl na High Country (pokud takový podíl existuje) je převážen podíly lasvegaských baronů hazardu. Titíž šéfové byli v minulosti ve spojení s podezřelými a usvědčenými králi podsvětí. V onom slunečném srpnovém týdnu byli hosty hotelu Overlook tito pánové:

Charles Grondin, prezident High Country Investments. Když v červenci vstoupilo ve známost, že stojí na kapitánském můstku této společnosti, bylo oznámeno – zřejmě na základě této skutečnosti – že rezignoval na své předchozí postavení v Derwent Enterprises. Stříbrovlasý Grondin, který se mnou pro tento článek odmítl hovořit, byl jednou souzen pro daňový únik a zproštěn viny (1960).

Charles „Malý Karlík“ Battaglia, šedesátiletý vegaský impresário (rozhodující podíly ve společnostech The Greenback a The Lucky Bones na ulici Strip). Battaglia je blízkým osobním přítelem Grondina. Záznamy v jeho rejstříku sahají do roku 1932, kdy byl souzen a zproštěn viny za vraždu Jacka „Dutchyho“ Morgana, která byla zřejmě vyřizováním účtů podsvětí. Federální úřady ho podezírají z účasti na pašování drog, prostituci a vraždách na objednávku, ale „Malý Karlík“ byl za mřížemi jen jednou, za daňový únik v letech 1955 až 1956.

Richard Scarne, držitel většiny akcií výrobců herních automatů Fun Time Automatic Machines. Tato společnost vyrábí herní automaty pro nevadské podnikatele, zábavní nevýherní automaty a hrací skříně (Melody-Coin) pro zbytek země. Odseděl si nějaký čas za ozbrojené přepadení (1940), za nedovolené nošení zbraně (1948) a spiknutí za účelem daňového úniku (1961). Peter Zeiss, dovozce usídlený v Miami, nyní téměř sedmdesátiletý. V posledních pěti letech se Zeiss vyhýbá deportaci jako nežádoucí

osoba. Byl obviněn z přechovávám a ukrývání kradeného zboží (1958) a spiknutí za účelem daňového úniku (1954). Okouzlující, distingvovaný a elegantní Pete Zeiss je svými důvěrnými přáteli nazýván „Poppa“ a byl souzen za vraždu a spoluúčast na vraždě. Jako velký akcionář Scarnovy společnosti Fun Time má také podíly ve čtyřech lasvegaských kasinech. Vittorio Gienelli, známý také jako „Sekáč Vito“, byl dvakrát souzen za vraždy v podsvětí, z toho jednou za vraždu sekyrou spáchanou na bostonském mafiánském bossovi Franku Scoffym. Gienelli byl třiadvacetkrát obviněn, čtrnáctkrát souzen, ale pouze jednou odsouzen, a to za drobnou krádež v obchodě v roce 1940. Povídá se, že v posledních letech získal Gienelli přední místo v operacích organizace na Západě, které jsou řízeny z Las Vegas. Carl „Jimmy-Ricks“ Prashkin, sanfranciský investor, který je považován za dědice současné Gienelhho moci. Prashkin je majitelem velkých skladů, které pronajímá Derwent Enterprises, High Country Investments, Fun Time Automatic Machines a třem vegaským kasinům. V Americe je Prashkin čistý, ale v Mexiku byl obviněn z defraudace. Obvinění však bylo během tří týdnů po podání staženo. Prashkin může mít podíl na praní špinavých peněz z operací vegaských heren. Takto vyprané peníze pak používá organizace k legálním obchodům. K takovým obchodům by mohlo patřit i získám hotelu Overlook v Coloradu. Mezi dalšími návštěvníky v této sezóně byli také…

Článek ještě pokračoval, ale Jack jej už jen přelétl očima. Neustále si otíral rukou rty. Bankéř v napojení na Las Vegas. Lidé z New Yorku, kteří v Garmentském okrese měli na práci víc než jen výrobu oděvů. Lidé, kteří byli zřejmě zapleteni do drog, prostituce, loupeží, vražd.

Bože, to byla látka na román! A všichni byli tady, přímo nad ním, v těch nyní prázdných pokojích. Možná píchali ve třetím patře drahé kurvy. Chlastali šampaňské z dvoulitrových láhví. Uzavírali smlouvy na milióny dolarů, možná dokonce v prezidentském apartmá. Takže námět by tu byl. A jaký námět! Trochu horečně vytáhl svůj bloček a udělal si další poznámku, aby se v denverské knihovně podíval na všechny ty lidi, až mu tady skončí práce. Každý hotel má své strašidlo? Overlook jich má celý sbor. Nejdřív sebevražda, pak mafie, co dál?

V následujícím výstřižku bylo ostré odmítnutí Brannigarových obvinění ze strany Charlese Grondina. Jack se nad ním ušklíbl.

Výstřižek na další straně byl tak velký, že musel být přeložený. Jack jej rozložil a sípavě vzdechl. Fotografie ho udeřila do očí: tapety byly od června 1966 vyměněny, ale to okno a výhled znal dokonale. Byl to západní pohled z okna prezidentského apartmá. Dějiště vraždy. Stěna obývacího pokoje vedle dveří do ložnice byla potřísněna krví a bílé flíčky byly zřejmě kousky mozkové tkáně. Policajt s bezvýraznou tváří stál nad mrtvolou zabalenou v prostěradle. Jack fascinovaně zíral na fotografii, a až po chvíli vyhledal očima titulek.

VYŘIZOVÁNÍ ÚČTŮ PODSVĚTÍ V COLORADSKÉM HOTELU

Známý boss zastřelen v exkluzivním horském klubu

Další dva mrtví

SIDEWINDER, Colorado (UPI) – Šedesát kilometrů od tohoto ospalého coloradského městečka, v srdci Skalistých hor, si mezi sebou vyřizovalo účty podsvětí. Hotel Overlook, zakoupený před třemi roky lasvegaskou firmou, se stal dějištěm tří vražd. Dva ze zúčastněných mužů byli společníky nebo osobními strážci Vittoria Gienelliho, který je od účasti na vraždě v Bostonu před dvaceti lety známý také pod přezdívkou „Sekáč“.

Policii zavolal Robert Norman, ředitel hotelu, který uvedl, že slyšel výstřely a že někteří hosté viděli dva muže s punčochami na obličejích a revolvery, jak utíkají po požárním schodišti a poté odjíždějí v posledním modelu hnědého kabrioletu. Policista Benjamin Moorer objevil přede dveřmi prezidentského apartmá, kde už pobývali dva američtí prezidenti, dvě mrtvoly, které byly později identifikovány jako Victor T. Boorman a Roger Macassi, oba z Las Vegas. Uvnitř našel Moorer na podlaze Gienelliho. Gienelli byl zjevně na útěku před útočníky, když byl sražen střelbou. Moorer prohlásil, že Gienelli byl zastřelen velkorážnými zbraněmi z krátké vzdálenosti.

Charles Grondin, představitel společnosti, která nyní vlastní Overlook, nebyl zastižen pro…

Pod výstřižek napsal někdo nevypsaným písmem propisovačkou: Tak už mu uřízli koule. Jack na tu poznámku dlouho hleděl a mráz mu běhal po zádech. Čí to vlastně byl sešit?

Nakonec obrátil stránku a polkl naprázdno. Následoval další článek od Joshe Brannigara, tentokrát z počátku roku 1967. Jack si přečetl jen titulek: NEBLAZE PROSLULÝ HOTEL PRODÁN PO VRAŽDĚ MUŽŮ Z PODSVĚTÍ.

Další stránky po tomto výstřižku byly prázdné.

(Tak už mu uřízli koule.)

Vrátil se na začátek ve snaze najít jméno nebo adresu. Nebo aspoň číslo pokoje. Byl si celkem jistý, že ať už byl vlastníkem těchto memoárů kdokoliv, musel bydlet v hotelu. Nenašel však nic.

Chystal se zrovna projít výstřižky mnohem důkladněji, když uslyšel volání shora: „Jacku? Miláčku?“

Wendy.

Téměř provinile otevřel znovu sešit, jako by tajně pil a ona to z něj mohla ucítit. Směšné. Otřel si rty rukou a zavolal na ni: „Jsem tu, holčičko. Koukám se po krysách.“

Scházela po schodech dolů. Slyšel její kroky na schodech a pak v kotelně. Rychle, aniž přemýšlel, proč to dělá, zastrčil sešit s výstřižky pod hromadu účtů a faktur a postavil se, když procházela obloukem.

„Co tu proboha ještě děláš? Jsou skoro tři hodiny!“

Usmál se. „A to je pozdě? Hrabal jsem se v tomhle svinstvu. Hledal jsem tu mrtvoly.“

Slova mu škodolibě zazněla v hlavě ozvěnou.

Přistoupila k němu blíž, podívala se na něj a on podvědomě o krok ucouvl, neschopen tomu zabránit. Věděl, o co jí jde. Zkoušela, jestli z něj neucítí kořalku. Třeba si toho ani sama nebyla vědoma, ale jemu to bylo jasné. Pocítil zároveň provinilost i vztek.

„Krvácí ti rty,“ řekla podivně prázdným tónem.

„Fakt?“ Sáhl si rukou na ústa a ucukl bolestí. Na ukazováčku mu ulpěla krev. Pocit viny v něm vzrostl.

„Zase sis otíral ústa,“ řekla.

Podíval se na ni a pokrčil rameny. „Ano, asi ano.“

„Je to pro tebe peklo, co?“

„Ale ne, není to tak zlé.“

„Lepší se to časem?“

Podíval se na ni a nohy se mu znovu pohnuly. Když byl v pohybu, bylo to snadnější. Došel ke své ženě a objal ji kolem pasu. Odhrnul jí pramen světlých vlasů a políbil ji na krk. „Ano,“ řekl. „Kde je Danny?“

„Někde tady bude. Venku se začíná zatahovat. Nemáš hlad?“

Ruka mu s předstíranou chlípností sklouzla níž na vypasované džíny. „Jako lev, paní.“

„Pozor na to, svalovče. Nezačínejte nic, co byste nemohl dokončit.“

„Fik-fik, madam?“ zeptal se, nepřestávaje ji hladit po zadku. „Prasárničky? Krkolomný pozice?“ Když procházeli obloukem, ohlédl se ještě na hromadu, pod níž spočíval sešit (čí?) s výstřižky. Při zhasnutém světle vypadala jen jako stín. Ulevilo se mu, že odtud odvedl Wendy. Když vycházeli po schodech, předstíraná vášeň se změnila ve skutečnou.

„Třeba,“ odpověděla mu. „Nejdřív si dáte sendvič. Júú!“ Se smíchem se od něj odvrátila. „To lechtá!“

„A to není nic proti tomu, jak vás polechtá Jack Torrance, madam.“

„Dej si pohov, Jacku. Co takhle trochu šunky a sýra… jako první chod?“

Společně vyšli do schodů a Jack už se neohlédl. Vzpomněl si však na Watsonova slova:

Každej velkej hotel má svý strašidlo. Proč? Lidi přicházej a odcházej…

Wendy za nimi zavřela dveře sklepa, který utonul ve tmě.

19 – PŘED POKOJEM ČÍSLO 217

Danny si vzpomínal na slova někoho, kdo v sezóně pracoval v hotelu: Řekla, že viděla něco v jednom z těch pokojů, kde… no, kde se stala taková špatnost. Bylo to na dvěstěsedmnáctce a ty mi musíš slíbit,

Danny, že tam nepůjdeš… Budeš se tomu pokoji vyhejbat… Byly to úplně obyčejné dveře, které se nijak nelišily od ostatních dveří v ostatních patrech hotelu. Byly tmavě šedé a nacházely se v polovině chodby, která v pravém úhlu zahýbala do hlavní chodby druhého poschodí. Číslice na dveřích vypadaly stejně jako číslice na dveřích jejich boulderského bytu. Dvojka, jednička a sedmička. To je toho! Pod číslem pokoje byl malý skleněný kroužek, kukátko. Danny si už pár kukátek vyzkoušel. Zevnitř viděl člověk jako rybím okem po celé chodbě. Zvenčí mohl tisknout oko ke sklíčku, jak chtěl, a neviděl vůbec nic. Normální podfuk.

(Proč tu jsi?)

Po procházce se s maminkou vrátili do hotelu a ona mu udělala jeho oblíbené jídlo – chlebíček se sýrem a boloňským salámem a Campbellovu fazolovou polévku. Jedli v Dickově kuchyni a rozmlouvali. Rádio bylo zapnuté a s praskáním se z něj linula tichá hudba stanice Estes Park. Kuchyň měl Danny z celého hotelu nejraději a myslel si, že maminka s tatínkem k ní chovají stejné pocity, protože po třech pokusech najíst se v jídelně se vzájemně dohodli, že budou jíst v kuchyni. Dali si židle k řeznickému špalku Dicka Halloranna, který byl málem tak velký jako jejich jídelní stůl ve Stovingtonu. Jídelna působila příliš depresivně, i když byla rozsvícená světla a z reproduktorů hrála hudba, která se pouštěla z kanceláře. Člověk byl jen jedním ze tří lidí u jednoho stolu obklopeného nesčetnými dalšími stoly, které byly prázdné a zakryté igelitovými ubrusy proti prachu. Maminka říkala, že je to jako večeřet uprostřed románu Horace Walpola a tatínek s ní se smíchem souhlasil. Danny neměl ponětí, kdo Horace Walpole je, ale věděl jistě, že maminčina jídla začala chutnat lépe, jakmile se s jídlem přestěhovali do kuchyně. Vídal tu záblesky osobnosti Dicka Halloranna, které mu dávaly stejnou jistotu jako teplý dotyk.

Maminka snědla jen půl chlebíčku a polévku si nedala. Říkala, že tatínek si taky musel vyrazit na procházku, protože volkswagen i hotelový náklaďák byly na parkovišti. Říkala, že je unavená a musí si na hodinku lehnout, jestli se Danny dokáže zabavit a nic při tom neprovést. Danny jí s plnými ústy řekl, že to dokáže.

„A nechceš jít ven na hřiště?“ zeptala se ho. „Myslela jsem si, že by se ti tam líbilo. Je tam pískoviště, kde si můžeš jezdit se svými náklaďáky a tak.“

Polkl a sousto mu jako suchá a tvrdá hmota prošlo hrdlem. „Asi se tam podívám,“ řekl, obrátil se k rádiu a začal si pohrávat s laděním.

„A jsou tam ta hezká zvířátka z keřů,“ řekla a vzala mu prázdný talíř. „Tatínek už je bude muset brzo přistřihnout.“

„To jo,“ řekl.

(Špatnosti… něco společného s těmi zatracenými keři, které vypadají jako zvířata…)

„Jestli uvidíš tatínka ještě přede mnou, řekni mu, že ležím.“

„Dobře, mami.“

Uložila špinavé nádobí do dřezu a vrátila se k němu. „Jsi tady šťastný, Danny?“

S mléčným knírem na horním rtu se na ni bezelstně podíval. „No jo.“

„Už nemáš ošklivé sny?“

„Ne.“ Tony k němu přišel jednou, když ležel večer v posteli, a z velké dálky ho volal jménem. Danny pevně tiskl víčka k sobě, dokud Tony nezmizel.

„Určitě ne?“

„Ne, mami.“

Zdálo se, že se uklidnila. „Co dělá ruka?“

Ohnul ji na ukázku. „Je dobrá.“

Přikývla. Jack vyndal vosí hnízdo se zmrzlými vosami zpod misky a hodil je do spalovače odpadků. Od té doby se žádné vosy neukázaly. Napsal právníkovi do Boulderu a přiložil snímky Dannyho ruky. Právník před dvěma dny volal – a Jack z toho měl celé odpoledne zkaženou náladu. Právník pochyboval, že by mohli s úspěchem žalovat výrobce protihmyzové bomby, protože Jack je jediným svědkem toho, že přesně dodržel pokyny vytištěné na obalu. Jack se právníka zeptal, jestli by nemohli koupit ještě pár stejných bomb a vyzkoušet, jestli jsou také defektní. Ano, řekl právník, ale výsledky budou pochybené, i kdyby všechny zkoušené bomby selhaly. Vyprávěl Jackovi o případu výrobce výsuvných žebříků a o muži, který si zlomil páteř. Wendy cítila s Jackem, ale v skrytu duše byla ráda, že

z toho Danny vyvázl tak lehce. Bylo lépe nechat právo v rukou lidí, kteří mu rozumějí, a to nebyl zrovna případ Torrancových. A vosy už se stejně neukázaly.

„Tak si jdi hrát, doktore. Užij si to."

Jenže Danny si moc neužíval. Bezcílně bloumal po hotelu, nahlížel do skříní pokojských a do údržbářských dílen, hledal něco zajímavého a nic nenacházel, malý chlapec ťapající po tmavě modrém koberci s černým klikatým vzorem. Sem tam zkusil otevřít nějaké dveře pokoje, ale pochopitelně byly všechny zamčené. Univerzální klíč byl dole v kanceláři, Danny přesně věděl kde, ale tatínek mu říkal, ať se neopováží se ho dotknout. A Danny ani nechtěl. Nebo ano?

(Proč tu jsi?)

Na jeho bloumání však ve skutečnosti nic bezcílného nebylo. Jakousi morbidní zvědavostí byl přitahován k pokoji číslo dvě stě sedmnáct. Vzpomněl si na pohádku, kterou mu tatínek jednou v opilosti četl. Bylo to už dávno, ale ta pohádka byla tak živá, jako by mu ji tatínek přečetl dneska. Maminka tatínkovi vynadala, že čte tříletému dítěti něco tak příšerného. Byla to pohádka O Modrovousovi. To si také jasně pamatoval, i když zpočátku to jméno nechápal. Ta pohádka byla ve skutečnosti o Modrovousově ženě, krásné paní, která měla světlé vlasy jako maminka. Když si ji Modrovous vzal, žili spolu ve velkém a zlověstném hradu, který nebyl nepodobný Overlooku. A každý den, když Modrovous odcházel do práce, říkal své krásné ženě, ať se nedívá do jedné místnosti, i když klíč k ní visel na háku, stejně jako univerzální klíč v Overlooku visel dole v kanceláři. Modrovousova žena byla na zamčenou místnost stále zvědavější a zvědavější. Snažila se do ní nahlédnout klíčovou dírkou, podobně jako se Danny pokoušel nahlédnout do dvěstěsedmnáctky kukátkem, ale výsledek byl stejně neuspokojivý. V té knížce byl také obrázek, jak ta paní klečí na zemi a zkouší nahlédnout do pokoje pode dveřmi, ale škvíra nebyla dostatečně široká. Dveře se náhle rozlétly a…

Stará pohádková knížka líčila s gustem její objev v příšerných podrobnostech. Ta představa žhnula v Dannyho mysli. V té místnosti byly uříznuté hlavy Modrovousových sedmi předchozích manželek, každá z nich na zvláštním podstavci, oči obrácené v sloup, takže bylo vidět jen bělmo, ústa pootevřená v tichém výkřiku. Hlavy stály na krcích, odseknutých jediným mávnutím meče, a po podstavcích stékala krev.

Modrovousova žena se otočila, aby utekla z té místnosti a z toho hradu, ale Modrovous stál ve dveřích s planoucíma očima. „Říkal jsem ti, abys do té komnaty nechodila," řekl a vytáhl z pochvy meč. „Hle, ve své zvědavosti jsi stejná, jako oněch předchozích sedm, a i když jsem tě miloval nejvíc ze všech, skončíš stejně jako ony. Připrav se na smrt, bídnice!"

Danny si nejasně vzpomínal, že ta pohádka měla šťastný konec, ale ten byl jaksi nepodstatný uprostřed dvou dominantních představ: k zešílení dráždivých zamčených dveří, skrývajících nějaké velké tajemství, a onoho strašlivého tajemství samotného. Zamčené dveře a za nimi hlavy, uťaté hlavy…

Natáhl ruku a dotkl se kradmo kliky. Neměl ponětí, jak dlouho tam tak stál, hypnotizovaný neurčitou šedí zamčených dveří.

(A asi třikrát jsem si myslel, že vidím věci… ošklivé věci…)

Ale pan Hallorann – Dick – taky říkal, že by mu ty věci neměly ublížit. Byly jako ty děsivé obrázky v knížce, to bylo všechno. A on třeba ani nic neviděl. Na druhé straně…

Zasunul levou ruku do kapsy, a když ji vytáhl, držela klíč. Byl tam pochopitelně celou tu dobu.

Držel jej za kovový štítek, na němž bylo fixem napsáno KANCELÁŘ. Pak začal otáčet klíčem na řetízku a pozoroval, jak se točí dokola. Po několika minutách toho nechal a zasunul univerzální klíč do zámku. Vklouzl tam hladce, bez jakéhokoliv zadrhnutí, jako by tam chtěl být už dávno.

(Myslel jsem si, že vidím věci… ošklivé věci… slib mi, že tam nepůjdeš.)

(Slibuju.)

A slib byl přirozeně velice důležitý. Presto ho zvědavost svrběla, jako by se popálil škumpou na nějakém nepravděpodobném místě. Ta zvědavost byla podivná, byl to ten druh, jako když se díváte skrz prsty na nejhrůznější část strašidelného filmu.

Ale za dveřmi žádný film nečekal.

(Tyhle věci ti asi nemůžou ublížit… jako strašidelný obrázky v knížce…)

Náhle natáhl levou ruku, aniž věděl, co udělá. Ruka vytáhla klíč ze zámku a nacpala jej zpátky do kapsy. Ještě chvíli zíral na dveře, modrošedé oči doširoka otevřené, pak se rychle obrátil a odešel na

hlavní chodbu.

Tam ho něco přimělo se zastavit, a on chvíli nevěděl, co to bylo. Pak si vzpomněl, že hned za rohem, po cestě ke schodišti, je na zdi jeden z těch starodávných hasicích přístrojů se stočenou hadicí. Stočenou jak dřímající had.

V hotelu nebyly žádné chemické hasicí přístroje, říkal tatínek, i když pár jich bylo i v kuchyni. Celý hasicí systém hotelu s dlouhými textilními hadicemi byl napojen na vodovodní řad a pootočením jediného kohoutu se jediný člověk mohl stát celým požárním sborem. Tatínek říkal, že chemické hasicí přístroje, které rozprašují pěnu nebo C02, byly mnohem lepší. Chemikálie udusily oheň, odebraly mu kyslík potřebný k hoření, zatímco vysokotlaká hadice může jen plameny rozšířit všude kolem. Tatínek říkal, že by pan Ullman měl celý systém vyměnit současně se starodávným kotlem, ale pan Ullman pravděpodobně nic z toho neudělá, protože je to BLBEJ ŠETŘÍLEK. Danny věděl, že to je jedna z nejhorších nadávek, kterou tatínek pro někoho použil. Občas tak říkal některým doktorům, dentistům, opravářům domácích spotřebičů a také vedoucímu katedry angličtiny ve Stovingtonu, který mu vyškrtal některé knížky, protože by překročil rozpočet. „Překročil rozpočet, ksakru," prskal tatínek na maminku – Danny to slyšel ze svého pokoje, kde už měl dávno spát. „Ten si schovává posledních pět set dolarů pro sebe, ten BLBEJ ŠETŘÍLEK."

Danny se podíval za roh.

Hasicí přístroj tam byl, zploštělou hadici stočenou do spirály, červenou nádrž připevněnou ke zdi. Nad ním byla sekyra ve skleněné krabici, která vypadala jako nějaký muzejní exponát, a bílými písmeny na červeném pozadí na ní bylo napsáno: V PŘÍPADĚ NEBEZPEČÍ ROZBIJTE SKLO. Danny uměl přečíst slovo NEBEZPEČÍ, protože tak se také jmenoval jeden z jeho oblíbených televizních pořadů, ale zbytkem si nebyl jistý. Nelíbil se mu však způsob, jakým bylo slovo použito ve spojení s dlouhou plochou hadicí. NEBEZPEČÍ znamenalo požár, výbuchy, automobilové nehody, nemocnice, někdy smrt. Dannymu se také nelíbilo, jak tam ta hadice visela na zdi. Když byl sám, vždycky kolem těchhle hasicích přístrojů proklouzl co nejrychleji. Neměl k tomu žádný zvláštní důvod. Prostě jen cítil nutkání zrychlit. Bylo to tak bezpečnější.

Srdce mu teď hlasitě bušilo v hrudi, když vyšel zpoza rohu a rozhlédl se chodbou za hasicí přístroj ke schodišti. Maminka tam někde dole spala. A jestli už se tatínek vrátil z procházky, nejspíš bude sedět v kuchyni, pojídat sendvič a číst si nějakou knížku. Musí jen projít kolem toho starého hasicího přístroje a sejít po schodech dolů.

Vykročil podél protější zdi, až se pravou rukou třel o drahé hedvábné tapety. Ještě dvacet kroků. Patnáct. Dvanáct.

Když byl deset kroků od přístroje, mosazná hubice náhle spadla z tlusté smyčky, na které ležela (spala?), a s tupým zaduněním spadla na koberec pokrývající chodbu. Ležela tam a tmavým ústím ukazovala na Dannyho. Okamžitě se zarazil a ramínka mu poskočila kupředu strachem. Krev mu bušila v uších a ve spáncích. V ústech měl sucho a trpko a pěstičky se mu samovolně zaťaly. Hubice ležela na koberci a mírně mosazně zářila a od ní se odvíjela plochá plátěná hadice až k červené nádržce připevněné k rámu na zdi.

No, tak spadla, a co? Vždyť to celé byl jen hasicí přístroj, nic víc. Byla by pitomost si myslet, že vypadal jako nějaký jedovatý had z „Říše zvířat", který ho uslyšel a probudil se. I když to plátno vypadalo trochu jako šupinatá kůže. Musí to prostě překročit a dojít chodbou ke schodišti, možná jen trochu rychleji, aby měl jistotu, že to po něm nechňapne a neovine se mu kolem nohy…

Otřel si levou rukou rty v nevědomém napodobení svého otce a vykročil. Hadice se nepohnula. Další krok. Nic. Vidíš, jak jsi pitomý? To tě tak zmátl ten blbý pokoj a ta blbá pohádka o Modrovousovi. Ta hadice se nejspíš chystala spadnout už pět let. Nic víc v tom nebylo.

Danny se podíval na hadici na podlaze a vzpomněl si na vosy.

Osm kroků. Hubice se mírumilovně leskla na koberci, jako by chtěla říct: Neboj se, já jsem jen hadice, nic víc. A i kdybych byla něco jiného, nemohla bych ti ublížit o moc víc než včelí žihadlo. Nebo vosí žihadlo. Co bych mohla chtít udělat takovému hodnému chlapečkovi jako jsi ty… jen ho kousnout… a kousnout…. a kousnout?

Danny udělal další krok, a další. Měl suchý, ochraptělý dech. Do duše se mu vkrádala panika. Začal

si přát, aby se hadice pohnula, aby konečně věděl, aby měl jistotu. Udělal další krok a už byl z bezprostředního dosahu. Ale ona ti nic neudělá, pomyslel si hystericky. Jak by tě mohla udeřit, kousnout, když je to jen hadice?

Třeba je plná vos.

Jeho vnitřní teplota prudce klesla. Téměř hypnotizovaně se díval do temného ústí hubice. Možná bylo plné vos, tajných vos, s hnědými těly napuštěnými jedem, takovým množstvím podzimního jedu, že jim odkapával v čirých kapkách z žihadel.

Náhle si uvědomil, že je skoro ztuhlý hrůzou; jestli se teď nepřinutí k chůzi, přimrznou mu nohy ke koberci a on už tu zůstane a bude se dívat do temného ústí hubice, jako se pták dívá na hada, zůstane tu, dokud ho tatínek nenajde, ale co bude potom?

S pištivým zaúpěním se přinutil k běhu. Zdálo se mu, že hadice se pohnula, jako by ho chtěla udeřit, a on nadskočil, až se málem dotkl stropu, jak se mu zdálo. Téměř cítil, jak se mu vzpřímené vlasy otřely o sádrový strop, i když později si uvědomil, že to tak nemohlo být.

Utíkal ke schodišti a náhle uslyšel hadici za sebou, jak po něm jde, slyšel tichý suchý šelest mosazné hadí hlavy, jak rychle klouže po koberci k němu jako chřestýš plazící se hbitě suchou travou. Šla po něm a schody se najednou zdály hrozně daleko; připadalo mu, že se s každým jeho krokem o krok vzdalují.

Tatínku! pokusil se vykřiknout, ale sevřené hrdlo výkřik nepropustilo. Byl sám. Zvuk za ním zesiloval, suchý klouzavý zvuk hadího těla šelestícího v srsti koberce. A u pat se mu možná zvedala mosazná hlava s odkapávajícím jedem u huby.

Danny se dostal ke schodům a musel šíleně zamávat rukama, aby udržel rovnováhu. Chvíli to vypadalo, že se skulí dolů až k úpatí schodiště.

Vrhl pohled za sebe.

Hadice se nepohnula. Ležela, jak ležela předtím, jednu smyčku spadlou z rámu, mosazné ústí na podlaze chodby, bez zájmu odvrácené na druhou stranu. Vidíš, blbečku? nadával si. Všechno sis to vymyslel, ty posránku. Všechno sis to jen představoval, posránku, posránku.

Chytil se zábradlí a nohy se mu dosud chvěly.

(Nikdy tě nehonila)

řekla mu jeho mysl a zvážila tu myšlenku a pohrávala si s ní.

(nikdy tě nehonila, nikdy tě nehonila, nikdy, nikdy)

Nebylo se čeho bát. Klidně se mohl vrátit a dát hadici zpátky do rámu, kdyby se mu chtělo. Klidně by to mohl udělat, ale neudělá to. Protože co když ho ta hadice pronásledovala a pak se vrátila, když viděla, že ho nemůže… nemůže… dohonit?

Hadice ležela na koberci a jemu se skoro zdálo, že se ho ptá, jestli se nechce vrátit a zkusit to znovu.

Danny se supěním seběhl po schodech.

20 – ROZHOVOR S PANEM ULLMANEM

Sidewinderská veřejná knihovna sídlila v malé dosluhující budově jeden blok od městské obchodní čtvrti. Byla to skromná, vínem porostlá budova, a široký betonový chodník ke dveřím byl lemován zaschlými květinami pozdního léta. Na trávníku stála obrovská bronzová socha nějakého generála z občanské války, o němž Jack nikdy neslyšel, ačkoliv ve svých středoškolských letech byl na tuto tématiku nějaký nadšenec.

Archivy novin byly v podzemí. Byly tu uložené výtisky sidewinderské Gazette, která zkrachovala v roce 1963, deníku z Estes Park a boulderské Camery. Ani jedny denverské noviny.

Jack vzdychl a vybral si Cameru.

Když se dostal k roku 1965, skutečné noviny byly nahrazeny mikrofilmy („Dar federace," oznámila mu nadšeně knihovnice. „Doufám, že se nám podaří archivovat i léta 1958 až 1964, až přijde další šek, ale když to všechno trvá tak dlouho, nemyslíte? Budete opatrný, že? Já vím, že budete. Zavolejte mě, kdybyste něco potřeboval.") Jediný čtecí přístroj měl optiku, která byla nějak pokřivená, takže když mu Wendy asi tři čtvrtě hodiny poté, co odložil poslední normální noviny, položila ruku na rameno, pořádně mu bušilo v hlavě.

„Danny je v parku," řekla mu, „ale nechci, aby byl venku moc dlouho. Jak dlouho myslíš, že ti to bude trvat?"

„Deset minut," odpověděl. Ve skutečnosti už se seznámil se zbytkem úžasné historie Overlooku – s lety mezi gangsterským vražděním a převzetím hotelu Stuartem Ullmanem a Co. Cosi mu však bránilo svěřit se se vším Wendy.

„Po čem tu vlastně pátráš?" zeptala se ho. Prohrábla mu vlasy, když to říkala, ale v jejím hlase byla jen poloviční zvědavost.

„Pídím se po historii Overlooku."

„Máš k tomu nějaký zvláštní důvod?"

„Ne,"

(a proč tě to sakra tak zajímá?)

jsem jen zvědavý."

„Našel jsi něco zajímavého?"

„Ani ne," řekl a musel se držet, aby nebyl nepříjemný. Strkala nos do jeho záležitostí, jako to dělala vždycky, už když bydleli ve Stovingtonu a Danny byl ještě malé děťátko. Kam jdeš, Jacku? Kdy se vrátíš? Kolik peněz máš s sebou? Budeš si brát auto? Bude s tebou Al? Zůstane jeden z vás střízlivý? Atakdále atakdále. To ona, když už by se měl tak vyjádřit, ho přivedla k pití. Možná to nebyla jediná příčina, ale krucinál, když už si má konečně přiznat pravdu, musí říct, že ona byla jednou z příčin. Otravovala a otravovala a otravovala, dokud člověk nedostal chuť jednu jí vypálit, aby už konečně držela hubu a zastavila(Kam? Kdy? Jak? Jsi? Budeš?)ten nekonečný příval otázek. Člověk z toho měl opravdu (bolení hlavy? kocovinu?) bolení hlavy. Čtecí přístroj. Ten proklatý čtecí přístroj s pokřivenou optikou. Ten mu způsobil to příšerné bolení hlavy.

„Jacku, jsi v pořádku? Jsi celý bledý –"

Ucukl hlavou před jejími prsty. „Cítím se skvěle!"

Couvla před jeho planoucíma očima a pokusila se usmát, ale moc se jí to nepodařilo. „No… když se cítíš… Já půjdu a počkáme na tebe s Dannym v parku…" Vykročila k odchodu a její nepodařený úsměv se změnil v zaražený, ublížený výraz.

Zavolal na ni:

„Wendy?"

Ohlédla se od úpatí schodiště. „Co je, Jacku?"

Vstal a došel k ní. „Promiň, miláčku. Asi opravdu nejsem moc v pořádku. Ten čtecí přístroj… má nějakou rozostřenou optiku. Strašně mě z toho bolí hlava. Nemáš nějaký aspirin?"

„To víš, že mám." Zalovila v kabelce a vytáhla plechovou tubičku anacinu. „Nech si je."

Vzal si od ní tubu. „Excedrin nemáš?" Viděl, jak se maličko zarazila, a pochopil. Kdysi takhle spolu žertovali, než se jeho pití stalo příliš hořkým námětem na žerty. Prohlašoval, že excedrin je jediný prášek bez předpisu, který dokáže odbourat kocovinu. Naprosto jediný. Na své ranní stavy myslíval jako na excedrinové bolehlavy číslo Vat 69.

„Excedrin nemám," řekla. „Promiň."

„To nevadí, tohle bude stačit." Samozřejmě to stačit nebude a ona by to taky měla vědět. Občas to byla ta nejpitomější kráva…

„Chceš přinést vodu?" zeptala se pohotově.

(Ne, chci už odsud doprdele zmizet!)

„Napiju se u fontánky, až budu odcházet. Díky."

„Tak jo." Stoupala do schodů a její hezké nohy se půvabně pohybovaly pod krátkou hnědou vlněnou sukní. „Budeme čekat v parku."

„Tak dobře." Bezmyšlenkovitě zastrčil tubu anacinu do kapsy a vrátil se ke čtecímu přístroji. Když si byl jistý, že odešla, vyšel do schodů. Panebože, to byla bolest. Když má člověk takovýhle dunihlav, zasloužil by si přinejmenším pár panáků, aby se s ním nějak srovnal.

Pokusil se vytěsnit tu myšlenku z mozku. Měl mizernou náladu. Došel ke stolu knihovnice a na krabičce zápalek si našel telefonní číslo.

„Madam, máte tady telefonní automat?"

„Ne, pane, ale můžete si zavolat z mého telefonu, jestli jde o místní hovor."

„Bohužel, potřebuju volat meziměstsky."

„Tak si zajděte do nějakého dragstóru. Tam mají automaty všude."

„Díky."

Vyšel ven a kolem sochy anonymního generála z Občanské války došel na chodník. S rukama v kapsách se vydal k obchodnímu centru a hlava mu třeštila. Obloha byla šedá; bylo sedmého listopadu a s počátkem měsíce se počasí obrátilo. Zažili už několik sněhových přeháněk. V říjnu také zasněžilo, ale sníh hned roztál. Nový sníh už zůstával ležet a všechno pokrývala jinovatka, která se třpytila ve slunci v jemných krystalcích. Dnes však slunce nesvítilo, a když došel k dragstóru, začalo znovu sněžit.

Telefonní automat byl až vzadu, a když byl v polovině uličky s volně prodejnými léky a pocinkával si v kapse drobnými, padl mu zrak na bílé krabičky se zeleným potiskem. Vytáhl jednu z police, zaplatil a došel k telefonní budce. Zavřel za sebou dveře, vytáhl si krabičku zápalek a drobné a vytočil nulu.

„Kam budete volat, prosím?"

„Fort Lauderdale, Florida, slečno." Udal jí číslo volaného i číslo své telefonní budky. Když mu řekla, že první tři minuty ho budou stát dolar devadesát, vhodil do automatu osm čtvrťáků a při každém zazvonění mince sebou trhl.

Ponechán sám sobě se vzdálenými šumy telefonu a praskáním uskutečňovaných spojení, vytáhl z obalu zelenou lahvičku excedrinu a odšrouboval bílý uzávěr. Vatu zpod uzávěru odhodil na podlahu budky. Zaklínil si sluchátko mezi ucho a rameno, vyklepal tři bílé pilulky a položil si je na poličku vedle zbývajících drobných. Zašrouboval uzávěr a zastrčil lahvičku do kapsy.

Na druhém konci vzali telefon na první zazvonění.

„Surf-Sand Resort, co pro vás mohu udělat?" zeptal se energický ženský hlas.

„Rád bych mluvil s ředitelem, prosím."

„Myslíte pana Trenta nebo –"

„Myslím pana Ullmana."

„Pan Ullman je velice zaneprázdněný, ale pokud byste chtěl, abych mu –"

„Řekněte mu, že volá Jack Torrance z Colorada."

„Počkejte chvilku, prosím." Odstavila ho z linky.

Jackova nelibost k tomu malému důležitému všivákovi Ullmanovi se vrátila. Vzal si z poličky jeden excedrin, chvíli nad ním uvažoval, pak jej vsunul do úst a začal pomalu a s chutí přežvykovat. Ta chuť se mu vrátila jako vzpomínka a v ústech se mu mísily potěšené a nešťastné sliny. Pocítil ostře hořkou, ale podmanivou chuť. S úšklebkem polkl. Žvýkání aspirinu bývalo zvykem jeho mokrých dnů; od té doby to nedělal. Ale když člověka pořádně bolela hlava, ať už z kocoviny nebo z jiného důvodu, žvýkání zdánlivě urychlovalo účinky prášků. Někde se dočetl, že žvýkání prášků se může stát návykem. Kde to vlastně četl? Svraštil čelo v usilovném přemýšlení. Pak se ozval Ullman.

„Torranci? Co se děje?"

„Nic se neděje," odpověděl. „Kotel je v pořádku a k vraždě ženy jsem se ještě nedostal. Šetřím si to na dovolenou, až se budu hodně nudit."

„To je legrace. Proč mi voláte? Mám práci –"

„Jste vytížený člověk, chápu. Volám kvůli určitým věcem, které jste mi neřekl, když jste mi vyprávěl o veliké a ctnostné minulosti Overlooku. Třeba jak ho Horace Derwent prodal ostrým hochům z Las Vegas, kteří tu koupi zamžili tolika nastrčenými společnostmi, že nakonec vůbec nikdo nevěděl, komu hotel vlastně patří. Jak si ti chlapci počkali na příhodnou dobu a pak si z hotelu udělali hřiště mafiánských pupíků, až musel být v roce 1966 zavřený, když jeden z těch pupíků tak trochu skápnul. Společně se svými gorilami, které stály přede dveřmi prezidentského apartmá. To je vůbec úžasné místo, to hotelové prezidentské apartmá. Wilson, Harding, Roosevelt, Nixon a Sekáč Vito, co?"

Ve sluchátku se na chvíli rozhostilo překvapené ticho a pak Ullman tiše řekl: „Nechápu žádnou souvztažnost s vaší prací, pane Torrance. To –"

„Nejlepší bylo, když zastřelili Gienelliho, nemyslíte? Ještě dva rychlé přesuny, teď to ještě vidíte a teď už to nevidíte, a Overlook je náhle ve vlastnictví soukromé osoby, ženy jménem Sylvia Hunterová… která se v letech 1942 až 1948 náhodou jmenovala Sylvia Hunterová-Derwentová."

„Vaše tři minuty už pomalu uplynuly," řekla operátorka. „Uslyšíte signál."

„Drahý pane Torranci, tohle všechno je obecně známo… a patří to do dávné historie."

„Mně osobně to známo nebylo," řekl Jack. „A pochybuju, že o tom ví moc lidí. Aspoň ne o všem. Možná si pamatují zastřelení Gienelliho, ale pochybuju, že by si kdo pamatoval ty podivuhodné a záhadné přesuny vlastnictví Overlooku od roku 1945. Zdá se, že v nich měl vždycky prsty Derwent nebo nějaký jeho společník. A co tam měla v sedmašedesátém a osmašedesátém roce Sylvia Hunterová, pane Ullmane? Bordel, ne?"

„Torranci!" Jeho šok proletěl bez újmy telefonním kabelem celých dva tisíce mil.

Jack si s úsměvem vložil do úst další excedrin a začal žvýkat.

„Prodala hotel, když v něm zemřel poměrně známý americký senátor na infarkt. Povídalo se, že ho našli nahého, až na černé silonové punčochy a podvazkový pás a střevíčky na vysokých podpatcích. Lakové střevíčky, když mám být přesný."

„To je sprostá, odporná lež!" vykřikl Ullman.

„Vážně?" řekl Jack. Začal se cítit líp. Bolest hlavy pomalu ustupovala. Vzal si poslední excedrin a sežvýkal ho, vychutnávaje hořkou prachovou chuť, jak se mu tableta rozpouštěla v ústech.

„To byla velice nešťastná událost," řekl Ullman. „Tak o co vám jde, Torranci? Jestli chcete napsat nějaký pomlouvačný hanlivý článek… jestli máte na mysli nějaké hanebné, pitomé vydírání…"

„Nic takového," řekl Jack. „Volám proto, že jste se mnou nejednal na rovinu. A taky proto –"

„Nejednal na rovinu?" rozčilil se Ullman. „Panebože, vy si myslíte, že jsem měl v úmyslu proprat horu špinavého hotelového prádla se správcem? Kdo si sakra myslíte, že jste? A co pro vás tyhle staré historky můžou znamenat? Nebo si myslíte, že po chodbách západního křídla promenují strašidla zahalená v prostěradlech, která dělají 'Húúú!'?"

„Ne, nemyslím si, že by tam byla nějaká strašidla. Ale hrabal jste se v mé minulosti, než jste mi dal tu práci. Vzal jste si mě na koberec jako malého kluka, abyste propral mé schopnosti ke spravování vašeho hotelu, jako malého kluka, kterého si učitel podá, protože ho nachytal při čurání v šatně. Komplikoval jste mi situaci."

„Nechci věřit vaší drzosti, vaší příšerné drzosti," řekl Ullman. Znělo to, jako když se dusí. „Rád bych vás vyhodil. A taky to asi udělám."

„Myslím, že Al Shockley bude mít námitky. Vážné námitky."

„A já si zase myslím, že byste nakonec mohl přecenit oddanost pana Shockleyho vaší osobě, pane Torranci."

Jackovi se na chvíli vrátilo bolení hlavy v plné síle, a on musel před bolestí zavřít oči. Jako zdálky slyšel svůj hlas: „Kdo je teď majitelem Overlooku? Stále Derwent Enterprises? Nebo jste příliš malá ryba, abyste věděl takové věci?"

„To by mohlo stačit, pane Torranci. Jste zaměstnancem hotelu a ničím se nelišíte od sběrače nádobí nebo myče. Nemám v úmyslu –"

„Dobrá, napíšu o tom Alovi," řekl Jack. „On už bude vědět, koneckonců je členem správní rady. A mohl bych připsat malé postskriptum, abych –"

„Derwent není majitelem."

„Cože? Asi jsem dobře nerozuměl."

„Říkal jsem, že Derwent už není majitelem. Všechny akcie drží lidé z Východu. Největší balík akcií vlastní sám pan Shockley, více než pětatřicet procent. Kdyby měl nějaké svazky s Derwentem, věděl byste o tom líp než já."

„Kdo další vlastní akcie?"

„Nemám v úmyslu prozrazovat vám jména dalších majitelů akcií, pane Torranci. Rád bych na celou záležitost upozornil –"

„Ještě jednu otázku."

„Nemám k vám žádné závazky."

„Historii hotelu – pikantní i obyčejnou – jsem většinou vyčetl ze sešitu výstřižků, který byl ve sklepě. Takový velký, v bílých kožených deskách. Převázaný zlatými stužkami. Máte nějakou představu, komu mohl patřit?"

„Vůbec žádnou."

„Je možné, že patřil Gradymu? Tomu správci, který spáchal sebevraždu?"

„Pane Torranci," řekl Ullman tím nejmrazivějším tónem, „já ani nevím, jestli pan Grady vůbec uměl číst, natožpak shromažďovat drby, s nimiž jste mě otravoval."

„Přemýšlím o tom, že napíšu o hotelu Overlook knihu. Jestli se mi to podaří, myslel jsem si, že bych mohl v jejím úvodu vyslovit poděkování majiteli sešitu s výstřižky."

„Myslím si, že psát knihu o Overlooku by bylo velice nemoudré," řekl Ullman. „Zvláště knihu, která by vycházela z vašich…ehm… hledisek."

„Tenhle váš názor mě nijak nepřekvapuje." Bolení hlavy úplně zmizelo. Po tom záchvěvu bolesti už se neozvalo. Cítil, že myslí ostře a přesně, na milimetry přesně. Takhle se cítíval jen tehdy, když mu šlo mimořádně dobře psaní, nebo když byl nabuzený třemi panáky. To byl další účinek excedrinu, na který už zapomněl; nevěděl, jak působí na ostatní, ale na něj působily tři rozžvýkané tablety mimořádně povzbudivě.

„Vy byste si asi přál nějakou knihu na zakázku, kterou byste mohl rozdávat zadarmo hostům hned u recepce. Něco se spoustou elegantních fotografií hor při východu nebo západu slunce a k tomu nějaký načinčaný komentář. A přílohu s fotografiemi význačných lidí, kteří tu bydleli, pochopitelně s výjimkou takových celebrit jako Gienelli a jeho přátelé."

„Kdybych vás mohl vykopnout a mít stoprocentní jistotu, ne jen pětadevadesátiprocentní, že nepoletím sám," řekl Ullman sevřeným, přidušeným hlasem, „udělám to v tu ránu. Hned teď, po telefonu. Ale protože mám tu pětiprocentní nejistotu, zavolám panu Shockleymu, jakmile zavěsíte… a to bude brzy, aspoň upřímně doufám."

„V té knize," řekl Jack, „nebude nic, co by nebylo pravda. Není třeba nic přikrášlovat."

(Proč ho dráždíš? Chceš se nechat vyhodit?)

„Je mi jedno, jestli v páté kapitole bude římský papež píchat ducha Panenky Marie," řekl Ullman zvýšeným hlasem. „Chci vás dostat ze svého hotelu!"

„To není váš hotel!" zařval Jack a práskl sluchátkem do vidlice.

Posadil se na stoličku a těžce oddychoval, trochu vyděšený(trochu? pořádně vyděšený, sakra),a přemýšlel, proč proboha volal nejdřív Ullmanovi.

(Zase jsi ztratil nervy, Jacku.)

Ano. Ano, ztratil. Nemělo smysl to popírat. A co bylo horší, neměl ani ponětí, jaký vliv má ten malý parchant na Ala, stejně jako si nemohl být jistý, nakolik bude Al věřit jemu ve jménu starých dobrých časů. Jestli je Ullman tak dobrý, jak se o něm říká, a jestli to Alovi postaví „bud on, nebo já", nebude Al nucen tohle ultimátum přijmout? Jack zavřel oči a představil si, jak to sděluje Wendy. Víš, co je nového, miláčku? Ztratil jsem další místo. Tentokrát jsem musel telefonovat až dva tisíce mil daleko, abych našel někoho, kdo mě vyrazí, ale dokázal jsem to.

Otevřel oči a otřel si ústa kapesníkem. Toužil po alkoholu. Potřeboval se napít. V ulici byla kavárna, určitě by si tam mohl dát jedno rychlé pivo, než půjde do parku, jen jedno, aby spláchl prach…

Bezmocně zaťal pěsti.

Znovu se mu vynořila v mysli ta otázka: Proč volal nejdřív Ullmanovi? Číslo Surf-Sandu v Lauderdale bylo napsáno v malém notýsku u telefonu v kanceláři – společně s čísly údržbářů, truhlářů, sklenářů, elektrikářů a dalších řemeslníků. Jack si to číslo poznamenal na krabičku od zápalek, hned jak vstal ráno z postele a ta myšlenka mu vytanula na mysli. Ale proč? Jednou, ještě v alkoholickém období, ho Wendy obvinila, že se chce sám zničit, ale nemá dostatečný motiv na to, aby to dotáhl do konce. A tak si vymýšlel způsoby, jak by to udělali jiní lidé, přičemž vždycky ztrácel kousek sebe a své rodiny. Mohla by to být pravda? Bál se snad někde uvnitř, že Overlook by mohl být tím místem, kde dokončí svou hru a vůbec všechno? Odpískává snad sám sebe? Pane Bože, prosím tě, ať tomu tak není. Prosím tě.

Zavřel oči a na ztemnělém plátně rubu víček se mu okamžitě promítl ten obraz: strká ruku do díry po šindelů, aby vytáhl shnilé úlomky, náhlé bodnutí, vlastní zoufalý, překvapený výkřik do tichého a lhostejného vzduchu: Ty mrcho jedna zasraná…

Obraz nahradila o dva roky starší vzpomínka: ve tři ráno klopýtá do domu, opilý, naráží na stůl a padá na podlahu, kleje, budí Wendy, která spí na gauči. Wendy rozsvěcí a vidí jeho potrhané a ušpiněné šaty, jak se před několika hodinami válel na nějakém parkovišti před nějakou putykou někde za hranicemi New Hampshire, pod nosem zaschlou krev, vzhlíží ke své ženě a zpitoměle mrká do světla

jako sluncem probuzená můra, a Wendy bezvýrazně říká, Ty hajzle, probudil jsi Dannyho. Když už nebereš ohledy na sebe, nemohl bys je brát aspoň trochu na nás? A, proč já se s tebou vůbec bavím?

Náhle zazvonil telefon, až Jack nadskočil. Prudce uchopil sluchátko v nelogickém přesvědčení, že to musí být bud Ullman, nebo Al Shockley.

„Co je?“ vyštěkl.

„Přetáhl jste hovor, pane. Doplatíte tři dolary, padesát centů.“

„Musím si rozměnit,“ řekl. „Počkejte chvilku.“

Položil sluchátko na poličku, vzal si svých posledních šest čtvrťáků a šel si k pokladně rozměnit další. Jednal automaticky a myšlenky mu běhaly v uzavřeném kruhu jako veverka v cvičném kole.

Proč volal Ullmanovi?

Protože mu Ullman komplikoval situaci? Ale to už dokázali i jiní – velmistrem v tom byl on sám. Jen aby na něho mohl řvát, odhalit jeho pokrytectví? Jack si o sobě nemyslel, že by byl tak malicherný. Pokoušel se hledat hlavní příčinu v sešitu s výstřižky, ale tahle teorie stála také na vodě. Pravděpodobnost, že Ullman zná majitele sešitu, byla tak dvě k tisíci. V tom přijímacím pohovoru se vyjadřoval o sklepě jako o cizí zemi – hrozné a nevyvinuté. Kdyby Jack chtěl opravdu znát majitele sešitu, musel by zavolat Watsonovi, jehož zimní číslo bylo také v tom notýsku v kanceláři. Ani to však nemuselo být jisté, ale určitě jistější než u Ullmana.

A říkat mu o té knize byla další pitomost. Neuvěřitelná pitomost. Kromě toho, že ohrozil své místo, mohl si uzavřít bohatý kanál informací, kdyby to Ullman rozhlásil a řekl lidem, ať si dají pozor na Novoangličany, kteří se budou vyptávat na hotel Overlook. Mohl si v tichosti dělat průzkumy, rozesílat zdvořilé dopisy, možná připravovat na jaro nějaké rozhovory… a pak se vysmát Ullmanově zuřivosti, až by kniha vyšla a on by byl někde v bezpečí – ZÁHADNÝ AUTOR ZNOVU UDEŘIL. Místo toho uskutečnil ten nesmyslný hovor, ztratil nervy, popudil Ullmana a nabudil v něm všechny jeho diktátorské sklony. Proč? Pokud se nesnažil nechat se vyhodit z dobrého místa, které mu sehnal Al, tak proč tedy?

Naházel do automatu zbytek peněz a zavěsil. Provedl takovou pitomost, jakou mohl provést snad jedině tehdy, kdy by byl opilý. Jenže on byl střízlivý, do morku kostí střízlivý.

Když vyšel z dragstóru, hodil si do úst další excedrin a zašklebil se jeho hořké chuti. Vzápětí potkal Wendy s Dannym.

„No nazdar, zrovna jsme tě šli hledat,“ řekla Wendy. „Sněží, jestli o tom nevíš.“

Jack zamrkal. „No jo.“ Sněžilo pěkně. Sidewinderská hlavní ulice byla už celá zasněžená, že nebylo vidět ani středovou čáru. Danny měl hlavu zakloněnou k bílé obloze a otevřenými ústy a jazykem lapal padající těžké vločky.

„Myslíš, že už to přišlo?“ zeptala se Wendy.

Jack pokrčil rameny. „Nevím. Doufal jsem ještě tak v týden dva slitování. Třeba ještě můžeme doufat.“

Slitování, to bylo ono.

(Promiň, Ale. Slitování, milosrdenství. Měj slitování. Dej mi ještě jednu příležitost. Ze srdce mě to mrzí –)

Kolikrát, kolik let, si on – dospělý muž – vyprošoval milosrdenství nebo další příležitost. Najednou se mu udělalo ze sebe špatně, měl k sobě takový odpor, že by nad sebou řval.

„Co tvůj bolehlav?“ zeptala se a zkoumavě si ho prohlížela.

Položil jí ruku kolem ramen a pevně ji k sobě přitiskl. „Už je to lepší. Tak pojďte, vy dva, ať dorazíme domů, dokud to ještě jde.“

Vrátili se k hotelovému náklaďáku, který byl nedbale zaparkovaný u chodníku. Jack šel uprostřed, levou rukou objímal Wendy kolem ramen a pravou držel Dannyho za ruku. Poprvé to nazval domovem a nepřemýšlel, jestli je to dobře nebo špatně.

Když usedl za volant, napadlo ho, že Overlook ho sice fascinuje, ale nijak zvlášť rád jej nemá. Nevěděl, jestli je to dobré pro jeho ženu nebo pro jeho syna nebo pro něho samotného. Možná proto volal Ullmanovi.

Aby ho vyhodil, dokud je ještě čas.

Vycouval s vozem z mezery mezi dalšími vozy a zamířil z města do hor.

21 – NOČNÍ MYŠLENKY

Bylo deset hodin. Byt byl naplněný předstíraným spánkem.

Jack ležel s otevřenýma očima na své straně postele u zdi a naslouchal Wendyinu pravidelnému oddechování. Stále cítil chuť rozpuštěného aspirinu, po němž měl jazyk drsný a trochu zdřevěnělý. Al Shockley volal ve čtvrt na šest. Wendy byla dole s Dannym a předčítala mu u krbu.

„Osobní hovor," řekla operátorka, „pro pana Jacka Torrance."

„U telefonu." Přehodil si sluchátko do pravé ruky, levou rukou vytáhl ze zadní kapsy kapesník a otřel si jím rozbolavělé rty. Pak si zapálil cigaretu.

Alův hlas ho udeřil do bubínku: „Jacky, chlapče, o co ti proboha jde?"

„Ahoj, Ale." Potáhl z cigarety a sáhl po lahvičce s excedrinem.

„Co se děje, Jacku? Odpoledne jsem měl příšerný hovor se Stuartem Ullmanem. A když Stu Ullman volá meziměstsky na vlastní náklady, víš, že se něco děje."

„Ullman si nemá proč dělat starosti, Ale. Ani ty ne."

„A co je přesně to, s čím si nemáme dělat starosti? Stu mi to prezentoval jako něco mezi vydíráním a hrozbou zveřejnění článku o Overlooku v National Enquirer. Hovoř, kamaráde."

„Chtěl jsem ho jen trochu popíchnout," řekl Jack. „Když jsem sem přijel k tomu přijímacímu pohovoru, pořádně mi propral pajšl. Chlast a tyhle věci. Ztráta zaměstnání za zbití studenta. Nevím, jestli jste ten pravý člověk pro tuhle práci. A tak dále. Sralo mě, že tohle všechno vytahuje jen proto, že je zamilovanej do tohohle zatracenýho hotelu. Nádhernýho Overlooku. Overlooku plnýho tradic. Zkurvenýho posvátnýho Overlooku. No a já jsem našel ve sklepě sešit s výstřižkama. Někdo si dal tu práci dát dohromady materiály o těch smradlavějších stránkách Ullmanovy katedrály a mně připadalo, že za pár hodin se tu bude sloužit černá mše.

„Doufám, že to myslíš obrazně, Jacku." Alův hlas byl znepokojený a odtažitý.

„Jistě. Ale přišel jsem na to –"

„Já znám historii hotelu."

Jack si prohrábl vlasy. „A tak jsem mu zavolal a trochu ho vytočil. Asi to nebylo moc chytré a znovu bych to určitě neudělal. Konec příběhu."

„Stu říká, že se chystáš prát špinavé prádlo."

„Stu je čurák!" vyštěkl do sluchátka. „Říkal jsem mu, že chci psát o Overlooku, to jo. To taky chci. Myslím, že je to místo, které zrcadlí celý charakter poválečné Ameriky. Zní to jako otřepaná fráze, když se to takhle řekne… já vím. Jenže tady je všechno, Ale! Panebože, z toho by mohla být slušná knížka. Jenže to je zpěv budoucnosti, to ti můžu slíbit, teď toho mám na talíři víc, než můžu ujíst, a –"

„Jacku, mně se to moc nelíbí."

Přistihl se, jak zírá na sluchátko, neschopen uvěřit tomu, co slyšel. „Cože? Ale, říkal jsi –"

„Řekl jsem, co jsem řekl. Co je to zpěv budoucnosti, Jacku? Pro tebe to může znamenat dva roky, nebo třeba pět. Já bych pod tím rozuměl tak třicet čtyřicet roků, protože předpokládám, že budu spojen s Overlookem hodně dlouho. Je mi špatně z pomyšlení, že hodláš nakydat nějakou špínu na můj hotel a ještě to vydávat za velkou americkou literaturu."

Jack nebyl mocen slova.

„Snažil jsem se ti pomoct, Jacky. Něco jsme se spolu naválčili a já měl za to, že ti něco dlužím. Víš, za co?"

„Vím," zabručel, ale uvnitř se mu rozhořely uhlíky zášti. Nejdřív Ullman, pak Wendy a teď Al. Co se děje? Hrajou si snad 'Vyhoďme ho z kola ven'? Stiskl rty, sáhl po balíčku cigaret a shodil jej na podlahu. Měl vůbec někdy rád tohohle všiváka, který s ním mluví ze svého mahagonem vykládaného doupěte ve Vermontu? Skutečně ho měl rád?

„Než jsi zmlátil toho Hatfieldovic kluka," říkal Al, „snažil jsem se přesvědčit výbor, že by si tě měli držet a dát ti definitivu. To sis posral sám. Tak jsem ti sehnal místo v tomhle hotelu, hezký tichý místo, kde by ses mohl dát dohromady, dokončit hru a počkat, dokud se nám s Harrym Effingerem nepodaří přesvědčit ty ostatní, že udělali velkou chybu. A teď to vypadá tak, jako bys mi chtěl urvat tu pomocnou ruku a jít do dalších průserů. Je to snad takový tvůj osobitý způsob, jak děkuješ svým kamarádům, Jacku?"

„Ne," zašeptal.

Neodvážil se říct víc. V hlavě mu duněla vášnivá, sžíravá slova, která se drala ven. Zoufale se pokoušel myslet na Dannyho a Wendy, kteří jsou na něm závislí, na Dannyho a Wendy, kteří poklidně sedí dole u krbu a probírají se prvním slabikářem druhé třídy a myslí si, že je všechno v nejlepším pořádku. Co by bylo, kdyby ztratil práci? Cesta do Kalifornie v unaveném starém volkswagenu s dosluhujícím palivovým čerpadlem jako rodina kočovných zemědělců v suchopárech třicátých let? Říkal si, že by měl padnout na kolena a Ala odprosit, ale slova nechtěla ven a ruka svírající rozžhavené dráty jeho hněvu byla vlhká potem.

„Co říkáš?" vyštěkl Al.

„Říkám, že ne," odpověděl. „Takhle se ke svým kamarádům nechovám. A ty to víš."

„Jak to mám vědět? V nejhorším případě očerníš můj hotel tím, že vykopeš mrtvoly, které jsou už léta pohřbené. V nejlepším případě zavoláš mému náladovému, ale mimořádně schopnému řediteli hotelu a vytočíš ho v rámci nějaké… pitomé dětinské hry."

„To bylo víc než hra, Ale. Ty to máš v životě snadnější. Ty nepotřebuješ milosrdenství nějakého bohatého kamaráda. Ty nepotřebuješ kamaráda u soudu, protože soud jsi ty. O tom, že jsi měl jen krůček k tomu, aby se z tebe stal somráckej ožrala, se vůbec nemluví, nebo jo?"

„Asi ne," řekl Al. Hlas mu ochabl, jako by byl celou záležitostí unavený. „Ale Jacku, Jacku… za to já nemůžu. Tohle já nemůžu změnit."

„Já vím," řekl Jack prázdně. „Mám vyhazov? Radši bys mi to měl říct."

„Nemáš, když budeš ochotný pro mě udělat dvě věci."

„Tak jo."

„Neměl by sis napřed vyslechnout podmínky, než to přijmeš?"

„Ne. Naservíruj mi to a já to beru. Musím myslet na Wendy a na Dannyho. Jestli chceš mý kulky, pošlu ti je letecky."

„Víš určitě, že sebelítost je přepych, který si můžeš dovolit, Jacku?"

Zavřel oči a vložil si excedrin mezi vyprahlé rty. „V tomhle stádiu si myslím, že je to skutečně jediný přepych, který si můžu dovolit. Vyhazov… to není žádná slovní hříčka."

Al chvíli mlčel. „Tak za prvé," řekl pak, „už žádné telefonáty Ullmanovi. Ani kdyby měl hotel hořet. Kdyby se něco dělo, zavolej tomu údržbáři, tomu, co pořád kleje, víš přece, koho myslím…"

„Watsona."

„Jo."

„Tak dobře. Domluveno."

„Za druhé, musíš mi něco slíbit, Jacku. Dát mi čestné slovo. Nikdy nenapíšeš žádnou knihu o slavném coloradském horském hotelu."

Chvilku měl takový vztek, že vůbec nebyl schopen promluvit. Krev mu bušila v uších. Jako by mluvil s nějakým medicejským princem z dvacátého století… Žádné portréty mých rodinných příslušníků s bradavicemi, prosím, jinak se vrátíš zpátky k lůze. Nekoupím jiný obraz než lichotivý. Když budeš portrétovat dceru mého dobrého přítele a obchodního partnera, pomiň mateřské znaménko, nebo zpátky k lůze. Přirozeně jsme přátelé… jsme oba civilizovaní lidé, ne? Sdíleli jsme lože a stůl a láhev. Vždycky zůstaneme přáteli a ten psí obojek, který jsem ti nasadil, budeme po vzájemné dohodě ignorovat a já se o tebe budu dobře a blahovolně starat. Všechno, co po tobě chci na oplátku, je tvá duše. Maličkost. Můžeme ignorovat i to, žes ji zaprodal, stejně jako ignorujeme tvůj psí obojek. Pomni, můj talentovaný příteli, všude na ulicích Říma žebrají Michelangelové…

„Jacku? Jsi tam?"

Vydal ze sebe přidušený zvuk, který měl být souhlasem.

Alův hlas byl pevný a velice sebejistý. „Vážně si nemyslím, že bych toho po tobě chtěl moc, Jacku. A knih ještě napíšeš. Prostě jen nemůžeš očekávat, že tě budu podporovat, když…"

„V pořádku, souhlasím."

„Byl bych nerad, kdyby sis myslel, že tě chci nějak umělecky usměrňovat, Jacku. Vždyť mě přece znáš. Já jen –"

„Ale?"

„Ano?“

„Je Derwent pořád angažovaný v Overlooku? Jakkoliv?“

„Nechápu, jak se tě tohle může týkat, Jacku.“

„Máš pravdu,“ řekl odtažitě. „To se mě asi netýká. Poslyš, Ale, myslím, že mě volá Wendy. Ještě ti zavolám.“

„Tak jo, kamaráde. Pořádně si pokecáme. Jak ti to jde? Nechlastáš?“

(DOSTAL JSI SVŮJ PŘÍDĚL ČERSTVÉ KRVE, TAK NEMŮŽEŠ MĚ UŽ NECHAT NA POKOJI?)

„Ani kapku.“

„Já taky ne. Začínám si dokonce libovat ve střízlivosti. Jestli –“

„Zavolám ti, Ale. Wendy –“

„Jasně. Zavolej.“

Zavěsil a v tu chvíli ho přepadly křeče. Proklály ho jako blesky, zkroutily ho před telefonem jako kajícníka. Držel se za břicho a hlavu měl jak obrovský balón.

Pohybující se vosa, s žihadlem, leze…

Křeče trochu ustaly, když vyšla Wendy nahoru a zeptala se, kdo volal.

„Al,“ odpověděl jí. „Ptal se, jak to tu jde. Řekl jsem mu, že dobře.“

„Jacku, vypadáš příšerně. Je ti špatně?“

„Znovu mě rozbolela hlava. Půjdu brzo spát. Nemá smysl pokoušet se psát.“

„Nechceš teplé mléko?“

Vyčerpaně se usmál. „To by bylo prima.“

Teď ležel vedle ní a cítil na svém těle její spánkem teplé stehno. Přemýšlel o rozhovoru s Alem, o tom, jak mu podlézal, a bylo mu z toho střídavě horko a zima. Jednou dojde k vyrovnání. Jednou napíše knihu, ne žádnou měkkou a zadumanou věc, o jaké nejdřív uvažoval, ale tvrdou literaturu faktu s fotografickou přílohou. Odhalí historii Overlooku v celé její nahotě, s tím incestuálním vlastnictvím a se vším. Naservíruje to čtenáři jak naporcovaného raka. A jestli je Al Shockley v nějakém spojení s Derwentovou říší, tak Bůh s ním.

Ležel napjatý jako struna a civěl do tmy u vědomí toho, že může trvat dlouhé hodiny, než usne.

Wendy Torrancová ležela na zádech se zavřenýma očima a naslouchala zvukům manželova spánku – dlouhý nádech, krátké zadržení dechu, trochu hrdelní výdech. Přemýšlela, kam jí ve spánku odchází. Do nějakého zábavního parku, do nějakého snového Great Barringtonu, kde jsou všechny atrakce zdarma a kde není žádná tchyně, která by jim říkala, že těch párků už měli dost a že by už měli jít, jestli se chtějí dostat domů před setměním. Nebo snad unikal do nějaké hlubinné hospody, kde se pije bez ustání, kde jsou lítačky pořád otevřené dokořán a kde jsou všichni kumpáni shromážděni kolem automatu s elektronickým hokejem, se sklínkami v rukách, a mezi nimi vévodí Al Shockley s povolenou kravatou a rozepjatým horním knoflíčkem u košile? V hospodě, kam ona s Dannym nesměla a kde hrálo nekonečné boogie?

Wendy o něj měla strach, nesla v sobě tu pradávnou bezmocnou starost, o níž si už myslela, že ji navždycky nechala ve Vermontu – jako by starost nemohla přes hranice. Vůbec se jí nelíbilo, jak Overlook působí na Jacka a na Dannyho.

Nejhorší věc, mlhavá a nezmíněná, možná dokonce nezmínitelná, byl návrat Jackových alkoholických příznaků, jednoho po druhém… kromě pití samotného. To jeho neustálé otírání rtů kapesníkem, jako by se chtěl zbavit přílišné vlhkosti. Dlouhé přestávky v psaní, více zmuchlaných papírů v koši na odpadky. Po hovoru s Alem zůstala u telefonu lahvička s excedrinem, ale žádná sklenice vody na zapití. Znovu tedy žvýkal prášky. Byl podrážděný kvůli maličkostem. Když nastal přílišný klid, luskal nervózně prsty. Čím dál tím víc klel. Začala si také dělat starosti s jeho nervy. Cítila málem jako úlevu, když vybuchl, když vypustil páru, stejně jako hned po ránu a před spaním chodil ulevovat kotli. Cítila se skoro dobře, když zaklel nebo nakopl židli, až přeletěla místnost, nebo práskl dveřmi. Tohle však měl v povaze a téměř vždycky to nějak odeznělo. Teď však měla pocit, že Jack se stále víc a víc vzteká na ni nebo na Dannyho, ale snaží se nedat to na sobě znát. Kotel měl tlakoměr: starý, s rozbitým sklem, pokrytý mastnou špínou, ale stále funkční. Jack nic takového neměl. Nikdy se jí úplně nepodařilo ho prohlédnout.

Dannymu ano, jenže Danny o tom nemluvil.

A ten hovor s Alem. Přibližně ve chvíli, kdy zazvonil telefon, ztratil Danny zájem o pohádku, kterou si právě četli. Nechal ji u krbu a odešel k recepčnímu pultu, kde mu Jack postavil silnici pro jeho modely aut. Byl tam fialový útočný volkswagen a Danny s ním začal jezdit sem a tam. Předstírala, že si čte svou knihu, ale pozorovala přes její okraj Dannyho a uviděla u něj úzkost, kterou vyjadřoval směsicí Jackových a jejích gest. Otíral si rty. Oběma rukama si nervózně prohraboval vlasy, jako to dělala ona, když čekala, až se Jack vrátí ze své okružní jízdy po hospodách. Nevěřila tomu, že Al volal jen proto, aby se zeptal, jak to tu jde. Když si chtěl Jack pokecat, zavolal Alovi. Když volal Al, šlo o něco vážného.

Později, když se vrátila dolů, našla Dannyho opět schouleného u krbu. Četl si ze slabikáře příběh o tom, jak Joe s Ráchel a s tatínkem šli do cirkusu, a byl jím úplně pohlcen. Rozrušení už odeznělo. Když ho tak pozorovala, zachvátila ji děsivá jistota, že Danny toho ví víc a rozumí více věcem, než mohl doktor („Říkej mi Bille“) vůbec ve svých teoriích odhadnout.

„Hej, půjdeme na kutě, doktore,“ řekla.

„No jo, tak jo.“ Založil si v knížce stránku a vstal.

„Umyj se a vyčisti si zuby.“

„Už jdu.“

„Nezapomeň si je taky protáhnout nití.“

„Neboj.“

Chvíli stáli vedle sebe a pozorovali mihotavé žhnutí uhlíků v krbu. Téměř v celé hale bylo chladno, ale v určitém okruhu kolem krbu bylo magické teplo, z něhož se jen těžko odcházelo.

„To volal strejda Al,“ řekla neurčitě.

„Fakt?“ Vůbec ho to nepřekvapilo.

„Přemýšlela jsem, jestli se strejda Al na tatínka rozčiloval,“ řekla, stále ještě neutrálním tónem.

„To se tedy rozčiloval,“ řekl Danny a nespouštěl oči z ohně. „Nechtěl, aby tatínek napsal tu knížku.“

„Jakou knížku, Danny?“

„O hotelu.“

Na rtech se jí už už tvořila otázka, kterou s Jackem položili Dannymu snad už tisíckrát: Jak to víš? Ale nezeptala se. Nechtěla ho před spaním rozrušit nebo mu dát najevo, že po straně hovoří o jeho nevysvětlitelném vědomí určitých věcí. A on věděl, tím si byla jista. Žvanění doktora Edmondse o induktivním uvažování a podvědomé logice nebylo ničím jiným než žvaněním. Její sestra… jak mohl Danny vědět, že toho dne v čekárně myslela právě na Aileen? (Zdálo se mi, že tatínek měl nehodu.)

Potřásla hlavou, jako by si ji chtěla projasnit. „Jdi se mýt, doktore.“

„Už jdu.“ Vyběhl do schodů k jejich bytu. Se zachmuřeným čelem odešla do kuchyně ohřát Jackovi v konvičce mléko.

A teď byla vzhůru a ležela v posteli a naslouchala dechu svého manžela a větru zvenčí (jakoby zázrakem bylo odpolední sněžení jen přeháňkou; velký sníh ještě nepřišel) a myslela na svého milovaného problémového syna, který se narodil s plodovou blánou přes obličej, s blánou, kterou doktoři viděli v jednom ze sedmi set případů, s blánou, již staré ženy považovaly za znamení osvícenosti.

Usoudila, že nastal čas promluvit si s Dannym o Overlooku… a vůbec nejvyšší čas přimět Dannyho k rozumné řeči. Zítra. Určitě si s ním zítra promluví. Zajedou si spolu do sidewinderské veřejné knihovny, aby se podívali po nějakých učebnicích pro druhou třídu, které by jim vystačily přes celou zimu, a při té příležitosti si s ním promluví. Upřímně. Tou myšlenkou se jí trochu ulevilo a konečně začala upadat do spánku.

Danny byl ve svém pokojíku vzhůru. Ležel s otevřenýma očima a levou rukou objímal svého starého a mírně ošoupaného medvídka Pú (Pú už přišel o jedno knoflíkové oko a z půltuctů prasklých švů ztrácel vycpávku) a poslouchal zvuky spánku rodičů z jejich ložnice. Cítil se jako jejich bezděčný strážce. Noci byly ze všeho nejhorší. Nenáviděl noci a nepřetržité vytí větru kolem západního křídla hotelu.

Jeho kluzák visel na niti nad ním. Na nočním stolku měl postavený model volkswagenu, který si přinesl ze silnice postavené na recepčním pultě. Matně světélkoval. Knihy měl v knihovně, omalovánky na psacím stole. Místo na všechno a všechno na své místo, říkávala maminka. Pak budeš vědět, kde co

máš, až budeš něco potřebovat. Jenže věci teď nebyly na svém místě. Věci chyběly. A co bylo ještě horšího, věci přebývaly, věci, které nebylo hned vidět, jako třeba na jednom z těch obrázků, pod nimiž bylo napsáno NAJDETE INDIÁNY? A když se člověk namáhal a mhouřil oči, skutečně nějakého toho Indiána uviděl – to, co původně považoval za kaktus, byl ve skutečnosti chrabrý bojovník s nožem v zubech, a další se schovávali ve skalách, nebo člověk rozpoznal jejich zlé, nemilosrdné tváře, když se zahleděl skrz příčle kol krytého vozu. Ale nikdy je neobjevil všechny, a z toho se mu dělalo nevolno. Protože ti, které neviděl, se za ním mohli připlazit s tomahawkem v jedné ruce a skalpovacím nožem v druhé…

Znepokojeně se nadzdvihl na posteli a hledal očima uklidňující světlo noční lampičky. Tady to bylo horší, než tam, kde byli předtím. Věděl to jistě. Zpočátku to nevypadalo tak zle, ale postupně… tatínek mnohem víc myslel na pití. Někdy se zlobil na maminku a sám nevěděl proč. Chodil a otíral si rty kapesníkem a měl vzdálené a zamžené oči. A maminka si s ním i s Dannym dělala starosti. Ani se na ni nemusel zaměřovat, aby to poznal; stačila mu úzkost v jejím hlasu, když se ho vyptávala toho dne, kdy se požární hadice změnila v hada. Pan Hallorann říkal, že všechny maminky tak trochu vědí, co je osvícení, a ona tehdy opravdu věděla, že se něco stalo. Ale nevěděla co.

Málem jí to řekl, ale z několika důvodů se udržel. Věděl, že doktor v Sidewinderu vyřadil ze hry Tonyho a s ním i věci, které mu Tony ukazoval jako úplně (nebo skoro úplně) normální. Maminka by mu nevěřila, kdyby jí vyprávěl o hadici. Nebo, a to by bylo ještě horší, by mu porozuměla špatně a mohla by si myslet, že NEMÁ VŠECH PĚT POHROMADĚ. Trochu chápal, co to znamená, když někdo NEMÁ VŠECH PĚT POHROMADĚ, i když ne třeba tolik, jako UDĚLAT DÍTĚ. To mu maminka vysvětlila už před rokem, sice trochu zdlouhavě, ale dostatečně.

Když byl ještě ve školce, jeho kamarád Scott ho upozornil na kluka, který se jmenoval Robin Stenger a který bloumal kolem houpaček s naprosto nepřítomným výrazem. Robinův otec učil aritmetiku v tatínkově škole a Scottův tatínek tam učil dějepis. Většina dětí ve školce měla rodiče zaměstnané bud ve Stovingtonské přípravce, nebo v malém závodě IBM hned za městem. Podle toho také děti tvořily dvě skupiny. Byla tu pochopitelně i přátelství meziskupinová, ale pro děti, jejichž otcové se znali ze zaměstnání, bylo víceméně přirozené držet pospolu. Když v jedné ze skupin dospělých propukl nějaký skandál, odrazil se nějakým způsobem v příslušné skupině dětí, ale málokdy přeskočil na druhou skupinu.

Seděli zrovna se Scottym v maketě vesmírného korábu, když Scotty ukázal palcem na Robina a řekl: „Znáš toho kluka?“

„Jo,“ odpověděl Danny.

Scott se naklonil dopředu. „Jeho táta NEMÁ od včerejška VŠECH PĚT POHROMADĚ. Odvezli ho.“

„Fakt? Jenom proto, že nějaký ztratil?“

Scotty se zatvářil znechuceně. „Zbláznil se. Chápeš.“ Scott zašilhal, vyplázl jazyk a zakroužil si ukazováčky velkými elipsami kolem uší. „Odvezli ho do cvokárny.“

„Těprsty,“ řekl Danny. „A kdy ho pustí?“

„Nikdy, nikdy, nikdy,“ řekl Scotty temně.

Během onoho a následujícího dne se Danny dozvěděl, že:

pan Stenger se pokusil zabít celou svou rodinu včetně Robina pistolí, kterou měl jako památku z druhé světové války;

Pan Stenger se pokusil rozmlátit celý barák, když byl NAMOL;

Pan Stenger byl viděn, jak jí mísu mrtvých brouků a trávy, jako by to byly ovesné vločky a mléko, a přitom plakal;

Pan Stenger se pokusil uškrtit svou manželku punčochou, když Red Sox prohráli důležitý zápas.

Když už se Danny trápil natolik, že si to nemohl nechat pro sebe, zeptal se na pana Stengera tatínka. Tatínek si ho vzal na klín a vysvětlil mu, že pan Stenger žil v hrozném napětí, částečně kvůli své rodině, částečně kvůli zaměstnání a částečně kvůli určitým věcem, kterým rozumějí jen doktoři. Měl záchvaty pláče a před třemi dny se rozplakal a nebyl k utišení a rozbil u nich doma spoustu věcí. To neznamenalo, že NEMÁ VŠECH PĚT POHROMADĚ, říkal tatínek, to znamenalo, že SE ZHROUTIL a odvezli ho

ne do CVOKÁRNY, ale do SANITÁRIA. I přes otcovo opatrné vysvětlení však byl Danny vyděšený. Neviděl žádný rozdíl v tom, když někdo NEMÁ VŠECH PĚT POHROMADĚ, nebo když SE ZHROUTÍ. A tam, kam ho odvezli, ať už se tomu říká CVOKÁRNA nebo SANITÁRIUM, jsou v oknech mříže a člověka odsud nepustí, když chce jít. Tatínek Dannymu potvrdil zcela nevědomky další Scottyho výraz, který ho naplňoval mlhavou, neurčitou hrůzou. V tom místě, kam pana Stengera odvezli, byli LIDÉ V BÍLÝCH PLÁŠTÍCH. Jezdili si pro lidi v autě bez oken, v autě šedém jako náhrobní kámen.

Auto zaparkovalo u chodníku a vyskákali z něj LIDE V BÍLÝCH PLÁŠTÍCH a odvezli člověka pryč od jeho rodiny a přinutili ho žít v místnosti s měkkými stěnami. A když chtěl napsat domů, musel psát voskovkami.

„A kdy ho pustí domů?“ zeptal se Danny tatínka.

„Hned jak se zlepší jeho stav, doktore.“

„Ale kdy to bude?“ vyzvídal Danny dál.

„Dane,“ řekl Jack, „TO NIKDO NEVÍ.“

A to bylo ze všeho to nejhorší. Bylo to jinak řečeno nikdy, nikdy, nikdy. Za měsíc odhlásila Robinova maminka Robina ze školky a odstěhovali se ze Stovingtonu bez pana Stengera.

To bylo před rokem, po tom, co tatínek přestal pít, ale před tím, než přišel o práci. Danny na to často myslel. Někdy, když se cítil mizerně, nebo se praštil do hlavy, nebo ho bolelo břicho, začal plakat a ta vzpomínka se mu vrátila, provázená strachem, že už nebude moci přestat, že bude plakat dál a dál. že bude plakat a naříkat, dokud tatínek nezvedne telefon, nevytočí číslo a neřekne: „Haló? Tady je Jack Torrance, Mapleline Way 149. Tady můj syn nemůže přestat brečet. Prosím vás, pošlete sem LIDI V BÍLÝCH PLÁŠTÍCH, kteří by ho odvezli do SANITÁRIA. Ano, NEMÁ VŠECH PĚT POHROMADĚ. Děkuji vám.“ A k jejich dveřím by přijelo šedé auto bez oken, oni by ho naložili, stále hystericky plačícího, a odvezli by ho pryč. A kdy by pak zase uviděl maminku a tatínka? TO NIKDO NEVÍ.

Ze strachu ale mlčel. O rok později už si byl docela jistý, že by ho tatínek s maminkou nenechali odvézt pryč jen proto, že považoval požární hadici za hada, rozumově si tím byl jistý, ale stejně, když pomyslel na to, že jim to řekne, vyvstala mu v mysli ta stará vzpomínka a v ústech se mu udělal kámen, který bránil ta slova vyslovit. To nebylo jako s Tonym; Tony byl vždycky úplně normální (dokud nepřišly ty zlé sny, pochopitelně) a jeho rodiče Tonyho brali jako více či méně přirozený jev. Takové vidiny patřily k chytrým dětem, a oni si oba mysleli, že je chytrý (stejně jako si mysleli, že jsou chytří oni), ale vidět v požární hadici hada nebo vidět krvavé skvrny na stěně prezidentského apartmá, které nikdo jiný neviděl, to už tak přirozené nebylo. Vždycky ho brali k normálnímu doktorovi. Ale co když příště zavolají LIDI V BÍLÝCH PLÁŠTÍCH?

Byl by jim to řekl, kdyby si byl jistý, že ho dříve nebo později budou chtít odvézt z hotelu pryč. A on se odsud zoufale chtěl dostat. Jenže zároveň věděl, že je to poslední tatínkova příležitost, že je tu nejen proto, aby tady správcoval. Je tu také proto, aby pracoval na svých papírech. Aby se přenesl přes ztrátu učitelského místa. Aby miloval maminku Wendy. A až donedávna se zdálo, že všechno to takhle bude. Ale v poslední době začal mít tatínek potíže. Od té doby, co našel ty papíry.

(To nelidské místo dělá z lidí zrůdy.)

Co to znamenalo? Modlil se k Bohu, ale Bůh mu to neřekl. A co by tatínek dělal, kdyby tady přestal pracovat? Pokoušel se to vyčíst z tatínkovy mysli a byl čím dál tím víc přesvědčený, že to tatínek sám neví. Nejsilnější důkaz podal dneska večer, když mu volal strejda Al a říkal mu ošklivé věci a tatínek se mu neodvážil odporovat, protože by ho strejda Al vyhodil, stejně jako ho vyhodil pan Crommert, ředitel stovingtonské školy, ve spolupráci se školním výborem. A toho se tatínek strašně bál, kvůli němu i kvůli mamince i kvůli sobě.

A tak se Danny neodvážil nic říct. Mohl se jen bezmocně dívat a doufat, že tu žádní Indiáni nejsou, a pokud tu jsou, že čekají na nějaký větší úlovek.

Mohl doufat, ale uvěřit nemohl, ať se snažil sebevíc.

V Overlooku to šlo k horšímu.

Za chvíli napadne sníh, a to pak bude i po těch mizivých nadějích, kterými se teď utěšuje. A až bude

sníh? Až budou zavřeni a vydáni napospas čemukoliv, co už si s nimi pohrávalo v minulosti?

(Vylez a pojď si pro svou medicínu!)

Co pak? DROM.

Zachvěl se a znovu se obrátil v posteli. Teď už umí víc číst. Zítra se pokusí přivolat Tonyho a pokusí se ho přimět, aby mu přesně ukázal, co je to DROM a jestli se před tím dá nějak bránit. Bude riskovat divoké sny. Musí to vědět.

Danny byl vzhůru ještě dlouho po tom, co se předstíraný spánek jeho rodičů proměnil ve spánek skutečný. Převracel se na posteli a muchlal pokrývky, zápasil s problémem, který nemohl ve svých letech vyřešit, bděl jako jediný strážce na noční hlídce. Někdy po půlnoci usnul a vzhůru zůstal jen vítr, který se opíral do hotelu a hučel v jeho krovech za jasného, pronikavého svitu hvězd.

22 – V NÁKLAĎÁKU

Dálnice zírá nepřátelsky,
měsíc má pohled vražedný.
Ve vzduchu cítím svištět blesky,
to budou zase svinský dny.
Nevyjížděj, noc je zlá,
život se smrtí propletla
a měsíc svítí do pekla.

Někdo dal pod palubní desku hotelového náklaďáku starožitné rádio, které teď se statickým praskotem vyhrávalo z reproduktorů písničku Creedence Clearwater Revival. Wendy s Dannym byli na cestě do Sidewinderu. Den byl jasný a rozzářený. Danny si pohrával s Jackovou oranžovou legitimací do knihovny a vypadal dost rozjařeně, ale Wendy si myslela, že vypadá přepadle a unaveně, jako kdyby toho moc nenaspal a odčerpával zásoby nervové energie.

Písnička skončila a ozval se hlas diskžokeje. „Jo, jo, tak to byli Creedence. A když už byla řeč o nepřátelském měsíci, vypadá to, že se co nevidět vyhoupne i tady nad nás, i když se tomu při tomhle nádherném, skoro jarním počasí posledních tří dnů dá jen těžko uvěřit. Nás neohrožený meteorolog tvrdí, že kolem jedné hodiny odpolední ustoupí oblast vysokého tlaku nad naším územím široké oblasti nízkého tlaku, která se tady u nás zastaví a projeví se zvláště ve vysokých polohách. Teploty rychle poklesnou a přibližně za soumraku můžeme očekávat první srážky. Ve výškách nad dva tisíce metrů včetně oblasti Denveru můžeme očekávat mokrý sníh, který bude na některých silnicích namrzat. Ve výškách pod dva tisíce metrů očekáváme tři až osm centimetrů sněhu, nad dva tisíce pak od patnácti do pětadvaceti centimetrů, zvláště ve Středním Coloradu. Silniční služba doporučuje sněhové řetězy, pokud se chystáte dneska odpoledne nebo večer do hor. Ale pokud nemusíte, zůstaňte radši doma. Vzpomeňte si," řekl diskžokej žertovně, „jak skončili Donnerovi."

Následovala reklama a Wendy sáhla pod palubní desku a rádio vypnula. „Nevadí ti to?"

„To je dobrý." Díval se na oblohu, která byla zářivě modrá. „Tatínek si uměl vybrat den ke stříhání těch keřových zvířat, co?"

„To tedy ano," přisvědčila Wendy.

„Na sníh to moc nevypadá," zadoufal Danny.

„Není ti zima na nohy?" zeptala se Wendy. Stále musela myslet na vtip, který udělal diskžokej o Donnerových.

„Ne, není."

No tak, řekla si, teď by mohla být vhodná chvíle. Teď, nebo nikdy.

„Danny," řekla co nejopatrněji, „nebyl bys radši, kdybychom odešli z Overlooku? Kdybychom tam nezůstali přes zimu?"

Danny sklopil oči ke svým rukám. „Asi jo," řekl. „Byl. Ale když tam má tatínek práci."

„Někdy mám ten dojem," řekla obezřetně, „že tatínek by byl taky šťastnější někde jinde." Minuli ukazatel, který oznamoval SIDEWINDER 18 mil. Projela ostrou zatáčku a přeřadila na dvojku. Jela opatrně, protože tohle prudké klesání jí nahánělo strach.

„To si opravdu myslíš?" zeptal se Danny. Chvíli se na ni se zájmem zahleděl a pak zavrtěl hlavou. „Já

si to teda nemyslím.“

„Proč ne?“

„Protože má o nás starosti.“ Danny pečlivě volil slova. Bylo těžké jí to vysvětlit; sám tomu moc nerozuměl. Vzpomněl si na příhodu, kterou vyprávěl panu Hallorannovi, jak si ten velký kluk v tom obchodním domě prohlížel rádia a chtěl jedno ukradnout. Měl tehdy strach, ale aspoň bylo jasné, o co jde, dokonce i Dannymu, který byl ještě docela malý kluk. Ale dospělí nadělají vždycky zmatek, každou možnost zpochybní myšlenkami na souvislosti, pochybnostmi o svých schopnostech, mylnou představou o sobě samých, pocity lásky a zodpovědnosti. Každá možnost má své nevýhody a Danny občas nerozuměl, proč jsou nevýhody nevýhodami. Bylo to strašně těžké.

„On si myslí…“ začal Danny a vrhl kradný pohled na matku. Upírala zrak před sebe na silnici a na něj se ani nepodívala. Cítil, že může pokračovat.

„On si myslí, že budeme možná osamělí. A pak si myslí, že se mu tu líbí a že je to tady pro nás dobré. On nás má moc rád a nechce, abychom byli osamělí… nebo smutní… ale myslí si, že i kdybychom byli, tak z DLOUHODOBÉHO HLEDISKA je to dobré. Víš, co je to DLOUHODOBÉ HLEDISKO?“

Přikývla. „Ano, miláčku, vím.“

„On se bojí, že kdybychom odešli, tak nedostane další práci. Že bychom se museli doprošovat nebo tak něco.“

„A to je všechno?“

„Ne, ale zbytek je zamotaný. Protože tatínek je teď jiný.“

„To ano.“ Málem si povzdechla. Klesání se trochu zmírnilo, a tak zařadila trojku.

„Já si to nevymýšlím, mami. Opravdu.“

„Já vím, že ne,“ usmála se. „To ti říkal Tony?“

„Ne,“ odpověděl. „Prostě to vím. Ten doktor nevěřil, že Tony existuje, že ne?“

„Na tom přece nezáleží,“ řekla. „Já tomu věřím. Nevím sice, kdo Tony je, jestli je to součást tebe nebo jestli přichází… odněkud zvenčí, ale věřím na něj, Danny. A jestli si ty… nebo on… myslíte, že bychom měli odjet, tak odjedeme. Odjedeme spolu pryč a s tatínkem se uvidíme na jaře.“

Podíval se na ni s nadějí. „A kam? Do nějakého motelu?“

„To si nemůžeme dovolit, miláčku. Museli bychom jet k mojí mamince.“

Naděje se Dannymu vytratila z obličeje. „No jo, ale –“ řekl a zarazil se.

„Co jsi chtěl říct?“

„Ale nic,“ zamumlal.

Znovu přeřadila na dvojku, když silnice začala klesat strměji. „Ne, doktore, prosím tě, neříkej to. O tom jsme si měli promluvit už dávno.

Takže, prosím tě. Co vlastně víš? Já se nebudu zlobit. Nemůžu se zlobit, protože tohle je moc důležité. Řekni mi pravdu.“

„Já vím, co k ní cítíš,“ řekl Danny a vzdychl.

„Co?“

„Ona tě znervózňuje,“ odpověděl a pak k jejímu zděšení zpěvavě zarecitoval: „Dráždí. Jako by to ani nebyla tvoje maminka. Jako by tě chtěla sníst.“ Zděšeně se na ni podíval. „A mně se to tam nelíbí. Ona mi chce pořád dokazovat, že je lepší než ty. A myslí na to, jak by ti mohla vzít mě. Maminko, tam já nechci. To radši zůstanu v Overlooku.“

Wendy se chvěla. To to bylo mezi ní a matkou skutečně tak špatné? To muselo být pro Dannyho peklo, jestli to tak opravdu bylo a jestli jim dokázal číst myšlenky. Najednou se cítila víc nahá, než kdyby byla nahá, jako by byla přistižena při nějaké oplzlosti.

„No, dobře,“ řekla. „Tak dobře, Danny.“

„Ty se na mě zlobíš,“ řekl slabým, skoro plačtivým hláskem.

„Ale vůbec ne. Opravdu ne. Jsem jen trochu rozklepaná.“ Míjeli ukazatel SIDEWINDER 15 mil a Wendy se trochu ulevilo. Odsud už byla silnice lepší.

„Chci se tě ještě na něco zeptat, Danny. Chci, abys mi odpověděl po pravdě. Řekneš mi pravdu?“

„Ano, maminko,“ řekl skoro šeptem.

„Nezačal tatínek znovu pít?“

„Ne," řekl a spolkl dvě slova, která se mu drala z úst po tom jednoduchém záporu. Zatím ne.

Wendy se ulevilo ještě trochu víc. Stiskla Dannymu nohu. „Tvůj tatínek se strašně snaží," řekla tiše. „Protože nás má moc rád. A my ho máme taky moc rádi, viď?"

Vážně přikývl.

„On není zrovna dokonalý…" pokračovala a bylo zřejmé, že mluví spíš sama k sobě. „Ale když on se tak snaží! Když… přestal… prožil si hotové peklo. A pořád si ho prožívá. Já si myslím, že kdyby to nedělal pro nás, tak už to dávno vzdal. Chtěla bych se zachovat správně. Ale nevím jak. Měli bychom odjet? Nebo zůstat? Je to jako vybírat si ze dvou zel."

„Já vím."

„Udělal bys pro mě něco, doktore?"

„A co?"

„Zkus zavolat Tonyho. Hned teď. Zeptej se ho, jestli jsme v Overlooku v bezpečí."

„Už jsem to zkoušel," řekl Danny pomalu. „Dneska ráno."

„A co bylo?" zeptala se Wendy. „Co říkal?"

„On nepřišel," řekl Danny. „Tony nepřišel." A náhle se rozplakal.

„Danny," řekla znepokojeně. „Miláčku, neplač, prosím tě –"

Vůz přejel dvojitou střední čáru a ona jej vyděšeně strhla zpátky.

„Nevoz mě k babičce," řekl Danny přes slzy. „Prosím tě, maminko, já tam nechci, chci zůstat s tatínkem –"

„Tak dobře," řekla tiše. „No, dobře, zůstaneme s tatínkem." Vytáhla z kapsy košile papírový kapesníček a podala mu ho. „Zůstaneme. Všechno bude dobré. Uvidíš."

23 – NA HŘIŠTI

Jack vyšel z verandy a upnul si zip až k bradě, mžouraje do třpytivého vzduchu. V levé ruce držel bateriové nůžky na stříhání živého plotu. Pravou rukou si vyndal ze zadní kapsy čistý kapesník, otřel si rty a zasunul kapesník zpátky. Bude sněžit, říkali v rádiu. Jen stěží se tomu dalo věřit, i když na vzdáleném obzoru viděl kupící se mraky. Vydal se ke keřům a cestou si přehodil nůžky do druhé ruky. Myslel si, že mu to nebude trvat dlouho; jen to tak trochu přistřihne. Při těchto chladných nocích se růst už skoro zastavil. Králík měl trochu chlupaté uši a dvě psí nohy měly jakési ostruhy, ale lvi a buvol vypadali celkem dobře. Spraví to menší přistřihnutí, a pak už ať si klidně napadne sníh.

Betonový chodníček končil stejně náhle jako skokanské prkno. U vypuštěného bazénu vkročil Jack na štěrkovou cestičku, která se klikatila mezi keřovými sochami až k hřišti. Došel ke králíkovi a stiskl tlačítko na rukojeti nůžek, které se tiše rozbzučely.

„Nazdar, ušáku," řekl Jack. „Jak jde život? Trochu ti srovnám hřbet a přistřihnu uši, jo? Tak dobře. Znáš tu o tom obchodním cestujícím a té staré dámě s pudlem?"

Vlastní hlas mu zněl nepřirozeně a hloupě, takže toho nechal. Tahle zvířata mu byla dost lhostejná. Připadalo mu poněkud zvrhlé stříhat a znásilňovat obyčejný starý živý plot do nějakých nepřirozených tvarů. U jedné dálnice ve Vermontu byl na vysokém kopci živý plot sestříhaný do reklamy na nějakou zmrzlinu. Bylo naprosto scestné dělat z přírody cesťáka se zmrzlinou. Bylo to směšné.

(Nenajal jsem si vás k tomu, abyste filozofoval, Torranci.)

Ano, to byla pravda. Velká pravda. Přejel králíkovi uši a pár větviček spadlo na trávník. Nůžky vydávaly stejně nepříjemný kovový bzukot jako snad všechny bateriové přístroje. Slunce jasně zářilo, ale nehřálo. Teď už nebylo tak těžké uvěřit, že přijde sníh.

Pracoval rychle, protože si byl vědom toho, že zastavit se a zamyslet při plnění podobného úkolu znamenalo obvykle udělat chybu. Jack se pustil do králíkova čumáku (takhle zblízka to vůbec jako čumák nevypadalo, ale on věděl, že ze vzdálenosti asi tak dvaceti kroků udělá hra světla a stínu své, podpořena navíc pozorovatelovou představivostí) a po čumáku se pustil do břicha.

Když byl hotov, vypnul nůžky a vydal se k hřišti. Náhle se však obrátil, aby si králíka pořádně prohlédl. Ano, vypadal dobře. No, na řadě je pes.

„Ale kdyby to byl můj hotel," řekl, „ostříhal bych tě celého." To by tedy udělal. Vystříhal by je všechny a na jejich místa by zasel trávník, kam by postavil malé kovové stolky s pestrobarevnými slunečníky. A lidi by u nich popíjeli koktejly v letním slunci. Džin-fizz a margaritu a pink lady a všechny ty

turistické slaďáky. Možná i rum s tonikem. Jack vytáhl ze zadní kapsy kapesník a zvolna si otřel rty.

„No tak, no tak," řekl tiše. To nebylo nic, na co by teď mohl myslet.

Vykročil zpátky k hotelu, ale z nějakého náhlého popudu se obrátil a vydal se směrem k hřišti. Je divné, jak se člověk nevyzná v dětech, pomyslel si. Mysleli si s Wendy, jak se Dannymu bude líbit na hřišti: bylo tam všechno, co si jen dítě mohlo přát. Jenže Danny tam zašel sotva pětkrát. Možná by to bylo jiné, kdyby si tam měl s kým hrát. Branka zaskřípěla, když vcházel dovnitř, a vzápětí mu pod nohama zachřestil jemný štěrk. Nejdřív zašel k domku, který byl věrnou kopií Overlooku. Byl vysoký asi jako stojící Danny. Jack se sehnul a podíval se do oken třetího patra.

„Přišel obr a sežere vás všechny rovnou z postelí," řekl dutě. „Dejte si pusinky na rozloučenou." Ale nebyla to žádná legrace. Dům se dal otevřít jednoduchým roztažením v půli, kde byl skrytý pant. Vnitřek však byl zklamáním. Stěny byly vymalované, ale jinak tu bylo téměř pusto. Muselo to tak být, říkal si, protože jak jinak by se dovnitř vešly děti? Nábytek, který tu možná byl v létě, byl teď nejspíš složený někde v kůlně. Zavřel dům a uslyšel slabé cvaknutí západky.

Odešel ke skluzavce, odložil si nůžky a po krátkém pohledu na příjezdovou cestu, jímž se ujistil, že Wendy s Dannym se dosud nevrátili, vylezl nahoru a posadil se. Byla to skluzavka pro velké děti, ale pro jeho dospělý zadek byla přece jen trochu úzká. Jak to bylo dlouho, co se naposled klouzal na skluzavce? Dvacet let? Zdálo se nemožné, že už je to tak dlouho, on sám necítil, že by to bylo tak dlouho, ale muselo to být těch dvacet let, možná i víc. Vzpomněl si na svého otce, který ho vzal do parku v Berlíně. Byl tehdy zhruba v Dannyho věku, a prošel všemi atrakcemi – skluzavkou, houpačkami, otočnými houpačkami, vším. Dali si s otcem k obědu párek a pak si koupili od člověka s pojízdným pultíkem buráky. Snědli je na lavičce a kolem nohou se jim v celých mračnech shlukovali holubi.

„Zatracený somráci," řekl tehdy otec, „ne, abys je krmil, Jacky." Nakonec je krmili oba a smáli se, jak se honí za oříšky, jak se o ně chamtivě perou. Jack nevěděl o tom, že by otec kdy vzal do parku jeho bratry. Jack byl jeho oblíbenec, a když byl otec opilý, Jack se ho zastával, a to bylo dost často. Miloval ho tak dlouho, jak jen to šlo, ještě dlouho po tom, co ho zbylí členové rodiny jen nenáviděli a báli se ho.

Odrazil se rukama a sjel dolů, ale příliš ho to neuspokojilo. Nepoužívaná skluzavka nebyla správně ošoupaná a nedala se na ní docílit patřičná rychlost. A přece jen měl na ni moc velký zadek. Jeho dospělá chodidla přistála v mělkém dolíku, kam před nimi dopadly už tisíce dětských nohou. Vstal, oprášil si kalhoty a podíval se na nůžky. Ale místo aby se k nim vrátil, šel k houpačkám, které pro něj byly také zklamáním. Řetězy od konce sezóny zrezivěly a bolestně skřípěly. Jack si slíbil, že je na jaře naolejuje.

Tak už toho nech, říkal si. Nejsi přece dítě. Nemusíš si tady všechno zkoušet.

Přesto se vydal k betonovým obručím – byly na něj příliš malé, a tak je minul – a odtud k plotu, který ohraničoval hřiště. Zavěsil se prsty za plot a podíval se ven. Stíny mu na obličeji nakreslily mříž. Uvědomil si to, zacloumal plotem, nasadil uštvaný výraz a zašeptal: „Pusťte mě ven! Pusťte mě ven!" Potřetí už by to nebyla žádná legrace. Byl čas vrátit se k práci. V tu chvíli za sebou uslyšel ten zvuk.

Rychle se obrátil, vylekaný a zmatený. Blesklo mu hlavou, jestli ho někdo viděl blbnout v tomhle dětském ráji. Zatěkal očima po skluzavkách, otočných houpačkách i závěsných houpačkách, ale jediný, kdo si tu hrál, byl vítr. Za tím vším, za brankou a nízkým plotem, který odděloval hřiště od trávníku a tvarovaných keřů, trůnili protektorsky lvi, zajíc se skláněl, jako by se chtěl pást, buvol se chystal k výpadu a pes se poslušně krčil. A za zvířaty palouček a pak už jenom hotel. U západního křídla byl vidět okraj roqueového hřiště.

Všechno bylo na svém místě. Tak proč ho zamrazilo a na rukách mu naskočila husí kůže, proč mu vstaly vlasy na zátylku, jako by mu najednou ztuhly krční svaly?

Znovu se podíval na hotel, ale odpovědi se nedočkal. Hotel tam stál se ztemnělými okny, z komína se vinul úzký proužek kouře, který pocházel z mírného ohně v krbu.

(Kamaráde, měl bys radši jít makat, nebo se žena se synem vrátí a budou přemýšlet, co jsi tady celou tu dobu dělal.)

No, jistě, měl by jít. Sníh je na spadnutí a on musí ostříhat ty zatracené keře. To byla součást smlouvy. Ale oni by si netroufli-

(Kdo by si netroufl? A co by si netroufl?)

Vydal se k nůžkám, které ležely u velké skluzavky, a jeho kroky zněly na jemném štěrku mimořádně hlučně. Začala mu naskakovat husí kůže i na genitáliích, zadek měl ztuhlý a těžký jako kámen.

(Ježíši, co se to děje?)

Zastavil se u nůžek, ale nepohnul se, aby je zvedl. Ano, něco se tu změnilo. V těch okrasných keřích. A bylo to tak zřejmé, tak do očí bijící, že to prostě nevnímal. Co blbneš, spílal si, vždyť jsi ostříhal toho zasraného králíka, tak co (právě to).

Dech mu uvízl v hrdle.

Stál na všech čtyřech a pásl se na trávě. Ale před deseti minutami přece panáčkoval na zadních, samozřejmě, že panáčkoval, vždyť mu stříhal uši… a břicho.

Sklouzl očima k psovi. Když přicházel po cestičce, pes seděl, jako by žebral o pamlsek. Teď byl přikrčený, hlavu měl schýlenou a vypadal, že tiše vrčí. A lvi –

(ale ne, kamaráde, to ne, v žádném případě)

lvi byli blíž k cestičce. Mírně se posunuli a byli blíž k sobě. Ocas toho nalevo sahal málem až do cestičky. Když kolem nich procházel k brance, tenhle lev byl vpravo a skoro určitě měl ocas stočený pod sebou.

Ti lvi teď už cestičku nechránili, ale blokovali.

Jack si zakryl oči rukou a pak ji odtáhl. Výjev se nezměnil. Tiše vydechl, příliš tiše, než aby to mohlo být považováno za zaúpění. Když pil, vždycky se bál toho, že se mu přihodí něco podobného. Kdyby těžce pil, mohl to považovat za delirium tremens – jako starý dobrý Ray Milland ve Ztraceném víkendu, který viděl, jak ze zdí vylézají štěnice.

Jenže jak to měl nazvat, když byl naprosto střízlivý?

Tu otázku položil jako řečnickou, ale v duchu(říká se tomu šílenství)si na ni odpověděl.

Pozoroval zvířata a zjistil, že se přece jen něco změnilo, když si zakryl oči. Pes byl teď blíž. Už se nekrčil, ale vypadal, že běží. Nohy měl ohnuté, jednu přední nakročenou. Tlamu měl víc otevřenou a jakoby ostřejší, divočejší. Jackovi se dokonce zazdálo, že rozpoznává v zeleni oční důlek. A že ho pes pozoruje.

Proč se musí stříhat? pomyslel si hystericky. Vždyť jsou perfektní.

Další tichý zvuk. Bezděčně ucouvl, když se podíval na lvy. Ten napravo jakoby o kousek předběhl toho druhého. Měl skloněnou hlavu. Jednu tlapu nepozorovaně posunul skoro až k nízkému plotu. Panebože, co bude dál?

(pak ten plot přeskočí a schlamstne tě jako v nějaké strašidelné pohádce)

Připomnělo mu to hru, kterou hrávali jako děti. Jeden se otočil a počítal do deseti, zatímco ostatní hráči se posunovali dopředu. Pak se ústřední hráč prudce obrátil, a kdo byl přistižen v pohybu, musel ze hry. Ostatní zůstali zmraženi v sošných pozicích, dokud se ústřední hráč znovu neotočil a nezačal počítat. Stále víc a víc se k němu blížili, až nakonec, někdy mezi pěti a deseti, ucítil na zádech něčí ruku…

Na cestičce zachřestil štěrk.

Prudce otočil hlavu, aby se podíval na psa, který teď byl mnohem blíž, hned za lvy. Tlamu měl doširoka otevřenou. Předtím to byl jen živý plot, sestříhaný do podoby psa, něco, co ztratilo tvar, když se k tomu člověk přiblížil. Teď však Jack viděl, že je to německý ovčák, a ti dokážou být pěkně ostří. Dají se vycvičit i na zabíjení.

Slabé zašustění.

Levý lev se posunul až k plotu a dotýkal se ho tlamou. Vypadalo to, že se na Jacka šklebí. Jack ucouvl o dva kroky. V hlavě mu divoce bušilo a v krku cítil chraplavý dech. Teď se pohnul i buvol, pootočil se doprava ke králíkovi. Měl skloněnou hlavu a zelenými rohy směřoval k Jackovi. Problém byl v tom, že se všechna ta zvířata nedala obsáhnout jedním pohledem. Najednou.

Zakňučel, ale v tom úporném soustředění si to vůbec neuvědomil. Očima těkal z jednoho zvířete na druhé a pokoušel se je přistihnout při pohybu. Vítr se zvedal v poryvech a hladově šelestil v hustých větvích. Jaký by to byl zvuk, kdyby ho schlamstli? To přece věděl. Mlaskavý, drásavý, praskavý. Byl by to-

(ne ne NE NE TOMU NEVĚŘÍM TOMU VŮBEC NEVĚŘÍM!)

Zakryl si rukama oči, tiskl si vlasy, čelo, bušící spánky. Stál tak dlouho, tak dlouho, jak jen to vydržel,

a když už nemohl dál, s výkřikem si odkryl oči.

Na trávníku seděl pes, jako když žebrá o pamlsek. Buvol se lhostejně díval k roqueovému hřišti, přesně tak, jako když Jack přicházel s nůžkami. Zajíc panáčkoval s nastraženýma ušima a vystavoval čerstvě ostříhané břicho. Lvi nehybně stáli vedle cestičky.

Jack stál dlouhou dobu jako přimražený, až se mu chraplavý dech konečně uklidnil. Vytáhl balíček cigaret. Čtyři mu vypadly na štěrk. Přikrčil se a sebral je, ale nespouštěl oči ze zvířat v obavě, aby se nezačala znovu hýbat. Tři cigarety nacpal ledabyle zpátky do balíčku a čtvrtou si zapálil. Po dvou hlubokých potáhnutích ji odhodil a zašlápl. Došel k nůžkám a zdvihl je ze země.

„Jsem strašně unavený," řekl a zdálo se mu normální, že mluví nahlas. Vůbec mu to nepřipadalo šílené. „Žil jsem v napětí… ty vosy… hra… Alův odcizený tón. Ale už je to v pořádku."

Namáhavě se vlekl k hotelu. Část mysli ho ponoukala, aby obešel zvířata, ale on šel rovnou po štěrkové cestičce, mezi nimi. Vánek šustil v drobných větvičkách, to bylo všechno. Promítl si celou příhodu. Byl dost vyděšený, ale už to odeznělo.

Zastavil se v hotelové kuchyni pro dva excedriny a pak sešel do sklepa a hrabal se v papírech, dokud neuslyšel tlumený zvuk auta přijíždějícího na parkoviště. Vyšel jim naproti. Cítil se dobře. Neměl potřebu se jim svěřovat se svou halucinací. Vyděsilo ho to, ale už to bylo pryč.

24 – SNÍH

Padl soumrak.

V ubývajícím světle stáli na verandě, Jack uprostřed, levou ruku na Dannyho rameni, pravou kolem Wendyina pasu. Společně cítili, jak se z nich vytrácí rozhodnost.

Obloha byla ze dvou třetin zatažená a za hodinu začalo sněžit. Tentokrát nebylo zapotřebí meteorologa, aby poznali, že teď už sněží naostro, že tohle není žádná přeháňka, po níž sníh zase roztaje nebo ho rozfouká vítr. Zpočátku sníh padal naprosto klidně a tvořil rovnoměrnou pokrývku, ale po hodině se zvedl severozápadní vítr a vločky začaly dorážet na verandu a tříštily se o příjezdovou cestu. Silnice mizela pod bílou pokrývkou. Zvířata také zmizela, ale když se Wendy s Dannym vrátili, pochválila ho, že odvedl dobrou práci. Myslíš? zeptal se jí a dál to nerozváděl. Teď byla zvířata zachumlána v beztvarých bílých pláštích.

Každý z nich myslel na něco jiného, ale všichni měli stejný pocit: pocit úlevy. Právě překročili most.

„Bude někdy jaro?" zabručela Wendy.

Jack ji stiskl pevněji. „Dřív, než se naděješ. Co kdybychom si zašli dovnitř na nějakou večeři? Tady je zima."

Wendy se usmála. Celé odpoledne se Jack choval tak odtažitě a… je to divné. Teď byl úplně normální. „Já jsem pro. A co ty, Danny?"

„Já taky."

A tak společně zašli dovnitř a nechali venku skučet vítr. Takhle bude kvílet celou noc. To už znali. Vločky vířily a tančily okolo terasy. Overlook jim čelil, jak byl zvyklý skoro tři čtvrtě století, ztemnělá okna byla pocukrovaná sněhem, lhostejná ke skutečnosti, že hotel je odříznutý od světa. Možná, že tím byla dokonce potěšena. Ti tři uvnitř se zabývali obvyklou podvečerní činností jako mikrobi v útrobách nějakého monstra.

25 – V POKOJI ČÍSLO 217

Za půldruhého týdne ležela kolem hotelu Overlook rovnoměrná, více než půlmetrová pokrývka bílého a křupavého sněhu. Ozdobný zvěřinec se v něm téměř utápěl. Panáčkující zajíc se tyčil nad zasněženým bazénem. Některé závěje byly až metr a půl hluboké. Vítr je neustále přeskupoval a tvaroval z nich křivolaké duny. Jack došel dvakrát nemotorně na sněžnicích do kůlny s nářadím pro lopatu, aby odházel sníh z terasy. Potřetí jen pokrčil rameny a proházel jen úzkou cestičku závějí, která se kupila před dveřmi. Danny si z cestičky udělal sáňkařskou dráhu. Skutečně obrovské závěje se utvořily na západní straně Overlooku; místy dosahovaly až šesti metrů. U jejich úpatí vyfoukal neúnavný vítr sníh až na trávu. Okna v přízemí byla zapadaná a výhled z jídelny, který Jack tak obdivoval poslední den sezóny, nebyl o nic lákavější než pohled na prázdné filmové plátno. Telefon nešel už osm dní a s vnějším světem je spojovalo jen rádio v Ullmanově kanceláři.

Sněžilo každý den, někdy jen v krátkých přeháňkách, které poprášily blyštivý sněhový příkrov, někdy

dlouze, za temného skučení větru, který občas zženštile vyjekl, až se celý hotel otřásl a zaúpěl, přestože byl uložen v hluboké sněhové kolébce. Noční teploty byly kolem minus dvanácti, a přestože po poledni někdy teploměr vystoupil na minus čtyři, pro ostrý vítr nebylo radno vycházet bez lyžařské kukly. Přesto si dělali společné vycházky, když svítilo slunce. Pořádně se na ně oblékali a přes rukavice si brali ještě palčáky. Vycházky se pro ně staly téměř zvykem. Kolem hotelu byly dvojí koleje od Dannyho sáněk. Kombinace při sáňkování byly téměř nekonečné: rodiče táhli Dannyho; rozesmátá Wendy s Dannym se pokoušeli utáhnout Jacka (dokázali to jen na tvrdém sněhu; jakmile napadl prašan, bylo to zhola nemožné); Wendy s Dannym na sáňkách; Wendy sama za spřežením svých mužů, kterým šla od úst bílá pára jak pivovarským valachům a kteří předstírali, že je těžší, než ve skutečnosti byla. Při těchhle sáňkařských výletech kolem hotelu se hodně nasmáli, ale jejich smích zněl v neosobním vytí větru prázdně a nuceně.

Viděli ve sněhu stopy soba karibu, a jednou dokonce pětičlenné sobí stádo, které stálo nehybně za plotem. Podávali si Jackův dalekohled Zeiss-Ikon, aby je viděli lépe. Wendy měla při pohledu na ně podivný, neskutečný pocit: sobi stáli až po břicha zabořeni ve sněhu, který pokrýval silnici a ji napadlo, že mezi přítomností a jarním táním patří silnice víc sobům než jim. Věci, které tu vytvořili lidé, byly neutralizovány. A sobi tomu rozuměli, jak věřila. Odložila dalekohled a utrousila nějakou poznámku o obědě a v kuchyni si trochu poplakala, aby se zbavila toho příšerného tísnivého pocitu, který jí občas sevřel srdce jako obrovská ruka. Myslela na soby, myslela na vosy, které nechal Jack u zadního východu pod miskou z varného skla zmrznout.

V kůlně na nářadí viselo na hřebíkách spousta sněžnic a Jack vybral pro každého z nich pár přiměřené velikosti, i když na Dannyho byly i ty nejmenší trochu velké. Jack na nich uměl chodit dobře. Ačkoliv je měl naposled na nohách v dětství stráveném v newhampshirském Berlíně, rychle si tuhle dovednost vybavil. Wendy si je nijak zvlášť neoblíbila – i z čtvrthodinové chůze na těch nemotorných vyplétaných pádlech ji příšerně bolely nohy a kotníky – ale Dannyho to zaujalo a snažil se, aby se to co nejdřív naučil. Často padal, ale Jack byl potěšen jeho pokroky. Říkal, že v únoru je oba strčí do kapsy.

Toho dne bylo zataženo a kolem poledne už se z oblohy začal sypat sníh. V rádiu naslibovali dalších dvacet až třicet centimetrů a pěli hosana k Velkému sněhovému bohu lyžařů. Wendy seděla v ložnici, pletla šálu a pro sebe si myslela, co s tím sněhem můžou lyžaři udělat. Věděla přesně, kam by si ho měli nacpat.

Jack byl ve sklepě. Šel zkontrolovat kotel – tyhle kontroly se pro něj staly rituálem od chvíle, kdy zapadali sněhem – a když se ujistil, že všechno je v pořádku, prošel obloukem, dotáhl žárovku a posadil se na starou a pavučinami znečištěnou skládací plátěnou židli, kterou někde našel. Listoval starými záznamy a papíry a bez ustání si při tom otíral ústa kapesníkem. Podzimní opálení už mu vybledlo, a jak se nakláněl nad žloutnoucími šustícími listy s nazrzlými vlasy neupraveně padajícími do čela, vypadal trochu šíleně. Mezi fakturami, nákladními listy a potvrzenkami našel podivné věci. Znepokojivé věci. Zakrvácený pruh prostěradla. Na kusy roztrhaného dětského medvídka. Pomačkaný fialový dámský dopisní papír, z něhož byl pod věkovitým pachem ještě cítit parfém. Vybledlým modrým inkoustem na něm byl nedokončený dopis: „Nejdražší Tommy, nemůžu tady tak přemýšlet, jak jsem doufala, o nás, přirozeně, o kom jiném? Ha ha. Dějou se věci. Měla jsem divné sny, jak se v noci srážejí různé předměty, věřil bys tomu, a“ To bylo všechno. Datum 27. června 1934. Našel maňáska, který představoval čarodějnici nebo čarodějku, v každém případě to mělo špičatý klobouk. Maňásek byl zaklíněn mezi balík účtů za zemní plyn a balík účtů za minerálku. Dále objevil jídelní lístek, na jehož rubu byla černou tužkou napsána jakási báseň: „Medocu/jsi tu?/Už zase spím v chůzi, drahý./ Pod kobercem se pohybují rostliny.“

Jídelní lístek nebyl datován a báseň, pokud to byla báseň, neměla jméno. Byla poněkud nesrozumitelná, ale fascinující. Připadalo mu, že všechny tyhle věci jsou částmi jedné skládanky, že by mohly do sebe zapadat, kdyby našel další spojovací části. A tak si je prohlížel, a pokaždé, když za ním zapraskal oheň pod kotlem, vyskočil a otřel si rty.

Danny stál znovu před dvěstěsedmnáctkou.

Univerzální klíč držel v ruce. S jakousi zmámenou dychtivostí zíral na dveře a horní polovina těla se

mu chvěla pod flanelovou košilí. Tiše a nemelodicky si pobroukával.

Nechtěl sem jít, nechtěl jít kolem té hadice. Bál se sem přijít. Byl vystrašený z toho, že přes tatínkův zákaz si vzal univerzální klíč.

Chtěl sem přijít. Zvědavost (zabila kočku; uspokojení se mu vrátilo) byla v jeho mozku zaklesnutá jako rybářský háček, jako vábivá píseň Sirény, která se nedá utišit. A neříkal snad pan Hallorann, „Nemyslím si, že by ti tam něco mohlo ublížit?“

(Dal jsi slib.)

(Sliby jsou od toho, aby se neplnily.)

Při té myšlence úplně nadskočil. Jako by přilétla odněkud zvenčí, s hmyzím bzučením, lehce marnivá.

(Sliby jsou od toho, aby se neplnily, můj drahý drome, aby se neplnily, tříštily, trhaly, rozbíjely kladivem. POZOR!)

Jeho nervózní pobroukávání se změnilo v tichou, bezmelodickou píseň: „Lou, Lou, zaskoč ke mně, Lou, zaskoč ke mně, Lou, miláááčku…“

Neměl pan Hallorann pravdu? Neměl důvod k tomu, aby na konci mlčel a dovolil sněhu, aby je tu zapadal?

Prostě zavři oči a ono to zmizí.

To, co viděl v prezidentském apartmá, taky zmizelo. A ten had byl jen požární hadice, která spadla na koberec. Ano, i ta krev v prezidentském apartmá byla neškodná, tak nějak stará, z něčeho, co se stalo dávno před tím, než se narodil, a už vůbec dávno před tím, než na to pomyslel, z něčeho, co bylo dávno pryč. Jako film, který může vidět jen on sám. V tomhle hotelu nebylo nic, vůbec nic, co by mu mohlo ublížit, a jestli to může dokázat tím, že půjde do toho pokoje, tak proč by to neudělal?

„Lou, Lou, zaskoč ke mně, Lou…“

(Zvědavost zabila kočku, můj drahý drome, drome můj drahý, uspokojení se mu vrátilo v bezpečném a zdravém pocitu, od palců nohou po temeno hlavy byl bezpečný a zdravý. Věděl, že tyhle věci)

(jsou jako strašidelné obrázky, ty člověku nemůžou ublížit, ale panebože)

(proč máš tak velké zuby, babičko, a je ten vlk v)

(MODROVOUSOVÝCH šatech, nebo je MODROVOUS převlečený za vlka, nebo já jsem převlečený)

(dobře, že ses zeptal, protože zvědavost zabila tu kočku; a byla to NADĚJE na uspokojení, která ho přivedla)

do chodby, kde tiše našlapoval po koberci se spletitým vzorem. Zastavil se u hasicího přístroje, zavěsil mosaznou hubici zpátky do rámu a pak do ní několikrát šťouchl prstem a s rozbušeným srdcem zašeptal: „Tak mi ubliž. No tak dělej, ty všivá hadice. Nemůžeš, co? Co? Nejsi nic než pitomá požární hadice. Nemůžeš dělat nic jinýho než se tu válet. No, tak to zkus, dělej!“ Cítil se šíleně odvážný. A nic se nestalo. Byla to koneckonců jen hadice, plátno a mosaz, mohli jste ji rozsekat na kusy, a ona by si ani nepostěžovala, ani by se nepootočila, neškubla sebou a nepustila zelený sliz na modrý koberec, protože to byla jen hadice, ne žádný tři zajíce, co tančily na louce při svitu měsíce, a koroptev, ten tančil z nich, z těch třech zajíce nejvíce… a tak spěchal dál, protože byl (zpožděný. „Jdu pozdě,“ řekl bílý králík.) bílý králík. Ano. Teď byl bílý králík na hřišti, kdysi byl zelený, ale teď je bílý, jako by ho něco ve sněžných, větrných nocích opakovaně děsilo a on z toho zestárnul…

Danny vyndal z kapsy univerzální klíč a zasunul jej do zámku.

„Lou, Lou…“

(bílý králík byl na cestě na kroketový večírek, na kroketový večírek k Rudé královně, kde byli čápi jako kroketové palice a ježci jako koule)

Dotkl se klíče a nechal prsty, ať si ho ohmatají. Hlavu měl vyschlou a rozbolavělou. Otočil klíčem a zámek lehce povolil.

PRYČ S JEHO HLAVOU! PRYČ S JEHO HLAVOU! PRYČ S JEHO HLAVOU!)

(tohle není kroket, a ty palice jsou na tuhle hru moc krátké)

(BUM-PRÁSK! Přímo na branku.)

(PRYČ S JEHO HLAVOÚÚÚÚÚÚ-)

Danny otevřel dveře. Šlo to snadno, ani nezavrzaly. Stál před velkým pokojem, který byl zároveň

ložnicí, a i když sníh takhle vysoko nesahal – nejvyšší závěje byly kousek pod okny druhého poschodí – v místnosti bylo temno, protože tatínek pozavíral před čtrnácti dny všechny okenice na západní straně, která byla nejvíce vystavena vlivům počasí.

Stoupl si do dveří a zašátral napravo po vypínači. V křišťálovém lustru se rozsvítily dvě žárovky. Danny pokročil ještě kousek a rozhlédl se kolem sebe. Koberec byl vysoký a měkký, narůžovělé barvy. Uklidňující. Manželská postel s bílým přehozem. Psací stůl (Řekni mi prosím: Proč je krkavec jako psací stůl?) u velkého, okenicemi zabedněného okna. V sezóně tu má případný pisatel příjemné chvilky nádherný výhled na hory, který může popsat svým blízkým doma.

Šel ještě dál. Nebylo tu nic, vůbec nic. Jen prázdný pokoj, kde bylo zima, protože tatínek dneska vytápěl východní křídlo. Toaletka. Skříň, jejíž otevřené dveře odhalovaly pohled na hotelová ramínka toho typu, který se nedá ukrást. Gideonova bible na nočním stolku. Vlevo dveře do koupelny a na nich zrcadlo, které odráželo jeho bílou postavu s bledým obličejem. Dveře byly pootevřené a –

Viděl se, jak dvakrát zvolna pokývl.

Ano, tady to bylo, ať už to bylo cokoliv. Uvnitř. V koupelně. Jeho dvojník vykročil, jako by chtěl vystoupit ze zrcadla. Pak předpažil a přiložil ruce k jeho dlaním. Pak odlétl stranou, jak se dveře do koupelny otevřely dokořán. Danny nahlédl dovnitř.

Dlouhá, starobyle působící místnost. Jako Pullmanův železniční vagón. Malé bílé šestihranné dlaždičky na podlaze. Na vzdálenějším konci záchod se zdviženým víkem. Po pravé straně umyvadlo a nad ním zrcadlo, za nímž se obvykle skrývá toaletní skříňka a lékárnička. Nalevo velká bílá vana na nohách se zataženým sprchovým závěsem. Danny vkročil do koupelny a jako ve snu zamířil k vaně, jako by byl hnán sám ze sebe, jako by to celé bylo jedním z těch snů, které mu přinesl Tony; vzal za závěs, jako by měl spatřit něco krásného, něco, co tatínek někde zapomněl nebo maminka ztratila, něco, co jim oběma přinese štěstí –

A tak odhrnul ten závěs.

Žena ve vaně byla už dlouho mrtvá. Byla opuchlá a rudá, vzduté břicho jí vystupovalo z chladné, zamrzající vody jako masitý ostrov vystupující z ledové tříště. Dívala se přímo na Dannyho skelnýma a velkýma očima, které připomínaly skleněnky. Purpurové rty měla roztažené do jakéhosi šklebu. Prsa se jí povalovala po břiše. Chlupy v rozkroku jí vlály ve vodě. Ruce měla ztuhle položené na porcelánových bočnicích vany jako krabí klepeta.

Danny vykřikl. Ten výkřik mu však neproklouzl mezi rty, ale obrátil se dovnitř a postupoval zpátky, padl do tmy jako kámen do studny. Ustoupil o jeden klopotný krůček a slyšel, jak mu paty klaply na šestihranných dlaždicích. V téže chvíli mu povolily svěrače a volně z něj vytekla moč.

Žena se narovnávala do sedu.

Stále se šklebila, visela na něm skleněnýma očima a sedala si. Její mrtvé dlaně skřípěly na porcelánu. Prsa se jí houpala jako staré potrhané boxovací pytle. Ozval se chrastivý zvuk ledové tříště. Nedýchala. Byla to mrtvola. Už léta.

Danny se otočil a dal se na útěk. S vykulenýma očima vystřelil z koupelnových dveří, vlasy zježené jako bodliny ježka, který se má proměnit v posvátnou (kroketovou? roqueovou?) kouli, s oněmělými otevřenými ústy. Plnou rychlostí běžel k dveřím pokoje číslo dvě stě sedmnáct, které teď byly zavřené. Začal na ně bušit, protože si vůbec neuvědomil, že jsou odemčené a že stačí stisknout kliku, aby se dostal ven. Jeho ústa vydávala němé výkřiky, které lidské ucho nemohlo zachytit. Mohl jen bušit na dveře a slyšet, jak k němu přichází mrtvá žena s nafouklým břichem, suchými vlasy, napřaženýma rukama – něco, co leželo zřejmě celá léta zabité ve vaně a co se nějakým kouzlem zakonzervovalo.

Dveře se neotvíraly, neotvíraly, neotvíraly, neotvíraly.

A pak k němu dolehl hlas Dicka Halloranna, tak náhlý a nečekaný a tak klidný, že se mu uvolnily hlasivky a Danny se rozplakal – ne strachem,

ale obrovskou úlevou.

(Nemyslím, že by ti mohly ublížit… Jsou jako obrázky v knížce…

Zavři oči a ono to zmizí.)

Víčka mu poklesla. Zaťal pěsti. Nahrbil se v soustředěném úsilí:

(nic nic nic není tu vůbec nic NIC VŮBEC NIC!)

Čas plynul. Danny se začal uvolňovat, začal si uvědomovat, že dveře musí být nezamčené a že může vyjít ven, když ho lety zvlhlé, odulé ruce páchnoucí rybinou uchopily za krk a otočily si ho, takže se díval do mrtvé, nachové tváře.

ČÁST ČTVRTÁ – Zasněženi

26 – ZEMĚ SNŮ

Byla ospalá z pletení. Dneska by ji uspával i Bartók, natož pak Bach, kterého si hrála na malém gramofonu. Její ruce se pohybovaly pomaleji a pomaleji, a v době, kdy se její syn seznamoval s dlouhodobou obyvatelkou dvěstěsedmnáctky, spala Wendy s pletením v klíně. Příze i jehlice se pomalu pohybovaly v rytmu jejího dechu. Její spánek byl hluboký a bezesný. Jack Torrance usnul také, ale jeho spánek byl lehký a neklidný, zabydlený sny, které byly na sny příliš živé – byly určitě živější, než jakékoliv jeho předchozí sny.

Víčka mu ztěžkla, když se probíral balíčky účtů za mléko; sto účtů v jednom balíčku, dohromady možná desetitisíce. Přesto každý zběžně prohlédl v obavě, aby neminul ten pravý, ten, který by mu mohl odhalit ono mystické spojení, o němž byl přesvědčen, že tu někde musí být. Cítil se jako člověk, který bloudí s elektrickou šňůrou po neznámém pokoji a hledá zásuvku. Jestli ji najde, bude odměněn nějakým zázračným pohledem.

Dospěl k tomu rozhodnutí po hovoru s Alem Shockleym a po jeho žádosti; a podivná zkušenost z hřiště ho v něm ještě utvrdila. K rozuzlení bylo zatraceně blízko a on byl přesvědčený, že se jeho vůle vzepře Alově zatraceně podivné žádosti, aby se vykašlal na tu knihu. Možná, že právě tahle žádost byla signálem k tomu, aby zachránil svou sebeúctu před naprostým rozkladem. Tu knihu napíše. I kdyby to mělo znamenat konec přátelství s Alem Shockleym, musí ji napsat. Sepíše historii hotelu, napíše ji bez obalu a v předmluvě zachytí svou halucinaci s pohybujícími se zvířaty. Titul nebude zvlášť nápaditý, ale účelový: Podivné rekreační středisko, aneb historie hotelu Overlook. Vypálí to na čtenáře přímo, ale ne pomstychtivě, bez úmyslu vracet se při tom v myšlenkách k Alovi nebo k Stuartu Ullmanovi nebo k Georgi Hatfieldovi nebo k svému otci (tomu prašivému násilnickému opilci) nebo ke komukoliv jinému. Napíše ji, protože ho Overlook okouzlil – mohlo by být jiné vysvětlení přirozenější a pravdivější? Napíše ji proto, proč se píše velká literatura, včetně literatury faktu: aby pravda nakonec vyšla najevo. Napíše ji proto, že ji musí napsat.

Sedmnáct set padesát litrů plnotučného mléka. Tři sta padesát litrů odstředěného mléka. Zaneseno na účet. Sto šedesát litrů pomerančové šťávy. Zaneseno.

Uvelebil se pohodlněji v křesle. Stále držel balíček potvrzenek, ale jeho oči už neviděly, co je na nich natištěno. Rozostřily se mu. Víčka ztěžkla. Mysl mu zalétla od Overlooku k otci, který byl zdravotníkem v Berlínské všeobecné nemocnici. Velký chlap. Tlustý chlap, který dorostl metru osmaosmdesáti a byl větší než Jack, který dosáhl výšky metr osmdesát dva, ale to už starý pán nebyl naživu. „Největší záprtek z celýho vrhu," říkával, načež Jacka vždycky přátelsky plácl a rozesmál se. Další dva bratři byli větší než otec a Bečky, která byla jen o pět centimetrů menší než Jack, ho stejně téměř celé dětství převyšovala.

Jeho vztah s otcem připomínal rozvíjení nádherné květiny, která, když se rozevřela úplně, byla uvnitř shnilá. Až do svých sedmi let miloval toho velkého muže s velkým břichem nekriticky a silně, navzdory jeho výpraskům, modřinám a občasnému monoklu.

Vzpomínal si na sametové letní noci, kdy byl dům tichý, nejstarší bratr Brett někde venku se svou dívkou, prostřední bratr Mike pohroužený do studia a Becky s matkou v obýváku u vrtošivé staré televize; on seděl v předsíni, neměl na sobě nic než kabátek od pyžama a naoko si hrál se svými autíčky, ale ve skutečnosti čekal na okamžik, kdy se hlučně rozlétnou dveře a ozve se otcův řev na přivítanou, když zjistí, že Jacky na něj čeká. Pak šťastně vyjekl, když se k němu ten obrovský chlap s růžovým obličejem pod krátce ostříhanými vlasy blížil v matném světle předsíně. V tom světle vypadal jako nějaké něžné rozevláté přerostlé strašidlo v nemocničních bílých šatech, s košilí nikdy nezastrčenou do kalhot (a někdy zakrvácenou) a kalhotami zkrabatělými přes okraje černých bot.

Otec ho popadl do náručí a Jacky cítil, jak je zdvihán, tak šílenou rychlostí, že málem cítil na temeni lebky tlak vzduchu, jako by měl olověnou čepici, stoupal vzhůru a vzhůru a oba dva při tom křičeli: „Výtah! Výtah!"; ale bývaly večery, kdy přišel otec tak opilý, že včas nezarazil své ochablé svaly a Jack

mu přepadl přes plochou hlavu jako lidský projektil a přistál na podlaze za ním. Ale za jiných večerů ho otec zdvihal až do extatického smíchu a Jack prolétával zónou pivního vzduchu kolem otcova obličeje, byl otáčen, obracen a natřásán jako rozchechtaný hadrový panák, a když ho nakonec otec postavil, už jen škytal.

Účtenky mu vyklouzly z ochablé ruky a snášely se houpavě k zemi, víčka, zavřená s obrazem otce vytetovaným na jejich rubu, se trochu pootevřela a znovu zavřela. Trochu sebou cukl a jeho vědomí, stejně jako stvrzenky, jako podzimní osikové listy, se líně sneslo kamsi dolů.

To byla první fáze vztahu s jeho otcem. Nakonec si začal být vědom toho, že všichni tři starší sourozenci otce nenávidí, a matka, nenápadná žena, která nemluvila hlasitěji než šeptem, ho trpí jen proto, že jí tak velí její katolické vychování. Tehdy se Jackovi nezdálo nijak divné, že otec vítězí ve všech hádkách se svými dětmi za pomoci pěstí, ani se mu nezdálo divné, že jeho láska k otci jde ruku v ruce se strachem z něj: strachem z výtahové hry, která mohla kdykoliv skončit v pádu na podlahu předsíně, že jeho dobrá nálada ve dnech volna se mohla kdykoliv změnit v bohapusté řvaní a údery jeho „pádné pravice“; a někdy, jak si vzpomínal, se bál jen toho, že na něj při hře padne otcův stín. Ke konci už si uvědomoval, že Brett si své dívky nikdy nevodil domů, stejně jako Mike a Bečky si nikdy nepřivedli své kamarády.

Jeho láska k otci začala hořknout, když mu bylo devět a otec zbil matku holí tak, že ji museli odvézt do nemocnice. Hůl začal nosit rok předtím, když zchroml po automobilové nehodě. Od té doby nikdy bez své dlouhé, černé, silné hole se zlatým držadlem nevycházel. Jack sebou trhl při vzpomínce, jak se přikrčil při tom vražedném zasvištění hole vzduchem a těžkém dopadu na zeď… nebo na člověka. Otec zbil matku bez příčiny, náhle a bez varování. Seděli u večeře. Hůl stála u jeho židle. Byl nedělní večer, pro otce konec třídenního víkendu, během něhož se svým obvyklým způsobem opíjel. Pečené kuře. Hrášek. Bramborová kaše. Otec v čele stolu, talíř bohatě navršený, klimbá nebo téměř klimbá. Matka podává talíře. A náhle je otec vzhůru, oči zarostlé sádlem se mu blýskají jakousi stupidní, zlou nedůtklivostí. Prohlíží si jednoho po druhém a uprostřed čela mu vyvstává žíla, zlé znamení. Jednou velkou, pihovatou rukou sahá po zlatém držadle své hole a hladí je. Říká něco o kávě – Jack si byl jistý, že toho dne otec řekl „kafe“. Matka otvírá ústa k odpovědi, ale hůl vzápětí protíná vzduch a dopadá na její obličej. Z nosu se jí spouští krev. Becky vykřikuje. Matce padají brýle do talíře.

Hůl se stahuje a dopadá znovu, tentokrát na temeno hlavy. Matka s rozseknutou hlavou padá na zem. Otec vyskakuje ze židle, žene se k místu, kde matka leží v mdlobách na koberci, hrozivě mává holí a pohybuje se s groteskní rychlostí a čilostí tlusťochů, očka mu blýskají a podbradky se chvějí, když k ní promlouvá stejným způsobem, jako vždycky při takových záchvatech mluví se svými dětmi. „Tak. Krucinál. Teď dostaneš svou medicínu. Zatraceně. Vstávej. Pojď si pro svou medicínu.“ Hůl dopadla ještě sedmkrát, než se ho Brett s Mikem chopili, odvlekli ho pryč a vykroutili mu hůl z ruky. Jack (malý Jacky teď byl malý Jacky který dřímá a mumlá si pro sebe na pavučinami zanesené plátěné židli zatímco za ním vyhladověle řve kotel) věděl přesně, kolik úderů padlo, protože každý tlumený dopad hole na matčino tělo se mu vryl do paměti jako nějaké absurdní seknutí dláta do kamene. Sedm mlaskavých dopadů. Ne víc, ne míň. On a Becky nevěřícně plakali a zírali na matčiny brýle v bramborové kaši, jejichž jedno rozbité sklo bylo potřísněno šťávou z masa. Z chodby k nim doléhal Brettův hlas, který řval na otce, že ho zabije, jestli se pohne. A otec mlel stále dokola: „Zatracený syčáci. Krucinál. Dej mi mou hůl, ty zatracenej grázle. Sem s ní.“ A Brett hystericky mává holí a říká ano, ano, já ti ji dám, jen se trochu pohni a dostaneš ji, a ještě ti přidám dvě navíc. Nandám ti jich, co se do tebe vejde. A matka se omámeně zdvihá na nohy s tváří opuchlou jako přefouknutá stará pneumatika, krvácí na čtyřech nebo pěti místech a říká strašnou věc – snad jediný výrok, který si od ní Jack pamatuje slovo od slova: „Kdo má noviny? Tatínek chce komiksy. Prší ještě?“ A znovu klesá na kolena a vlasy jí padají do oteklé a krvácející tváře. Mike volá doktora a blábolí do telefonu. Nemohl by přijít hned? Jde o jejich matku. Ne, nemůže říct, co se stalo, do telefonu ne, mají společnou linku. Jen ať proboha přijde. Doktor přišel a matku si odvezl do nemocnice, kde otec celý život pracoval. Otec, trochu vystřízlivělý (nebo prostě jen s pitomou úskočností do kouta zahnaného zvířete), řekl doktorovi, že matka spadla ze schodů. Na ubrusu je krev, protože jím otíral tu milovanou tvář. Doktor se zeptal, jestli její brýle přeletěly celý obývák a jídelnu, než spadly do bramborové kaše, a úsměv mu hrál děsivým sarkasmem. Stalo se to takhle,

Marku? Už jsem slyšel o lidech, kteří mohou zlatými zuby přijímat rádiové signály, a taky jsem viděl člověka, který byl střelen mezi oči, a ještě o tom dokázal podat výpověď, ale tohle je pro mě něco zcela nového. Otec jen zavrtěl hlavou a řekl, že neví; musely jí spadnout, když ji nesl přes jídelnu. Čtyři děti nebyly mocné slova, ohromeny cynickou nehorázností té lži. Čtyři dny nato dal Brett výpověď v továrně a vstoupil do armády. Jack vždycky cítil, že to nebylo jen kvůli překvapivému a iracionálnímu výbuchu otcova vzteku u večeře, ale hlavně proto, že v nemocnici matka potvrdila otcovu verzi, a držela při tom za ruku kněze. Brett je vzdorně nechal jejich osudu, ať měl být jakýkoliv. Byl zabit v provincii Dong Ho v roce 1965, v tom roce, kdy se Jack Torrance zapojil na univerzitě do hnutí za ukončení války. Na stále hojněji navštěvovaných shromážděních mával bratrovou zakrvácenou košilí, ale před očima neměl v těch chvílích bratrovu tvář, ale tvář své matky, která omámeně říká: „Kdo má noviny?“

Mike utekl o tři roky později, když bylo Jackovi dvanáct – dostal slušné prospěchové stipendium na Newhampshireské univerzitě. Rok nato otec zemřel na infarkt, který ho skolil, když odvážel pacienta na chirurgii. Zhroutil se zničehonic ve své neupravené bílé uniformě a byl mrtvý zřejmě dřív, než dopadl na červeno-černou nemocniční dlažbu. Za tři dny už byl pod zemí – člověk, který dominoval Jackyho životu, iracionální bílý strašidelný Bůh.

Na náhrobním kameni bylo vytesáno Mark Anthony Torrance, milující otec. Jack by byl přidal jednu řádku: Uměl dělat výtah.

Byla jim proplacena velká pojistka. Jsou lidé, kteří sbírají pojistky stejně nutkavě, jako jiní sbírají mince nebo známky, a Mark Torrance byl přesně ten typ. Peníze z pojistky přišly současně s tím, jak přestaly chodit účty za jiné pojistky a za alkohol. Pět let byli bohatí. Skoro bohatí…

V mělkém, neklidném spánku vyvstala před Jackem jeho vlastní, jakoby zasklená tvář, jeho, a přece ne jeho, tvář chlapce, který si s nevinným úsměvem hraje v předsíni s autíčky a čeká na svého otce, na bílého strašidelného Boha, čeká na závrať působící zábavný výtah, který ho proveze slaně-pilinovou atmosférou zakouřených hospod, čeká, že snad i spadne a rozbije se na podlaze, až mu bude zvonit v uších, a že otec bude řvát smíchy, a

(náhle to byl Dannyho obličej, tak podobný jeho vlastnímu, přestože on měl světle modré oči a Danny modrošedé, ale také se usmíval a pleť měl stejně světlou; Danny v jeho pracovně, v teplákách, mezi jeho papíry zvlhlými pivem, jehož příjemná vůně byla cítit všude… strašlivý úder vznášející se na křídlech kvasné vůně, dech putyk… prasknutí kosti… jeho vlastní hlas, opilecky kňourající Danny, jsi v pořádku, doktore… Panebože panebože ta tvoje ubohá ručička… a ten obličej se mění v (matčin omámený obličej, který se vynořuje zpod stolu, zmlácený a krvácející, a matka říká)

(„– od vašeho otce. Opakuji, mimořádně důležité oznámeni od vašeho otce. Zůstaňte prosím na příjmu a vylaďte si stanici Šťastný Jack. Opakuji, okamžitě si vylaďte frekvenci Šťastná hodinka. Opakuji –“

Pomalé rozplývání. Odosobněné hlasy k němu doléhají ozvěnou, jakoby z nekonečné zamlžené chodby.

(Věci jsou stále na svém místě, drahý Tommy…)

(Medocu, jsi tu? Už znovu spím v chůzi, drahý. Bojím se nelidských příšer…)

(„Promiňte, pane Ullmane, ale není to…“)

…kancelář, kartotéky, Ullmanův velký psací stůl, prázdná kniha rezervací už připravená pro následující rok – Ullman nikdy nic neprošvihne – každý klíč spořádaně na svém háčku (kromě jednoho, ale kterého, který klíč chybí, univerzální – univerzální klíč, univerzální klíč, kdo vzal univerzální klíč? kdyby šel nahoru, třeba by to zjistil) a velké rádio s vysílačkou na svém místě na polici.

Zapnul je. Ozvalo se několikeré zapraskání. Přeladil na jinou vlnovou délku a přes různé hudební pořady, kázání kněze na pozadí mírně hlučícího shromáždění věřících, zpráv o počasí, k němu dolehl další hlas. Byl to hlas jeho otce.

„– zab ho. Musíš ho zabít, Jacky, a ji taky. Protože skutečnej umělec musí trpět. Protože každej člověk zabíjí to, co miluje. Protože oni proti tobě budou pořád kout pikle, pořád se tě budou pokoušet srážet a brzdit. Zrovna teď je ten tvůj kluk tam, kde vůbec nemá co dělat. Normálně se tam vkradl přes tvůj zákaz. Přesně tohle teď dělá. Je to prašivěj malej grázl. Zmlať ho za to holí, Jacky, zmlať ho do bezvědomí. Napij se, Jacky, chlapče můj, a zahrajeme si na výtah. Já pak půjdu s tebou a ty mu dáš jeho

medicínu. Já vím, že to dokážeš, určitě to dokážeš. Musíš ho zabít. Musíš ho zabít, Jacky, a ji taky. Protože každej skutečnej umělec musí trpět. Protože každej člověk –“

Otcův hlas, stále vyšší a vyšší, byl náhle šílený, nelidský, vřeštivý, nedůtklivý, hlas šílence, hlas strašidelného Boha, prasečího Boha, mrtvě vycházející z rádia a

„Ne!“ zařval. „Jsi mrtvý, ležíš ve svém hrobě, vůbec nejsi ve mně!“ Svého otce ze sebe dávno vypudil a bylo od něj podlé, že se vrátil, plazil se celých dva tisíce mil z Nové Anglie, kde žil a zemřel, až sem do hotelu.

Zdvihl rádio s vysílačkou a pustil je na zem, až z něj vypadaly různé součástky, jako by je upustil při nepodařené hře na výtah, a umlčel otcův hlas a zbyl tu jen jeho, Jackův hlas, Jackyho hlas, vyzpěvující v kanceláři holou skutečnost:

„– mrtvý, jsi mrtvý, jsi mrtvý!“

A vyděšený zvuk Wendyiných kroků na podlaze za ním a její úzkostný hlas: „Jacku? Jacku!“

Vstal a podíval se na rozbitý přístroj. Teď už jim ke spojení se světem zbyly jen motorové saně v kůlně na nářadí.

Zakryl si rukama oči a stiskl spánky. Začínala ho bolet hlava.

27 – KATATONIE

Wendy běžela chodbou jen v ponožkách a schody dolů do haly brala po dvou. Nepodívala se nahoru na kobercem pokrytou podestu mezi prvním s druhým patrem, ale kdyby se byla podívala, uviděla by Dannyho, jak stojí nad schody, nehybný a tichý, s rozostřenýma očima hledícíma do prázdna, s palcem zasunutým v ústech a se zmáčeným límcem a rameny košile. Na krku a přímo pod bradou měl napuchlé podlitiny.

Jackův křik ustal, ale to nijak neulevilo jejímu strachu. Vytržena ze spánku jeho hlasem, ve kterém zaznával ten dávný hrozný tón, který si ještě tak dobře pamatovala, měla ještě chvíli dojem, že sní – ale na druhé straně už byla vzhůru, a to ji děsilo ještě víc. Napůl očekávala, že vtrhne do kanceláře a najde Jacka, opilého a zahanbeného, nad ležícím Dannym.

Když vběhla do dveří, Jack stál a prsty si mnul spánky. Jeho obličej byl křídově bílý. U nohou mu ve skelné tříšti leželo rádio.

„Wendy?“ řekl nejistě. „Wendy –?“

Ve chvíli, kdy uviděla jeho tvář, se jí zazdálo, že v něm prudce narůstá zmatek. Tuhle tvář, svou opravdovou tvář, před ní obvykle velice dobře skrýval. Byla to tvář zoufale nešťastná, tvář zvířete chyceného do příliš komplikované pasti bez možnosti vyprostit se a vyváznout bez újmy.

Pak mu začaly pracovat svaly, začaly se mu pod kůží škubat, ústa se mu rozechvěla a ohryzek rozskákal nahoru a dolů.

Její vlastní zmatek a překvapení vystřídal otřes: Jack začínal plakat. Už ho sice viděla plakat, ale nikdy od chvíle, kdy přestal pít… a i tehdy jen v tom případě, že byl hodně opilý a tklivě rozlítostněný. Byl v jádru tvrdý, tvrdý jako žula, a ztráta sebekontroly ji u něho vždycky znovu vyděsila.

Vykročil k ní a přes spodní víčka se mu už valily slzy, bezděčně vrtěl hlavou, jak se bezvýsledně snažil zažehnat tuhle citovou bouři, a prsa se mu křečovitě zdvihla v namáhavém vzdechu, který vyústil do mohutného, zmučeného vzlyku. Jeho nohy v bačkorách klopýtly přes trosky rádia a on jí spadl do náruče, až couvla pod jeho váhou. Jeho dech jí zavanul do tváře a nebylo v něm ani stopy po alkoholu. Samozřejmě nebylo; žádný alkohol tu nebyl.

„Co se stalo?“ Přidržovala ho, jak nejlépe uměla. „Jacku, co se děje?“

Zpočátku nedokázal nic než vzlykat. Byl k ní přimknutý, že se téměř nemohla nadechnout, a jeho hlava se pohybovala na jejím rameni ze strany na stranu v onom bezmocném, zažehnávajícím gestu. Těžce a divoce vzlykal. Celý se třásl a svaly pod kostkovanou košilí a kalhotami se mu trhaně zachvívaly.

„Jacku? Co je? Řekni mi, co se stalo!“

Nakonec se vzlyky začaly přetvářet do slov, z nichž mnohá byla zpočátku nesrozumitelná, ale s úbytkem slz se jeho řeč projasňovala.

„„…sen, asi to byl sen, ale tak skutečný, že… moje matka říkala, že táta bude mluvit v rádiu a já… on… říkal, abych… Já nevím, řval na mě… a tak jsem rozbil rádio… abych mu zavřel hubu. Zavřel hubu. Je mrtvej. Nechci, aby se mi zdál. Je mrtvej. Panebože, Wendy, panebože. Takhle příšernej sen

jsem v životě neměl. Ani nechci mít. Nikdy. Kristepane. To bylo strašný.“

„Ty jsi tady usnul?“

„Ne… tady ne. Dole.“ Trochu se napřímil a odlehčil jí. Pohyby hlavou se zpomalily, až ustaly docela.

„Procházel jsem ty staré papíry. Účty za mléko. Blbost. A asi jsem přitom zdříml. Vtom začal ten sen. Musel jsem v něm dojít až sem.“ Pokusil se roztřeseně usmát na její krk. „To se mi stalo taky poprvé v životě.“

„Kde je Danny, Jacku?“

„Nevím. Není s tebou?“

„On… nebyl dole s tebou?“

Odpoutal se od jejího ramena a ztuhl při pohledu na její výraz.

„Ty na to nikdy nezapomeneš, že ne, Wendy?“

„Jacku –“

„Až budu na smrtelný posteli, ty se nade mnou skloníš a řekneš, 'Dobře ti tak, to máš za to, že jsi Dannymu zlomil ruku.'“

„Jacku!“

„Co Jacku?“ vykřikl podrážděně a odtáhl se od ní. „Chceš snad popřít, že přesně tohle si myslíš? Že jsem mu ublížil? A že když jsem mu ublížil jednou, můžu mu ublížit znovu?“

„Chci jen vědět, kde je, to je všechno!“

„No tak dál, klidně si vyřvi plíce, tím se všechno spraví, ne?“

Otočila se a vyšla ze dveří.

Pozoroval ji, na chvíli dočista ztuhlý, v jedné ruce piják se střípky skla. Odhodil jej do koše a vyběhl za ní. Dostihl ji u recepčního pultu. Položil jí ruce na ramena a obrátil si ji. V obličeji měla vyčkávavý výraz.

„Promiň, Wendy. To způsobil ten sen. Jsem rozčilený. Můžeš mi to odpustit?“

„Jistě,“ řekla, aniž změnila výraz. Její lhostejná ramena mu vyklouzla z dlaní. Došla doprostřed haly a zavolala: „Hej, doktore! Kde jsi?“

Odpovědí jí bylo ticho. Došla k dvoukřídlým hlavním dveřím, jednu polovinu otevřela a vyšla ven na cestu, kterou Jack proházel lopatou. Vypadala spíš jako zákop: odházený a navátý sníh, jímž cesta vedla, jí sahal po ramena. Znovu zavolala a dech se jí srážel v bílém oblaku. Když se vrátila, vypadala vyděšeně.

Jack musel krotit své podráždění. „Určitě nespí ve svém pokoji?“ zeptal se mírně.

„Říkala jsem ti, že si někde hrál, zatímco já jsem pletla. Slyšela jsem ho dole.“

„Usnula jsi?“

„Co to s tím má co dělat? Ano. Danny?“

„Dívala ses do jeho pokoje, než jsi šla sem?“

„Já –“ zarazila se.

Přikývl. „Já to tak nemyslel.“

Rozběhl se ke schodům a nečekal na ni. Následovala ho klusem, ale on bral schody po dvou. Když se náhle zarazil v prvním patře, málem mu narazila do zad. Zůstal stát jako přimrzlý a s vyvalenýma očima se díval nahoru.

„Co –?“ začala, ale pak se podívala také.

Danny tam stále stál a cucal si palec. Stopy na jeho krku byly ve světle chodbových lustrů bolestně viditelné.

„Danny!“ vyjekla.

Jack se probral ze strnulosti a oba se rozběhli do schodů k Dannymu. Wendy padla na kolena vedle něj a objala ho. Danny se objetí přizpůsobil, ale neopětoval je. Bylo to jako objímat vycpaný sloup a Wendy v ústech pocítila sladkou pachuť hrůzy. Jen si cucal palec a s netečně prázdným pohledem zíral na schodiště někam za ně.

„Danny, co se stalo?“ zeptal se Jack. Vztáhl ruku, aby se dotkl Dannyho opuchlého krku. „Kdo ti to u-“

„Ty se ho nedotýkej!“ zasyčela Wendy. Sevřela Dannyho v náručí, zdvihla ho, a než se Jack stačil

zpitoměle postavit, byla už v polovině schodiště.

„Co? Wendy, co chceš sakra –“

„Ty se ho nedotýkej! Zabiju tě, jestli na něj ještě jednou vztáhneš ruku!“

„Wendy –“

„Ty hajzle!“

Otočila se a seběhla zbytek schodů do prvního patra. Dannyho hlava se při tom běhu mírně natřásala. Palec měl bezpečně uložený v ústech. Oči měl jako právě umytá okna. Wendy na úpatí schodů zahnula doprava a Jack slyšel, jak se její kroky ztrácejí. Pak práskly dveře jejich ložnice. Zapadla zástrčka. Zámek se otočil. Krátké ticho. A pak se ozvalo tiché, konejšivé mručení.

Stál tam bůhvíjak dlouho, doslova ochromen tím vším, co se přihodilo v tak krátkém časovém úseku. Jeho sen se ho stále držel a dodával všemu lehce neskutečný odstín. Jako kdyby si vzal malou dávku meskalinu. Ublížil snad Dannymu, jak si myslela Wendy? Pokusil se ho zaškrtit na příkaz svého mrtvého otce? Ne. Nikdy by Dannymu neublížil.

(Spadl ze schodů, pane doktore.)

Teď už by Dannymu nikdy neublížil.

(Jak jsem mohl vědět, že ta protihmyzová bomba je vadná?)

Nikdy v životě nebyl úmyslně zlý, když byl střízlivý.

(Až na ten jeden případ, kdy jsi málem zabil George Hatfielda.)

„Ne!“ zakřičel do chodby. Udeřil se pěstmi do stehen, a znovu a znovu a znovu.

Wendy seděla v příliš měkkém křesle u okna s Dannym na klíně, objímala ho, broukala všechna ta stará nesmyslná slůvka, která si člověk vzápětí nepamatuje, ať už se situace vyvine jakkoliv. Schoulil se jí v klíně bez protestu, ale také bez nějakých radostných pocitů, jako papírová vystřihovánka sebe sama, a ani se nepodíval ke dveřím, když Jack někde na chodbě vykřikl „Ne!“

Wendy cítila, jak jí zmatek v duši trochu ustupuje, ale za ním objevila něco mnohem horšího. Paniku.

Udělal to Jack, o tom nebylo pochyby. Jeho zapírání pro ni nic neznamenalo. Bylo jí jasné, že stejně jako Jack rozbil ve spánku rádio, mohl se pokusit uškrtit ve spánku Dannyho. Měl určitě nějaké výpadky vědomí. Ale co ona s tím může dělat? Nemůže tady zůstat navždycky zamčená. Musejí se přece najíst.

Zbývala jediná otázka, kterou vyslovoval naprosto chladně a pragmaticky její vnitřní hlas, mateřský hlas, chladný hlas bez vášně, a ta otázka byla směrována z uzavřeného okruhu matky a dítěte k Jackovi. Byl to hlas, který jí říkal, že nejprve musí zachránit syna a teprve pak sebe, a ptala se:

(Do jaké míry je vůbec nebezpečný?)

Popíral svou vinu. Byl zděšený z podlitin, z Dannyho mlčenlivé a nesmiřitelné odtažitosti. Jestli to udělal, mohla za to určitá výlučná část jeho osobnosti. Skutečnost, že to udělal ve spánku, byla – jakýmsi hrůzným a zvráceným způsobem – povzbuzující. Není možné, že je chce dostat odsud pryč? Pryč z hor? A pak…

Nedokázala si však představit, jak by s Dannym bezpečně dorazili do ordinace doktora Edmondse v Sidewinderu. Neměla žádnou zvláštní potřebu si to představovat. Současná krize ji zaměstnávala až dost.

Konejšila Dannyho a houpala si ho na prsou. Její prsty spočívaly na jeho rameni a cítily, že má mokré tričko, ale neobtěžovaly se nahlásit tu informaci do mozku. Kdyby bývala tu informaci dostala, mohla si uvědomit, že Jackovy ruce, když ji objímal v kanceláři a vzlykal jí na rameni, byly suché. Ulevilo by se jí. Jenže její mysl teď byla zaměstnána jinými věcmi. Musela učinit rozhodnutí – setká se s Jackem, nebo ne?

V podstatě nebylo o čem rozhodovat. Těžko mohla něco udělat sama, ani odnést Dannyho do kanceláře a přivolat vysílačkou pomoc. Utrpěl velký otřes. Musí rychle pryč, než by se mohlo stát něco, co by na něm zanechalo trvalé následky. Odmítala si připustit, že už by se něco takového stalo.

A přesto z toho byla zoufalá a vymýšlela další možnosti. Nechtěla nechávat Dannyho v Jackově dosahu. Byla si vědoma toho, že se mylně rozhodla, když proti svým (a Dannyho) pocitům připustila, aby se tu nechali zapadat sněhem… kvůli Jackovi. A už předtím pochybila v tom, že v sobě pohřbila myšlenku na rozvod. Teď byla téměř ochromena pomyšlením, že udělá další chybu, které by mohla litovat každou minutu každého dne po celý zbytek života.

V hotelu nebyla žádná zbraň. V kuchyni byly na magnetických držácích zavěšené nože, ale mezi nimi a

jí byl teď Jack.

Ve svém utrpení učinit správný závěr, najít řešení, si neuvědomila hořkou ironii vývoje vlastního myšlení: ještě před hodinou spala, pevně přesvědčená, že všechno je v pořádku a brzy to bude ještě lepší. A teď zvažovala možnost použití kuchyňského nože proti vlastnímu manželovi, kdyby se pokusil vstoupit mezi ni a jejího syna.

Nakonec se s Dannym v náručí postavila. Nohy se jí chvěly. Nebylo zbytí. Musela předpokládat, že Jack v bdělém stavuje Jack při smyslech, který jí pomůže dostat Dannyho do Sidewinderu a k doktoru Edmondsovi. A kdyby měl v úmyslu cokoliv jiného než pomoci, Bůh mu pomoz.

Šla ke dveřím a odemkla. Přehodila si Dannyho přes rameno, otevřela dveře a vyšla do chodby.

„Jacku?“ zavolala nervózně, ale odpovědi se nedočkala.

Se vzrůstajícícm rozechvěním zamířila ke schodům, ale Jack nikde nebyl. Jak tam tak stála nad schodištěm a přemýšlela, co má udělat, ozval se zdola hlasitý, hněvivý a hořce výsměšný zpěv:

„Polož si mě do postele, polož si mě do jetele. Polož si mě do jetele, a pak znovu do postele.“

Byla víc vyděšená jeho hlasem než jeho předchozím mlčením, ale neměla jinou možnost. Začala sestupovat ze schodů.

28 – „TO BYLA ONA!“

Jack stál nahoře na schodišti a naslouchal konejšivým, uklidňujícím zvukům, které k němu tlumeně doléhaly zamčenými dveřmi, a jeho rozpaky se pomalu začínaly měnit v hněv. Vlastně se vůbec nic nezměnilo. Alespoň pro Wendy. Mohl nepít dvacet let, a stejně tu vždycky bude to lehké zachvění jejích nozder, viditelné či tušené, pátrající po výparech skotské nebo džinu v jeho dechu, kdykoliv se vrátí večer domů a ona ho obejme ve dveřích. Vždycky byla náchylná myslet si o něm to nejhorší; kdyby s Dannym jeli v autě a srazili se s opilým slepcem, kterého těsně před nehodou ranila mrtvice, v skrytu duše by se od něj odvrátila a obviňovala by ho z Dannyho zranění.

Ten její obličej, když popadla Dannyho a unesla ho pryč – vyvstal mu teď před očima a on pocítil náhlou touhu smazat z něj ten vztek pěstí.

Na tohle sakra neměla žádné právo!

Možná ze začátku. Byl ožrala a vyváděl příšerné věci. Zlomil Dannymu ruku. Ale když se člověk napraví, nezaslouží si dříve nebo později důvěru ve své napravení? A když ji nedostane, nemá snad udělat, z čeho je obviňován? Jestliže otec stále obviňuje svou panenskou dceru, že spí s každým klukem ze školy, není z toho nakonec natolik znechucená, že dělá všechno proto, aby to obvinění bylo oprávněné? A když manželka tajně – a ani ne tak tajně – stále věří, že její abstinující muž chlastá…

Vstal, sešel pomalu do prvního poschodí a chvíli tam postál. Vytáhl kapesník ze zadní kapsy, otřel si rty a uvažoval o tom, že zabuší na dveře ložnice a bude se dožadovat setkání se svým synem. Neměla žádné právo chovat se takhle panovačně.

No, dřív nebo později stejně bude muset vylézt, pokud jim dvěma nenaplánovala nějakou ostrou dietu. Při té myšlence mu přes rty přelétl zlý úsměv. Jen ať přijde ona za ním. A ona přijde.

Sešel dolů do přízemí, chvíli bezcílně postál u recepčního pultu, a pak se vydal doprava. Došel do jídelny a hned za dveřmi se zastavil. Prázdné stoly, bílé ubrusy čistě vyprané a přikryté igelitovými ochrannými ubrusy. Všude bylo pusto, ale

(Večeře bude podávána ve 20 hodin. Odmaskování a tanec o půlnoci)

Jack prošel mezi stoly a na chvíli zapomněl na ženu a syna v prvním patře, zapomněl na svůj sen, na rozbité rádio, na podlitiny. Přejížděl prsty po igelitových ubrusech a zkoušel si představit, jak to tady vypadalo v oné srpnové noci roku 1945, po vítězné válce, kdy budoucnost byla přede všemi rozestřena v pestrých a nových variantách jako snová země. Zářivé pestrobarevné lampióny byly zavěšeny do kruhu, vysokými okny, která byla teď zavátá sněhem, tehdy vyzařovalo ven zlatisté světlo. Maskovaní muži a ženy, tu třpytivá princezna, onde rytíř ve vysokých botách, všude blyštivé klenoty a jiskrná řeč, tanec, nápoje zdarma, nejprve víno, pak koktejly a nakonec možná pivo s panákem whisky. Konverzace je stále živější, a náhle se z pódia ozývá povel „Odmaskujte se! Odmaskujte se!“

(A všechno ovládla Rudá smrt…)

Ocitl se na druhé straně jídelny, před stylizovanými lítačkami do baru Colorado, odkud tehdy v pětačtyřicátém proudilo všechno to pití zdarma.

(Zajdem k baru, parde, je to na účet hotelu.)

Prošel lítačkami do hlubokých stínů baru. A zjevila se mu podivná věc. Už tu byl jednou zkontrolovat skutečný stav podle inventární listiny, kterou mu nechal Ullman, a věděl, že veškeré zásoby byly vyklizeny a police byly naprosto prázdné. Ale teď, za temného přísvitu, který sem pronikal z jídelny (kde bylo také pološero, protože okna byla zasněžená), se mu zdálo, že za barem se němě třpytí řady a řady láhví alkoholu a sifonových láhví, viděl dokonce odkapávat pivo ze tří píp nablýskaného výčepního pultu. Ano, on to pivo dokonce cítil, cítil tu jeho mírně kvasnicovou vůni, nikterak odlišnou od té, která se každodenně při otcově příchodu domů vznášela kolem jeho obličeje.

S udivenýma očima šmátral po vypínači, dokud se mu nepodařilo rozsvítit tlumené intimní osvětlení baru, které plynulo z tří kolových lustrů s dvacetiwattovými žárovkami.

Všechny police byly prázdné. Dokonce nebyly ještě ani moc zaprášené. Pípy byly suché, stejně jako chromované výčepní pulty pod nimi. Po obou stranách byly sametem čalouněné boxy, které měly zajišťovat co nejvíce soukromí dvojicím uvnitř. Přímo před sebou měl červený koberec, po němž se šlo k podkovovitému baru se čtyřiceti stoličkami. Každá z nich byla potažená kůží s vypáleným dobytčím cejchem – H v kroužku, D mezi pomlčkami, W v kolébce, ležaté B.

Došel k baru a udiveně vrtěl hlavou. Připomnělo mu to den na hřišti, kdy… ale nemělo smysl se tím zabývat. Stále by mohl přísahat, že ty láhve mlhavě viděl, to byla pravda, ale mohly ho zmást ztemnělé obrysy nábytku v neosvětlené místnosti. Matné záblesky skla. Vůně piva však přetrvávala, ale Jack věděl, že tahle vůně se po určitém čase zažere do každého dřevěného nábytku v každé hospodě na světě, odkud ji nedostane sebedokonalejší čisticí prostředek. A přesto mu ta vůně připadala dost ostrá… téměř čerstvá.

Posadil se na jednu barovou stoličku a složil lokty na polstrovaném okraji barového pultu. Vlevo od něho byla miska na burské oříšky, která teď byla pochopitelně prázdná. První hospoda, do níž zavítal po devatenácti měsících, a takové zatracené sucho – to měl tedy štěstí. A přesto pocítil hořce silný záchvěv nostalgie a fyzická touha po alkoholu mu stoupala z útrob přes hrdlo až do úst a do nosu, vysoušela a vraštěla mu tkáně, jimiž procházela, a probouzela v něm úpěnlivou chuť na něco mokrého a dobrého a studeného.

V divoké a iracionální naději se znovu podíval na police, ale byly prázdné jako předtím. Bolestně a znechuceně se zašklebil. Jeho zvolna se zatínající ruce zanechaly nepatrné škrábance na kůži polstrovaném okraji barového pultu.

„Ahoj, Lloyde," řekl. „Dneska se kšefty nějak nehejbou, co?"

Lloyd přitakal. Lloyd se ho zeptal, co si dá.

„To, jsem moc rád, že se mě na to ptáš," řekl Jack, „opravdu rád. Náhodou mám v prkenici dvě dvacky a dvě desítky a už jsem se bál, že tam zůstanou někdy do příštího dubna."

Lloyd svým výrazem vyjádřil Jackovi pochopení.

„Takže objednávám," řekl Jack. „Postav přede mě rovnejch dvacet martini. Rovnejch dvacet, do jednoho, brácho. Za každej měsíc abstinence jedno, a jedno navrch. To přece můžeš, ne? Nemáš zas tolik práce?"

Lloyd řekl, že nemá vůbec žádnou práci.

„Hodnej chlapec. Vyrovnej mi ty marťany na bar a já je vysápnu jednoho po druhým. To je břímě bílýho muže, Lloyde, starý brachu."

Lloyd se dal do práce. Jack sáhl do kapsy pro peněženku a místo toho vytáhl lahvičku s excedrinem. Peněženku nechal v nočním stolku a jeho lakotná manželka mu ji tam zamkla. Výborně, Wendy. Ty zasraná svině.

„Vypadá to, že jsem momentálně černej," řekl Jack. „Jakou si v tyhle putyce můžu dovolit sekeru?"

Lloyd řekl, že může klidně zatít.

„To je skvělý. Jseš dobrej chlap, Lloyde. Vždycky jsi byl z celýho personálu nejlepší. A vůbec nejlepší maineskej výčepák mezi Barre a Portlandem. I když Portland už je v Oregonu."

Lloyd mu za ty lichotky poděkoval.

Jack odšrouboval víčko z lahvičky, vyklepal dvě tablety a vložil si je do úst. Ucítil jejich podmanivou nakyslou příchuť.

Náhle měl pocit, že ho lidé zvědavě a jaksi opovržlivě pozorují. Boxy za ním byly plné – seděli v nich šedivějící vznešení pánové a nádherné mladé dívky, všichni v maškarních kostýmech, a s chladným pobavením sledovali tu dramatickou etudu.

Jack se otočil na stoličce.

Všechny boxy táhnoucí se od barových dveří po obou stranách byly prázdné. Boxy po jeho levé straně se táhly až k ohbí baru. Čalouněné lavice i opěradla. Blyštivé černé stolky, na každém popelník, v každém popelníku krabička zápalek, na každé krabičce zlatá nálepka s barovými lítačkami a nápisem Bar Colorado nad nimi.

Obrátil se zpátky a s úsměvem spolkl zbytek rozpuštěného excedrinu.

„Lloyde, ty jsi zázrak," řekl. „Jaks to tak rychle dokázal? Tvou rychlost překonává jen oduševnělá krása tvých neapolitánských očí. Salud."

Jack se zahleděl na svých dvacet imaginárních koktejlů, na jejichž sklenicích byly vysrážené kapky, v každé sklenici napíchnutá zelená oliva. Málem cítil ve vzduchu vůni džinu.

„Abstinence," řekl. „Už ses někdy setkal s někým, kdo abstinuje?"

Lloyd připustil, že i takové lidi občas potkává.

„A setkal ses s někým, kdo do toho spadl znovu?"

Lloyd si zaboha nemohl vzpomenout.

„Takže ses s nikým takovým nepotkal," řekl Jack. Sevřel v dlani první sklenici a donesl ji k ústům, která už byla otevřená. Pak ji do sebe překlopil. Polkl a odhodil pomyslnou sklenici přes rameno za sebe. Lidé se znovu vrátili, přímo z maškarního bálu. Prohlíželi si ho a smáli se, zakrývajíce si ústa dlaněmi. Jack je cítil. Kdyby bylo za barem místo těch pitomých prázdných regálů zrcadlo, mohl je i vidět. Jen ať si čumí. Nasrat na ně. Ať si čumí, kdo čumět chce.

„Nikdy jsi nikoho takovýho nepotkal," řekl Lloydovi. „Z tý vybájený abstinence se vrátí pár lidí, ale ti, kteří se vracejí, přicházejí se strašlivými historkami. Když člověk naskočí do toho abstinenčního vagónu, připadá mu jako ten nejkrásnější a nejčistější vagón, jakej kdy viděl. Má třímetrový kola, aby postele v něm byly náležitě vysoko nad příkopem, kde se válejí všichni opilci, který si nosej do hospody vlastní jídlo, se svejma láhvema levnýho vína a bourbonu. Jsi stranou lidí, který se na tebe dívají skrz prsty a říkají ti, že máš změnit svý chování nebo se odstěhovat do jinýho města. Z toho příkopu to vypadá jako ten nejfajnovější vagón, jakej jsi kdy viděl, Lloyde, kamaráde. Celej ověšenej fanglema, vyhrává na něm kapela a po každý straně jsou tři mažoretky, který točej hůlkama a ukazujou ti kalhotky. Člověče, musíš se dostat na tenhle vagón, pryč od těch ožralů, který to do sebe ustavičně lejou a čuchaj svý zvratky, aby se znovu trochu přiožrali, a slídej po příkopu a hledaj vajgly, který maj aspoň půl centimetru nad filtr."

Vyprázdnil další dvě imaginární sklenice a odhodil je přes rameno za sebe. Skoro slyšel, jak se rozbily na podlaze. A začínalo mu být zatraceně dobře. To ten excedrin.

„A tak si tam vylezeš," řekl Lloydovi, „a jsi šťastnej. A jak šťastnej. Je to ten největší a nejparádnější alegorickej vůz a všichni stojej ve špalíru a tleskaj a jásaj a mávaj, a to všechno jen kvůli tobě. Kromě těch ožralů v příkopu. Bývali to tví přátelé, ale to už je teď za tebou."

Donesl k ústům prázdnou pěst a nalil ji do sebe. Čtyři měl v sobě, šestnáct mu jich ještě zbývalo. Jde mu to výborně. Trochu se zakymácel na stoličce. Jen ať si čuměj, když je to baví. Jen si mě klidně vyfoťte, lidi, ještě nekončím.

„A pak do toho začneš vidět, Lloyde, kamaráde. Uvidíš věci, který jsi z příkopu neviděl. Třeba že podlaha v tom vagónu je z obyčejnejch borovejch prken, který ještě pouštěj smůlu, a když si zuješ boty, určitě si zarazíš třísku. Že jediný zařízení celýho vagónu jsou ty dlouhý lavice s vysokejma opěradlama bez polstrování, který jsou ve skutečnosti jen kostelní lavice se zpěvníkem na každým půldruhým metru. A že každej z těch lidí v těch kostelních lavicích v tom vagónu je jen úzkoprsej el birdo v dlouhejch šatech, kterej má místo kravaty úzkou tkaničku a vlasy svázaný do ohonu tak pevně, že je málem slyšíš křičet. A každej ten ksicht je placatej a bledej a rozzářenej a všichni zpívaj 'Sejdem se u řeky, u tý nádherný, nádherný řeky,' a před nima sedí u varhan smradlavá blondatá čubka, hraje a nutí je zpívat hlasitějc a hlasitějc. A někdo ti vnutí zpěvník a povídá, 'Zpívej s námi, bratře. Jestli chceš zůstat v tomhle

vagónu, musíš zpívat od rána do večera. Večer nejvíc.' A v tu chvíli si uvědomíš, co to tenhle vagón ve skutečnosti je, Lloyde. Je to kostel s mřížema na oknech, kostel pro ženský a vězení pro tebe.“

Zarazil se. Lloyd byl pryč. A co bylo ještě horší, on tam nikdy nebyl. Ani ty koktejly tam nebyly. Jen ti lidé v boxech, lidé z maškarního plesu, a on málem slyšel jejich tlumený smích, jak si drželi dlaněmi ústa a ukazovali na něj s očima pichlavě odrážejícíma světlo.

Znovu se otočil.

„Nechte mě –“

(na pokoji?)

Všechny boxy byly prázdné. Smích odumřel jako vír podzimního listí. Jack se rychle rozhlédl po prázdné místnosti. Oči měl temné a doširoka otevřené. Uprostřed čela zřetelně cítil svůj tep. Někde v něm začala vyrůstat chladná jistota. Začínal si být jistý, že blbne. Pocítil nutkání uchopit vedlejší barovou stoličku, převrhnout ji a prolétnout místností jako mstivá smršť. Místo toho se znovu otočil k baru a začal řvát:

Polož si mě do postele, polož si mě do jetele, polož si mě do jetele, a pak znovu do postele.

Před očima mu vyvstala Dannyho tvář, ne normální Dannyho tvář, životná a pozorná, s jiskřivýma otevřenýma očima, ale katatonická tvář živé mrtvoly, tvář cizince s očima tupýma a matnýma, s ústy dětsky svírajícími palec.

Co tu vůbec dělá? Sedí a mluví si pro sebe jako nějaký vzdorovitý adolescent, zatímco jeho syn je někde nahoře? Chová se jako kandidát na gumovou celu, jako Vic Stenger, o němž vyprávěl Wally Hollis, jak si pro něj přišli lidé v bílých pláštích.

(Ale já jsem na něj nikdy nevztáhl ruku! Sakra, to tedy ne!)

„Jacku?“ Hlas zněl ostýchavě, váhavě.

Byl tak překvapený, že málem spadl ze stoličky, když se otáčel. Wendy stála mezi lítačkami a kolébala v náručí Dannyho jako nějakou voskovou loutku z hororu. Společně tvořili scénu, kterou Jack hluboce prociťoval: byli před oponou v druhém jednání nějaké zastaralé protialkoholické hry s tak mizernou výpravou, že rekvizitář zapomněl vybavit regály v doupěti neřesti láhvemi.

„Já jsem se ho ani nedotkl,“ řekl Jack zastřeným hlasem. „Nedotkl jsem se ho od chvíle, kdy jsem mu zlomil ruku. Ani jsem ho neplácl.“

„Jacku, na tom teď nezáleží. Záleží na tom –“

„Na tom záleží!“ vykřikl. Jednou pěstí práskl do barového pultu, až prázdné misky na oříšky poskočily. „Na tom záleží, sakra, strašně záleží!“

„Jacku, budeme ho muset dostat z hor dolů. On je –“

Danny se jí začal vrtět v náručí. Ochablý, prázdný výraz jeho tváře se začal měnit. Rty se mu zkroutily, jako by ochutnal něco zvláštního. Oči se mu rozšířily. Zdvihl ruce, jako by si chtěl zakrýt oči, ale pak je spustil.

Náhle jí ztuhl v náručí. Prohnul záda do oblouku, až Wendy zavrávorala. A náhle začal vydávat příšerné zvuky, které se mu draly ze sevřeného hrdla v útěku před šílenstvím. Zdálo se, že naplňují celý sklep a vracejí se k nim ozvěnou jako zvuky sirén. Jako by se Danny stokrát zmnožil a všichni ti kluci tu řvali najednou.

„Jacku!“ zakřičela v hrůze. „Panebože, Jacku, co se to s ním děje?“

Ochromený až k pasu slezl ze stoličky, vyděšenější než kdykoliv předtím. Do jaké temné díry to jeho syn nahlédl? Do jakého podivného hnízda? A co ho tam štíplo?

„Danny!“ zařval. „Danny!“

Danny ho uviděl. S náhlou divokou silou se vymanil z objetí matky, aniž jí dal možnost jí v tom jakkoliv zabránit. Zavrávorala pozadu k jednomu boxu a málem spadla dovnitř.

„Tatínku!“ vykřikl a s hrůzou vyvalenýma očima se rozběhl k Jackovi. „Tatínku, tatínku, to byla ona! Ona! Ona! Ach, tatínku –“

Vpadl do Jackovy náruče jako tupý šíp, až se Jack zakymácel. Danny se k němu divoce přivinul, až se zdálo, že se s ním chce prát, pak se ho chytil za opasek a rozplakal se do jeho košile. Jack ucítil na břiše obličej svého syna, žhnoucí a pohyblivý.

Tatínku, to byla ona.

Jack se pomalu podíval Wendy do obličeje. Jeho oči byly jak malé stříbrné penízky.

„Wendy?“ Mluvil tiše, jako by si bručel pro sebe. „Wendy, co jsi mu udělala?“

Wendy ztuhla a nevěřícně se na něj podívala. Byla bledá v obličeji a vrtěla hlavou.

„Jacku, musíš přece vědět –“

Venku začalo znovu sněžit.

29 – ROZHOVOR V KUCHYNI

Jack odnesl Dannyho do kuchyně. Chlapec stále ještě divoce vzlykal a odmítal odtrhnout obličej od Jackovy hrudi. V kuchyni Jack vrátil Dannyho Wendy, která měla stále ten nevěřící výraz.

„Jacku, já vůbec nevím, o čem mluví. Prosím tě, musíš tomu věřit.“

„Já tomu věřím,“ řekl, ačkoliv si musel připustit, že náhlý obrat situace mu působí určité potěšení. Jinak samozřejmě věděl, že by na sebe Wendy raději vylila plechovku benzínu a podpálila se, než by ublížila Dannymu.

Na zadním hořáku stála velká čajová konvice, v níž se udržoval mírný var. Jack vhodil čajový sáček do svého velkého keramického hrnku a naplnil jej do poloviny vroucí vodou.

„Máš sherry na vaření, ne?“ zeptal se Wendy.

„Cože?… ano, jistě. Dvě nebo tři láhve.“

„V které skříňce?“

Ukázala mu skříňku a Jack vyndal jednu láhev. Nalil do hrnku pořádnou dávku, vrátil sherry zpátky a nakonec dolil hrnek mlékem. Pak přidal tři lžíce cukru, zamíchal a vykročil s nápojem k Dannymu, jehož vzlyky se mezitím pozvolna proměnily v trhavé popotahování. Stále se však chvěl a měl vytřeštěné oči.

„Tohle vypiješ, doktore,“ řekl Jack. „Bude to chutnat příšerně, ale budeš se po tom cítit líp. Můžeš to pro mě udělat?“

Danny přikývl a vzal si hrnek. Trochu upil, zašklebil se a podíval se tázavě na Jacka. Jack pokývl hlavou a Danny se znovu napil. Wendy pocítila někde uvnitř povědomý záchvěv žárlivosti u vědomí, že pro ni by to nevypil.

Vzápětí za ním se dostavila zneklidňující, překvapující myšlenka: Přála si snad, aby byl Jack viníkem? Byla natolik žárlivá? Přesně takhle uvažovala její matka, a to bylo strašné pomyšlení. Vzpomínala si na neděli, kdy ji vzal její otec do parku a ona spadla z třetí příčky prolézačky a odřela si obě kolena. Když ji otec přinesl domů, matka se na něj rozkřikla: Co jsi dělal? Proč jsi na ni nedával pozor? Co jsi to za otce?

(Dohnala ho do hrobu; v době, kdy se s ní rozvedl, už bylo příliš pozdě.)

Nikdy nezavdala Jackovi příčinu k pochybnostem. Ani tu nejmenší. Wendy cítila, jak se červená bezmocným vědomím, že kdyby k té situaci došlo znovu, bude uvažovat stejně. Stále si s sebou nesla část své matky, ať už v dobrém nebo ve zlém.

„Jacku –“ začala, nejistá, zda se chce omluvit nebo ospravedlnit. Věděla však, že nic z toho nemá význam.

„Teď ne,“řekl.

Dannymu trvalo čtvrt hodiny, než vypil polovinu obsahu velkého hrnku, a za tu dobu se viditelně uklidnil. Třas už téměř ustal.

Jack položil vážně ruce na synova ramena. „Danny, myslíš, že nám můžeš přesně říct, co se ti stalo? Je to moc důležité.“

Danny se podíval z Jacka na Wendy a zpátky. V tiché odmlce si uvědomili svou situaci: venku vyl vítr, který přinášel od severozápadu čerstvý sníh; starý hotel vrzal a úpěl pod náporem další bouře. Vědomí naprosté odloučenosti dolehlo na Wendy nečekanou silou, jako by ji někdo udeřil pod srdce.

„Chci… vám říct všechno,“ zašeptal Danny. „Chtěl jsem vám to říct už dávno.“ Uchopil hrnek a držel jej, jako by ho uklidňovalo teplo.

„A proč jsi to neudělal, synku?“ Jack něžně odhrnul Dannymu z čela zpocené, zcuchané vlasy.

„Protože strejda Al ti dal zaměstnání. A já jsem si neuměl představit, jestli to tu pro tebe bude dobré nebo špatné. Bylo to…“ Prosebně se na ně zadíval. Nemohl nalézt přiměřené slovo.

„Dilema?“ zeptala se Wendy jemně. „Když se žádná volba nezdá dost dobrá?“

„Ano, to.“ Úlevně přikývl.

Wendy řekla: „Ten den, kdy jsi stříhal ta zvířata, jsme s Dannym mluvili v autě. Ten den to začalo být se sněhem vážné. Vzpomínáš si?“

Jack přikývl. Den, kdy stříhal zvířata, měl nesmazatelně zapsán v paměti.

Wendy si povzdychla. „Asi jsme nemluvili dost. Co říkáš, doktore?“

Danny trpně zavrtěl hlavou.

„O čem jste přesně mluvili?“ zeptal se Jack. „Já nevím, jak by se mi líbilo, kdyby má žena s mým synem –“

„– mluvili o tom, jak tě mají rádi?“

„Ať už jste probírali cokoliv, teď vám nerozumím. Připadám si, jako bych přišel do kina po přestávce.“

„Mluvili jsme o tobě,“ řekla Wendy tiše. „Možná, že jsme všechno neřekli nahlas, ale věděli jsme. Já proto, že jsem tvoje manželka, a Danny proto, že… prostě některým věcem rozumí.“

Jack byl zticha.

„Danny to vyjádřil přesně. Tohle místo pro tebe vypadalo dobře. Byl jsi pryč od všech tlaků, z nichž jsi byl ve Stovingtonu tak nešťastný. Byl jsi svým vlastním pánem, pracoval jsi rukama, takže sis mohl šetřit mozek – celou mozkovou kapacitu – na večerní psaní. Pak… nevím přesně kdy… to tu pro tebe začalo vypadat špatně. Trávil jsi spoustu času dole ve sklepě, probíral ses těmi starými papíry, historií hotelu. Mluvil jsi ze spaní –“

„Ze spaní?“ podivil se Jack. Na tváři se mu objevil ustaraný, překvapený výraz. „Já že mluvím ze spaní?“

„Většinou nesouvisle. Jednou jsem si v noci musela odskočit a ty jsi říkal, 'Do háje, přineste zatím aspoň automaty, nikdo se to nedozví, nikdo se to nikdy nedozví.' Jindy jsi mě vzbudil, když jsi doslova řval, 'Odmaskujte se, odmaskujte se, odmaskujte se.'“

„Ježíšikriste,“ řekl a zamnul si rukou obličej. Vypadal nemocně.

„A pak tu byly ty tvé staré pijácké zvyky. Žvýkal jsi excedrin. Otíral sis pořád obličej. Ráno s tebou nebyla řeč. A tu hru jsi taky ještě nebyl schopen dopsat, že ne?“

„Ne. Zatím ne, ale je to jen otázka času. Myslel jsem na něco jiného… mám v hlavě nový projekt –“

„Tenhle hotel. Kvůli tomuhle projektu ti volal Al Shockley. Chtěl, abys to vzdal.“

„Jak to víš?“ vyštěkl Jack. „Ty jsi mě odposlouchávala? Ty –“

„Ne,“ odpověděla. „Nemohla jsem poslouchat, i kdybych chtěla, a kdybys trochu přemýšlel, musel bys to vědět. Byli jsme s Dannym dole. Přepínač je vypnutý. Náš telefon je jediný v celém hotelu, který funguje, protože je napojený na přímou linku. Sám jsi mě na to upozornil.“

„Tak jak jsi mohla vědět, co mi říkal Al?“

„Danny mi to řekl. Danny to věděl. Stejně jako někdy ví, kde jsme co zapomněli nebo kdy lidé myslí na rozvod.“

„Doktor říkal –“

Zavrtěla netrpělivě hlavou. „Doktor kecal a my jsme to oba věděli. Celou dobu jsme to věděli. Pamatuješ, jak Danny říkal, že chce vidět ty hasičské vozy? To nebyl žádný blaf. Byl ještě malý kluk. On některé věci prostě ví. A teď se obávám…“ Podívala se na podlitiny na Dannyho krku.

„Ty jsi vážně věděl, že mi volal strejda Al, Danny?“

Danny přikývl. „Hrozně se zlobil, tati, protože jsi volal panu Ullmanovi a pan Ullman zavolal jemu. Strejda Al nechtěl, abys psal něco o hotelu.“

„Ježíši,“ řekl Jack. „A ty modřiny, Danny. Kdo se tě pokoušel uškrtit?“

Dannyho tvář potemněla. „Ona,“ řekl. „Ta ženská v tom pokoji. Na dvěstěsedmnáctce. Ta mrtvá paní.“ Rty se mu znovu rozechvěly. Přiložil si k nim hrnek a napil se.

Jack s Wendy si nad jeho skloněnou hlavou vyměnili ustarané pohledy.

„Víš o tom něco?“ zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou. „O tomhle ne.“

„Danny?“ Zdvihl synovi ztrápenou hlavu. „Zkus nám o tom říct, Danny. Jsme tady u tebe.“

„Já věděl, že to tu je špatné,“ řekl Danny tiše. „Věděl jsem to už v Boulderu. Protože Tony mi tady o tom přinesl sny.“

„Jaké sny?“

„Nepamatuju si všechno. Ukázal mi Overlook v noci, s lebkou a zkříženými hnáty v průčelí. A pak bušení. Něco… nepamatuju si co… mě honilo. Příšera. A Tony mi ukázal drom.“

„Co je to, doktore?“ zeptala se Wendy.

Zavrtěl hlavou. „To nevím.“

„Nepřipomíná ti to něco?“ zeptal se Jack.

Danny znovu zavrtěl hlavou. „Já nevím. Pak jsme byli tady a pan Hallorann se mnou mluvil v autě. Protože on je taky osvícený.“

„Osvícený?“

„To znamená…“ Danny neurčitě máchl rukou. „To znamená, že rozumí věcem. Zná je. Někdy je vidí. Jako já jsem věděl, že volá strejda Al. A jako pan Hallorann věděl, že mi říkáte doktore. Pan Hallorann jednou škrábal brambory, když byl na vojně, a věděl, že jeho bratr umřel při železničním neštěstí. A když zavolal domů, byla to pravda.“

„Panebože,“ zašeptal Jack. „Nevymýšlíš si to, Dane, že ne?“

Danny prudce zavrtěl hlavou. „Přísahám.“ A pak s nádechem pýchy dodal: „Pan Hallorann říkal, že jsem ze všech lidí, co potkal, nejvíc osvícený. Mohli jsme spolu mluvit, a přitom jsme ani nemuseli otevřít pusu.“

Jeho rodiče se na sebe znovu podívali, upřímně ohromeni.

„Pan Hallorann si mě vzal stranou, protože měl starosti,“ pokračoval Danny. „Říkal, že tohle je špatné místo pro osvícené lidi. Říkal, že tady viděl některé věci. A já jsem taky něco viděl. Hned potom, co jsem s ním mluvil. Když nás tady pan Ullman prováděl.“

„Co to bylo?“ zeptal se Jack.

„V prezidentském pokoji. Na zdi u dveří do ložnice. Krev a ještě něco jiného. Takového rozcákaného. Myslím… že to musel být mozek.“

„Panebože,“ vydechl Jack.

Wendy byla celá bledá a rty měla téměř šedé.

„Tenhle hotel,“ řekl Jack, „vlastnili kdysi zlí lidé. Z jedné organizace v Las Vegas.“

„Zločinci?“ zeptal se Danny.

„Ano, zločinci.“ Podíval se na Wendy. „V šestašedesátém tady byl zabit jeden velký mafiánský šéf jménem Vito Gienelli společně se svými dvěma gorilami. Byla z toho fotka v novinách. Danny ji jen popsal.“

„Pan Hallorann říkal, že viděl něco jiného,“ řekl jim Danny. „Jednou něco na hřišti a jednou v tom pokoji. Dvě stě sedmnáct. Viděla to taky jedna pokojská, a ta přišla o práci, protože o tom mluvila. Ale on mi říkal, abych tam nikdy nechodil. A já tam šel. Protože jsem věřil tomu, co mi říkal. Že věci, které tu uvidím, mi nikdy nemůžou ublížit.“ Poslední větu téměř zašeptal slabým chraplavým hlasem a sáhl si při tom na podlitiny na krku.

„A co říkal o tom hřišti?“ zeptal se Jack s hranou nedbalostí.

„Neříkal nic přesně. Mluvil jen o hřišti a o těch zvířatech.“

Jack trochu nadskočil a Wendy se na něj zvědavě podívala.“

„Ty jsi tam něco viděl, Jacku?“

„Ne,“ řekl. „Nic.“

Danny se na něj podíval.

„Nic,“ opakoval znovu, tišeji. A byla to pravda. Byl obětí halucinace. To bylo všechno.

„Danny, musíš nám říct o té ženě,“ naléhala jemně Wendy.

A tak jim to Danny pověděl. Doslova to na ně vychrlil a občas mu bylo jen stěží rozumět, jak se snažil, aby už to měl za sebou. Při řeči se čím dál více tiskl k matčiným prsům.

„Šel jsem tam,“ řekl. „Ukradl jsem univerzální klíč a šel jsem tam. Něco mě tam nutilo. Musel jsem to vědět. A ona… ta paní… ležela ve vaně. Byla mrtvá. A celá napuchlá. Byla taky… neměla na sobě žádné šaty.“ Podíval se ztrápeně na svou matku. „Pak začala vstávat a pronásledovat mě. Já jsem věděl, že po mně jde, protože jsem to cítil. Ona ani nemyslela, aspoň ne tak, jak myslíš ty s tatínkem. Bylo to černé… bolelo to… jako… jako tenkrát ty vosy v noci v mém pokoji! Chtěla mi jen ublížit. Jako ty

vosy.“

Polkl a na chvíli se rozhostilo ticho, zatímco v nich doznívala vzpomínka na vosy.

„A tak jsem utíkal,“ pokračoval Danny. „Utíkal jsem, ale dveře byly zavřené. Nemyslel jsem na to, že bych je otevřel a vyběhl ven. Hrozně jsem se bál. Tak jsem jen… jen jsem se opřel o dveře a zavřel jsem oči a myslel jsem na to, co mi říkal pan Hallorann, že věci tady jsou jako obrázky v knížce a když… si to budu říkat… nejsi tady, jdi pryč, nejsi tady… půjde pryč. Ale ono to neúčinkovalo.“

Jeho hlas se začal hystericky zvyšovat.

„Chňapla po mně… otočila si mě… viděl jsem její oči… to byly oči… a ona mě začala škrtit… cítil jsem její… Cítil jsem, jak je mrtvá…“

„Přestaň, Danny, pšt,“ řekla Wendy znepokojeně. „Nech toho, Danny. Už je to v pořádku. Už –“

Přešla do konejšivého polohlasu. Všeúčelové laskaní Wendy Torrancové. Hlazení. Odkládání na neurčito.

„Nech ho dovyprávět,“ okřikl ji Jack.

„To je skoro všechno,“ řekl Danny. „Dostal jsem se ven. Buď proto, že mě škrtila, nebo proto, že jsem měl takový strach. A pak se mi zdálo, že se o mě s maminkou perete a že ty chceš znovu udělat nějakou špatnost, tati. To jsem věděl, že to není žádný sen… byl jsem vzhůru… a… počural jsem se. Jako malej kluk.“

Znovu zabořil hlavu do Wendyina svetru a začal plakat slabostí. Ruce mu bezvládně klesly do klína.

Jack vstal. „Postarej se o něj.“

„Co chceš dělat?“ V tváři měla zděšení.

„Jdu do toho pokoje, co sis myslela. Že si půjdu dát kafíčko?“

„Ne! Jacku, prosím tě, nechoď tam!“

„Wendy, jestli tady v hotelu je ještě někdo, musíme to vědět.“

„Neopovažuj se nechat nás samotné!“ vykřikla na něj. Silou výkřiku jí odlétla od úst slina.

Jack řekl:

„Wendy, jsi pozoruhodně podobná své matce.“

Rozplakala se a nebyla schopná si zakrýt obličej, protože měla Dannyho na klíně.

„Promiň,“ řekl Jack. „Ale musím tam jít, víš? Jsem tady přece sakra správce. A za tohle mě platí.“

Rozplakala se ještě více a on ji tam nechal. Vyšel z kuchyně, a když za ním zaklaply dveře, otřel si ústa kapesníkem.

„Neměj strach, mami,“ řekl Danny. „Nic se mu nestane. On není osvícený. Tady mu nic nemůže ublížit.“

„Tomu nevěřím,“ řekla skrz slzy.

30 – DALŠÍ NÁVŠTĚVA V POKOJI ČÍSLO 217

Nahoru jel výtahem a měl při tom podivný pocit, protože výtah od svého přistěhování nepoužívali. Zatáhl za ovládací páku a výtah se skřípavě vydal nahoru. Mříž se bláznivě roztřásla. Jack věděl, že Wendy má skutečnou klaustrofobickou hrůzu z výtahu. Měla utkvělou představu, jak oni tři zůstanou uvězněni mezi poschodími, zatímco venku budou zuřit zimní bouře, jak všichni slábnou a hladovějí k smrti. Nebo se navzájem snědí, jako ti ragbisté. Vzpomněl si na samolepku na auto, kterou viděl v Boulderu, RAGBISTÉ ŽEROU SVÉ MRTVÉ. Honily se mu hlavou i jiné texty JSI TÍM, CO JÍŠ anebo JÍDELNÍČEK. Vítejte v jídelně Overlooku, který je pýchou Skalistých hor. Pojezte na střeše světa. Lidská kýta pečená nad zápalkami, la specialité de la maison. Přes rty mu přelétl pohrdavý úsměv. Když se na zdi výtahové šachty objevila dvojka, přesunul ovládací páku do výchozí polohy a výtah se skřípěním zastavil. Vytáhl z kapsy lahvičku s excedrinem, vyklepal si na ruku tři tablety a otevřel dveře výtahu. Nic v Overlooku ho neděsilo. Cítil, že on a hotel jsou si sympatičtí.

Po cestě chodbou si vkládal tablety do úst a postupně je sežvýkal. Zahnul z hlavní chodby za roh do krátké chodby. Dveře dvěstěsedmnáctky byly pootevřené a univerzální klíč s přívěskem vězel v zámku.

Pocítil náhlé rozčilení, možná skutečný hněv, a zamračil se. Ať to bylo jakkoliv, ten kluk se sem vloupal. Bylo mu řečeno, a důrazně řečeno, že určité oblasti hotelu má zakázané: kůlnu s nářadím, sklep a veškeré pokoje pro hosty. Bude si o tom s Dannym muset promluvit, až se chlapec trochu vzpamatuje. Promluví si s ním rozumně, ale tvrdě. Bylo nemálo otců, kteří by nejen mluvili. Třeba by i Danny

potřeboval pořádný výprask. Jestliže se vyděsil, nevykoledoval si to sám?

Jack došel ke dveřím, vytáhl z nich klíč, dal si jej do kapsy a vešel dovnitř. Světlo bylo rozsvícené. Podíval se na postel, a když zjistil, že je netknutá, odebral se ke koupelnovým dveřím. Vzrůstala v něm zvláštní jistota. Ačkoliv Watson neuváděl žádná jména ani čísla pokojů, Jack si byl jistý, že právě v tomhle pokoji bydlela advokátova žena se svým hřebečkem, že právě v téhle koupelně byla nalezena mrtvá, plná barbiturátů a chlastu z baru Colorado.

Otevřel dveře koupelny a vstoupil. Světlo tady bylo zhasnuté. Rozsvítil si a přehlédl místnost dlouhou jako Pullmanův vagón, zařízenou počátkem století a později přebudovanou ve stylu dvacátých let, který byl zřejmě charakteristický pro všechny koupelny v Overlooku, kromě těch ve třetím poschodí – ty byly v byzantském stylu, aby vyhovovaly smetánce, politikům, filmovým hvězdám a mafiánským hlavounům, kteří tu léta přebývali.

Bleděrůžový sprchový závěs byl zatažený kolem vany na nohách.

(ta zvířata se přece hýbala)

Poprvé ho zahltil ten nový pocit jistoty (téměř zaváněl domýšlivostí), který ho ovanul, když k němu Danny běžel a křičel To byla ona! To byla ona!, a vzápětí ho opustil. Pocítil mrazení v kříži, které ho ochladilo o pět stupňů. Mráz mu přeběhl až k prodloužené míše a zahrál na jeho páteř jako na nějaký primitivní hudební nástroj.

Hněv na Dannyho se rozplynul, a když vykročil a odhrnul sprchový závěs, měl sucho v ústech a soucítil se svým synem a měl hrůzu sám ze sebe.

Vana byla suchá a prázdná.

Úleva i podráždění se uvolnily v náhlém citoslovci pchá, které mu uniklo ze sevřených rtů jako malý výbuch. Vana byla na konci sezóny doběla vydrhnutá, a až na rezavou skvrnu pod kohoutky svítila čistotou. Bylo tu ještě slabě, ale znatelně cítit čisticí prostředek toho typu, jehož vůně vám ještě týdny, snad i měsíce dává najevo, že jste při jeho výběru volili dobře.

Sehnul se a přejel konečky prstů po dně vany. Suché jako troud. Ani kapička vody. Ten kluk měl buď halucinace, nebo lhal. Jacka znovu popadl vztek. Vtom si všiml předložky před vanou. Svraštil čelo. Co tu dělá předložka? Ta by měla být uložena v příslušné skříni na konci křídla společně s povlečením a ručníky. Tam přece tohle všechno patří. V pokojích pro hosty byly nejen ustlané postele; matrace byly zapnuté na zip do igelitových obalů a přikryté přehozy. Danny sice mohl předložku přinést – univerzálním klíčem by si odemkl i skříň – ale proč by to dělal? Přejel prsty po předložce. Byla úplně suchá.

Vrátil se ke dveřím koupelny a postavil se do nich. Všechno bylo v pořádku. Danny musel snít. Jedinou věcí nebylo hnuto. Jasně, s tou předložkou to byla trochu záhada, ale nabízelo se logické vysvětlení, že ji pokojská ve spěchu posledního dne sezóny prostě zapomněla sebrat. Kromě této skutečnosti bylo všechno-

Jackovo chřípí se lehce zachvělo. Dezinfekční vůně čisticího prostředku. A –

Mýdlo?

To snad ne. Jakmile ho to však napadlo, bylo těžké se toho vzdát. Mýdlo. Ale žádné takové mýdlo Ivory, jaké vám dají v hotelu nebo v motelu. Tohle byla lehká dámská vůně. Vzrušivá vůně. Camay nebo Lowila, které Wendy používala ve Stovingtonu.

(To nic, to je jen tvoje představivost.)

(ano jako s těmi zvířaty a stejně se hýbala)

(Nehýbala se!)

Nerozhodně došel ke dveřím vedoucím na chodbu. Ve spáncích cítil nepravidelné bušení. Dnes se toho hodně přihodilo, až příliš. Nebude Dannyho pohlavkovat, jen si s ním promluví, ale proboha, nebude si přidělávat další starosti s dvěstěsedmnáctkou. Rozhodně ne kvůli suché předložce a slabé vůni mýdla Lowila. On přece –

Náhle se za ním ozvalo kovové zachrastění. Ozvalo se v okamžiku, kdy sáhl na kliku, a náhodný pozorovatel by si mohl myslet, že klika je nabitá statickou elektřinou. Bezděčně ucukl rukou. Oči se mu rozšířily překvapením a rysy se mu stáhly do neurčité grimasy.

Vzápětí získal sebekontrolu, i když ne zcela. Nechal kliku na pokoji a obezřetně se otočil. Klouby mu zaskřípěly. Krok za krokem se vydal ke koupelnovým dveřím.

Sprchový závěs, který předtím odhrnul, aby se mohl podívat do vany, byl teď zatažený. Takže to kovové zachrastění, které mu připomínalo chřestění kostí v hrobce, způsobily kroužky závěsu pohybujícího se po tyči. Jack upřel oči na závěs. Připadalo mu, že má místo kůže v obličeji tlustou vrstvu vosku, jejíž vnější strana je mrtvá, zatímco po vnitřní mu stékají horké potůčky strachu. Stejně jako tehdy na hřišti.

Za růžovým igelitovým závěsem něco bylo. Něco bylo ve vaně.

Přes závěs to viděl rozmazaně a nejasně, jako něco téměř beztvarého. Mohlo to být cokoliv. Hra světel. Stín koupelnové baterie se sprchou. Pololežící mrtvá žena v napuštěné vaně, s mýdlem Lowila v jedné tuhnoucí ruce, jak trpělivě čeká na příchod jakéhokoliv milence.

Jack si říkal, že dojde k vaně a odhrne závěs. Ať už je tam cokoliv. Místo toho se otočil a s trhanými pohyby loutky a srdcem zděšeně poskakujícím v hrudi se vrátil ke dveřím pokoje.

Dveře do chodby byly zavřené. Na dlouhý, nehybný okamžik se na ně zahleděl. Cítil chuť své hrůzy. Ulpěla mu na zadním patře jako chuť snědených třešní.

Trhaně došel ke dveřích a prsty sevřel kliku.

(Neotevřou se.)

Ale otevřely se.

Nemotorně zhasl světlo, vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře, aniž by se ohlédl. Zdálo se mu, že zevnitř slyší podivný, mokře pleskavý zvuk, vzdálený, nezřetelný, jako by se něco opožděně hrabalo z vany, aby pozdravilo návštěvníka, jako by si to uvědomilo, že společenským zvyklostem nebylo učiněno zadost, a tak to teď spěchalo ke dveřím, celé zarudlé a usměvavé, aby to pozvalo návštěvníka zpátky dovnitř. Možná navždy.

Slyšel za dveřmi kroky, nebo to byla ozvěna jeho srdce v uších?

Zašmátral po univerzálním klíči. Zdálo se mu, že mu proklouzává a nechce se otočit ve dveřích. Opřel se do něj. Náhle se ozvalo cvaknutí zámku a Jack s úlevným úšklebkem couvl k protější zdi chodby. Zavřel oči a hlavou mu začaly pochodovat všechny ty známé věty. Vypadalo to, že jich jsou stovky.

(zabal to tobě šíbe chlapče máš o kolečko víc přeskočilo ti jeblo ti máš kompletně vyhrabáno)

A všechny měly týž význam: zbláznil ses.

„Ne," zaúpěl, aniž si byl vědom, že jen úpí a zavírá oči jako dítě. „Ach ne, Bože. Prosím tě, Bože, ne."

Ale pod změti svých myšlenek, pod zběsilým tlukotem srdce slyšel tichý a prázdný zvuk kliky, jíž něco marně cloumá ve snaze dostat se ven zamčenými dveřmi, něco, co se s ním chce setkat, něco, co chce být představeno jeho rodině za skučení větru v soumraku dne. Kdyby otevřel oči a viděl pohybující se kliku, zbláznil by se. A tak je nechával zavřené a za nějaký čas všechno utichlo.

Jack se přinutil otevřít oči, zpola přesvědčený, že když to udělá, uvidí ji před sebou. Ale chodba byla prázdná.

Přesto se však cítil sledován.

Podíval se na kukátko uprostřed dveří a přemýšlel, co by se stalo, kdyby se jím podíval dovnitř. Co by udělal, kdyby uviděl druhé oko?

Nohy se mu daly do pohybu (jen se mi nepodlomte), než si to vůbec stačil uvědomit. Odvrátily se ode dveří a vydaly se směrem k hlavní chodbě. Jeho kroky tiše šustily po koberci s divokým vzorem. Zastavil se na polovině cesty ke schodišti a podíval se na hasicí přístroj. Pomyslel si, že ta hadice byla poskládaná trochu jinak. A byl si docela jistý, že když sem přicházel, směřovala mosazná hubice k výtahu. Teď byla otočená na druhou stranu.

„To jsem přece vůbec neviděl," řekl Jack Torrance zřetelně. Obličej měl bílý a vyčerpaný a ústa setrvávala ve šklebu.

Zpátky však výtahem nejel. Příliš mu připomínal otevřenou tlamu. Až přespříliš. Zvolil cestu po schodech.

31 – VERDIKT

Vešel do kuchyně a podíval se na ně. Levou rukou vyhodil univerzální klíč do vzduchu, až kovově zacinkal o přívěsek, a znovu jej chytil. Danny byl bledý a utahaný. Wendy plakala; zarudlé oči se jí utápěly v temných kruzích. Pocítil nad tím náhlé štěstí. Netrpěl jen on sám, to bylo jasné.

Bezhlesně k němu vzhlédli.

„Nic tam nebylo," řekl, zaskočený upřímností vlastního hlasu. „Ani ň."

Pohazoval si klíčem, povzbudivě se na ně usmíval a pozoroval, jak se jim ve tvářích objevuje úleva, a myslel si, že ještě nikdy v životě se tolik nepotřeboval napít, jako právě teď.

32 – LOŽNICE

V pozdním odpoledni přinesl Jack ze skladu v prvním patře dětskou postýlku a postavil ji do rohu jejich ložnice. Wendy očekávala, že Danny bude špatně usínat, ale Danny začal klimbat uprostřed večerníčku a čtvrt hodiny poté, co ho uložili do postýlky, už nehybně spal s tvářičkou podloženou rukou. Wendy ho vsedě pozorovala s jedním prstem založeným v tlustém paperbackovém románu Cashelmara. Jack seděl u svého psacího stolu a zabýval se hrou.

„Doprdele," řekl Jack.

Wendy vzhlédla od svého rozjímání nad Dannym. „Cože?"

„Ale nic."

Probíral se svou hrou a doutnala v něm mizerná nálada. Jak jen si mohl myslet, že je to dobré? Vždyť je to dětinské. Tohle téma bylo zpracováno už tisíckrát. A co bylo nejhorší, vůbec si nevěděl rady s koncem. Kdysi se to zdálo jednoduché. Denker v návalu vzteku bere od krbu pohrabáč a umlátí jím klaďase Garyho k smrti. Pak se rozkročí nad jeho tělem se zakrváceným pohrabáčem v ruce a vykřikne do publika: „Tady to někde je a já to najdu!" A jak se jeviště zatmívá a opona jde zvolna dolů, diváci vidí v popředí Garyho tělo ležící tváří dolů a Denkera, jak spěchá ke knihovně v pozadí, vytahuje z ní knihy, horečně je prohlíží a vzápětí je odhazuje. Myslel si, že je to něco tak starého, že by to mohlo být nové, že novost té hry sama by z ní mohla udělat úspěšné broadwayské představení: tragédii o pěti dějstvích.

Vedle jeho náhle probuzeného zájmu o historii Overlooku se však stalo ještě něco jiného. Vyvinuly se v něm protikladné pocity k vlastním postavám. To bylo něco zcela nového. Obyčejně miloval všechny své postavy stejně, kladné i záporné. A byl tomu rád. Dovolovalo mu to nahlížet na ně ze všech stran a lépe porozumět jejich motivaci. Jeho oblíbená povídka, prodaná k otištění malému jihomaineskému časopisu Contraband, se jmenovala „Je tu Opičák Paul DeLong." Byla o pederastovi, který se chystal spáchat sebevraždu ve svém pokoji. Jmenoval se Paul DeLong, pro přátele Opičák. Jack si Opičáka velmi zamiloval. Sympatizoval s jeho bizarními potřebami, protože věděl, že ze tří násilných vražd z jeho minulosti nelze obviňovat jen Opičáka. Byli tu mizerní rodiče, otec násilník, jako Jackův vlastní, matka utahaná a tichá kuchyňská puťka, stejně jako Jackova matka. Homosexuální zkušenost na střední škole. Veřejné ponížení. Ještě horší zkušenosti na koleji. Poté, co se odhalil dvěma malým holčičkám vystupujícím ze školního autobusu, byl zatčen a poslán na pozorování. Pak však byl propuštěn a znovu poslán na ulici, protože odpovědný pracovník rozhodl, že je v pořádku. Ten člověk se jmenoval Grimmer. Grimmer věděl, že Opičák DeLong má úchylné sklony, ale sepsal pozitivní a nadějnou zprávu a nechal ho jít. Jack měl zrovna tak rád Grimmera a sympatizoval s ním. Grimmer vedl ústav, který se potýkal s nedostatkem lidí i peněz, a musel si poradit s minimálními prostředky od státní legislativy, která se musela zodpovídat ze svého hospodaření voličům. Grimmer věděl, že Opičák dokáže komunikovat s lidmi, že se nebude podělávat do kalhot nebo se pokoušet probodnout své spoluvězně nůžkami. Neměl také napoleonský komplex. Psychiatr, který měl na starosti Opičákův případ, byl toho názoru, že Opičák má šanci to venku zvládnout, a oba společně věděli, že čím déle je člověk v ústavu, tím více pak bude vyhledávat uzavřené prostředí jako narkoman svůj heroin. Kromě toho se do ústavu hrnuli další lidé. Psychopati paranoidní, schizoidní, cykloidní, napůl katatoničtí, muži, kteří prohlašovali, že odlétli do nebe na létajících talířích, ženy, které vypálily svým dětem pohlaví, alkoholici, pyromani, kleptomani, depresivní maniaci, sebevrazi. Drsný svět. Když se před ním člověk náležitě neopevní, rozklepe se a zabalí to před třicítkou. Jack se dokázal vcítit do Grimmerových problémů. Soucítil s rodiči obětí vražd. I s těmi zavražděnými dětmi, přirozeně. I s Opičákem DeLongem. Ať čtenář rozhodne o vině sám. Tehdy Jack nechtěl soudit. Plášť moralistův mu neseděl.

A v témže optimistickém duchu začal psát Školičku. Později už se začal dívat na své postavy jen z určitých úhlů a co bylo ještě horší, začal si hnusit svého hrdinu Garyho Bensona. Původně ho koncipoval jako chytrého člověka, více prokletého než požehnaného penězi, člověka, který nadevše dává přednost

dobré pověsti, a tak jde na dobrou univerzitu, protože tam udělal přijímací zkoušky, ne proto, že by mu pomohl jeho otec. Stal se pro Jacka prototypem usmívajícího se klaďase, žadatele před oltářem vědění spíše než upřímným ministrantem, viditelným příkladem pro skautské ctnosti, vnitřně cynickým člověkem, který není zas tak chytrý, jak byl původně zamýšlen, ale spíše prohnaně pudově lstivý. Celou hru oslovoval Denkera „pane“, přesně jak Jack učil svého synka oslovovat starší a váženější lidi. Zdálo se mu, že Danny používá to slovo naprosto přirozeně, stejně jako Gary Benson. Jackovi však čím dál víc připadalo, že od začátku pátého jednání používá Gary to slovo posměšně – navenek se sice tváří upřímně, ale uvnitř se Denkerovi poťouchle vyšklebuje. Denkerovi, který nikdy nebyl tak obdařen jako Gary a pracoval celý život, jen aby se stal ředitelem jediné školičky. A který tu teď stál tváří v tvář tomuhle hezkému, zdánlivě nevinnému bohatému chlapci, který podváděl při své závěrečné kompozici a pak za sebou mazaně zahlazoval stopy. Jack nahlížel na Denkera podobně jako na malého diktátora nějaké latinskoamerické banánové republiky, který staví disidenty ke zdi na squashových nebo házenkářských hřištích, horlivého fanatika uprostřed relativního pořádku, člověka, který kvůli každému svému rozmaru pořádá křížovou výpravu. Zpočátku měla ta hra být o zneužití moci. Stále více se však přikláněl k tomu vidět Denkera jako postavu typu pana Chipse, a tragédie nebyla v intelektuálním trýznění Garyho Bensona, ale spíše v ničení laskavého starého učitele a ředitele školy, který není schopen prohlédnout cynické intriky té zrůdy v podobě slušného chlapce.

Jack nebyl schopen hru dokončit.

Seděl a probíral se stránkami, mračil se a přemýšlel, jestli existuje způsob, jak zachránit situaci. Ve skutečnosti o tom nebyl přesvědčený. Začal jednu hru a ona se mu nějak zvrtla do druhé, zničehonic. No, tak dobře, ksakru. V každém případě tady tohle už bylo. V každém případě to byla sračka. A proč nad tím vlastně dneska večer šílí? Po takovém dni, jak byl ten dnešní, není divu, že nedokáže pořádně přemýšlet.

„– dostat ho dolů?“

Vzhlédl od papírů a zamrkal, aby rozehnal mlhu před očima. „Cože?“

„Ptala jsem se, jak ho dostat dolů? Musíme ho odsud odvézt, Jacku.“

Na chvíli byl tak rozhozený, že si nebyl ani jistý, o čem Wendy mluví. Pak si to uvědomil a krátce, štěkavě se zasmál.

„Ty to říkáš, jako by to bylo strašně jednoduché.“

„Já jsem nemyslela –“

„Bez problémů, Wendy. Jen se převléknu v té telefonní budce dole v hale, hodím si ho na záda a odlétnu s ním do Denveru. V mládí mi říkali Superman Jack Torrance.“

Pomalu se začala tvářit ublíženě.

„Já to chápu, Jacku. Vysílačka je rozbitá. Ten sníh… ale ty musíš chápat Dannyho problémy. Panebože, cožpak nevíš, o co jde? Vždyť byl skoro katatonický, Jacku! Co kdyby se z toho nedostal?“

„Jenže on se z toho dostal,“ řekl Jack poněkud lehkovážně. Vyděsily ho Dannyho zastřené oči a ochablá tvář, pochopitelně. Zpočátku. Ale čím víc na to myslel, tím víc musel uvažovat o tom, jestli to nebyla dobře zahraná komedie, která měla Dannymu posloužit k tomu, aby unikl trestu. Vždyť šel do toho pokoje přes zákaz, vloupal se tam.

„Ale Jacku,“ řekla. Došla k němu a posadila se na kraj postele u jeho psacího stolu. Měla překvapený a znepokojený výraz. „Ty podlitiny na krku! Něco mu to udělalo! A já chci, aby byl od toho pryč!“

„Nekřič,“ řekl. „Bolí mě hlava, Wendy. Dělá mi to stejné starosti jako tobě, tak prosím tě… nekřič.“

„No dobře,“ řekla a ztišila hlas. „Nebudu křičet. Ale nerozumím ti, Jacku. Někdo je tady s námi. A není to žádný příjemný společník. Musíme se dostat do Sidewinderu, nejen Danny, ale my všichni. Rychle. A ty… ty si tady sedíš a čteš si svou hru!“

„'Musíme se dostat dolů, musíme se dostat dolů,' to je pořád dokola. Ty si vážně asi myslíš, že jsem Superman.“

„Já si myslím, že jsi můj manžel,“ řekla tiše a sklopila oči ke svým rukám.

Všechno se v něm začínalo vařit. Práskl hrou. Spodní papíry se ohnuly a pomačkaly.

„Je čas, aby sis uvědomila trpkou pravdu, Wendy. Zřejmě jsi ji dosud nevstřebala, jak říkají

sociologové. Otlouká ti zevnitř hlavu jako biliárové koule, které potřebují šťouchnout do děr. Musíš pochopit, že jsme zapadlí sněhem."

Danny se náhle začal ze spánku vrtět v postýlce. Jako vždycky, když s něčím bojuje, pomyslela si Wendy bezútěšně. Jsme na tom stále stejně.

„Nevzbuď ho, Jacku. Prosím tě."

Podíval se na Dannyho a horečnaté tváře mu trochu pobledly. „No, dobře. Promiň. Promiň, že jsem se tak rozčilil, Wendy. To vážně nebylo kvůli tobě. Ale rozbil jsem rádio s vysílačkou. Jestli tady někdo nese vinu, tak jsem to já. Vysílačka nás spojovala s vnějším světem. Volání o pomoc. Přileťte pro nás. Nemůžeme tady zůstat."

„Neříkej takové věci," položila mu ruku na rameno. Naklonil k ní hlavu. Druhou rukou ho pohladila po vlasech. „Myslím, že jsi měl právo se rozčílit, když jsem tě tak obvinila. Někdy jsem jako moje matka. Dokážu být hrozná. Ale musíš pochopit, že některé věci… dokážu jen stěží překousnout. Musíš to pochopit."

„Myslíš tu jeho ruku?" Skousl rty.

„Ano," řekla Wendy a spěšně dodala: „Ale nejen tohle. Mám strach, když si jde hrát ven. Mám o něj strach, když mi řekne, že chce příští rok kolo, i když s pomocnými kolečky. Mám strach, že si vyrazí zuby nebo přijde o oči, mám strach z toho, čemu on říká osvícení. Mám prostě strach. Protože je malý a připadá mi hrozně zranitelný a protože… protože tady v hotelu je něco, co po něm zřejmě jde. A že to může projít i přes nás. Proto ho odsud musíme dostat, Jacku. Já to vím! Já to cítím! Musíme ho odsud dostat!"

Její ruka se mu při tom proslovu bolestně zatínala do ramene, ale on se ani nepohnul. Jednou rukou našel její pevné levé ňadro a začal je přes košili hladit.

„Wendy," řekl a zarazil se. Vyčkávala, až si srovná v hlavě, co jí chce říct. Z jejího ňadra mu proudil do ruky příjemný, uklidňující pocit. „Třeba bych ho dokázal snést na sněžnicích. Kus cesty by mohl ujít sám, ale většinou bych ho nesl. Znamenalo by to, že bychom jednou, dvakrát, možná třikrát museli po cestě přenocovat. Znamenalo by to udělat si saně, abychom si s sebou mohli vzít zásoby a spacáky. Máme tu ještě malé rádio se středními a velmi krátkými vlnami, takže bychom mohli zvolit den, kdy bude tři dny dopředu slušná předpověď. Ale když se meteorologové spletou," řekl tiše a rozvážně, „můžeme taky umřít."

Wendy zbledla v obličeji. Vypadala přízračně, téměř strašidelně. Nepouštěl její ňadro a bříškem palce jí jemně jezdil kolem bradavky.

Vydala ze sebe tichý vzdech – nedokázal říct, zda to byla reakce na jeho slova nebo na jeho laskání. Trochu zdvihl ruku a rozepjal jí horní knoflíček u košile. Wendy trochu zvedla nohy. Najednou jí byly džíny příliš těsné. Vypadala v nich dráždivě v tom příjemném slova smyslu.

„To by znamenalo nechat tě tady samotnou, protože tvoje chození na sněžnicích… Tři dny bys tu žila v nejistotě. Chtěla bys to?" Jeho ruka se dostala k druhému knoflíčku, rozepla jej a jí se objevila rýha mezi ňadry.

„Ne," řekla trochu stísněným hlasem. Podívala se na Dannyho. Přestal se vrtět a převracet. Palec měl zpátky v puse. Všechno tedy bylo v pořádku. Ale Jack se stále něčemu vyhýbá. Něčemu hodně skličujícímu. Bylo to… co?

„Když zůstaneme na místě, zastaví se tu určitě správce národního parku nebo revírník, aby se podíval, jak se nám vede. V tu chvíli mu prostě řekneme, že chceme dolů. A on se o nás postará." Vytáhl nahé ňadro z širokého véčka polorozepnuté košile, naklonil se k němu a vzal bradavku mezi rty. Byla tuhá a vzpřímená. Zvolna po ní přejížděl jazykem, protože věděl, že takhle to má ráda. Wendy hlasitě vzdychla a prohnula se v zádech.

(?Na tohle už jsem zapomněl?)

„Miláčku?" řekla tázavě. Rukama mu bezděčně objímala hlavu, takže místo odpovědi jen zahuhňal.

„Jak nás odsud dostanou?"

Mírně zdvihl hlavu a zamířil ústy k druhé bradavce.

„Když to nepůjde vrtulníkem, půjde to motorovými saněmi."

(!!!)

„Ale ty tu přece máme! Ullman to říkal!“

Ústa mu ztuhla na její bradavce. Posadil se. Wendy měla ve tváři lehký ruměnec a oči se jí leskly. Jack byl naopak klidný, jako by si byl četl nějakou nudnou knihu, a ne provozoval milostnou předehru se svou ženou.

„Jestli máme motorové saně, tak to přece není žádný problém,“ řekla vzrušeně. „Můžeme sjet dolů všichni tři.“

„Wendy, já jsem v životě žádné motorové saně neřídil.“

„To přece nemůže být tak těžké. Ve Vermontu na nich jezdili po polích desetiletí kluci… i když nechápu, jak jim to rodiče mohli dovolit. A měl jsi přece motorku, když jsme se seznámili.“ To měl, třistapadesátku hondu. Krátce nato, kdy začali s Wendy bydlet společně, ji vyměnil za saab.

„Asi bych to uměl,“ řekl pomalu. „Ale musím přemýšlet o tom, jak byla udržovaná. Ullman s Watsonem… se tady o to starají od května do října. Mají letní myšlení. Určitě tam nebude benzín. Nebudou tam svíčky, nebo dokonce baterie. Nechci, aby sis dělala přílišné naděje, Wendy.“

Byla naprosto vzrušená a skláněla se nad ním s obnaženými ňadry. Náhle dostal chuť jí za jedno popadnout a zakroutit jím, až by zařvala. Třeba by pak zmlkla.

„Benzín přece není problém,“ řekla. „Jak volkswagen, tak hotelový nákladňák mají plné nádrže. V nouzovém generátoru dole je taky benzín. A v kůlně musí být taky kanystr benzínu pro všechny případy.“

„Ano,“ řekl. „Je tam.“ Ve skutečnosti tam byly tři, dva osmnáctilitrové a jeden sedmilitrový.

„A vsadím se, že svíčky i baterie jsou tam taky. Nikdo by přece nenechával motorové saně na jednom místě a příslušenství na jiném, ne?“

„Vypadá to nepravděpodobně, že?“ Vstal a došel k Dannyho postýlce. Pramen vlasů spadl spícímu chlapci do čela a Jack jej něžně odhrnul. Danny se ani nepohnul.

„A když se ti to podaří nastartovat, odvezeš nás pryč?“ zeptala se za jeho zády. „Hned první den, kdy bude slušná předpověď?“

Chvíli neodpovídal. Stál a díval se na svého syna a jeho smíšené pocity se rozpustily ve vlně lásky, která ho zaplavila. Danny byl svým způsobem zranitelný, křehký. Skvrny na jeho krku byly stále velice zřetelné.

„Ano,“ řekl. „Uvedu je do provozu a odjedeme odsud tak rychle, jak jen to půjde.“

„Díkybohu.“

Otočil se. Svlékla si košili a položila se na postel. Bradavky nad plochým břichem jí strměly ke stropu. Líně si s nimi pohrávala. „Pospěšte si, pane,“ řekla tiše. „Je čas.“

O něco později, jen při světle Dannyho noční lampičky, kterou si s sebou přinesl ze svého pokoje, mu ležela v podpaží a cítila se příjemně uklidněná. Připadalo jí neuvěřitelné, že by sdíleli Overlook s nějakým vražedným černým nájemníkem.

„Jacku?“

„Hmmmm?“

„Co to po něm šlo?“

Neodpověděl přímo. „On má něco v sobě. Nějaký talent, který my ostatní nemáme. Tedy většina z nás, pardon. A možná má něco v sobě i Overlook.“

„Duchy?“

„Nevím. Určitě ne jako v Algernonu Blackwoodovi. Spíš něco jako rezidua pocitů, která tu zůstala po lidech, co tu byli ubytovaní. Kladná i záporná. V tomhle smyslu má zřejmě každý velký hotel své duchy. Zvláště ty staré hotely.“

„Ale mrtvá žena ve vaně… Jacku, nezačíná bláznit, že ne?“

Lehčeji stiskl. „Víme, že se čas od času dostává do… určitého transu, nemůžu najít lepší slovo. Víme, že se mu to stává, když někdy… vidí?… věci, kterým nerozumí. Jestli existuje jasnozřivý trans, je určitě záležitostí podvědomí. Freud říkal, že podvědomí k nám nikdy nehovoří literárním jazykem. Obrací se k nám jen v symbolech. Jestliže se ti zdá, že jsi v pekařství, kde nikdo nemluví anglicky, můžeš mít obavy, jak uživíš rodinu. Nebo si myslíš, že ti nikdo nerozumí. Četl jsem, že zlý sen je běžným vyjádřením pocitu nejistoty. Hry a hříčky. Vědomí na jedné straně sítě, podvědomí na druhé. Pinkají si s nějakým absurdním míčkem. U duševních chorob i u předtuch je to totéž. Tak proč by to mělo být jinak u

Dannyho jasnovidectví? Třeba opravdu viděl tu krev v prezidentském apartmá. Pro dítě jeho věku je představa krve téměř zaměnitelná s pojmem smrti. Tohle tvrdil William Carlos Williams, to byl pediatr. Když vyrosteme, pojmy se stanou jasnější a představy necháme básníkům… ale teď už žvaním."

„Já tě ráda poslouchám, když žvaníš."

„Tohle řekla ona, lidi. Řekla to. Všichni jste to slyšeli."

„Ale co ty stopy na krku, Jacku? Ty jsou pravé."

„Ano."

Oba se nadlouho odmlčeli. Wendy už si myslela, že usnul, a sama začala upadat do dřímoty, když promluvil.

„Tady bych viděl dvě vysvětlení. A žádné z nich nepočítá se čtvrtým obyvatelem hotelu."

„Jaká vysvětlení?" Zdvihla se na loket.

„Třeba stigmata," řekl.

„Stigmata? Jako když lidé krvácejí na Velký pátek nebo něco takového?"

„Ano. Lidem, kteří hluboce věří v Kristovu božskou podstatu, se ve velikonočním týdnu objevují krvácející znamení na rukách a nohách. Ve středověku to bylo obvyklejší než dnes. V těch dobách tito lidé byli považováni za Bohem požehnané. Nemyslím si, že by tohle katolická církev prohlašovala za nějaké zázraky, a to od nich bylo velmi chytré. Stigmata se totiž moc neliší od některých věcí, které dokážou jogíni. Dneska už se to dá pochopit lépe. Lidé, kteří rozumějí interakci mezi myšlením a tělesnými funkcemi – i když při studiu člověk zjistí, že tomu nikdo tak úplně nerozumí – věří, že máme větší kontrolu nad nechtěným, než si kdysi mysleli. Můžeš zpomalit rytmus srdce, když na to dostatečně myslíš. Urychlit si metabolismus. Můžeš se víc potit. Nebo si spustit krev."

„Ty myslíš, že Danny si ty modřiny na krk přimyslel? Jacku, tomu nemůžu uvěřit."

„Já věřím, že je to možné, i když se mi to taky zdá nepravděpodobné. Nejpravděpodobnější je, že si je udělal sám."

„Sam?"

„Už v minulosti si v těch svých 'transech' ublížil. Pamatuješ tenkrát při večeři? Asi před dvěma lety. Byli jsme na sebe všichni příšerně naštvaní. Nikdo moc nemluvil. Pak mu zničehonic spadla hlava do talíře. A vzápětí upadl na podlahu. Vzpomínáš si?"

„Ano," řekla. „Samozřejmě si vzpomínám. Myslela jsem si, že má nějaký záchvat."

„Jindy jsme zase byli v parku," řekl. „Jen já s Dannym. V sobotu odpoledne. Seděl na houpačce, houpal se, a najednou spadl na zem. Jako by ho někdo sestřelil. Běžel jsem k němu a zdvihl jsem ho a on najednou přišel k sobě. Tak nějak na mě zamrkal a řekl, 'Praštil jsem se do bříška. Řekni mamince, ať zavírá okna, když prší.' A tu noc lilo jako z konve."

„Ano, ale –"

„A vždycky se vrací se škrábanci a odřenými lokty. Jeho holeně vypadají jako bitevní pole. A když se ho zeptáš, jak přišel k tomuhle nebo k tamtomu, řekne ti jen, 'Ale hrál jsem si,' a tím je to pro něj uzavřené."

„Jacku, všechny děti chodí potlučené a s modřinami. U malých kluků je to skoro stálý stav od chvíle, kdy se učí chodit, až do nějakých dvanácti třinácti let."

„Jsem si jistý, že Danny na tom má svůj podíl," odpověděl Jack. „On je při hře velice aktivní. Ale nemůžu opominout ten den v parku a ten večer u stolu. A musím si položit otázku, kolik naraženin a modřin našeho dítěte pochází z toho, že se prostě někde složí. Doktor Edmonds přece říkal, že mu to předvedl přímo u něj v ordinaci!"

„No, dobře, ale tyhle jeho modřiny pocházejí od prstů. Přísahala bych na to. Ty nemá od žádného pádu."

„Upadá přece do transu," řekl Jack. „Třeba vidí něco, co se v tom pokoji stalo. Hádku. Nebo možná sebevraždu. Vášně. To není jako dívat se na film; on je při tom velice sugestibilní. Ocitá se přímo uprostřed dění. Jeho podvědomí si může ty věci symbolizovat… může nechat ožít mrtvou ženu, může si ji promítnout jako zombie, živou mrtvolu, vampa, termín si vyber sama."

„Naskakuje mi z tebe husí kůže," řekla zastřeným hlasem.

„Mně tak trochu taky. Nejsem psychiatr, ale všechno to tak zapadá do sebe. Chodící mrtvá žena

jako symbol mrtvých citů, mrtvých životů, které to nechtějí vzdát a odejít… ale protože on je postava z jeho podvědomí, je zároveň také jím samým. Když je Danny v transu, jeho vědomí je naprosto potlačené. Je veden tou podvědomou postavou. Obejme si rukama krk a –“

„Přestaň,“ řekla. „Už jsem v obraze. Je to ještě úděsnější, než kdyby se tady po chodbách potloukal někdo cizí, Jacku. Před ním můžeš utéct. Ale nemůžeš utéct sám před sebou. Ty tady mluvíš o schizofrenii.“

„Když, tak velice omezené,“ řekl nepříliš jistě. „A velice zvláštní. Protože on asi skutečně umí číst myšlenky a čas od času má jasnozřivé vidiny. Ale o tom přece nemůžu uvažovat jako o duševní chorobě, ať se snažím sebevíc. Všichni v sobě máme schizoidní sklony. Myslím si, že až Danny vyroste, dostane to pod kontrolu.“

„Jestli máš pravdu, tak je naprosto nezbytné dostat ho odsud. Ať už má cokoliv, tenhle hotel to jen zhoršuje.“

„To bych neřekl,“ namítl. „Kdyby poslouchal, tak by především do toho pokoje vůbec nešel. Nikdy by se to bylo nestalo.“

„Panebože, Jacku! Chceš snad říct, že to přiškrcení byl… přiměřený trest za to, že neposlechl?“

„Ne… to ne. Samozřejmě ne. Ale –“

„Žádné ale,“ zavrtěla odmítavě hlavou. „Skutečnost je taková, že se jen dohadujeme. Nemáme ponětí, za kterým rohem ho může něco podobného potkat. Musíme ho dostat pryč.“ Trochu se zasmála do tmy. „Příště můžeme mít vidiny i my.“

„Nemluv nesmysly,“ řekl a vybavili se mu lvi, kteří se stahují k cestičce, už u ní jen tak nestojí, ale hlídají ji, hladoví listopadoví lvi. Na čele mu vyrazil studený pot.

„Ale ty jsi nic neviděl, ne?“ zeptala se. „Myslím v tom pokoji. Neviděl jsi nic?“

Lvi zmizeli. Před očima se mu objevil růžový závěs a temný obrys ležící postavy za ním. Zavřené dveře. Tlumené spěšné bušení a zvuky, které mohly být utíkajícími kroky. Příšerný, přerývaný tlukot vlastního srdce, když zápasil s univerzálním klíčem.

„Nic,“ řekl a byla to pravda. Byl ve vypjaté situaci, nemohl si být jistý tím, co se kolem něho dělo nebo nedělo. Neměl před tím příležitost utřídit si myšlenky a najít rozumné vysvětlení pro podlitiny na synově krku. Sám byl velice sugestibilní. Halucinace mohou být někdy přenosné.

„A nerozmyslel sis to? Myslím s těmi motorovými saněmi.“

Zaťal ruce v pěsti
(Přestaň mě otravovat!),
jako by se chtěl bít.

„Řekl jsem, že to udělám, ne? Tak to taky udělám. A teď jdi spát. Máme za sebou dlouhý, perný den.“

„To tedy ano,“ řekla. Zašustily přikrývky, jak se k němu naklonila a políbila ho na rameno. „Miluju tě, Jacku.“

„Já tebe taky,“ řekl, ale byla to jen slova. Pěsti měl stále zaťaté. Cítil je jako kameny na konci rukou. V hlavě mu bušilo. Neřekla ani slovo o tom, co bude, až se dostanou dolů, až bude po všem. Jediné slovo. To bylo jen Danny tohle a Danny tamhleto a Jacku já se tak bojím. Ano, bála se, že na ní někdo bafne ze skříně, bála se tančících stínů, strašně se bála. Ale byly tu skutečné věci, kterých bylo třeba se obávat. Do Sidewinderu by přijeli s šedesáti dolary a s tím, co by si vzali na sebe. Neměli by dokonce ani auto. I kdyby byla v Sidewinderu zastavárna, jako že tam nebyla, neměli by do ní co dát, snad jen Wendyin zásnubní prstýnek s diamantem za devadesát dolarů a tranzistorové rádio Sony. Za to by jim dali tak dvacet dolarů. Kdyby byli zvlášť hodní. Neměli by práci, ani sezónní, ani na částečný úvazek, snad jen prohazovat cesty za tři dolary za naložený vůz. Představil si Jacka Torrance, který publikoval v Esquiru a který snil – cítil, že nikoliv nereálně – o tom, že se během příštího desetiletí stane předním americkým spisovatelem, s lopatou sidewinderské společnosti Western Auto přes rameno, jak zvoní u domovních dveří… tahle představa před ním vyvstala jasněji než pohybující se lvi a on zaťal pěsti ještě úporněji, až cítil, jak se mu nehty zarývají do dlaní a vyrývají do nich krvavé půlměsíčky. Jack Torrance stojící ve frontě, aby si vyměnil šedesát dolarů za stravenky, stojící v další frontě u sidewinderského metodistického kostela, aby si vysloužil nějaké potraviny a opovržlivé pohledy místních. Jack Torrance

vysvětlující Alovi, že prostě museli odejít, museli zavřít kotel, museli opustit Overlook se vším zařízením a nechat jej napospas vandalům nebo zlodějům na sněžných skútrech, protože, víš, Ale, attendez-vous, Ale, jsou tam strašidla a děsí mého synka. Sbohem, Ale. Myšlenky na čtvrtou kapitolu, Jaro Jacka Torrance. Co pak? Co by bylo dál? Třeba by dojeli ve volkswagenu na západní pobřeží. Stačilo by vyměnit palivové čerpadlo. Padesát mil západně odsud, pořád z kopce, ležel Utah. Stačilo vyřadit na neutrál a dojet tam. A odsud do slunečné Kalifornie, země pomerančů a neomezených možností. Člověk s takovým osobním rejstříkem (alkoholismus, zbití studenta a útěk před duchy) si nepochybně bude moci vybírat. Podle libosti. Třeba v turistickém průmyslu – uklízení autobusů Greyhound. Nebo v automobilovém průmyslu – mytí aut v gumovém obleku. Nebo v kulinářství – umývání nádobí v nějaké restauraci. Nebo na nějakém odpovědném místě, třeba u benzínové pumpy. To by byla dokonce i duševně náročná práce – musel by vracet drobné a psát potvrzenky. Můžu vám nabídnout pětadvacet hodin týdně za minimální mzdu. To by byl dost těžký život v době, kdy bochník Wonderova chleba stojí šedesát centů.

Po dlaních mu začala stékat krev. Jako stigmata, ano. Stiskl pěsti ještě pevněji a mučil se bolestí. Jeho žena spala vedle něj, proč ne? Nebyly tu žádné problémy. Souhlasil, že ji s Dannym odveze od velkého zlého ducha, takže žádné problémy už neexistovaly. Víš, Ale, myslel jsem si, že nejlepší věc, kterou můžu udělat, je zabít ji. Ta myšlenka se vynořila odnikud, v celé své nahotě, ničím nepřikrášlená. Probudila v něm touhu shodit ji z postele, nahou, udivenou, sotva se probouzející; vrhnout se na ni, popadnout její krk jako kmínek mladé osiky a škrtit ji, palce na průdušnici, prsty na zátylku cloumat jí hlavou nahoru a dolů, znovu a znovu, bít, tlouct, drtit, lámat. Jen se poser, miláčku. Třes se, klep se, kruť se. Dostaneš svou medicínu. Do poslední kapky. Do poslední hořké kapky.

Matně si uvědomoval tlumený zvuk, který odněkud doléhal do jeho zběsilého vnitřního světa. Podíval se přes místnost a uviděl, že Danny sebou zase zmítá, kroutí se v posteli a muchlá přikrývky. Vydával při tom jakési hrdelní úpění, tiché a niterné. Jaký sen ho pronásledoval? Dlouhou dobu mrtvá purpurová žena, která se za ním šourá křivolakými hotelovými chodbami? Jack měl dojem, že tohle to nebude. Dannyho pronásledovalo ve snu něco jiného. Něco horšího.

Hořký zámek jeho pocitů povolil. Vstal z postele a došel k chlapci. Bylo mu zle a styděl se za sebe. Měl myslet na Dannyho, ne na Wendy nebo na sebe. Jen a jen na Dannyho. Nezáleželo na tom, jak si pro sebe překroutil skutečnost; pudově věděl, že Danny musí pryč. Narovnal chlapci přikrývky a přidal mu ještě jednu deku, která ležela v nohách postýlky. Danny se znovu uklidnil. Jack se dotkl spícího čela(jaké příšery třeští za touhle kostí?)a zjistil, že je horké, ale ne zas přespříliš. Danny už zase spal klidně. Zvláštní.

Vrátil se do postele a pokoušel se usnout. Spánek se mu však vyhýbal.

Bylo to tak nespravedlivé, že věci vzaly takovýhle obrat – smůla se jim zřejmě přilepila na paty. Nesetřásli ji ani s příchodem sem. Jakmile by zítra odpoledne dorazili do Sidewinderu, životní příležitost by se rozplynula. Zmizela v nenávratnu jak modré semišky, jak říkával kdysi jeho spolubydlící. Přemýšlel, co by se stalo, kdyby nejeli dolů, kdyby tuhle krizi nějak překonali. Dokončil by hru. Nějaký konec by v každém případě vymyslel. Jeho vlastní nejistota by mohla dodat konci dráždivý přídech dvojznačnosti. Hra mu mohla také vydělat peníze, to nebylo vyloučené. A i kdyby pominul tohle, Al mohl přesvědčit školní radu ve Stovingtonu, aby ho přijala zpátky. Byl by určitě přijat na podmínku, možná tříletou, ale kdyby abstinoval a psal, třeba by ani ty tři roky ve Stovingtonu nezůstal. Na Stovingtonu mu předtím nijak zvlášť nezáleželo, dusil se tam, cítil se pohřbený zaživa, ale to byla nezralá reakce. Jak si mohl ostatně oblíbit učitelství člověk, který první tři hodiny každého druhého či třetího dne odučil v šílené kocovině? Teď by to bylo všechno jinak. Dokázal by plnit své povinnosti mnohem lépe.

Tím si byl jistý.

Někde uprostřed následující myšlenky upadl do spánku. Tahle poslední myšlenka k němu doléhala jako zvuk zvonu:

Zdálo se, že by tady mohl dojít klidu. Nakonec. Jen kdyby ho nechali na pokoji

Když se probudil, stál v koupelně pokoje číslo 217.

(zase jsem chodil ve spánku – proč? – tady není žádné rádio, které bych mohl rozbít)

Světlo v koupelně bylo rozsvícené, pokoj za ním tonul v temnotě. Sprchový závěs byl zatažený kolem

vany na nohách. Předložka vedle vany byla zmuchlaná a mokrá.

Začal se bát, ale ten strach byl jakýsi snový. Jack si říkal, že to nemůže být skutečné. Toho se přece nemohl bát. Spousta věcí v Overlooku byla jaksi snová.

Proti své vůli došel k vaně. Nebyl schopen jít jiným směrem.

Odhrnul závěs.

Ve vaně ležel nahý George Hatfield s nožem v hrudi. Byl nahý a téměř se vznášel ve vodě, která byla jasně růžová. Měl zavřené oči. Jeho penis se ochable vznášel ve vodě jako chaluha.

„Georgi –“ uslyšel svůj hlas.

George otevřel oči. Byly stříbrné a s lidskýma očima neměly nic společného. Georgovy ruce, bílé jako ryby, nahmataly okraje vany. George se posadil. Nůž mu trčel přímo z prsou. Byl zapíchnutý přesně uprostřed mezi bradavkami. Byla to naprosto čistá rána.

„Posunul jste ty hodiny dopředu,“ řekl mu stříbrooký George.

„Ne, Georgi, neposunul. Já –“

„Já nekoktám.“

George vstal a nespouštěl z něho svůj stříbrný nelidský pohled. Koutky úst se mu roztáhly v mrtvém, šklebném úsměvu. Přehodil jednu nohu přes porcelánový okraj vany. Jedna bílá svraštělá noha stanula na předložce.

„Nejdřív jste se mě pokoušel přejet, když jsem jel na kole, pak jste posunul ty hodiny dopředu a pak jste mě zabil nožem, ale já stejně nekoktám.“ George šel k němu se vztaženýma rukama a prsty lehce ohnutými. Páchnul plísní a vlhkostí, jako zmoklé spadané listí.

„To bylo pro tvé dobro,“ řekl Jack a začal couvat. „Posunul jsem je dopředu jen pro tvé dobro. Mimoto vím, že jsi podváděl při závěrečné kompozici.“

„Já nepodvádím… a nekoktám.“

Georgovy ruce se dotkly jeho krku.

Jack se otočil a rozběhl se. Běžel pomalu jako v beztížném stavu, jak to bývá obvyklé ve snech.

„Podváděl jsi! Podváděl!“ křičel ve strachu a hněvu, když běžel přes ztemnělý pokoj. „Já ti to dokážu!“

Georgovy ruce se znovu ocitly na jeho krku. Jackovi se stáhlo srdce úzkostí, až si byl jistý, že pukne. Ale nakonec nahmatal kliku a otevřel dveře. Vyrazil ven, ne do chodby v druhém poschodí, ale do sklepa, do místnosti za obloukem. Pavučinami zahalené světlo svítilo. Jeho plátěná skládací židlička, chladně geometrická, stála pod ním. A všude kolem se táhlo miniaturní pohoří krabic a beden a svázaných balíků záznamů a faktur a bůhvíčeho. Vzkypěla v něm úleva.

„Já to najdu!“ slyšel svůj křik. Popadl vlhkou, trouchnivějící lepenkovou krabici; rozpadla se mu v ruce a vylil se z ní vodopád zažloutlých papírů. „Je to tady někde! Já to najdu!“ Zabořil ruce hluboko do papíru a vytáhl jednou rukou suché papírové vosí hnízdo a druhou hodiny s budíkem. Hodiny tikaly. K jejich zadní straně byla připevněna elektrická šňůra, na jejímž druhém konci byl balík dynamitových patron. „Na!“ křičel. „Vem si to!“

Jeho úleva se změnila v pocit triumfu. Nejenže utekl Georgovi, on nad ním zvítězil. S těmi talismanickými předměty v rukou se ho George už nedotkne. George v hrůze prchne.

Začal se otáčet, aby čelil Georgovi, ale v tu chvíli spočinuly Georgovy ruce na jeho krku, stiskly a po táhlém výdechu mu přervaly dech.

„Já nekoktám,“ šeptal George za ním.

Upustil vosí hnízdo, z něhož se vyvalila žlutohnědá zběsilá vlna. Plíce měl jako v ohni. Jeho rozkmitaný pohled spočinul na hodinách a vítězný pocit se mu vrátil. Zároveň ho zachvátil spravedlivý hněv. Místo toho, aby byly hodiny spojené s dynamitem, vedla šňůra k silné černé holi se zlatým držadlem, jakou nosil jeho otec po střetnutí s mlékařským autem.

Zatáhl za ni a šňůra se přetrhla. Hůl mu spadla přímo do rukou. Rozpřáhl se přes rameno. Když hůl zdvihal, zavadil o šňůru, na které bylo zavěšené světlo, které se rozkomíhalo a mohutně roztančilo stíny na zemi a na zdech. Hůl zasvištěla a dopadla na něco tvrdého. George vykřikl. Sevření na Jackově krku se uvolnilo.

Vymanil se Georgovi a otočil se. George byl na kolenou, hlava mu padala a on si ji držel rukama.

Mezi prsty mu prýštila krev.

„Prosím," šeptal George pokorně. „Nechte mě být, pane Torranci."

„Teď dostaneš svou medicínu," zavrčel Jack. „Teď, to ti říkám. Ty hejsku. Ty mladej bezvýznamnej hajzle. Teď. Teď ti ji dám. Do poslední kapky. Do poslední zatracený kapky!"

Jak se nad ním třepotavě komíhalo světlo, začal máchat holí nahoru a dolů, zdvihal a spouštěl ruce jako stroj. Georgovy zakrvácené prsty pustily hlavu a Jack zasazoval další a další údery, do krku a do ramen a do zad a do rukou. Až na to, že hůl už nebyla tak docela hůl; vypadala jako palice s nějakou pestře pruhovanou násadou. Palice s měkkou odpalovací plochou a tvrdou odpalovací plochou. Na dopadající ploše ulpěla krev s vlasy.

Mdle mlaskavý zvuk dopadající palice se změnil na duté, ozvěnou se vracející dunění. Jeho vlastní hlas byl podobný; hlučný, odcizený. A přesto, zcela paradoxně, zněl slaběji, šumloval, byl nedůtklivý… jako by byl opilý.

Klečící postava pomalu zdvihla hlavu v úpěnlivé prosbě. Neměla tvář, jen krvavou masku, z níž hleděly oči. Zdvihl palici k rozhodujícímu úderu, a když dopadala, všiml si, že ta prosebná tvář pod ním není Georgova, ale Dannyho. Byla to tvář jeho syna.

„Tatínku –"

Palice dopadla Dannymu přímo mezi oči a zavřela je navždy. A někde se něco smálo –

Probudil se ze sna nad Dannyho postýlkou. Byl nahý, ruce měl prázdné a tělo zalité potem. Jeho poslední výkřik zazněl jenom v duchu. Vykřikl znovu, tentokrát šeptem.

„Ne. Ne, Danny. Nikdy."

Vrátil se k posteli. Nohy měl jako z gumy. Wendy byla ponořena do hlubokého spánku. Hodiny na nočním stolku ukazovaly tři čtvrtě na pět. Ležel beze spánku až do sedmi, kdy se Danny začal s vrtěním budit. Přehodil nohy přes pelest postele a začal se oblékat. Byl čas sejít dolů a podívat se na kotel.

33 – MOTOROVÉ SANĚ

Někdy po půlnoci, když všichni tři neklidně spali, přestal padat sníh. Na starém příkrovu leželo patnáct centimetrů nového sněhu. Mraky se roztrhaly, rozehnány čerstvým větrem, a Jack teď stál v matném pruhu slunečního světla, které pronikalo špinavými východními okny kůlny na nářadí.

Kůlna byla velká asi jako nákladní vagón a stejně tak vysoká. Byla tu cítit vazelína, olej a benzín a – jemná nostalgická vůně – posečená tráva. Čtyři motorové sekačky stály jako vojáci na přehlídce u jižní zdi. Dvě byly jako malé traktory Vlevo od nich se opíraly o stěnu rýče a kulaté lopaty, dále tu byla motorová pila, elektrické nůžky na stříhání živého plotu a dlouhá tenká žerď s červeným praporkem. Nosiči, když mi ten míček přinesete do deseti sekund, dostanete čtvrťák. Ano, pane.

O východní zeď, do níž se slunce opíralo nejvíc, byly opřené tři pingpongové stoly, které připomínaly opilý domek z karet. Síťky z nich byly sejmuty a visely z police nad nimi. V rohu byla hromada shuffleboardových kotoučů a roqueová sada – branky svázané drátem, pestré koule v krabici, která připomínala velkou paletu na vajíčka (máte tu podivné slepice, Watsone… ano, měl byste je vidět na trávníku před hotelem, ha ha) a dvě sady palic ve stojanech.

Zamířil k nim. Překročil starou osmičlánkovou baterii (která byla kdysi nepochybně pod kapotou hotelového naklaďáku) a nabíječku, mezi obojím ležela stočená dvě švihadla od J. C. Pennyho. Z bližšího stojanu vytáhl jednu palici s krátkou násadou a podržel si ji před očima jako rytíř zdravící před bitvou svého krále.

Zalétly k němu útržky jeho snu (všechno bylo pomíchané a blednoucí), George Hatfield, otcova hůl, dost na to, aby ho to vykolejilo, aby pocítil jakousi vinu za to, že drží starou roqueovou palici pro rekreační hru, dneska už jsou jiné, bratrance králi, dneska se hraje spíš kroket… to je taková dětská verze. Ale roque… to musela být hra. Jack nasel ve sklepě zplesnivělá pravidla někdy z počátku dvacátých let, kdy se u Overlooku uskutečnil Severoamerický roqueový turnaj. To musela být hra.

(schizoidní)

Trochu se zamračil a pak se usmál. Ano, je to vlastně taková schizoidní hra. Dokonale to vyjadřovala palice. Měkký konec a tvrdý konec. Na jedné straně hra jemných fines a přesného míření, na druhé straně hra hrubé síly.

Máchl palicí vzduchem, až zasvištěla. Usmál se tomu mocnému, hvízdavému zvuku, který vydala.

Uložil ji zpátky do stojanu a obrátil se nalevo. Znovu se musel zamračit nad tím, co uviděl.

Poměrně nové motorové saně trůnily uprostřed kůlny, ale Jackovi bylo celkem jedno, jak vypadají. Na kapotě motoru byl černý nápis Bombarďák, vyvedený písmem s obráceným sklonem, které mělo zřejmě vyvolávat dojem rychlosti. Vyčnívající lyže byly také černé. Z obou stran kapoty čněly černé výfuky, podobné jako u sportovních aut. Jinak byly saně křiklavě žluté a vůbec se mu nelíbily. V tom ranním slunci, se žlutým trupem a černými výfuky, černými lyžemi a černě čalouněnou otevřenou kabinou vypadaly jako obrovská mechanická vosa. Za chodu musely vydávat i podobný zvuk. Vyjící, bzučivý, věstící bodnutí. Ale koneckonců, jak jinak by měly vypadat? V cizích barvách rozhodně nejezdily. Až saně odvedou svou práci, zanechají je všechny tři poraněné. Na jaře bude Torrancova rodina tak zdevastována, že to, co udělaly vosy Dannymu, proti tomu byly mateřské polibky.

Vytáhl ze zadní kapsy kapesník, otřel si ústa a vykročil k saním. Zastavil se u nich a prohlížel si je shora dolů a chmury na jeho tváři se ještě prohloubily. Zastrčil kapesník zpět do kapsy. Kůlnou otřásl silný náraz větru, až zaúpěla. Vyhlédl z okna a uviděl, jak se vlna zvířených sněhových vloček řítí k zavátému zadnímu průčelí hotelu, kde se ve víru zdvihá k šedomodré obloze.

Vítr ustal a Jack se vrátil k prohlídce saní. Byl to skutečně odporný stroj. Člověk málem viděl, jak jim ze zadku trčí dlouhé hbité žihadlo. Tyhle zatracené motorové saně neměl nikdy v lásce. Dokázaly rozcupovat posvátné zimní ticho na milióny chvějivých útržků. Rušily zvěř. Vypouštěly velké a nečisté mraky modrého dýmu a zanechávaly za sebou benzínový puch – puf, puf, puf, puf, nechte mě dýchat. Byly možná poslední směšnou hračkou současného benzínového věku, jaká se dává k vánocům desetiletým dětem.

Vzpomněl si na novinový článek, který četl ve Stovingtonu. Ten příběh se odehrál kdesi ve státě Maine. Dítě na motorových saních jelo po cestě, kterou neznalo, rychlostí kolem padesáti kilometrů za hodinu. Večer. Mělo zhasnutá světla. Mezi dvěma kůly byl přes cestu natažený řetěz se značkou 'Zákaz vjezdu' uprostřed. Dítě jej zřejmě vůbec nezahlédlo. Měsíc možná zašel za mrak. Řetěz dítěti odřízl hlavu. Jack si přečetl ten článek téměř se zadostiučiněním. Když se teď díval na ten stroj, ten pocit se mu vrátil.

(Kdyby to nebylo kvůli Dannymu, s potěšením bych vzal jednu tu palici, otevřel bych kapotu a mlátil bych do toho, dokud)

Jack uvolnil zadržený dech v dlouhém pomalém výdechu. Wendy měla pravdu. Mohl si o tom myslet, co chtěl, ale Wendy měla pravdu. Rozbití téhle mašiny by bylo vrcholem bláznovství, bez ohledu na to, jaké potěšení by mu to způsobilo. Bylo by to stejné, jako ubít vlastního syna k smrti.

„K čertu s luddismem," řekl nahlas.

Šel k zadku stroje a odšrouboval víčko nádrže. Na jedné polici, které byly zavěšené ve výši prsou kolem zdí, nasel dřevěnou měrku a zasunul ji do nádrže. Benzínu bylo po dně. Ale stačilo to k tomu, aby se přesvědčil, jestli ta zatracená věc vůbec chodí. Později může doplnit benzín z volkswagenu a z hotelového náklaďáku.

Zašrouboval víčko zpátky a otevřel kapotu. Nebyly tam ani svíčky, ani baterie. Vrátil se k polici a rozhlédl se po ní. Odstrčil šroubováky a francouzské klíče, jednokomorový karburátor, vyndaný ze staré sekačky na trávu, umělohmotné krabice se šroubky a hřebíky a maticemi různých velikostí. Police byla tmavá mastnotou a letitý prach se na ni přilepil jako kožešina. Jack se jí dotýkal jen s odporem.

Našel malou, zaolejovanou krabičku s nápisem Saně.

Zatřásl jí a uvnitř něco zachrastilo. Svíčky. Podržel si jednu proti světlu a pokoušel se zjistit, zda je správně nastavený odtrh, aby nemusel hledat měrky. Doprdele, pomyslel si nasupeně a hodil svíčku zpátky do krabičky. Jestli jsou v háji svíčky, tak je to zatraceně špatné. Zasraná práce.

Hned za dveřmi stála židle. Přitáhl si ji a posadil se. Našrouboval čtyři svíčky a na každou umístil malý gumový kryt. Pak jemně zahrál prsty po induktoru. Vždycky se smáli, když jsem si sedl k piánu.

Zpátky k polici. Tentokrát nemohl najít, co potřeboval. Malou baterii. Tří- nebo čtyřčlánkovou. Byly tu nástrčné klíče, bedna s vrtačkami a vrtáky, sáčky s hnojivem na trávník, ale žádná baterie pro motorové saně. Nijak ho to netrápilo. Ve skutečnosti byl rád. Ulevilo se mu. Kapitáne, dělal jsem, co jsem mohl, ale neprošel jsem. To je v pořádku, synu. Navrhnu vás na řád Stříbrné hvězdy a Purpurových saní. Jste pýchou našeho pluku. Děkuji vám, pane. Skutečně jsem se snažil.

Když spěl ke konci police, začal si pískat zrychleně Červenou řeku. Noty vycházely z jeho úst jako

malé bílé obláčky páry. Obešel polici po celé délce a ta zatracená věc tam nebyla. Třeba ji někdo ukradl. Možná Watson. Jack se hlasitě zasmál. Stará finta kancelářských krys. Pár svorek, pár balíků papíru, tenhle ubrus nikdo hledat nebude… a co tahle pěkná baterie do motorových saní? Jo, ta by se mohla hodit. Strčíme ji do pytle. Úřednický zločin, chlapče. Každému něco uvízne za nehty. Předpokládané ztráty, tak se tomu říká.

Vrátil se k saním a když podél nich šel, pořádně je nakopl. Takže s tím bychom byli hotovi. Bude jen ještě muset říct Wendy „Promiň, miláčku, ale –"

V rohu u dveří stála krabice. Předtím ji zakrývala židle. Na jejím víku bylo tužkou napsáno Saně.

Podíval se na ni a úsměv mu zamrzl na rtech. Hleďme, pane, to je jízda. Zdá se, že vaše kouřové signály nakonec zaúčinkovaly.

To není spravedlivé.

Sakra, tohle není spravedlivé.

Něco – štěstí, osud, prozřetelnost – se ho pokoušelo zachránit. Nějaké jiné štěstí, bílé štěstí. A v posledním okamžiku se Jackovi Torrancovi přilepila na paty stará věrná smůla. Špatné karty ještě nepřestaly chodit.

Vlna šedého zatrpklého vzteku mu ucpala hrdlo. Ruce se mu opět zaťaly v pěsti.

(To není spravedlivé, sakra, to není spravedlivé!)

Proč se nepodíval někam jinam? Kamkoliv! Proč ho nepostihlo strnuti šíje nebo svrbění v nose nebo proč v tu chvíli zrovna nemrkl? Nějaká takováhle pitomost ho mohla uchránit pohledu na tu baterii.

Jenže k ničemu podobnému nedošlo. To bylo celé. Měl prostě halucinaci, stejně jako včera v tom pokoji ve druhém patře nebo tehdy na hřišti s těmi zvířaty. Chvilkový výpadek. Představte si, viděl jsem v rohu baterii do saní. A teď tam nic není. Myslím, že už se na mě projevuje únava z boje, pane. Promiňte. Hlavu vzhůru, synu. To se dříve či později přihodí každému.

Otevřel dveře tak prudce, až málem vylétly z pantů, a ještě uvnitř si chtěl nazout sněžnice. Byl na nich sníh, a tak jimi bouchl o zem, až se zaprášilo. Nazul si levou sněžnici a… zarazil se.

Danny byl venku, u rampy, kde se nakládá mléko. Zřejmě se pokoušel uplácat sněhuláka. Moc mu to však nešlo; sníh byl příliš suchý, než aby držel pohromadě. Něco mu to připomnělo. Jiskřivé ráno, malý zachumlaný chlapec na oslnivě bílém sněhu pod oslnivě modrou oblohou. Čepici obrácenou jako Carlton Fiske.

(Na co to proboha myslíš?)

Odpověď přišla okamžitě.

(Na sebe. Myslel jsem na sebe.)

Zničehonic si vzpomněl, jak ležel včera v posteli, ležel a najednou začal uvažovat o vraždě své ženy.

V tom okamžiku, jak klečel v kůlně nad sněžnicemi, mu bylo všechno jasné. To nebyl jen Danny, na kterém se podepsal Overlook. Na něm se podepsal také. Nebyl to Danny, kdo byl slabým článkem, byl to on sám. To on byl ten zranitelný, ten, který se ohýbá a kroutí, dokud něco nepráskne.

(dokud nepovolím a neusnu… a když to udělám, jestli to udělám)

Podíval se na řady oken a slunce odrážející se v jejich tabulkách ho málem oslnilo, ale on stejně neodvrátil pohled. Poprvé si uvědomil, že ta okna vypadají jako oči. Odrážela slunce a svou vlastní temnotu si uchovávala uvnitř. A nebyl to Danny, koho pozorovala. Byl to on sám.

V těch několika okamžicích porozuměl všemu. Vzpomněl si na jeden černobílý obrázek, který viděl jako dítě při hodině katechismu. Řádová sestra jim ho předváděla na stojanu a nazývala jej Boží zázrak. Třída se na něj zaraženě dívala. Všichni viděli jen černobílou změť, která nedávala smysl ani tvar. Pak jedno z dětí ve třetí lavici vydechlo, „To je Ježíš!" Tohle dítě si pak odneslo domů zbrusu novou bibli a také kalendář, protože bylo první. Ostatní se na obrázek zahleděli ještě upřeněji, včetně Jacka Torrance. Jeden po druhém vzdychali podobně jako to první dítě a jedna holčička se dostala téměř do vytržení a pronikavě vykřikovala: „Já ho vidím. Já ho vidím." Byla také odměněna biblí. Nakonec všichni v černobílé změti rozpoznali Ježíše, až na Jackyho. Snažil se víc a víc, teď už vyděšený. Jedna část jeho mysli byla cynicky přesvědčená, že všichni ostatní předstírají, jen aby potěšili sestru Beatrici, druhá část mysli mu našeptávala, že to nevidí prostě proto, že ho Bůh označil za největšího hříšníka ve třídě. „Ty to nevidíš, Jacky?" zeptala se ho sestra Beatrice líbezně a zároveň smutně. Vidím, jaký máš kozy, pomyslel

si ve vzteklém zoufalství. Začal vrtět hlavou, a pak v předstíraném vzrušení zvolal: „Ano, vidím! Joj! Je to Ježíš!“ A všichni ve třídě se smáli a tleskali mu, aby ho přiměli sdílet s nimi ten vítězný pocit, ale on se styděl a byl vyděšený. Později, když se všichni rozběhli z kostela na ulici, zdržel se tam a zíral na nesmyslnou černobílou mazanici, kterou sestra Beatrice nechala na stojanu. Nenáviděl ji. Všichni ji přece museli vidět stejně jako on. I sestra Beatrice. Byl to velký podvod. „Sakra, kurva, sakra,“ mumlal si pro sebe, a když už se obracel k odchodu, koutkem oka zahlédl Ježíšovu tvář, smutnou a moudrou. Obrátil se, srdce až v krku. Všechno najednou do sebe zapadalo a on se díval na obrázek se strašlivým údivem a nemohl uvěřit, že to neviděl. Oči, mihotavé stíny pod ustaraným čelem, jemný nos, slitovná ústa. Oči hledí na Jackyho Torrance. Co bylo jen nesrozumitelnou změtí, se náhle proměnilo ve věcný černobílý lept, na němž byla tvář Krista našeho Pána. Udiv se změnil v hrůzu. Vždyť on přece klel před tváří Páně. Bude zatracen. Bude v pekle s hříšníky. Kristův obličej byl na obraze od začátku. Od samého začátku.

Teď, když klečel a pozoroval svého syna, jak si hraje ve stínu hotelu, věděl, že to byla pravda. Hotel chtěl Dannyho, možná je všechny, ale Dannyho určitě. Ta zvířata opravdu chodila. Na dvěstěsedmnáctce byla mrtvá žena, která většinou působila jako neškodný duch, ale která teď představovala reálné nebezpečí. Jako nějaká zlovolná mechanická hračka se natáhla a uvedla do pohybu Dannyho vlastním zvláštním myšlením… stejně jako ji dokázal uvést do pohybu on sám. Byl to Watson, který mu řekl, že jednoho muže sklátila mrtvice přímo na roqueovém hřišti? Nebo to byl Ullman? Na tom nezáleželo. Ve třetím patře se odehrála vražda. A kolik dalších hádek, sebevražd a náhlých úmrtí pamatoval tenhle hotel. Kolik vražd? Nepotuloval se po západním křídle Grady se svou sekerou a nečekal na Dannyho, až ho uvede do činnosti?

Naběhlý kruh podlitin kolem Dannyho krku.

Cinkající láhve v prázdném baru.

Rádio s vysílačkou.

Sny.

Sešit s výstřižky, který našel ve sklepě.

(Medocu, jsi tu? Už zase spím v chůzi, drahý…)

Náhle vstal a odhodil sněžnice. Celý se třásl. Zabouchl dveře a vyndal krabici s baterií uvnitř. Vyklouzla mu z rozechvělých prstů (panebože co když jsem ji rozbil) a se zaduněním spadla na bok. Otevřel krabici a vytáhl baterii, nedbaje na to, jestli při pádu nepraskla a nevylila se z ní nějaká kyselina. Ale nic se nestalo. Baterie byla celá. Ze rtů mu unikl slabý vzdech.

Vzal ji do náruče a přenesl ji k saním, kde ji uložil na podložku poblíž přední části motoru. Na polici si našel malý francouzský klíč a rychle a bez potíží připevnil kabely. Baterie byla nabitá, nebylo zapotřebí ji dobíjet. Když upevňoval kladný kabel, zajiskřilo to a on ucítil slabý závan ozónu. Když byl hotov, postavil se a nervózně si otřel ruce o obnošenou džínovou bundu. Tak. A mělo by to běžet. Neexistoval jediný důvod, proč by nemělo. Jediný důvod, až na to, že saně byly součástí Overlooku a Overlook si nemusel přát, aby odjely. Overlook to vůbec nemusel chtít. Overlook si teď vůbec žil. Měl tu malého chlapce, kterého mohl strašit, měl tu muže a ženu, které mohl stavět proti sobě, a pokud neudělá chybu při sehrávce, mohou se za chvíli vznášet chodbami Overlooku jako nehmotné stíny z románu Shirley Jacksonové, ať už to bylo cokoliv, co se vznášelo po chodbách Hill House. Jenže v Overlooku by nebyli sami, kdepak, měli by tu početnou společnost. V každém případě však neexistoval jediný důvod, proč by se saně nedaly nastartovat. Až na –

(Až na to, že on ve skutečnosti nechtěl odjet),

ano, až na to.

Prohlížel si vestoje saně a dech mu unikal ve zmrzlých malých obláčcích. Chtěl, aby všechno bylo jako kdysi. Když sem přišel, neměl žádné pochybnosti. Předčasný odjezd dolů by byl špatným rozhodnutím, to tehdy věděl. Wendy se jen bála strašidla, které si vymyslel hysterický malý kluk. Teď však na to náhle dokázal nahlížet i z její strany. Bylo to jako v té jeho hře, v té odporné hře. Nevěděl už, na čí straně stojí, a co dál. Jak člověk jednou uviděl tvář Boha v černobílé změti, byl ze hry – už ji nikdy nemohl nevidět. Ti druzí se pořád mohli smát a říkat, že to nic není, jen pár skvrn bez jakéhokoliv smyslu, ale on už viděl stále jen jedno a to samé. Kdyby mu kdykoliv předložili obrázek, který musí vytvořit obtahováním čísel, vždycky v něm už předem uvidí tvář Krista našeho Pána. Mohl to uvidět v jednom

jediném zákmitu vědomí, kdy se figura a pozadí smísí v ohromujícím okamžiku porozumění. Celostátní psychologie. Člověk to vždycky viděl. Byl zakletý k tomu, aby to vždycky viděl.

(Už zase spím v chůzi, drahý…)

Všechno bylo v pořádku, dokud neuviděl Dannyho hrát si ve sněhu. Byla to Dannyho chyba. Všechno byla Dannyho chyba. To on byl osvícený nebo jaký. Jenže to nebylo osvícení, ale prokletí. Kdyby tu byli s Wendy sami, mohli strávit docela příjemnou zimu. Bez bolestí, bez duševního vypětí.

(Nechci odjet. ?Nemůžu?)

Overlook nechtěl, aby odjeli, a Jack to nechtěl taky. Dokonce ani Danny to nechtěl. Možná byl teď už součástí toho všeho. Možná si ho Overlook, ten velký a fantazírující Samuel Johnson, vybral za svého Boswella. Říkáš, že ten nový správce píše? To je dobře, najmi ho. Zbavíme se ale nejdřív té ženské a toho usmrkaného kluka. Nechceme, aby se rozptyloval. Nechceme –

Stál u kabiny sněžných saní a znovu ho rozbolela hlava. Kam až to dospělo? Jít nebo zůstat. Velice jednoduché. Tak to necháme jednoduché. Pojedeme, nebo zůstaneme.

Jestliže pojedeme, jak dlouho bude trvat, než se zabydlíme v Sidewinderu? zeptal se ho vnitřní hlas. Než si najdeme nějaký tmavý hotelový ajnclík s vysloužilou televizí, u které bude trávit dlouhé dny neoholený a nezaměstnaný muž? Kde smrdí chcanky na pánském záchodě jako dva tisíce let staré a kde v míse vždycky plave nacucaný, ale neporušený vajgl camelky? Kde je pivo za třicet centů a lidi si je přiostřují solí a hrací skříň je nacpaná hity country-hudby sedmdesátých let.

Jak dlouho? Panebože, jak se bál, že to nebude moc dlouho.

„Nemůžu vyhrát," řekl velice tiše. V tom to bylo. Bylo to jako hrát pasiáns s jedním chybějícím esem.

Prudce se naklonil nad motor a vytrhl induktor. Povolil tak snadno, až mu z toho bylo zle. Chvíli se na něj díval a pak s ním odešel k zadním dveřím kůlny a otevřel je.

Odtud měl ničím nerušený výhled na hory v jiskřivém ranním jasu, výhled pohlednicové krásy. Neporušené pole sněhu se táhlo až k půldruhá kilometru vzdáleným borovicím. Odhodil induktor tak daleko do sněhu, jak jen dokázal. Doletí dále, než měl. V místě dopadu zavířil obláček prašanu. Lehký větřík odnesl vločky na nová místa odpočinku. Jen se rozptylte, povídám. Ať není nic vidět. A je to. Rozptylte se.

Jack se uklidnil.

Postál ve dveřích dlouhou dobu a vdechoval příjemný horský vzduch. Pak je pevně zavřel a vrátil se k druhým dveřím, aby řekl Wendy, že musejí zůstat. Po cestě se zastavil u Dannyho a chvíli se spolu koulovali.

34 – ZVÍŘATA

Bylo 29. listopadu, tři dny po Díkůvzdání. Minulý týden proběhl dobře, sváteční večeře byla nejlepší, jakou kdy jako rodina měli. Wendy upekla dozlatova krocana od Dicka Halloranna, všichni se nacpali k prasknutí a z kura toho moc nezbylo. Jack prohlásil, že by měli jíst krocana až do konce zimy – krocana na smetaně, krocaní sendviče, krocana s nudlemi, krocaní překvapení.

Ne, řekla mu Wendy s úsměvem. Až na vánoce. Pak si zase dáme.

Danny podporoval Jacka.

Podlitiny na jeho krku už zmizely a s nimi zdánlivě i jejich obavy. Odpoledne na Den díkůvzdání tahala Wendy Dannyho na sáňkách kolem hotelu, zatímco Jack pracoval na své hře, která už byla téměř hotová.

„Pořád se bojíš, doktore?" zeptala se ho. Nevěděla, jak by měla položit otázku šetrněji.

„Ano," odpověděl prostě. „Ale teď už se držím na bezpečných místech."

„Tatínek říkal, že dříve nebo později začnou lidé z rezervace přemýšlet, proč se neozýváme vysílačkou, a přijedou se podívat, jestli je všechno v pořádku. Pak budeme mít možnost odjet dolů. Ty a já. Tatínek tu zůstane do konce zimy. Má pro to své důvody. Víš, doktore… já chápu, že je pro tebe těžké to pochopit… jsme ve slepé uličce."

„Ano," řekl bezvýrazně.

V tom jiskřivém odpoledni byli oba dospělí nahoře a Danny věděl, že se milují. Teď dřímali. Věděl, že jsou šťastni. Maminka se pořád bála, ale tatínkův přístup byl podivný. Asi udělal nějaké těžké rozhodnutí a zřejmě se rozhodl dobře. Danny se však nedokázal přesně dopátrat, o jaké rozhodnutí šlo. Tatínek si

to nechával jen a jen pro sebe. Danny přemýšlel, jestli je možné být zároveň šťastný z něčeho, co člověk udělal, a zároveň se za to stydět a pokoušet se na to nemyslet. Tahle otázka byla znepokojivá. Danny si myslel, že taková věc není možná… u normálního člověka. Nejúpornějším přemýšlením o tatínkovi dospěl jen k jakémusi mlhavému obrazu čehosi, co připomínalo chobotnici, která se zmítá proti temně modré obloze. Dvakrát, když se na tuhle otázku soustředil, se na něj tatínek najednou pronikavě a v obavách zadíval, jako by věděl, čím se Danny v myšlenkách zaobírá.

Byl teď v hale a chystal se jít ven. Chodil ven hodně – buď si bral sáňky, nebo chodil na sněžnicích. Rád pobýval mimo hotel. Když venku svítilo sluníčko, jako by mu z ramen spadla nějaká tíže.

Přitáhl si židli, stoupl si na ni, vzal si ze skříně bundu a oteplovačky a pak se posadil a oblékl se. Vzal si z botníku boty a obul si je. Jazyk mu vyčuhoval z koutku úst, jak se soustředil na důkladné zavázání tkaniček. Natáhl si palčáky a lyžařskou kuklu a byl hotov.

Prošel kuchyní k zadním dveřím, kde se zastavil. Už ho nebavilo hrát si vzadu, a kromě toho tam bude v tuhle denní dobu stín. Nelíbilo se mu být ani ve stínu hotelu. Rozhodl se, že si vezme sněžnice a půjde si místo toho hrát na hřiště. Dick Hallorann ho varoval, aby se vyhýbal těm zvířatům vystříhaným z keřů, ale myšlenka na ně ho nijak neznepokojovala. Byla teď celá zavátá sněhem, takže z nich čněla jen beztvará králičí hlava a lví ocasy, které takhle spíš vypadaly absurdně, než aby budily nějaké obavy.

Danny otevřel zadní dveře a z nákladní rampy si vzal sněžnice. Za pět minut už si je na přední verandě přivazoval řemínky k botám. Tatínek mu říkal, že on (Danny) má k chození na sněžnicích talent – že už ovládá ten pomalý, šouravý krok, pootočení kotníku, které setřese prachový sníh z tkaniček, ještě než sněžnice dopadne znovu na zem, a že tohle všechno je prospěšné pro stavbu svalů ve stehnech a lýtkách a úponů v kotnících. Danny zjistil, že nejrychleji se mu unaví kotníky. Chození na sněžnicích bylo pro kotníky téměř stejně namáhavé jako bruslení, protože člověk musel stále otřepávat sníh. Každých pět minut se musel zastavit a s rozkročenýma nohama si odpočinout.

Cestou na hřiště však odpočívat nemusel, protože to bylo z kopce. Ani ne za deset minut poté, co přelezl obrovskou sněhovou závěj, která se utvořila na přední terase Overlooku, už stál s rukama v palčákách na hřišti u skluzavky. Dokonce se ani moc nezadýchal.

Hřiště mu připadalo pod hlubokým sněhem mnohem hezčí než na podzim. Vypadalo to tam jako v nějaké pohádkové zemi. Řetězy houpaček byly zamrzlé v podivných polohách, sedačky velkých houpaček byly zapadané. Zamrzlá prolézačka byla jako ledová jeskyně střežená vyceněnými rampouchovými zuby. Jen komíny miniaturního Overlooku čněly ze sněhu (kéž by tak zapadl i ten velký, ale ne s námi) a vrcholky betonových skruží vystupovaly na dvou místech jako eskymácká iglú. Danny k nim došel, dřepl si a začal hrabat. Zanedlouho se dohrabal k temnému ústí jedné betonové skruže a vklouzl do chladného tunelu. Představoval si, že je Patrick McGoohan, tajný agent (tenhle pořad opakovali dvakrát na burlingtonském televizním kanálu a tatínek si ho nikdy nenechal ujít; nikam nešel a zůstal doma, aby mohl sledovat „Tajného agenta“ nebo „Mstitele“, a Danny se díval s ním), na útěku před agenty KGB ve švýcarských horách. Ocitl se v lavinové oblasti a proslulý agent KGB Slobbo mu zabil dívku otrávenou šipkou, ale někde nablízku už byl ruský antigravitační přístroj. Možná na konci tohohle tunelu. Vytáhl svou automatickou zbraň a s očima doširoka otevřenýma a pozornýma se plížil podél betonové stěny tunelu a od úst mu odletovaly obláčky zmrzlého dechu.

Vzdálenější konec betonové skruže byl pevně zatarasen sněhem. Pokoušel se prohrabat, ale byl překvapen (a trochu nesvůj), jak pevný ten sníh byl, téměř jako led zatížený spoustou sněhu.

Jeho hra na agenta se zhroutila a on si najednou nervózně uvědomil, že je téměř uzavřený v pevné betonové skruži. Slyšel vlastní dech, vlhký, rychlý a dutě se rozléhající. Byl pod sněhem a světlo z díry, kterou se prohrabal, sem sotva doléhalo. Najednou chtěl nejvíc ze všeho být zpátky na sluníčku, najednou si vzpomněl, že tatínek s maminkou spí a nevědí, kde je, že kdyby se propadla díra, kterou vyhrabal, byl by v pasti. Overlook je prostě neměl rád.

Danny se s určitými obtížemi obrátil a plazil se zpátky betonovou skruží, až mu sněžnice vzadu klapaly. Pod dlaněmi mu šustily pozdně podzimní mrtvé osikové listy. Právě když dolezl na konec, kam pronikalo shora chladné světlo, utrhl se kus sněhu, který mu vrhl do tváře sněhovou spršku a ucpal otvor, jímž sem proklouzl. Danny se ocitl ve tmě.

Na chvíli v naprosté panice strnul a nedokázal přemýšlet. Pak, jakoby zdálky, uslyšel tatínkův hlas,

který mu říkal, že si nikdy nemá hrát na stovingtonské skládce, protože nějací pitomci tam vyhodí ledničku a neodmontují dveře, a kdyby do takové ledničky vlezl a dveře se náhodou zabouchly, tak už se odtud nedostane a zemře ve tmě.

(A to bys přece nechtěl, ne, doktore?)

(Ne, tati.)

Jenže ono se to stalo, našeptávala mu jeho vzrušená mysl, byl ve tmě, zavřený a bylo tu zima jako v ledničce. A –

(něco je tu se mnou)

Dech se mu zastavil uprostřed výdechu. Téměř umrtvující hrůza se mu rozlila v žilách. Ano. Ano. Něco tu s ním bylo, nějaká příšerná věc z Overlooku, která čekala právě na takovouhle příležitost. Možná nějaký obrovský pavouk, který zůstal pod spadaným listím, nebo krysa… nebo možná mrtvola nějakého malého dítěte, které umřelo tady na hřišti. Stalo se to někdy? Ano, pomyslel si, je to možné. Vzpomněl si na ženu ve vaně. Na krev a kousky mozku na zdi prezidentského apartmá. Představoval si nějaké malé dítě, které si rozbilo hlavu při pádu z prolézačky nebo z houpačky, jak k němu leze ve tmě, šklebí se a hledá někoho, s kým by si mohlo hrát na hřišti věčnosti. Napořád. Slyšel, jak se k němu blíží.

Slyšel, jak na vzdáleném konci šustí něco v listí, jak k němu to něco leze po kolenou. Každou chvilku ucítí na kotníku chladnou ruku –

Tahle myšlenka ho vytrhla ze strnulosti. Začal hrabat v uvolněném sněhu, který zasypal ústí betonové skruže, a odhazovat jej v prašných závojích mezi nohama za sebe jako pes, který se prohrabává k ukryté kosti. Sněhem pronikalo shora namodralé světlo a Danny se k němu blížil jako potápěč vyplouvající z hlubin. Odřel si záda o okraj skruže. Jedna sněžnice se mu zaklesla za druhou. Sníh mu pronikl za kuklu a za límec bundy. Odhrabával jej, zatínal do něj ruce. Zdálo se mu, že se ho sníh snaží zadržet, vcucnout ho zpátky, zpátky do betonové skruže, kde byla ta neviditelná šustící věc, a tam ho uvěznit. Navždy.

A pak se ocitl venku, na tvář mu dopadly sluneční paprsky a on se plazil sněhem, pryč od polozapadané betonové skruže. Chraplavě oddychoval a tvář měl téměř komicky bílou od sněhu – živoucí masku děsu. Nemotorně se belhal k prolézačce, kde se posadil, aby si znovu připevnil sněžnice a popadl dech. Když si je narovnával a přitahoval řemínky, nespouštěl oči z díry, kterou vyhrabal ve sněhu. Čekal, jestli z ní něco nevyleze. Nic se nedělo a po třech nebo čtyřech minutách se Dannymu zklidnil dech. Ať už to bylo cokoliv, nevystálo by to sluneční světlo. Bylo to tam zalezlé a možná to mohlo vylézt jen za tmy… nebo když byly oba konce jeho válcovitého vězení ucpané sněhem.

(ale teď jsem v bezpečí a můžu se klidně vrátit protože teď jsem v bezpečí)

Něco za ním tlumeně bouchlo.

Obrátil se směrem k hotelu a podíval se. Ale už předem

(Vidíš ty Indiány na obrázku?)

věděl, co uvidí, protože znal ten zvuk. Byl to zvuk hromady sněhu, která odněkud spadla na zem.

(Vidíš –?)

Ano. Viděl. Sníh spadl z keře vystříhaného do tvaru psa. Když šel Danny sem, byla to jen neškodná hromada sněhu u hřiště. Teď to byl sedící pes, který jakoby prosil o pamlsek nebo poškrábání za uchem. Nepatřičný ostrov zeleně uprostřed oslepující běli.

Tentokrát však byl Danny rozhodnutý nenechat se zastrašit, nenechat se vyvést z klidu. Není přece uvězněný v nějaké temné díře. Je na slunci. A tohle je jen pes. Dneska je pěkně teplo, utěšoval se. Sluníčko nejspíš způsobilo tání, takže z toho starého psa prostě sníh najednou spadl. V tom to asi bude.

(Nepřibližuj se k tomu… drž se daleko.)

Sněžnice měl přivázané pevněji než kdykoliv předtím. Napřímil se a ohlédl se na betonovou skruž, která byla téměř celá utopená ve sněhu, a z toho pohledu se mu zastavilo srdce. Ústí díry, kterou vyhrabal, tvořilo v bílé ploše temný okrouhlý stín. Navzdory oslnění měl dojem, že tam něco vidí. Něco, co se hýbe. Ruku. Mávající ruku nějakého zoufale nešťastného dítěte, prosebně mávající ruku tonoucího.

(Zachraň mě prosím tě zachraň mě Jestli mě nemůžeš zachránit pojď si se mnou aspoň hrát… Navždy. A napořád. Navěky.)

„Ne," zašeptal Danny chraplavě. To slovo mu suše a prázdně vyklouzlo z vlhkých úst. Cítil rozkolísanost své mysli, která se pokoušela utéct stejně jako tehdy s tou ženskou v tom pokoji… ne,

radši na to nemyslet.

Zachytil se útržků skutečnosti a pevně se jich držel. Musí se odsud dostat. Musí se na to soustředit. Zachovat klid. Jako tajný agent. Copak by Patrick McGoohan brečel a počural se do kalhot jako malý kluk?

Nebo tatínek?

Tahle myšlenka ho trochu uklidnila.

Za sebou znovu uslyšel tiché zadunění padajícího sněhu. Obrátil se a ze sněhu teď vyčnívala hlava jednoho lva a vrčela na něj. Lev byl blíž, než měl být, téměř u branky hřiště.

Znovu se o něj pokoušela hrůza, ale on ji potlačil. Byl přece tajný agent, který dokáže uniknout.

Vydal se k brance stejnou oklikou jako jeho otec v ten den, kdy začal padat sníh. Soustředil se na chůzi na sněžnicích. Pomalé klouzavé kroky. Moc nezvedej nohy, nebo ztratíš rovnováhu. Pootoč kotníkem, abys setřásl sníh ze zkřížených řemínků. Připadalo mu, že to jde hrozně pomalu. Došel do kouta hřiště. Sníh tu byl navátý tak vysoko, že se dalo přelézt přes plot. Už byl napůl na druhé straně, když zadní sněžnicí zachytil o jeden kůl. Zavrávoral a zamával rukama u vědomí toho, jak je těžké vstát, když už člověk jednou upadne.

Vpravo od něj se znovu ozval ten zvuk. Zadunění spadlého sněhu. Podíval se tím směrem a uviděl další dva lvy, bok po boku, sníh opadaný až k předním tlapám. Byli asi dvacet metrů od něho. Z vystříhaných důlků na něj upírali oči. Pes otočil hlavu.

(Stává se to, jen když se nedíváš.)

„Aj! Sakra –“

Sněžnice se mu zkřížily a on bezmocně zamával rukama a přepadl do sněhu. Za kuklu, za límec i do bot mu napadal další sníh. Snažil se vyhrabat a dostat sněžnice pod sebe. Srdce mu divoce bušilo(tajný agente pamatuj že jsi tajný agent)a on se překulil na záda. Chvilku ležel a díval se na oblohu. Myslel na to, že by bylo jednodušší to vzdát.

Pak si vzpomněl na tu věc v betonovém tunelu a věděl, že to vzdát nemůže.

Postavil se a podíval se na zvířata. Všichni tři lvi byli teď u sebe, ani ne patnáct metrů od něj. Pes se zařadil vlevo od nich, jako by chtěl zablokovat Dannyho případný útěk. Kromě poprasku kolem krků a tlam byli úplně holí. Všichni se na něj dívali.

Dech se mu zrychlil a panika mu zachvátila mysl jako zběsilá hlodající krysa. Bojoval teď s panikou i se sněžnicemi.

(Tatínkův hlas: Ne, doktore, ne tak násilně. Jdi tak, jako bys na nohách nic neměl. Musíš jít s nimi.)

(Ano, tatínku.)

Znovu vykročil a pokoušel se o pomalé pravidelné tempo, jak to nacvičovali s tatínkem. Už mu to začínalo pomalu jít, ale s rytmickou chůzí se dostavilo vědomí vlastní únavy, vědomí toho, jak ho vyčerpal strach. Šlachy ve stehnech a lýtkách a kotnících měl rozechvělé a v jednom ohni. Před sebou viděl výsměšně vzdálený Overlook, který jakoby ho pozoroval svými početnými okny s mírným zájmem diváka přihlížejícího nějakému závodu.

Danny se ohlédl přes rameno a jeho rychlý dech se na chvíli zarazil, aby se vzápětí ještě zrychlil. Nejbližší lev byl skoro pět metrů za ním, brodil se po prsa ve sněhu jako pes ve vodě. Ostatní dva se mu drželi po bocích. Vypadali jako hlídka vojenské čety se psem-průzkumníkem po levé straně. Nejbližší lev měl skloněnou hlavu. Mocné plece se klenuly nad krkem. Ocas měl vztyčený, jako by jím těsně předtím, než se Danny ohlédl, švihal ze strany na stranu. Dannyho napadlo, že vypadá jako velká domácí kočka, která se baví hrou s myší, než ji zabije.

(– padám –)

Ne, kdyby upadl, zemře. Nikdy by mu nedovolili vstát. Vrhli by se na něj. Zamával divoce rukama a prudce poskočil dopředu, až se mu gravitační střed těla posunul někam k nosu. Nabral rovnováhu a spěchal pryč. Občas se ohlédl přes rameno. Vzduch mu horce hvízdal v plicích.

Svět se scvrkl na oslňující sníh, zelená zvířata a šepotavé šourání sněžnic. A ještě něco. Další tlumené zadunění sněhu. Pokoušel se jít rychleji, ale nešlo to. Přecházel zasněženou příjezdovou cestu, malý hošík s tváří takřka utopenou v kapuci. Odpoledne bylo tiché a jasné.

Když se znovu ohlédl, měl prvního lva téměř v patách. Šklebil se. Měl otevřenou tlamu a napjaté

tlapy. Mezi ním a druhými dvěma se teď ocitl králík, jehož hlava zeleně vykukovala ze sněhu, jako by chtěl svým příšerným, prázdným pohledem zachytit konec honičky.

Danny už byl na trávníku mezi příjezdovou cestou a přední verandou. Přestal se bránit panice a nemotorně běžel na sněžnicích, neodvažuje se ohlédnout. Nakláněl se stále více dopředu, ruce natažené před sebe jako slepec tápající po překážkách v cestě. Kapuce mu sklouzla z hlavy. V obličeji byl křídově bílý, jen tváře měl horečnatě rudé. Oči mu v hrůze lezly z důlků. Veranda už byla blízko.

Za sebou uslyšel nečekané zachřupání sněhu, jako by něco skočilo.

Byl na schodech na terasu, neslyšně křičel a drápal se po kolenou nahoru. Klapající sněžnice táhl neuspořádaně za sebou.

Slyšel, jak něco prořízlo vzduch, a ucítil náhlou bolest v levé noze. Slyšel trhání látky. A ještě něco, co mohlo být – muselo být – jen v jeho mysli.

Ohlušující vzteklý řev.

Páchnoucí krví a zelenou věčností.

Padl natažený na terasu a sípavě vzlykal. V ústech cítil hutnou, kovovou chuť mědi. Srdce mu bušilo v hrudi. Z nosu mu vytékal tenký pramínek krve.

Nevěděl, jak dlouho tam mohl ležet, než se otevřely dveře z haly a z nich vyběhl Jack jen v džínách a pantoflích. Wendy mu byla v patách.

„Danny!“ vykřikla.

„Doktore! Danny, proboha! Co se děje? Co se ti stalo?“

Tatínek mu pomohl vstát. Danny měl pod kolenem roztržené oteplovačky. Pod roztrženými punčocháči měl lehce poškrábané lýtko… jako by se chtěl prodrat hustými keři a byl poškrábaný od větví.

Ohlédl se za sebe. Daleko odsud, až za trávníkem, bylo několik neurčitých zasněžených hromad. Zvířata. Mezi nimi a hřištěm. Mezi nimi a příjezdovou cestou.

Dannymu se podlomily nohy. Jack ho zachytil. Danny se teď doopravdy rozplakal.

35 – HALA

Řekl jim všechno, až na to, jak mu sníh zablokoval cestu z betonové skruže. Nedokázal se přimět, aby na to znovu myslel. A neznal ani správná slova, která by vyjádřila ten plíživý, mdlobný pocit strachu, který ho zachvátil, když uslyšel v chladné tmě kradmé šustění spadaného osikového listí. Ale řekl jim o tom tlumeném zvuku sněhu dopadajícího na zasněženou zem. O lvovi se skloněnou hlavou a mohutnými plecemi, který se ho snažil dohonit. Řekl jim dokonce i o králíkovi, který otočil hlavu, aby viděl jeho konec.

Všichni tři byli v hale. Jack roztopil krb, až hučel. Danny byl zachumlaný v přikrývce a seděl na pohovce, kde kdysi, před miliónem let, seděly tři jeptišky a smály se jako holčičky při čekání na odhlášení z hotelu. Danny srkal z misky horkou nudlovou polévku. Wendy seděla vedle něj a hladila ho po vlasech. Jack seděl na podlaze a jeho obličej byl při Dannyho vyprávění stále nehybnější a nehybnější. Dvakrát vytáhl ze zadní kapsy kapesník a otřel si jím rozbolavělé rty.

„Pak mě dohnali,“ zakončil Danny. Jack vstal a zůstal stát u okna, obrácený zády k ženě a synovi. Danny se podíval na maminku. „Honili mě celou cestu až k verandě.“ Pokoušel se udržet klidný hlas, protože kdyby se mu podařilo zůstat klidný, tak mu snad uvěří. Pan Stenger nezůstal klidný. Začal křičet a plakat a nebyl schopný přestat, takže museli přijít LIDÉ V BÍLÝCH PLÁŠTÍCH a odvézt ho pryč, protože když člověk nepřestane plakat a křičet, znamená to, že NEMÁ VŠECH PĚT POHROMADĚ. A kdy se pak vrátí? NIKDO NEVÍ. Jeho bunda, oteplovačky a sněhem zalepené sněžnice ležely na rohožce hned u východu mezi dvojitými dveřmi.

(Nebudu brečet nedovolím si brečet)

Myslel si, že to dokáže, ale nedokázal zastavit třas. Díval se do ohně a čekal, že tatínek něco řekne. Vysoké žluté plameny tančily na temných kamenech krbu. Borový suk zapraskal a jiskry odlétly do komína.

„Danny, pojď sem.“ Jack se otočil. V obličeji měl stále týž stísněný, mrtvolný výraz. Danny se na něj nedokázal podívat.

„Jacku –“

„Chci jen, aby sem na chvilku přišel."

Danny sklouzl z pohovky, došel k svému otci a postavil se vedle něj.

„Hodnej kluk. Co tam teď vidíš?"

Danny věděl, co uvidí, ještě než se tam podíval. Jejich obvyklé trasy byly orazítkovány spoustou otisků bot, sněžnic a kolejí od saní. Pod touto oblastí bylo až k hřišti bílé sněžné pole, porušené jen dvojími stopami. Ta přímá vedla od verandy k hřišti, ta dlouhá a klikatá zpět.

„Jsou tam jen moje stopy, tati. Ale –"

„A co ta zvířata, Danny?"

Dannymu se začaly chvět rty. Natahoval k pláči. Co když se mu nepodaří přestat?

(Nebudu brečet Nebudu Brečet Nebudu Nebudu NEBUDU)

„Všechno je zasněžené," zašeptal. „Ale tati –"

„Cože? Neslyšel jsem tě!"

„Jacku, tohle je křížový výslech! Nevidíš, jak je rozrušený, jak –"

„Bud zticha! Tak co, Danny?"

„Poškrábali mě, tati. Na noze –"

„Musel sis poškrábat nohu o zledovatělý sníh."

To už stála Wendy mezi nimi, bledá v obličeji a vzteklá. „Co to tady na něj zkoušíš?" zeptala se. „Chceš, aby se přiznal k vraždě? Co je to s tebou?"

Z očí mu zmizel ten podivný výraz. „Chci mu pomoct odlišit skutečnost od něčeho, co bylo pouhou halucinací, to je všechno." Přidřepl si k Dannymu, takže měli oči ve stejné výšce, a pevně ho objal. „Danny, to se ve skutečnosti nestalo. Rozumíš? Byl jsi zase v nějakém transu, jak se ti občas stává. Nic víc to nebylo."

„Tati?"

„Copak, Dane?"

„Já jsem si nepoškrábal nohu o zledovatělý sníh. Tam žádný zledovatělý sníh není. Všude leží prašan. Nejdou z něj ani udělat koule. Pamatuješ, jak jsme se chtěli koulovat a jak nám to nešlo?"

Cítil, jak se otec proti němu znovu napružil. „Tak ses odřel na schodech na verandu."

Danny couvl. Najednou pochopil. Najednou mu to kmitlo myslí, jak se mu to občas stávalo, jako s tou ženou, co chtěla být v těch šedých pánských kalhotách. Zíral na svého otce s vykulenýma očima.

„Ty přece víš, že mluvím pravdu," zašeptal otřeseně.

„Danny –" Jackovi znovu ztuhl obličej.

„Ty to víš, protože jsi viděl –"

Plácnutí Jackovy dlaně o Dannyho tvář zaznělo mdle, nijak dramaticky. Chlapci odlétla hlava dozadu a na tváři mu začal rudnout otisk dlaně.

Wendy zaúpěla.

Chvíli zůstali všichni jako opaření. Pak si Jack přitáhl syna a řekl: „Danny, promiň, jsi v pořádku, doktore?"

„Tys ho udeřil, ty parchante!" vykřikla Wendy. „Ty špinavej hajzle!"

Chytila Dannyho a chvíli se o něj přetahovali.

„Přestaňte se o mě tahat!" zakřičel na ně a v jeho hlase bylo takové utrpení, že ho oba pustili. Pak následovaly slzy a plačící Danny se zhroutil mezi pohovkou a oknem. Rodiče na něj bezmocně civěli jako děti na hračku rozbitou v hádce o to, komu vlastně patří. V krbu jako ruční granát explodoval další suk, až poskočili.

Wendy mu dala dětský aspirin a Jack ho strčil pod přikrývku do jeho postýlky. Danny se nijak nebránil a okamžitě usnul s palcem v ústech.

„Mně se to nelíbí, „ řekla. „Zase se mu to vrátilo."

Jack neodpovídal.

Měkce, bez hněvu, ale také bez úsměvu, se na něj podívala. „Čekáš, že se ti omluvím za ty nadávky? Dobrá, omlouvám se. Promiň. Ale stejně jsi ho neměl bít."

„Já vím," zabručel. „Já to vím. Jen nechápu, co to do mě vjelo."

„Slíbil jsi, že už ho bít nebudeš."

Vztekle se na ni podíval, ale vztek vzápětí vyprchal. Náhle, s lítostí a hrůzou, viděla, jak bude Jack vypadat jako stařec. Nikdy ho takhle nepamatovala.

Vyřízeného, odpověděla si sama. Vypadá naprosto vyčerpaně.

„Vždycky jsem si myslel, že dokážu dodržet své sliby," řekl Jack.

Došla k němu a položila mu dlaně na předloktí. „No, dobře, je to za námi. Až sem přijede někdo z rezervace, řekneme mu, že chceme všichni dolů. Ano?"

„Ano," řekl. V tu chvíli to myslel vážně. Stejně jako myslel vážně všechna ta kocovinová předsevzetí, když se musel ráno dívat na svou bledou a k smrti unavenou tvář v zrcadle. Už s tím přestanu, končím. Ale dopoledne se přehouplo a odpoledne se cítil trochu líp. A pak nastal večer. A jak řekl jakýsi velký myslitel dvacátého století, večer musí padnout.

Chtěl, aby se ho Wendy zeptala na ta zvířata, aby se ho zeptala, co tím Danny myslel, když řekl –Ty to víš, protože jsi viděl– Kdyby se ho zeptala, řekl by jí všechno. O zvířatech, o té ženské v koupelně, o té hadici, která zřejmě měnila polohu. Ale kde by s tím vyznáním měl přestat. Měl by jí říct, že zahodil induktor, že už mohli být všichni v Sidewinderu, kdyby to byl neudělal?

A ona jen řekla:

„Chceš čaj?"

„Ano. Myslím, že mi šálek prospěje."

Odcházela, ale zastavila se ve dveřích. Přes svetr si mnula předloktí. „Je to stejně moje chyba jako tvoje," řekla. „Co jsme dělali, když on zrovna prožíval to… ten sen, nebo co to bylo?"

„Wendy –"

„Spali jsme," řekla. „Spali jsme jako dětičky, kterým někdo hezky pofoukal bolístky."

„Přestaň," řekl. „Je to za námi."

„Ne," odpověděla Wendy a podivně, neklidně se na něj usmála. „Není to za námi."

Odešla udělat čaj a nechala mu na starost jejich syna.

36 – VÝTAH

Jack se probudil z nehlubokého a neklidného spánku, v němž ho pronásledovaly obrovské neurčité postavy nekonečnými sněžnými pláněmi, až někam, kde začínal druhý sen, jak si zprvu myslel: do temnoty prolnuté změtí mechanických zvuků – cvakání a klapání, hučení, chřestění, praskání a šoupání.

Najednou vedle něj seděla Wendy a on věděl, že to není sen.

„Co je to?" Její ruka, chladná jako mramor, mu sevřela zápěstí. Potlačil nutkání ji setřást – jak měl sakra vědět, co to je? Osvětlené hodiny na jeho nočním stolku ukazovaly za pět minut půlnoc.

Znovu se ozvalo hučení. Hlasité a vytrvalé, téměř neměnné. Když hučení ustalo, ozvalo se klapnutí. Pak chrastění zakončené cvaknutím. Zadunění. A znovu hučení.

Byl to výtah.

Danny seděl v postýlce. „Tati? Tatínku?" Měl ospalý a vyděšený hlas.

„Jsem tu s tebou, doktore," řekl Jack. „Pojď sem a hupsni si k nám. Maminka je taky vzhůru."

Přikrývky zašustily, jak se Danny vsunul do postele mezi ně.

„To je výtah," zašeptal.

„Správně," řekl Jack. „Je to jen výtah."

„Co tím myslíš, tím jen?" řekla Wendy. Její hlas byl zastřený lehkou hysterií. „Je půlnoc. Kdo to tam tím výtahem jezdí?"

Huuuuuummmmmm. Cvak a klap. Tentokrát nad nimi. Zachřestění mříže, bouchnutí otevíraných a zavíraných dveří. A znovu hukot motoru a šoupání kabelů.

Danny začal kňourat.

Jack přehodil nohy na pelest a spustil je na podlahu. „To bude nejspíš nějaký kraťas. Jdu se na to podívat."

„Neopovažuj se vyjít z tohohle pokoje!"

„Nebuď pitomá," řekl a natáhl si župan. „Je to moje práce."

V tu chvíli byla na nohou a táhla za sebou Dannyho.

„Jdeme taky."

„Wendy –"

„Proč ne?“ zeptal se Danny ustrašeně. „Proč ne, tatínku?“

Jack se místo odpovědi obrátil s rozzuřeným výrazem v obličeji. Ve dveřích si přitáhl župan, otevřel si a vykročil do temné chodby.

Wendy chvíli váhala, a byl to vlastně Danny, kdo se první pohnul. Rychle se přidala a vykročili spolu.

Jack se neobtěžoval rozsvěcením světel. Wendy zašátrala po vypínači, kterým rozsvítila čtyři stropní svítidla v chodbičce ústící do hlavní chodby. Jack už daleko vpředu zahýbal za roh. V hlavní chodbě našel vypínač zase Danny. V úseku ke schodišti a výtahu se rozsvítila tři světla.

Jack stál u výtahu, kde byly lavice a popelníky. Stál nehybně před zavřenými dveřmi výtahu. Ve svém obnošeném kostkovaném županu a hnědých kožených pantoflích s ochozenými patami, s vlasy trčícími do všech stran přelezením, jí připadal jako absurdní Hamlet z dvacátého století, hypnotizovaný probíhající tragédií k neschopnosti ji zvrátit nebo jakkoliv ovlivnit.

(zakaž si tyhle šílené myšlenky –)

Danny jí bolestivě stiskl ruku. Soustředěně se na ni díval, v tváři napětí a úzkost. Uvědomila si, že jí čte myšlenky. Bylo těžko říct, nakolik se mu to dařilo či nedařilo. Přesto zrudla, jako by ji přistihl při masturbaci.

„Pojď,“ řekla a vykročili chodbou za Jackem.

Hučení a klapání a dunění tu bylo slyšet silněji, o to bylo úděsnější a nesmyslnější. Jack upíral horečně oči na zavřené dveře výtahu. Wendy si myslela, že kosočtverečným okénkem ve dveřích výtahu zachytí pohyb kabelů, které jednotvárně předly. Výtah hlučně zastavil pod nimi v přízemí. Slyšeli zvuk otevíraných dveří. A…

(večírek)

Proč ji to slovo napadlo. Bez zjevné příčiny jí přišlo na mysl. V Overlooku panovalo naprosté ticho, rušené jen tajuplnými zvuky z výtahové šachty.

(to musel být večírek)

(???JAKÝ VEČÍREK???)

Její mysl na chvíli zachvátila představa natolik reálná, že mohla být vzpomínkou… ne lecjakou vzpomínkou, ale takovou, jaké si člověk uchovává jako poklad na zvláštní příležitosti a málokdy o nich mluví nahlas. Světla… stovky, možná tisíce světel. Světla a barvy, bouchání zátek od šampaňského, čtyřicetičlenný orchestr hrající skladbu „In the Mood“ od Glenna Millera.

Ale Glenn Miller zahynul při leteckém neštěstí dlouho předtím, než se narodila, tak proč se jí vloudil do vzpomínky?

Podívala se na Dannyho, který měl hlavu skloněnou k jedné straně, jako by slyšel něco, co ona slyšet nemohla. Měl úplně bílý obličej.

Zadunění.

Dveře výtahu v přízemí se zabouchly. Ozvalo se hučivé zavytí, jak se výtah rozjel nahoru. Skrz kosočtverečné okno uviděla nejdřív motor na střeše kabiny, pak vnitřek kabiny přes další kosočtverce tvořené mřížovanými dveřmi. Teple žluté světlo od stropního světla kabiny. Nic. Výtah byl prázdný. Byl prázdný, ale (v den večírku se do něj namačkaly tucty lidí, přeplnily jej, jenže tehdy byl výtah nový, všichni měli masky)

(????JAKÉ MASKY????)

Výtah se zastavil ve třetím poschodí. Podívala se na Dannyho. Měl vyvalené oči a ústa bezkrevně sevřená. Někde nad nimi zachrastily mřížové dveře kabiny. Pak se dunivě otevřely dveře výtahu; otevřely se, protože nastal čas, přišel čas, byl čas říct si

(Dobrou noc… dobrou noc… ano, bylo to krásné… ne, já vážně nemohla zůstat až do odmaskování… nebyla to Sheila?… ten mnich? …to bylo od Sheily vtipné, že šla za mnicha… ano, dobrou noc… dobrou)

Zadunění.

Kola výtahu zarachotila. Motor se rozběhl. Výtah se s hučením rozjel dolů.

„Jacku,“ zašeptala. „Co je to? Co se to tu děje?“

„Někde je kraťas,“ odpověděl. Tvář měl naprosto kamennou. „Říkal jsem ti přece, že je to kraťas.“

„Já pořád slyším nějaké hlasy!“ vykřikla. „Co je to? Co se to děje? Připadá mi, že začínám šílet!“

„Jaké hlasy?“ Jeho hlas byl nepřirozeně laskavý.

Obrátila se k Dannymu. „A ty jsi taky –?“

Danny zvolna přikývl. „Ano. A hudbu. Jako z nějaké dávné doby. Znělo mi to v hlavě.“

Kabina výtahu se znovu zastavila. Do ticha a osamělosti hotelu se ozvalo občasné zaskřípění. Venku se vítr s vytím prohánělkolem okapů.

„Třeba jste oba blázni,“ řekl Jack konverzačním tónem. „Já neslyším vůbec nic kromě nějaké podivné elektrické škytavky toho zatraceného výtahu. Jestli si tady chcete dát hysterický duet, dobře. Ale mě z toho vynechte.“

Výtah znovu sjížděl dolů.

Jack poodstoupil doprava, kde byla na zdi ve výši prsou zasklená skříňka. Rozbil ji pěstí a sklo se vysypalo dovnitř. Ze dvou kloubů mu odkapávala krev. Sáhl do skříňky a vytáhl klíč s dlouhým ohlazeným dřevěným přívěskem.

„Jacku, ne. Nedělej to.“

„Dělám svou práci. Nech mě být, Wendy!“

Pokoušela se chytit ho za ruku. Odstrčil ji. Přišlápla si župan a s těžkopádným zaduněním upadla na koberec. Danny pronikavě vykřikl a vrhl se na kolena vedle ní. Jack se obrátil zpátky k výtahu a zasunul klíč do zámku.

Lana výtahu zmizela a v malém okénku se objevil spodek kabiny. O vteřinu později Jack prudce otočil klíčem. Ozvalo se ostré zaskřípění, jak se výtah okamžitě zarazil. Vypnutý motor ještě hlučně zavyl a vzápětí se v Overlooku rozhostilo nepozemské ticho. Noční vítr venku zdánlivě zesílil. Jack se zmámeně díval na šedé kovové dveře výtahu. Pod zámkem byly tři kapky krve z jeho pořezaných kloubů.

Na chvilku se otočil k Wendy a Dannymu. Wendy seděla a Danny ji objímal jednou rukou. Obezřetně ho pozorovali, jako by byl nějaký cizinec, kterého nikdy předtím neviděli. Možná nebezpečný cizinec. Otevřel ústa, ale nevěděl, co z nich vyjde.

„To… Wendy, je to moje práce.“

„Seru ti na tvou práci,“ řekla zřetelně.

Obrátil se k výtahu, zasunul prsty do mezery po pravé straně dveří a trochu je pootevřel. Pak už za ně mohl vzít plnou silou a otevřel je dokořán.

Podlaha výtahu byla v úrovni jeho prsou. Linulo se z ní teplé světlo, které kontrastovalo s mastnou tmou výtahové šachty.

Zdálo se jim, že zírá do kabiny celou věčnost.

„Nikdo tu není,“ řekl. „Byl to kraťas, jak jsem říkal.“ Začal dveře zavírat… vtom se mu na rameni ocitla její ruka, překvapivě silná, a táhla ho pryč.

„Wendy!“ vykřikl. Ale ona už se zachytila prsty za podlahu a přitáhla se, aby viděla dovnitř. Křečovitě napjala ramenní a břišní svaly a pokusila se dostat do kabiny. Chvíli nebylo jisté, zda se jí to podaří. Nohy se jí zatřepaly nad temnotou šachty a z jedné nohy jí spadl růžový pantoflíček.

„Maminko!“ vykřikl Danny.

Najednou byla nahoře. Tváře jí hořely, čelo bledě zářilo jako lihový kahan. „A co je tohle, Jacku? Tohle je ten tvůj kraťas?“ Něco vyhodila a chodba byla rázem plná poletujících červených a bílých a modrých a žlutých konfet. „Je tohle snad kraťas?“ Vyhodila zelený fábor, vybledlý věkem.

„A tohle?“

Na modročerný koberec s divokým vzorem se snesla černá hedvábná maska s našikmenými výřezy pro oči, na spáncích zdobená flitry.

„Takhle podle tebe vypadá kraťas, Jacku?“ zaječela na něj.

Jack pomalu poodstoupil od výtahu a zvolna mechanicky vrtěl hlavou. Maska prázdně zírala z konfetami posetého koberce na strop.

37 – SÁL

Bylo prvního prosince.

Danny byl ve společenském sále východního křídla. Stál v čalouněném ušáku a díval se na hodiny pod sklem. Byly uprostřed zdobné krbové římsy, střeženy po stranách dvěma slony vyřezávanými ze

slonové kosti. Danny čekal, jestli se nezačnou hýbat a nenaberou ho na kly, ale ani se nepohnuli. Byli „bezpeční“. Od té noci s výtahem si dělil všechny věci v Overlooku do dvou kategorií. Výtah, sklep, hřiště, dvěstěsedmnáctka a prezidentské apartmá byly „nebezpečné“. Jejich byt, hala a terasa byly „bezpečné“. A společenský sál zřejmě také.

(Aspoň ti sloni.)

U dalších míst si nebyl jistý, a tak se jim raději vyhýbal.

Pozoroval hodiny pod skleněným poklopem.

Byl skleněný, aby odhalil všechna kolečka a převody a péra. Kolem celého hodinového strojku vedla chromovaná nebo ocelová kolejnička. Přímo pod ciferníkem byla osička s dvěma malinkými ozubenými kolečky na koncích. Ručičky hodin stály na čtvrt na dvanáct, a ačkoliv Danny neuměl římské číslice, jimiž byl ciferník označen, dokázal podle postavení ručiček určit čas, kdy se hodiny na sametové podložce zastavily. Před hodinami ležel zdobený stříbrný klíček, který byl přes sklo poklopu trochu pokřivený.

Danny si myslel, že hodiny jsou jednou z těch věcí, kterých se nesmí dotýkat, podobně jako ozdobné krbové soupravy na mosazném věšáku v hale nebo vysoké porcelánové skříňky vzadu v jídelně.

Náhle se v něm vzdul pocit nespravedlnosti a zlostného vzdoru a

(na tom nezáleží, čeho se nesmím dotýkat, to je úplně jedno, ono se mě to dotklo samo, ne? a hrálo si to se mnou, ne?)

Dotklo se ho to. A vůbec se to nepokoušelo ho rozbít.

Danny natáhl ruce, pevně uchopil skleněný poklop a odstavil jej stranou. Bříškem ukazováčku přejížděl jemně po hodinovém soukolí. Zdvihl stříbrný klíček. Pro dospělého by byl příliš malý, ale do jeho prstíků zapadl dokonale. Zasunul klíček do otvoru uprostřed ciferníku. Zapadl do něj s tichým cvaknutím, které bylo spíše cítit než slyšet. Otáčel se pochopitelně doprava, po směru hodinových ručiček.

Danny otáčel klíčkem, dokud to šlo, a pak jej vytáhl. Hodiny začaly tikat. Kolečka se otáčela. Velký setrvačník se v půlkruzích otáčel sem a tam. Ručičky se pohybovaly. Když Danny dokázal udržet hlavu v naprosté nehybnosti a pořádně zaostřit zrak, viděl, jak velká ručička zvolna spěje k setkání s malou, k němuž mělo dojít za tři čtvrtě hodiny. Přesně ve XII.

(A všechno ovládla Rudá smrt.)

Zamračil se, ale podařilo se mu tu myšlenku zaplašit. Neměla pro něj žádný smysl, ani mu nic nepřipomínala.

Znovu vztáhl ukazováček a posunul velkou ručičku na celou. Byl zvědavý, co se stane. Tohle nebyly na první pohled žádné kukačky, ale ta kolejnička tam musela k něčemu být.

Ozval se slaboulinký klapot a pak začaly hodiny vyzvánět Straussův valčík „Na krásném modrém Dunaji“. Rozvinula se rolička dírkované látky, necelých pět centimetrů do šíře. Bylo slyšet několikeré kovové zacvakání. Zpoza ciferníku vypluly po kovové kolejničce dvě postavičky tanečníků. Zleva dívka v nadýchané sukýnce a bílých punčochách, zprava chlapec v černých upnutých kalhotách a baletních cvičkách. Oba měli ruce spojené nad hlavou do oblouku. Doklouzali až doprostřed, před VI.

Danny zpozoroval, že mají po stranách, hned v podpaží, malé otvůrky. Do těch vklouzla osička s malými ozubenými kolečky a Danny uslyšel další tiché cvaknutí. Kolečka na konci osičky se začala otáčet. Melodie cinkala dál. Tanečníci se chytili v pase. Chlapec zdvihl dívku nad hlavu a otočil se kolem své osy. Pak se položili. Chlapec měl hlavu zabořenou pod dívčinou krátkou sukýnkou a ona byla obličejem přitisknutá do středu jeho černých upnutých kalhot. Svíjeli se v mechanických křečích.

Danny svraštil nos. Ti tanečníci se takhle pusinkovali! Udělalo se mu z toho nevolno.

Za chvíli se začali vracet do výchozí pozice. Chlapec se otočil kolem osy a postavil dívku. Spojili si ruce nad hlavami a Dannymu se zdálo, že na sebe vědoucně kývli. Zmizeli stejnou cestou, jakou se objevili, sotva dozněla melodie. Hodiny začaly odbíjet.

(Půlnoc! Odbíjí půlnoc!)

(Hurá, masky dolů)

Danny se obrátil v ušáku, až málem spadl. Společenský sál byl prázdný. Za dvojitým klenutým oknem se zase začínal sypat sníh. Obrovský koberec (který se na tanec samozřejmě balil do role), bohatá změť tkané červeni a žluti, ležel nedotknutý na podlaze. Kolem něj stály malé intimní stolky pro dva, na

každém dvě převrácené židličky, jejichž nohy pavoukovitě čněly ke stropu.

Bylo tu prázdno.

Ale ne tak úplně prázdno. Protože tady v Overlooku se stále něco dělo. Tady v Overlooku splynulo všechno v jeden čas. Byla tu nekonečná srpnová noc pětačtyřicátého roku i se smíchem a přípitky a několika vybranými, kteří popojížděli výtahem, popíjeli šampaňské a házeli po sobě konfetami. Bylo tu časné temné ráno z června před nějakými dvaceti lety, v němž mafiánští střelci vysypávali své zásobníky do rozstřílených a krvácejících těl tří mužů, kteří procházeli nekonečnou agónií. V pokoji

(Já už nikdy nemůžu přijít, Danny… on mě nepustí do tvé blízkosti… nikdo z nich mě k tobě nepustí… zavolej Dicka… zavolej Dicka…)

„Tony!“ vykřikl.

Ale Tony byl pryč a Danny se ocitl v temné místnosti. Ale ne v úplné tmě. Odněkud sem pronikalo tlumené světlo. Byl v tatínkově a maminčině ložnici. Rozeznával tatínkův psací stůl. Ale v ložnici byl hrozný nepořádek. Kdysi už tady byl. Maminčin gramofon ležel převrácený na zemi. Její desky byly roztřískané na koberci. Matrace byla napůl stržená z postele. Obrazy byly strhané ze zdí. Jeho postýlka ležela na boku jako mrtvý pes, z útočného volkswagenu zbyly rudé úlomky umělé hmoty.

Světlo vycházelo z pootevřených dveří koupelny. Hned za nimi visela dolů bezvládně ruka a z konečků prstů jí skapávala krev. A na zrcadle toaletní skříňky blikalo slovo DROM.

Náhle se před skříňkou objevily hodiny pod velkým skleněným poklopem. Neměly žádné ručičky ani čísla ani ciferník, jen na nich bylo červeně napsané datum: 2. prosince. Danny v hrůze vykulil oči, když uviděl na skleněném poklopu slovo DROM, které se tentokrát odráželo dvakrát. A on viděl, že to druhé slovo je MORD. Znal to slovo z pohádky O Modrovousovi. Mord jako vražda.

Danny Torrance vykřikl v zoufalé hrůze. Datum z ciferníku zmizelo. Hodiny zmizely. Místo nich zela okrouhlá černá díra, která ho polykala a polykala jako rozšiřující se duhovka. Všechno zmizelo a on se nakláněl dopředu a začal padat, padal, padal –

– padal z ušáku.

Chvíli zůstal ležet na podlaze společenské místnosti a těžce oddychoval.

DROM. MORD. DROM. MORD.

(A všechno ovládla Rudá smrt!) (Odmaskujte se! Odmaskujte se!)

A za každou zářivou, nádhernou maskou dosud neviděná tvář postavy, která ho honila po temných chodbách, oči rudé, prázdné a vražedné.

Bál se toho, jaká tvář se mu zjeví, až dojde konečně k odmaskování.

DICKU!vykřikl z plných plic. Až se mu silou toho výkřiku zachvěla hlava. (!!!ACH DICKU PROSÍM PROSÍM PROSÍM PŘIJĎ!!!)

Hodiny, které natáhl stříbrným klíčkem, nad ním odtikávaly vteřiny, minuty a hodiny.

ČÁST PÁTÁ – Otázka života a smrti

38 – FLORIDA

Třetí syn paní Hallorannové, Dick, oblečený v bílých kuchařských šatech, s cigaretou Lucky Strike v koutku úst, vycouval s odpočatým cadillacem ze stání na parkovišti za zelinářským velkoobchodem IA a pomalu objížděl budovu. Masterton, spolumajitel, který nikdy neodvykl ledabylé šouravé chůzi, již si osvojil někdy před válkou, tlačil do vysoké, tmavé budovy dvoukolák se salátem.

Hallorann stisknutím tlačítka stáhl okénko u spolujezdce a zahalekal: „Ty avokáda máš setsakra drahý, ty zloději!“

Masterton se podíval přes rameno, odhalil v úsměvu tři zlaté zuby a zakřičel: „S takovejma řečma můžeš jít víš kam, stará vojno.“

„Nemysli si, že mě nasereš, brácho.“

Masterton mu ukázal vztyčený prostředník. Hallorann mu lichotku vrátil.

„Nakupoval jsi okurky, ne?“ zeptal se Masterton.

„Jo.“

„Přijď zejtra brzo ráno, dostaneš ty nejpěknější nový brambory, jaký jsi kdy viděl.“

„Pošlu pro ně kluka,“ řekl Hallorann. „Přijdeš večer?“

„Co tam máš k pití, brácho?“

„Něco fajnovýho.“

„Budu tam. Radši už jeď a nedávej tomu moc vovsa. Tady jseš provařenej mezi všema poldama až k St. Pete.“

„Ty toho zas víš, co?“ zašklebil se Hallorann.

„Víc, než si ty kdy můžeš vtlouct do ty svý palice, brácho.“

„Na negra jseš dost voseklej.“

„Pokračuj v krasojízdě, zmiz vocad, než po tobě začnu házet ty saláty.“

„Jen do toho. Aspoň budu mít něco zadarmo.“

Masterton naznačil hod. Hallorann se sehnul, vytáhl okénko a odjel.

Cítil se dobře. V poslední půlhodině cítil pomeranče, ale nepřipadalo mu to divné. Poslední půlhodinu strávil mezi ovocem a zeleninou.

Bylo půl páté odpoledne východního času, prvního dne měsíce prosince. Na většině území panovala zima, ale tady nosili muži košile s rozhalenkou a krátkými rukávy a ženy lehké letní šaty nebo šortky. Na střeše První floridské banky ukazoval digitální teploměr zasazený mezi dvěma obřími grapefruity šestadvacet stupňů. Díky Bohu za Floridu, pomyslel si Hallorann, i s těmi komáry a jinou havětí.

Vzadu v autě měl dva tucty avokád, bednu okurek, bednu pomerančů a bednu grapefruitů. Tři nákupní sáčky bermudských cibulek, nejbáječnější zeleninky, jakou kdy laskavý Pán stvořil, něco sladkého hrášku, který může být podáván jako příloha k hlavnímu jídlu, ale v devíti z deseti případů se vrátí nedotčený, a jeden baklažán, který byl výhradně pro osobní spotřebu.

Hallorann se zastavil na světlech na konci Vermont Street, a když naskočila zelená, zahnul na magistrálu 219, zrychlil na pětašedesát a držel rychlost, dokud se město nerozložilo na předměstí s benzínovými pumpami, stánky s občerstvením a McDonaldy. Dneska měl malý nákup a klidně pro něj mohl poslat Baedeckera, ale ten by se rozčiloval, že musí nakoupit maso, a kromě toho si Hallorann nikdy nenechal ujít příležitost k nezávaznému špičkování s Frankem Mastertonem. Masterton možná přijde večer na televizi a popijí spolu Hallorannovu Bushmill's, ale možná taky nepřijde. Nic se nestane. Každé setkání s ním bylo tak trochu bolestné. Teď už každé, protože už nebyli mladí. Posledních pár dní na to musel pořád myslet. Člověk už není mladý, když mu je skoro šedesát (nebo – popravdě řečeno – přes šedesát), a musí myslet na to, že odejde. A může k tomu dojít kdykoliv. Právě na tohle myslel celý minulý týden. Netrápil se, ale bral to jako skutečnost. Umírání je součástí života. Člověk na to musí přijít, pokud uzraje. A i když je těžké pochopit neodvratitelnost vlastní smrti, není nemožné se s ní smířit.

Nedokázal říct, proč mu právě tohle tolik zaměstnávalo mysl. V každém případě měl ještě jeden důvod, proč jel sám na tenhle malý nákup, a tím důvodem byla návštěva malé kanceláře nad Frankovou hospodou. Sídlil tam teď právník (minulý rok tu byl zubař, ale ten zřejmě zkrachoval), mladík jménem McIver. Hallorann vešel dovnitř a sdělil McIverovi, že chce učinit poslední vůli a zda by mu v tom McIver nemohl pomoci. Hm, řekl McIver, a kdy byste ji chtěl mít sepsanou a potvrzenou? Včera, řekl Hallorann, zvrátil hlavu a zasmál se. Máte na mysli něco složitějšího? byla McIverova další otázka. Hallorann neměl na mysli nic složitějšího. Měl cadillac, bankovní konto – nějakých devět tisíc dolarů – a nepatrný běžný účet a skříň s oblečením. Všechno chtěl odkázat své sestře. A co když vaše sestra zemře dřív? zeptal se McIver. To nevadí, řekl Hallorann. Když k tomu dojde, sepíšu novou závěť. Poslední vůle byla sepsána a potvrzena během necelých tří hodin – rychlá práce na pokoutního advokáta – a Hallorann ji teď měl zastrčenou v náprsní kapse, zastrčenou v modré obálce nadepsané staroanglickým písmem POSLEDNÍ VŮLE.

Nedokázal říct, proč si k tomu, co léta odkládal, vybral právě tenhle teplý slunečný den, ale cosi ho k tomu přimělo a on nedokázal vzdorovat. Byl zvyklý poslouchat svůj vnitřní hlas.

Byl už dost daleko od města. Tachometr ukazoval zakázaných pětadevadesát a Hallorann se držel v levém pruhu a předjížděl většinu aut, která mířila do Petersburgu. Věděl, že vůz bezpečně sedí i ve stopadesátce a ani ve stodevadesátce se nijak nevzpáří. Divoké jízdy měl už ale dávno za sebou. Myšlenka na jízdu stodevadesátikilometrovou rychlostí na nějakém rovném úseku už ho spíš děsila. Stárnul.

(Hergot, ty pomeranče ale voní. Jestli už nejsou přezrálé.)

Na přední sklo narážely mouchy. Naladil si na rádiu Miami, kde vysílali soul, a z reproduktorů se ozval tichý, naříkavý hlas Ala Greena.

„Užili jsme spolu fůru báječnejch chvil, teď je čas se loučit, už ubejvá nám sil…“

Pootevřel okénko, vyhodil nedopalek cigarety, a pak je stáhl úplně, aby vyvětral tu vůni pomerančů. Poklepával si prsty na volant a broukal si pod vousy. Na zpětném zrcátku se pohupoval jeho medailónek svatého Kryštofa.

Náhle vůně pomerančů zesílila a on věděl, že je to tady, že na něj něco jde. Ve zpětném zrcátku uviděl své vypoulené, překvapené oči. A pak ho to udeřilo obrovskou silou, která vymazala všechno ostatní: hudbu, silnici před ním, uvědomování sebe sama jako jedinečné lidské bytosti. Jako by mu někdo přiložil k hlavě nějakou psychickou zbraň a vystřelil.

(!!!ACH DICKU PROSÍM PROSÍM PROSÍM PŘIJĎ!!!)

Jeho vůz jel vedle dodávky Pinto, řízené mužem v montérkách. Dělník si všiml, že Hallorannův vůz sjíždí do jeho pruhu, a dlouze zatroubil. Když cadillac neměnil směr, podíval se muž z dodávky na řidiče a uviděl velkého černocha sedícího vzpřímeně za volantem. Oči měl obrácené v sloup. Později dělník řekl manželce, že to, co měl ten chlap na hlavě, považoval za jeden z těch negerských účesů, jaké se dneska nosí, ale když se díval pozorně, vypadalo to, že na hlavě toho bakeliťáka stojí každý vlas. Měl dojem, že ho kleplo.

Dělník prudce zabrzdil a měl štěstí, že za ním nikdo nejel. Pozoroval, jak se mu tlačí do cesty zadek cadillacu, a ve snové hrůze upíral oči na podlouhlá a zašpičatělá zadní světla, která jen o vlas minula jeho přední nárazník.

Dělník zajel do levého pruhu a houkal a řval na opile se potácející vůz. Vyzval řidiče, ať na sobě spáchá násilný sexuální akt. Ať se orálně ukájí s vybranými vrubozubými ptáky a hlodavci. Vyslovil osobitý návrh, ať se všechny osoby s negerskou krví vrátí na svůj rodný kontinent. Vyjádřil svou upřímnou víru v to, jaké místo bude zastávat negrova duše v posmrtném životě. Skončil přesvědčivým tvrzením, že jeho matku potkal v neworleanském veřejném domě.

A pak už vůz předjel a byl mimo nebezpečí a náhle si uvědomil, že se pomočil.

V Hallorannově mysli se stále opakovala ta jediná myšlenka

(PŘIJĎ DICKU PROSÍM PŘIJĎ DICKU PROSÍM),

ale náhle začala mizet jako rozhlasová stanice, když člověk vyjíždí z dosahu vysílače. Začal si uvědomovat, že jeho vůz jede v rychlosti přes osmdesát kilometrů za hodinu po krajnici. Strhl jej zpátky na silnici a cítil, jak mu ustřelil zadek, než se dostal zpátky na pevný povrch vozovky.

Před sebou uviděl stánek s občerstvením. Vyhodil směrovku a zabočil k němu. Srdce mu bolestně poskakovalo v hrudi, tvář měl nezdravě šedou. Zaparkoval, vytáhl si z kapsy kapesník a otřel si čelo.

(Pane Bože!)

„Co si dáte?“

Ten hlas ho překvapil, i když to nebyl Boží hlas, ale hlas příjemné malé servírky, která stála u jeho otevřeného okénka s jídelním a nápojovým lístkem.

„Jednu šumivou, děvče. A dva kopečky vanilkový zmrzliny, jo?“

„Ano, pane.“ Odešla s půvabným kroucením zadečku v červené nylonové uniformě.

Hallorann se opřel o kožené opěradlo a zavřel oči. Nic se mu nevybavilo. Odeznělo to v mezidobí poté, co sem zabočil, a předtím, než si objednal. Zbylo mu po tom všem jen těžké, dunivé bolení hlavy, jako by mu někdo vypral a vyždímal mozek a zavěsil jej k usušení. Takhle nějak ho bolela hlava, když se do něj opřel ten kluk Danny v tom Ullmanově letohrádku.

Jenže tohle bylo silnější. Tehdy to bylo ve hře. Tentokrát se v tom ozvalo čiré zoufalství, každé slovo mu dunělo v hlavě.

Podíval se na své ruce. Svítilo na ně horké slunce, ale stále na nich byla husí kůže. Vzpomněl si, že řekl chlapci, ať ho v případě potřeby zavolá. A on teď volal.

Najednou mu připadlo divné, že ho tam vůbec mohl nechat, když je takhle osvícený. Zřejmě se něco děje, možná něco hodně zlého.

Rychle nastartoval vůz, zařadil zpátečku a vycouval z parkoviště. Na silnici se vřítil s protáčením pneumatik. Servírka stála ve dvířkách stánku a v ruce držela tác.

„Co se ti děje, hoří snad?“ zakřičela, ale Hallorann už byl pryč.

Ředitel se jmenoval Queems, a když Hallorann vešel, Queems se zrovna vybavoval se sázkovou kanceláří. Chtěl si vsadit na čtyři první v Rockawaý. Ne, žádnou novou sázku, žádnou quinellu, žádné pořadí, nic takového. Jen starou dobrou čtyřku, šest dolarů na hlavu. A taky by si vsadil na neděli na Jets. Jak to, že hrají s Bills? Copak nevědí, s kým Jets hrají? Pět set, o jedno položení. Queems podrážděně zavěsil. Hallorann pochopil, jak může člověk, vydělávající padesát tisíc ročně vedením téhle malé osvěžovny, nosit kalhoty, které se vzadu blýskají. Podíval se na Halloranna krví podlitýma očima, v nichž byla znát přemíra bourbonu ze včerejška.

„Nějaké problémy, Dicku?“

„Ano, pane Queemsi, tak nějak. Potřebuju tři dni volna.“

Queems měl v kapsičce průsvitné žluté košile krabičku kentek. Sáhl do kapsičky a nehty vytáhl jednu cigaretu, nevrle se zakousl do mikronitového filtru a zapálil si stolním zapalovačem Cricket.

„To já taky,“ řekl. „Co máte za lubem?“

„Potřebuju tři dni,“ opakoval Hallorann. „Kvůli svýmu chlapci.“

Queems se podíval na Hallorannovu levou ruku, která byla bez prstenu.

„Od čtyřiašedesátýho jsem rozvedenej,“ řekl Hallorann trpělivě.

„Dicku, znáte přece naši situaci o víkendech. Je tu plno. Nabito. Jsou obsazena i ta nejlevnější místa. A v neděli večer je plno i ve Floridské hospodě. Vezměte si moje hodinky, peněženku, hotelové rezervy. Krucinál, můžete si vzít i mou ženu, pokud to ustojíte. Ale nechtějte po mně, prosím vás, volno. Co je mu, nějaká nemoc?“

„Ano, pane,“ řekl Hallorann a snažil se, aby bylo vidět, jak mačká v ruce plátěnou čepici a kroutí očima. „Je postřelenej.“

„A sakra!“ Queems položil kentku na popelník s emblémem obchodní školy v Mississippi, jejímž byl absolventem.

„Nějaká nehoda při lovu?“

„Ne, pane,“ odpověděl Hallorann a nechal svůj hlas klesnout do tišího a chraplavějšího tónu. „Víte, Jana žije s tím šoférem náklaďáku, bělochem. A ten postřelil mýho chlapce. Je ve špitálu v coloradským Denveru. V kritickým stavu.“

„Jak jste se to dozvěděl? Myslel jsem, že jste byl na nákupu zeleniny.“

„To jsem taky byl, pane.“ Než šel ke Queemsovi, zastavil se v kancelářích Western Union, aby si u firmy Avis zajistil vůz, který měl být připraven na letišti ve Stapletonu. Před odchodem ukradl formulář s hlavičkou Western Union. Teď vytáhl složený a zmuchlaný prázdný formulář z kapsy a zamával jím před Queemsovýma krhavýma očima. Pak jej zastrčil zpátky do kapsy a ještě o poznání ztišil hlas. „Tohle mi poslala Jana,“ řekl. „Čekalo to na mě ve schránce, když jsem se před chvílí vrátil.“

„Ježíši. Ježíši Kriste,“ řekl Queems. V obličeji se mu zračil podivně napjatý výraz účasti, který Hallorann důvěrně znal. Byl to výraz soucitu bílého muže, který si myslí, že vychází dobře s barevnými, a teď je postaven před skutečnost, že obětí toho neštěstí byl černoch nebo jeho bájný černý syn.

„No jo, no dobře, to musíte jet,“ řekl Queems. „Baedecker to za vás ty tři dny může vzít. A pikolík taky vypomůže.“

Hallorann přikývl a zachovával vážnou tvář, přestože se při představě Baedeckera s vypomáhajícím pikolíkem musel uvnitř zasmát. U pikolíka nebylo jisté, že se hned napoprvé trefí do záchodové mušle, i když měl zrovna dobrý den.

„Chci vám vrátit plat za tenhle tejden,“ řekl Hallorann. „Celej. Vím, jaký starosti vám tím nadělám, pane Queemsi.“

Queemsův výraz byl ještě napjatější; vypadal, jako by mu v krku uvízla rybí kost. „O tom si můžeme promluvit později. Jděte se sbalit. Řeknu to Baedeckerovi. Mám vám rezervovat letenku?“

„Ne, pane, to si obstarám sám.“

„Tak dobře.“ Queems vstal, účastně se uklonil a nadechl se kouře stoupajícího z kentky. Rozkašlal se, až mu jeho bílý úzký obličej zrudl námahou. Hallorann se musel hodně přemáhat, aby si uchoval vážnou tvář. „Doufám, že všechno dobře dopadne, Dicku. Zavolejte, až se něco dozvíte.“

„Zavolám.“

Potřásli si přes stůl rukama.

Hallorann stačil dojít do přízemí až k pokojům personálu, než v něm explodoval mohutný smích, který mu otřásal hlavou. Stále se ještě smál a otíral si slzící oči kapesníkem, když k němu znovu dolehla vůně pomerančů, silná a dusivá, a za ní následoval úder do hlavy, pod jehož silou opilecky zavrávoral a narazil na růžovou zeď(!!! PROSÍM PŘIJĎ DICKU PROSÍM PŘIJĎ PŘIJĎ RYCHLE !!!)Za chvíli se trochu vzpamatoval a přinejmenším se cítil schopný vystoupit po vnějším schodišti ke svému bytu. Klíč si nechával pod pletenou rákosovou rohožkou. Když se pro něj shýbal, něco mu vypadlo z náprsní kapsy a s plesknutím přistálo na podlaze. Jeho mysl byla stále natolik zaměstnána tím hlasem, který mu prochvíval celou hlavou, že chvíli dokázal jen prázdně zírat na modrou obálku, která mu naprosto nic neříkala.

Pak ji obrátil. Podivným černým pavoučím písmem na ní stálo POSLEDNÍ VŮLE.

(Pane Bože, tak takhle to je?)

Nevěděl. Ale mohlo to tak být. Celý týden mu myšlenka na vlastní konec lpěla na mysli jako… no, jako…

(No tak to vyslov) zlá předtucha.

Smrt? Na chvíli před ním vyvstal celý jeho život. Ne v časové lince, v celé délce, ani ne topograficky, se všemi výšinami a propastmi, jimiž si třetí syn paní Hallorannové prošel, ale jeho stávající život. Martin Luther King jim říkal nedlouho předtím, než ho vrahova kulka srazila do mučednického hrobu, že už stanul na hoře. Dick tohle říct nemohl.

Nezlezl žádnou horu, ale po letech úporného úsilí se dostal na slunnou náhorní plošinu. Měl dobré přátele. Měl veškerá doporučení, která by mu zajistila práci kdekoliv. Když potřeboval ženskou, dokázal si najít přítelkyni, která se na nic neptala a nedělala kolem toho zbytečné ciráty. Smířil se s barvou své pleti – šťastně se s ní smířil. Bylo mu přes šedesát a díkybohu byl stále v kondici.

Vsadí tohle všechno – svůj život – pro tři bílé lidi, které ani nezná?

Ale tohle je lež, ne?

Toho chlapce znal. Rozuměli si tak dobře, jak si mnohdy nerozumějí dobří přátelé ani po čtyřiceti letech. Znal toho chlapce a ten chlapec znal jeho, protože měli oba v hlavách něco jako světlomet, něco, o co neusilovali, co jim bylo prostě dáno.

(Ale ne, ty máš jen baterku, to on má světlomet.)

Někdy bylo tohle světlo, tahle zář, docela dobrá věc. Člověk si mohl vsadit na koně, nebo, jak říkal ten chlapec, mohl prozradit tatínkovi, kde je jeho kufr, který tak dlouho postrádá. Ale tohle byl jen takový nálev, salátový dresink, pod nímž byla podivná pachuť, jako by salát byl z hořkých okurek. Člověk cítil bolest a smrt a slzy. A teď byl chlapec uvázaný k tomu místu, a on za ním musel jít. Pro toho chlapce. Když s ním mluvil, měl pocit, že se odlišují jen barvou pleti. Takže půjde. Udělá, co může, protože kdyby to neudělal, chlapec by zemřel přímo v jeho hlavě.

Ale protože byl jen člověk, nemohl se ubránit myšlence, že ho raději nikdy neměl potkat.

(Začala vstávat a jít po něm.)

Házel si šaty do cestovní kabely, když mu na mysli vytanula ta myšlenka a zmrazila ho silou vzpomínky, tak jako vždycky, když k němu dolehla. Snažil se na to myslet co nejméně.

Ta pokojská, jmenovala se Delores Vickeryová, byla hysterka. Vyžvanila některé věci dalším pokojským, a co horšího, i některým hostům. Když se to doneslo k Ullmanovi, a to mohla ta pitomá slepice předpokládat, vyhodil ji na hodinu. Přiběhla v slzách k Hallorannovi, ne proto, že byla vyhozená, ale pro to, co viděla v tom pokoji ve druhém patře. Šla na dvěstěsedmnáctku vyměnit ručníky, říkala, a tam byla ta paní Masseyová; ležela mrtvá ve vaně. To bylo samozřejmě nemožné. Paní Masseyovou předchozího dne diskrétně odvezli a v tu dobu už byla na cestě do New Yorku – v nákladním voze, místo ve vagónu první třídy, jak byla zvyklá.

Hallorann neměl Delores moc rád, ale šel se tam ten večer podívat. Pokojská byla třiadvacetiletá holka olivové pleti, která vypomáhala koncem sezóny, kdy byl větší klid, jako servírka. Hallorann odhadoval, že je mírně osvícená, že tak trochu poblikává. Mohl k nim na večeři přijít nějaký šupák v omšelém saku se svými kumpány a Delores je celý večer obsluhovala u jednoho ze svých stolů a ten šupák jí nechal pod talířem desetidolarovku, která už sama o sobě byla urážkou obsluhy, ale ještě horší bylo, že Delores po ní chňapla. Byla to líná flákačka, která pracovala pod člověkem, který flákače

nesnášel. Sedávala v komoře s prádlem, četla náboženský časopis, pokuřovala, ale kdykoliv přišel Ullman na jednu ze svých neohlášených inspekcí (a běda holce, kterou nachytal, že dává odpočívat nohám), vždycky ji našel v pilné práci. Časopis měla schovaný mezi prádlem na nějaké vysoké polici a popelník zastrčený v kapse uniformy. Ano, pomyslel si Hallorann, byla to povalečka a špindíra a ostatní holky štvala, ale měla ten občasný záblesk. Vždycky jí to ještě dodalo sebevědomí, ale dvěstěsedmnáctka ji vyděsila natolik, že byla ráda, když jí Ullman předal propouštěcí papíry a ona mohla zmizet.

Ale proč přišla za ním? Osvícený k osvícenému sedá, pomyslel si Hallorann a usmál se té parafrázi.

A tak šel toho večera nahoru a zašel do toho pokoje, který měl být následujícího dne znovu obsazený. Použil univerzálního klíče z kanceláře. Kdyby ho byl tehdy přistihl Ullman, následoval by Delores Vickeryovou do řad nezaměstnaných.

Sprchový závěs kolem vany byl zatažený. Hallorann jej odhrnul, ještě než ho mohla dostihnout předtucha, co za ním bude. Paní Masseyová, nafouklá a rudá, ležela bezduše ve vaně, která byla zpola naplněná vodou. Stál tam a díval se na ni a v hrdle cítil zběsilý tep. V Overlooku bylo ještě pár dalších věcí: v nepravidelných intervalech se mu vracel zlý sen – obsluhoval na nějakém maškarním plese ve společenském sále Overlooku a při pokynu k odmaskování ukázali všichni obličeje a byly to obličeje tlejícího hmyzu – a pak tu byla ta zvířata vystříhaná z keřů. Dvakrát nebo třikrát je zahlédl v pohybu, i když jen mírném. Ten pes jako by chvílemi seděl, chvílemi se hrbil, a ti lvi jako by se pohybovali dopředu a ohrožovali ty uličníky na hřišti. Minulý rok v květnu ho Ullman poslal na půdu pro ozdobné krbové náčiní, které teď stálo u krbu v hale. Když byl nahoře, všechny tři žárovky zhasly a on pak nemohl najít cestu k padacím dveřím. Neurčitou dobu klopýtal a tápal kolem sebe a byl stále blíže a blíže panice. Otloukal si holeně o různé bedny a narážel do věcí se sílícím pocitem, že se za ním něco ve tmě plíží. Nějaké obrovské a děsivé stvoření, které vystoupilo odněkud z trámoví, když zhasla světla. A když už doslova zakopl o obrubeň padacích dveří, co nejrychleji slezl dolů a nechal dveře otevřené, zející temnotou a skrytým nepořádkem. Měl pocit, že taktak unikl nějaké pohromě. Za nějakou chvíli přišel Ullman do kuchyně a upozornil ho, že nechal nahoře otevřené dveře a rozsvícená světla. Myslí si snad Hallorann, že si hosté budou chtít na půdě hrát honbu za pokladem? Myslí si, že elektřina je zadarmo?

A měl podezření – ne, byl si skoro jistý – že někteří hosté také něco viděli nebo slyšeli. Za ty tři roky, co tu pracoval, bylo prezidentské apartmá zadané devatenáctkrát. Šest hostů odjelo z hotelu předčasně a někteří z nich vypadali znatelně špatně. Další hosté opustili stejně spěšně další pokoje. Jednoho večera ve čtyřiasedmdesátém, když padal soumrak, podlehl jeden muž, nositel Bronzové a Stříbrné hvězdy z Koreje (nyní seděl ve správní radě tří důležitých společností a říkalo se o něm, že vyhodil z práce jednoho velice známého televizního moderátora), hysterickému záchvatu na trávníku před hotelem. Během svého zaměstnání v Overlooku napočítal nejmíň deset dětí, které si prostě odmítly hrát na hřišti. Jedna holčička dostala záchvat, když si hrála v betonové prolézačce, ale Hallorann nevěděl, jestli to může přičítat strašidelné pověsti Overlooku – říkalo se, že ta holčička, jediná dcera krásné filmové herečky, byla evidovaná epileptička a ten den si prostě zapomněla vzít lék.

Takže když tam tak stál nad mrtvolou paní Masseyové, byl vystrašený, ale ne úplně vyděšený. Nebylo to tak zcela nečekané. Hrůza ho zachvátila, až když otevřela oči a odhalila prázdné stříbrné panenky a zašklebila se na něj. Hrůza ho zachvátila, když začala vstávat a jít po něm.

Utekl s rozbušeným srdcem a necítil se dobře, ani když za sebou zabouchl a zamkl dveře. Teď, když zapínal leteckou kabelu, si připustil, že se v Overlooku necítil dobře nikdy.

A teď ten chlapec – volá, křičí o pomoc.

Hallorann se podíval na hodinky. Bylo půl šesté odpoledne. Když už šel ke dveřím, vzpomněl si, že v Coloradu, zvláště v horách, bude teď tuhá zima, a vrátil se k šatníku. Z igelitového pouzdra, které měl z čistírny, vytáhl zimní kabát s beránkem a přehodil si jej přes ruku. Byl to jediný zimní kus oděvu v jeho garderobě. Pozhasínal všechna světla a rozhlédl se kolem sebe. Zapomněl na něco? Ano. Na jednu věc. Vytáhl z náprsní kapsy poslední vůli a položil ji na okraj toaletky se zrcadlem. Když bude mít štěstí, po návratu si ji zase může vzít k sobě.

Když bude mít štěstí.

Vyšel z bytu, zamkl za sebou dveře, dal klíč pod rákosovou rohožku a seběhl dolů ke svému

otevřenému cadillacu.

Když byl Hallorann v polovině cesty na miamské letiště, dost daleko od telefonu, který Queems se svými patolízaly odposlouchával, zastavil u nákupního střediska Laundromat a zavolal United Airlines. Letadlo do Denveru?

Jedno letí v 18:36. Stihne ho pán?

Hallorann se podíval na hodinky, které ukazovaly 18:02, a řekl, že by to mohl stihnout. Jsou ještě nějaká volná místa?

Hned se na to podívám.

Ve sluchátku to luplo a ozval se sacharínový hlas Montavaniho, který měl volajícímu zpříjemnit čekání. Ale nezpříjemnil. Hallorann přešlapoval z jedné nohy na druhou a pozoroval střídavě hodinky a mladou dívku se spícím dítětem na zádech, která vykládala nákupní vozík. Určitě se bála, že přijde domů pozdě, spálí se jí pečeně a její manžel – Mark? Mike? Matt? – se rozzlobí.

Uběhla minuta. Dvě. Už začal uvažovat o tom, že odjede a zkusí to naslepo, když se znovu ozval hlas telefonistky. Měla jedno volné místo, zrušení rezervace. Bylo v první třídě. Nevadí mu to?

Ne. Chce je.

Bude platit v hotovosti nebo úvěrovou kartou?

V hotovosti, děvče, v hotovosti.

A jméno –?

Hallorann, se dvěma l dvěma n. Za chvíli jsem tam.

Zavěsil a spěchal k východu. Jednoduché myšlení té dívky s vozíkem, která se bála o svou pečeni, k němu bez ustání doléhalo, až myslel, že se zblázní. Někdy to tak bylo – zničehonic zachytil myšlenku, jedinou myšlenku, naprosto čistou a jasnou… a obvykle naprosto bezvýznamnou.

Málem to stihl.

Hnal se na letiště stotřicítkou, když ho zastavil floridský policajt.

Hallorann zajel k okraji silnice, stáhl okénko a otevřel ústa, aby podal vysvětlení policajtovi, který si listoval ve svém zápisníku.

„Já vím," řekl policajt beze spěchu. „Pohřeb v Clevelandu. Váš otec. Svatba v Seattlu. Vaše sestra. Oheň v San Jose, kterej zničil cukrárnu vašeho dědečka. Nějakej opravdu milej kambodžskej komunista, kterej čeká u úschovny na newyorským letišti. Já tuhle silnici u letiště miluju. Už ve škole jsem měl nejradši pohádky."

„Poslyšte, pane, můj syn je –"

„Jediná část pohádky, kterou nedokážu odhadnout dopředu," řekl policajt a nalistoval si v zápisníku čistou stránku, „je číslo řidičáku a techničáku toho motoristickýho bajkaře, kterej mi tu dělá přestupky. Tak buďte hodnej chlapec a ukažte mi to."

Hallorann se zahleděl do policajtových chladných modrých očí, zvážil, jestli stojí za to mu vyprávět o synovi v kritické situaci, a usoudil, že by mu to mohlo jen uškodit. Tenhle polda nebyl žádný Queems. Vytáhl peněženku.

„Výborně," řekl policajt. „Tak ukázal byste mi ty papíry, prosím? Musím se podívat, jakej bude mít tahle báchorka konec."

Hallorann beze slova vytáhl řidičský a technický průkaz a podal je dopravnímu policajtovi.

„No, dobrý. Dokonce tak dobrý, že si zasloužíte dáreček."

„Jakej?" zeptal se Hallorann s nadějí v hlase.

„Až si zapíšu ty čísla, nechám vás nafouknout takovej malej balónek."

„Ježíšmarjá," zavyl Hallorann. „Pane, moje letadlo –"

„Pšt," řekl dopravní policajt. „Nezlobte mě."

Hallorann zavřel oči.

K přepážce letecké společnosti se dostal v 18:49 a doufal, že let byl odložen. Ale nemusel se ani ptát. Na tabuli s odlety nad přicházejícími cestujícími stálo, že letadlo do Denveru, které mělo odletět v 18:36 východního času, odletělo v 18:40. Před devíti minutami.

„Doprdele," řekl Dick Hallorann.

A náhle znovu ucítil vůni pomerančů, plnou a sytou, a sotva stačil doběhnout na záchod, než to přišlo,

ohlušující a strašlivé:

(!!! DICKU PROSÍM PŘIJĎ DICKU PROSÍM PROSÍM PŘIJĎ !!!)

39 – NA SCHODIŠTI

Jednou z věcí, které prodali, aby před přestěhováním z Vermontu do Colorada trochu zmnožili svá aktiva, byla Jackova sbírka rockových a rhytm&bluesových desek; dali je na burzu dolar za kus. Danny z nich měl nejraději dvojalbum Eddieho Cochrana, u něhož byla čtyřstránková příloha s texty Lennyho Kaye. Wendy bývala často zaskočena Dannyho okouzlením tímto albem od muže-chlapce, který žil rychle a zemřel mladý… vlastně zemřel, když ona byla desetiletá holka.

Teď, ve čtvrt na osm (horského času), v době, kdy Dick Hallorann bájil Queemsovi o bílém milenci své bývalé ženy, šla k Dannymu, který seděl v polovině schodiště mezi halou a prvním poschodím a přehazoval si gumový míček z ruky do ruky a pozpěvoval si jednu z písní toho alba. Jeho hlas byl tichý a nemelodický.

„Jedno patro druhý patro třetí patro už ve čtvrtým jsem stál," zpíval Danny, „pátý patro šestý patro sedmý patro a pořád dál…a když nahoře se svalím, mám po chuti k tancování…"

Obešla ho a sedla si na schod. Viděla, že má nateklý spodní ret a na bradě zaschlou krev. Srdce jí zděšeně poskočilo, ale snažila se nedat to na sobě znát.

„Co se stalo, doktore?" ačkoliv si byla jistá, že to ví. Jack ho uhodil. No, jistě. To bylo zákonité, ne? Pořád to pokračovalo; za chvíli budeš tam, kde jsi začal.

„Zavolal jsem Tonyho," řekl Danny. „V tanečním sále. Asi jsem spadl z křesla. Už mě to nebolí. Jen mám pocit… že mám moc velký ret."

„Vážně to bylo takhle?" zeptala se a starostlivě ho pozorovala.

„To neudělal tatínek," odpověděl. „Dneska ne."

Bázlivě se na něj podívala. Míček putoval z jedné ruky do druhé. On jí četl myšlenky. Její syn jí četl myšlenky.

„Co… co ti říkal Tony, doktore?"

„Na tom nezáleží." Měl bezvýrazný obličej a hlas chladně bezbarvý.

„Danny –" Uchopila ho za rameno a stiskla silněji, než zamýšlela. Neucukl, ani se nepokoušel jí vymanit.

(Vždyť my toho kluka ničíme. Nejen Jack, ale i já, a možná nejen my, ale i Jackův otec, moje matka, nejsou tady taky? Jistě, proč ne ? Tohle místo je už tak plné duchů, tak proč by jich tu nemohlo být o pár víc? Pane Bože na nebi, vždyť on je jako ten kufr, který ukazuji v televizní reklamě: přejedou ho, vyhodí z letadla, nechají projít drtičem. Nebo hodinky Timex. Praštíte s nimi a jdou. Promiň, Danny, promiň)

„Na tom nezáleží," řekl znovu a přehodil si míček. „Tony už nemůže přijít. Oni mu to nedovolí. Podrobili si ho."

„A kdo?"

„Lidi v hotelu," řekl. Pak se na ni podíval a jeho oči nebyly vůbec bezvýrazné. V jejich hloubce byl zahnízděný strach. „A ty… ty věci v hotelu. Je tu spousta různých věcí. Hotel je nacpaný těmi věcmi."

„Ty vidíš –"

„Já nechci vidět," řekl tiše a vrátil se pohledem ke gumovému míčku, který poletoval obloukem z ruky do ruky. „Ale někdy je slyším, pozdě v noci. Jsou jako vítr, ozývají se všechny najednou. Na půdě. Ve sklepě. V pokojích. Všude. Myslel jsem si, že je to moje chyba. Kvůli tomu, jaký jsem. Co jsem. Klíč. Malý stříbrný klíček."

„Danny, prosím tě… nenech se takhle rozrušovat."

„Ale on je na tom stejně," řekl Danny. „Tatínek. A ty taky. Ono nás to chce všechny. Zahrává si to s tatínkem, šidí ho to, zkouší mu to namluvit, že to chce nejvíc právě jeho. Nejvíc to chce mě, ale dostane nás to všechny."

„Kdyby ty motorové saně –"

„Oni by mu to nedovolili," řekl Danny stále stejně tichým hlasem. „Oni ho donutili, aby zahodil část těch saní do sněhu. Daleko. Mně se o tom zdálo. A on taky ví, že na dvěstěsedmnáctce je opravdu ta paní." Podíval se na ni svýma temnýma, vyděšenýma očima. „Nezáleží na tom, jestli mi věříš nebo ne."

Objala ho jednou rukou.

„Já ti věřím, Danny, řekni mi pravdu. Zkusí Jack… zkusí nám ublížit?“

„Oni ho k tomu budou nutit,“ řekl Danny. „Už jsem volal pana Halloranna. On říkal, že kdybych ho někdy potřeboval, mám ho zavolat. A já už jsem ho volal. Ale je to strašně těžké. Unavuje mě to. A nejhorší na tom je, že nevím, jestli mě slyší nebo ne. On mi asi nemůže zavolat zpátky, protože je to na něj moc daleko. A já nevím, jestli to na mě taky není moc daleko. Zítra –“

„Co zítra?“

Zavrtěl hlavou. „Ale nic.“

„Kde je teď?“ zeptala se. „Tvůj tatínek.“

„Je ve sklepě. On dneska asi vůbec nahoru nepřijde.“

Znenadání vstala. „Počkej tady na mě. Pět minut.“

Kuchyně byla ve světle zářivek chladná a opuštěná. Zamířila k držáku, na němž na magnetech visely kuchyňské nože. Vzala si ten nejdelší a nejostřejší, zabalila ho do utěrky, zhasla a vyšla z kuchyně.Danny seděl na schodech a pozoroval poletující míček. Zpíval si: „Bydlí v dvacátým patře na předměstí, v baráku kde výtah nejezdí. A tak si jdu a první patro druhý patro třetí patro…“

(-Lou, Lou, zaskoč ke mně, Lou-)

Přestal zpívat. Naslouchal.

(-Zaskoč ke mně, Lou, miláčku-)

Ten hlas se mu ozýval v hlavě a vtíral se mu do mozku. Byl tak úděsně blízko, že mohl být součástí jeho myšlenek. Byl tichý a nekonečně zlomyslný. Vysmíval se mu. Jako by říkal:

(Ale vždyť tobě se tu zalíbí. Zkus to, bude se ti tu líbit. Zkus to, bude se ti tu lííbit –)

Nastražil uši a znovu je uslyšel, celé shromáždění strašidel nebo duchů, nebo to byl možná hotel sám, příšerné panoptikum, kde všechny atrakce končí smrtí, kde všechny pomalované vozíky žijí, kde se hýbou keře a malý stříbrný klíček může natáhnout běh odpornosti. Odpornosti tiché a vzdychající, šustící jako neúnavný zimní vítr, který si hraje v noci pod okapy, jako skomírající vítr, který letní turisté nikdy neslyší. Odpornosti podobné ospalému letnímu bzučení vos v pozemním hnízdě, ospalému bzučení probouzejících se. Přes tři tisíce metrů vysoko.

(Proč je havran jako psací stůl? Čím výš, tím míň, samozřejmě! Dej si ještě čaj!)

Byl to živý zvuk, ale nebyly to hlasy ani dech. Člověk s filozofickými sklony jej mohl nazvat hlasem duší. Chůva Dicka Halloranna, která vyrostla na silnicích a cestách Jihu před koncem století, by tomu říkala strašení. Psycholog by to nazval psychickou ozvěnou nebo psychokinezí. Ale pro Dannyho to byl jen hlas hotelu, starého monstra, který zněl stále, a stále blíže k nim: chodby vedly do času i do dálky a v nich se ploužily dychtivé stíny, nepokojní a neúnavní duchové.

V ztemnělém společenském sále odbily hodiny pod skleněným poklopem jediným úderem půl osmé.

Ochraptělý hlas, zdrsnělý pitím, vykřikl: „Odmaskujte se a zašoustáme si!“

Wendy se s trhnutím zastavila uprostřed haly.

Podívala se na Dannyho na schodech. Stále si přehazoval míček z ruky do ruky. „Slyšel jsi něco?“

Danny se na ni podíval a dál si házel míčkem.

Té noci moc nespali, i když byli spolu v zamčené ložnici.

Danny ležel ve tmě s otevřenýma očima a náhle ho napadlo:

(On chce být jedním z nich a žít navěky. Přesně tohle on chce.)

Wendy si myslela:

(Když budu muset, odvedu ho odsud. Když máme umřít, ať radši umřeme v horách.)

Kuchyňský nůž, stále zabalený v utěrce, měla pod postelí. Ruku si nechávala poblíž. Dřímali a probouzeli se. Hotel kolem nich skřípěl. Venku začal z olověné oblohy znovu padat sníh.

40 – VE SKLEPĚ

(!!! Ten kotel, ten zatracenej kotel !!!)

Ta myšlenka vtrhla do Jackova mozku, zarámovaná jasnou, varující červení. Vzápětí k němu dolehl Watsonův hlas:

(Když na to zapomenete, bude vyšší a vyšší a vy byste se pak s celou rodinkou moh probudit na Měsíci… Původně dvě stě dvacet, ale teď by to určitě bouchlo mnohem dřív. Mě byste sem nedostal, kdyby to ukazovalo sto osmdesát.)

Seděl tu celou noc, zahloubán do obsahu krabic se starými záznamy, posedlý šíleným pocitem, že čas se krátí a že musí spěchat. Stále mu však unikaly hodnotné stopy, které by všechno objasnily. Prsty měl žluté a špinavé od rozpadajícího se starého papíru. A byl tak zaujatý, že ani jednou nezkontroloval tlak. Naposledy se díval na kotel večer v šest hodin, když přišel do sklepa. A teď bylo…

Podíval se na hodinky a vyskočil, až nakopl svazek starých faktur.

Panebože, bylo čtvrt na pět ráno. Za ním hučel a pískal kotel.

Doběhl k němu. Obličej, za poslední měsíc pohublý, byl orámován strništěm vousů. V očích měl prázdný koncentráčnický pohled.

Manometr ukazoval dvě stě deset. Téměř cítil, jak se záplatované boky starého svařovaného kotle vydouvají smrtícím tlakem.

(Bude vyšší… mě byste sem nedostaly kdyby to ukazovalo sto osmdesát.)

Náhle se v něm ozval chladný a vemlouvavý vnitřní hlas.

(Vykašli se na to. Vezmi Wendy a Dannyho a vypadněte odsud. Ať si to tu klidně vylítne do povětří.)

Dokázal si představit ten výbuch. Dvojí zahřmění, které z tohohle místa nejdřív vyrazí srdce a pak duši. Kotel exploduje s oranžovofialovým zábleskem, který roznese žhavý déšť po celém sklepě. V duchu viděl nepatrné žhnoucí kovové částečky, jak se křivolace vznášejí z podlahy na zdi a strop jako podivné kulečníkové koule a hvízdavě vzduchem roznášejí syrovou smrt. Některé z nich jistě prolétnou kamenným obloukem a zapálí staré papíry a rozpoutají tu hotové peklo. Zničí všechna tajemství, spálí stopy, všechny záhady zůstanou navždy pohřbeny. Pak dojde k výbuchu plynu, ozve se obrovský dunivý rachot a gigantický ústřední oheň vypálí srdce hotelu. Schodiště a chodby a stropy a pokoje vzplanou jako hrad na konci filmu o Frankensteinovi. Plameny se rozšíří do obou křídel, rozběhnou se po černomodrých kobercích jako nedočkaví hosté. Hedvábné tapety zuhelnatí a zkroutí se. Nebylo tu žádné automatické protipožární zařízení, jen ty staromódní hasicí přístroje s hubicemi, které stejně neměl kdo obsloužit. A na celém světě neexistovalo takové hasičské auto, které by se sem dostalo dřív než v polovině března. Jen si hoř, klidně si hoř. Za dvanáct hodin tu nezbyde nic než holá kostra.

Ručička manometru se blížila k dvěma stům dvanácti. Kotel naříkal a úpěl jako stařena, která se pokouší vstát z postele. U okrajů záplat se začaly objevovat obláčky syčící páry. Kapičky letovacího kovu začaly prskat.

Jack neviděl a neslyšel. Ztuhlý s rukou položenou na tlakovém ventilu, jímž mohl snížit tlak, stál s očima zářícíma v důlcích jako safíry.

(Je to moje poslední příležitost.)

Jediná věc, která ještě nebyla proměněna za hotové peníze, byla životní pojistka, kterou s Wendy uzavřeli v létě mezi prvním a druhým rokem pobytu ve Stovingtonu. Zněla na čtyřicet tisíc dolarů, dvojnásobek v případě, že on nebo ona zahyne při železničním nebo leteckém neštěstí nebo při požáru.

(Oheň… osmdesát tisíc dolarů.)

Budou mít čas dostat se ven. I kdyby spali, budou mít čas dostat se ven. Věřil tomu. A nemyslel si, že by se zvířata nebo cokoliv jiného pokusila je zadržet, kdyby byl Overlook v plamenech.

(Plameny.)

Ručička tlakoměru uvnitř zamaštěné, téměř neprůhledné schránky tančila na dvou stech patnácti.

Vybavila se mu vzpomínka z dětství. Na nižších větvích jejich jabloně za domem bylo vosí hnízdo. Jeden z jeho starších bratrů – nevzpomínal si už, který – dostal žihadlo, když se houpal na staré pneumatice, kterou jim otec zavěsil na jabloň. Bylo pozdní léto, kdy jsou vosy nejdivočejší.

Otec přišel právě domů z práce ve své bílé uniformě a kolem jeho obličeje se v jemném oparu vznášela pivní vůně.

Zavolal si všechny chlapce, Bretta, Mika a malého Jackyho, a řekl jim, že se těch vos zbaví.

„Teď mě sledujte," usmál se a trochu zavrávoral (tehdy ještě nenosil hůl, kolize s mlékařským vozem ho potkala až několik let nato). „Třeba se něčemu přiučíte. Mně tuhle fintu ukázal můj táta."

Pod větev, na níž bylo vosí hnízdo, nahrabal velkou hromadu zvlhlého listí. Vosí hnízdo vypadalo neživotněji než jejich scvrklá, ale chutná jablka, která sklízeli koncem září. Do té doby však chybělo ještě půldruhého měsíce. Otec zapálil listí. Den byl jasný a bezvětrný. Listí doutnalo, ale nehořelo a vydávalo zápach – voňavý zápach – který se mu vracel každý podzim, když muži v pracovních kalhotách a

lehkých větrovkách hrabali a pálili listí. Byla to sladká vůně s hořkým podtónem, plná a vyvolávající vzpomínky. Doutnající listí vytvářelo oblaka kouře, která stoupala a pohlcovala hnízdo.

Otec nechal hromadu doutnat celé odpoledne. Popíjel pivo a odhazoval prázdné plechovky do matčina úklidového kbelíku. Oba starší bratři mu seděli po bocích a malý Jacky se uvelebil na schodech pod jeho nohama, hrál si a zpíval stále dokola: „Tvé nevěrné srdce… to tě rozpláče… tvé nevěrné srdce… to tě prozradí."

Ve čtvrt na šest, těsně před večeří, odešel otec k jabloni, obklopen svými syny. V jedné ruce držel motyčku. Rozhrábl listí. Pár chomáčků se rozlétlo kolem, kde za chvíli dodoutnaly. Pak otec zdvihl motyčku, kymácel se a pomrkával. Na druhý nebo na třetí pokus se mu podařilo hnízdo shodit na zem.

Chlapci raději utekli na verandu, ale otec jen stál nad hnízdem, kolébal se a pomrkával na ně. Jacky se připlížil zpátky, aby se podíval. Pár vos se plahočilo po papírovém povrchu svého sídla, ale nepokoušely se odletět. Zevnitř, z temného a nepřátelského hnízda, vycházel nezapomenutelný zvuk: tiché malátné bzučení, připomínající zvuk příliš napjatých drátů.

„Proč tě nezkoušejí štípnout, tati?" zeptal se.

„Ten kouř je opil, Jacky. Přines mi kanystr s benzínem."

Odběhl pro kanystr. Otec polil hnízdo žlutým benzínem.

„Teď ustup, Jacky, jestli nechceš přijít o obočí."

Poodstoupil. Otec vytáhl odněkud z nesčetných záhybů své bílé pracovní blůzy dřevěnou kuchyňskou zápalku. Škrtl ji o nehet u palce a odhodil na hnízdo, které vzplálo bílooranžovým plamenem, na jeho dravost téměř bezhlučně. Otec ustoupil a divoce se rozchechtal. Vosí hnízdo zaniklo téměř okamžitě.

„Oheň," obrátil se otec s úsměvem k Jackymu. „Oheň zničí všecko."

Po večeři, když už začalo ubývat denního světla, vyšli chlapci ven a shlukli se kolem spáleného a zčernalého hnízda. Ze žhavého vnitřku slyšeli zvuk pukajících vosích těl, který připomínal zvuk pražící se kukuřice.

Tlakoměr stoupl na dvě stě dvacet. Z útrob kotle se ozývalo tiché kovové stkaní. Na stovce míst unikala z pláště kotle v tenkých proužcích pára jako dikobrazí ostny.

(Oheň zničí všecko.)

Jack se náhle probral. Zdřímnul… a málem se prospal do království nebeského. Na co to tu proboha myslí? Jeho prací je hotel chránit. Je přece správce.

Dlaně se mu zpotily hrůzou tak rychle, že napoprvé nedokázal otočit pojistným ventilem. Pak obemkl prsty paprsky kohoutu a otočil jednou, dvakrát, třikrát. Ozvalo se mohutné zasyčení, dračí dech. Zpod kotle se vyvalila tropická mlha a zahalila ho. Chvíli neviděl na tlakoměr, ale pomyslel si, že čekal příliš dlouho; kvílení a bouchání uvnitř kotle zesílilo a několikrát se ozvalo zarachocení a zvuk trhaného kovu.

Když se mlha trochu rozplynula, uviděl, že ručička tlakoměru je na dvoustovce a stále klesá. Proužky páry unikající zpod záplat pláště už nesršely takovou silou. Kovové skřípění sláblo.

Sto devadesát… sto osmdesát… sto sedmdesát pět…

(Jel z kopce stopětačtyřicitkou, když se rozezněla pistole –)

Teď už si nemyslel, že by kotel mohl bouchnout. Tlakoměr ukazoval sto šedesát.

(– našli ho v troskách s rukou na regulátoru, zemřel na opaření.)

Ustoupil od kotle. Těžce oddychoval a chvěl se. Podíval se na ruce a uviděl, že mu na dlaních naskakují puchýře. K čertu s puchýři, pomyslel si a třaslavě se zasmál. Skoro zemřel s rukou na regulátoru, jako strojvůdce Casey v „Troskách staré sedmadevadesátky". A co víc, mohl zničit Overlook. Dovést svůj krach až k neodvolatelnému selhání. Selhal jako učitel, jako spisovatel, jako manžel i jako otec. Selhal dokonce i jako opilec. V kategorii životního selhání se dá sotva dokázat víc než vyhodit do vzduchu budovu ve vlastní péči. A nebyla to ledajaká budova.

To rozhodně ne.

Kristepane, ale potřeboval se napít.

Tlak klesl na osmdesát. Opatrně sáhl po ventilu a trochu ucukl bolestí, než se mu podařilo jej znovu zavřít. Od téhle chvíle bude muset sledovat kotel daleko ostražitěji než dosud. Celý zbytek zimy nebude důvěřovat tlaku vyššímu než sto. A když jim bude trochu chladno, budou to muset přestát s úsměvem.

Strhl si dva puchýře. Dlaně ho bolely jak vykotlané zuby.

Napít se. To by mu pomohlo, ale v celém tomhle zatraceném baráku není nic jiného než sherry na vaření. V tomhle stavu by alkohol působil léčivě. To je přesně ono. Anestetikum. Vykonal svou povinnost a teď by si zasloužil nějaké anestetikum – něco silnějšího než excedrin. Ale v hotelu nic nebylo.

Vzpomněl si na láhve třpytící se v přítmí.

Zachránil hotel. A hotel se mu bude chtít odměnit. Tím si byl jistý. Vytáhl ze zadní kapsy kapesník a odešel ke schodům. Otřel si ústa. Jen malého panáka. Jediného. Na utišení bolesti.

Posloužil Overlooku a Overlook teď poslouží jemu. Tím si byl jistý. Rychle a dychtivě vystupoval po schodech spěšnými kroky muže, který se vrací z dlouhé a těžké války. Bylo za deset minut půl šesté ráno.

41 – ZA DENNÍHO SVĚTLA

Danny se s tlumeným povzdechem vzbudil z těžkého snu. Viděl v něm výbuch. Oheň. Overlook hořel. Dívali se na požár s maminkou z trávníku před hotelem.

Maminka říkala: „Podívej, Danny, podívej se na ta zvířata."

Podíval se na ně. Byla všechna mrtvá. Jejich listy tlumeně zhnědly. Skrz husté větvičky bylo vidět jako skrz polorozloženou mrtvolu. Pak se z velkých dvojitých dveří Overlooku vyřítil tatínek a hořel jako pochodeň. Jeho šaty byly v plamenech, kůže měla temný a zlověstný odstín, který stále tmavl, vlasy připomínaly hořící keř.

V tomhle okamžiku se Danny probudil, hrdlo stažené strachem, ruce zaťaté do pokrývky. Vykřikl? Podíval se na svou matku. Wendy ležela na boku, přikrývku přitaženou až k bradě, přes tvář pramen slámových vlasů. Sama vypadala jako dítě. Ne, nevykřikl.

Ležel v posteli, díval se vzhůru a zběsilý sen začal odeznívat. Měl podivný pocit, že o vlas unikli nějaké hrůzné tragédii.

(Ohni? Výbuchu?)

Zaměřil se myšlenkami na tatínka a zjistil, že stojí někde dole. V hale. Danny se soustředil ještě trochu víc a pokusil se dostat se k jeho myšlenkám. Nebylo to dobré. Tatínek zase myslel na tu špatnost. Myslel

(jeden nebo dva panáky by to spravily je mi jedno že někde na světě vychází slunce nad lodním ráhnem pamatuješ jak jsme to říkávali ale? džin s tonikem a pár kapek skotský a soda s rumem a kolou a je to všechno práší jako uhoď nalejem si oba do hlavy panáka a marťani přistáli někde v princetonu nebo v houstonu nebo na nějakým jiným zasraným místě ale taková je doba a nikdo z nás není)

(„VYPADNI Z JEHO HLAVY, TY MALEJ SRÁČI!")

Schoulil se v hrůze před tím mentálním hlasem, oči se mu rozšířily, ruce ještě více zaťaly do pokrývky. Nebyl to hlas jeho otce, ale jeho zdařilá napodobenina. Povědomý hlas. Chraplavý, surový, podbarvený jakýmsi hloupým humorem.

Bylo to tedy tak blízko?

Odhodil přikrývku a spustil nohy na zem. Jednou nohou vydoloval zpod postele pantofle a obul si je. Došel ke dveřím, otevřel je a spěchal do hlavní chodby. Nohy v pantoflích šelestily po povrchu běhounu. Zahnul za roh.

V polovině chodby byl muž na všech čtyřech. Přesně mezi ním a schodištěm.

Danny strnul.

Muž k němu vzhlédl. Měl malá a rudá očka. Byl oblečený do nějakého stříbřitého kostýmu s flitry. On je za psa, uvědomil si Danny. Ze zadku této podivné maškarní kreace trčel dlouhý a schlíplý ohon s bambulkou na konci. Kostým byl od ocasu přes hřbet až po krk na zip. Od muže nalevo ležela psí nebo vlčí hlava s prázdnými očními důlky nad čenichem, s tlamou pootevřenou jakoby k vrčení, s modrou papírovou drtí mezi tesáky.

Mužova ústa a brada a tváře byly potřísněny krví.

Začal na Dannyho vrčet. Usmíval se, ale to vrčení bylo opravdové. Vycházelo mu z hloubi hrdla jako mrazivý primitivní zvuk. Pak se muž rozštěkal. Zuby měl také od krve. Začal lézt k Dannymu a za sebou vlekl svůj ocas bez kostí. Psí hlava zůstala nepovšimnuta ležet na koberci a prázdně zírala někam přes Dannyho rameno.

„Nechte mě být," řekl Danny.

„Já tě sežeru, chlapečku," odpověděl psí muž a jeho rozšklebená ústa se znenadání rozštěkala. Bylo

to jen lidské napodobení psího štěkotu, ale jeho divokost byla skutečná. Muž měl tmavé vlasy, slepené potem z těsného kostýmu. Z jeho dechu čpěla směsice skotské a šampaňského.

Danny couvl, ale neutekl. „Nechte mě být."

„Ani mě nenapadne," odpověděl psí muž. Jeho malá rudá očka pozorně sledovala Dannyho obličej. Muž se nepřestával šklebit. „Já tě slupnu, chlapečku. A nejdřív ze všeho ti ukousnu toho tvýho malýho schlíplýho pinďourka."

Dovádivě malými skoky hopsal kupředu a vrčel.

Dannymu selhaly nervy. Zaběhl zpátky do chodbičky, která vedla k jejich bytu, a ohlížel se při tom přes rameno. Slyšel vytí a štěkot a vrčení, přerušované nezřetelným mrmláním a chechtotem.

Danny stál v chodbičce a třásl se.

„Vzdej to!" křičel opilý psí muž za rohem. Jeho hlas byl zároveň útočný i zoufalý. „Vzdej to, Harry, ty parchante! Mně je jedno, kolik máš heren a letadel a kin! Já vím, co máš nejradši, když jseš doma! Vzdej to! Budu haf… a taky ňaf… dokud Harry Derwent nebude úúúplně vyřízenej." Skončil dlouhým, hrůzným zavytím, do něhož se na konci vloudil výkřik hněvu a bolesti.

Danny se ve zlé předtuše obrátil k dveřím ložnice na konci chodbičky a tiše k nim vykročil. Otevřel je a nahlédl dovnitř. Maminka spala ve stejné poloze. Nikdo to neslyšel, jen on.

Jemně zavřel dveře a vrátil se na rozhraní chodbičky a hlavní chodby v naději, že psí muž už zmizel, podobně jako zmizela krev na stěnách prezidentského apartmá. Obezřele nahlédl za roh.

Muž v psím kostýmu tam stále byl. Znovu si nasadil hlavu. Poblíž schodišťové šachty teď poskakoval dokolečka a honil se za vlastním ohonem. Občas udělal větší skok a na koberec dopadal s hrdelním vrčením.

„Haf! Haf! Oúúúoúúúoúúú! Vrrrrrr!"

Zvuky dutě vycházely zpod masky stylizované do vrčící tlamy a byly prokládané dalšími zvuky, které mohly být vzlyky i smíchem.

Danny se vrátil do ložnice, posadil se na svou postýlku a zakryl si oči rukama. Teď už tu vládl hotel. Zpočátku možná docházelo k náhodným událostem. Zpočátku možná věci byly jen strašidelné obrázky, které mu nemohly ublížit. Jenže teď měl ty věci hotel pod kontrolou a ony mohly ubližovat. Overlook nechtěl, aby šel za tatínkem. To by mu mohlo všechno překazit. Proto mu postavil do cesty psího muže, stejně jako postavil ta zvířata mezi ně a silnici.

Ale tatínek sem mohl přijít. A dříve nebo později přijde.

Danny se rozplakal a slzy se mu tiše koulely po tvářích. Bylo příliš pozdě. Umřou, všichni tři umřou, a až se Overlook koncem jara otevře, budou tady vítat hosty spolu s ostatními strašidly. S tou paní ve vaně. S psím mužem. S tou příšernou temnou věcí v dětském tunelu. Budou-

(Nech toho! Okamžitě s tím přestaň!)

Zuřivě si otřel slzy klouby rukou. Bude se co nejvíc snažit tomu zabránit.

Zavřel oči a vyslal z mysli pronikavý, křišťálově tvrdý šíp.

(!!!DICKU PROSÍM PŘIJĎ RYCHLE JSME NA TOM ZLE DICKU POTŘEBUJEME TĚ!!!)

A náhle se z temnoty za jeho očima vynořila ta věc, která ho ve snech pronásledovala po temných chodbách Overlooku. Byla tady, hned tady, obrovská příšera v bílém se starobylou palicí zdviženou nad hlavou:

„Ty toho necháš, ty zatracenej spratku! Já tě k tomu donutím, protože jsem tvůj TÁTA!"

„Ne!" S trhnutím se probral do reality ložnice a s vytřeštěnýma očima bezmocně vykřikl, až se jeho matka prudce vzbudila a přitáhla si přikrývku k prsům.

„Ne tatínku ne ne ne –"

A oba slyšeli zlostný svist neviditelné palice, která protínala vzduch někde v jejich bezprostřední blízkosti, a vzápětí ticho, v němž doběhl k matce a objal ji. Třásl se jako králík v pasti.

Overlook mu nechtěl dovolit zavolat Dicka. To by mu také mohlo překazit záměry.

Byli sami.

Venku tvořilo husté sněžení neproniknutelnou záclonu mezi nimi a světem.

42 – VYSOKO NAD ZEMÍ

Hallorannův let byl vyvolán v 6:45 ráno východního času a letištní zřízenec ho držel u východu číslo

31 až do posledního oznámení letu v 6:55. Nervózně si při tom přehazoval Hallorannovu cestovní kabelu z ruky do ruky. Oba čekali, jestli přijde muž jménem Carlton Vecker, jediný cestující na lince TWA z Miami do Denveru, který nepotvrdil let.

„No, dobrá," řekl zřízenec, „měl jste kliku. Můžete si nastoupit, pane."

Hallorann spěšně vyběhl po přistavených schůdkách a nechal mechanicky se usmívající letušku prolistovat svou letenku a dát mu potvrzenku.

„Za letu podáváme snídani," řekla letuška. „Kdybyste chtěl –"

„Jen kávu, děvče," řekl a uličkou došel do kuřácké části letadla. Doufal, že na poslední chvíli se neobjeví ve dveřích Veckerova hlava. Žena na sedadle u okna si četla s trpkým, nevěřícným výrazem ve tváři knihu Sám si můžeš být nejlepším přítelem. Hallorann si upevnil bezpečnostní pás a mohutnýma černýma rukama obemkl opěradla. Sliboval nepřítomnému Carltonu Veckerovi, že by muselo přijít šest silných letištních zřízenců, aby ho z toho sedadla dostali. Neustále sledoval hodinky. Zoufale pomalu odpočítávaly minuty k plánovanému času odletu v 7:00.

V 7:05 jim letuška sdělila, že budou mít malé zpoždění, protože pozemní personál kontroluje jednu západku na nákladových dveřích.

„Sračky místo mozku," zahuhlal Dick Hallorann.

Žena se špičatou tváří k němu obrátila svůj zatrpklý, nevěřícný pohled a pak se vrátila ke své knize.

Strávil noc na letišti. Chodil od jedné přepážky k druhé, od společnosti k společnosti: United, American, Continental, Braniff – a naháněl pokladní. Někdy po půlnoci, když popíjel osmý nebo devátý šálek kávy, usoudil, že je naprostý blb, když se pustil do takového dobrodružství. Byly tu přece úřady. Došel k nejbližším telefonním automatům a po rozmluvě s třemi různými telefonistkami se dopátral pohotovostního čísla národního parku Skalisté hory.

Hlas muže, který se mu ozval, byl velice unavený. Hallorann udal falešné jméno a oznámil, že v hotelu Overlook západně od Sidewinderu se něco děje. Něco velmi zlého.

Bylo mu řečeno, ať počká u telefonu.

Správce rezervace (Hallorann předpokládal, že je to správce rezervace) se vrátil k telefonu asi za pět minut.

„Mají tam vysílačku," řekl.

„Jasně, že mají vysílačku."

„Nezaznamenali jsme od nich žádné tísňové volání."

„Člověče, na tom nezáleží. Oni –"

„Co zlého se tam konkrétně děje, pane Halle?"

„No, je tam ta rodina. Správce se svou rodinou. Myslím, že on se tak trochu zbláznil, víte? Myslím, že mohl ublížit svý ženě a malýmu synkovi."

„Mohu se vás zeptat, jak jste přišel k téhle informaci, pane?"

Hallorann zavřel oči. „Jak se jmenujete, příteli?"

„Tom Staunton, pane."

„Podívejte se, Tome, já to prostě vím. Teď k vám budu tak upřímnej, jak to jen dokážu. Tam nahoře se děje něco zlýho. Možná se tam zabíjí. Rozumíte tomu, co vám povídám?"

„Pane Halle, já opravdu musím vědět, jak jste –"

„Podívejte," řekl Hallorann. „Už jsem vám řekl, že to prostě vím.

Před pár lety tam byl nějakej Grady. Zabil svou ženu, dvě dcery a nakonec sám sebe. A já vám povídám, že se to stane znovu, jestli nezvednete prdele a nezabráníte tomu."

„Pane Halle, vy nevoláte z Colorada."

„Ne. Ale jakej rozdíl –"

„Jestli nejste v Coloradu, nejste ani v dosahu jejich vysílačky. A jestli nejste v dosahu jejich vysílačky, nemůžete být ani v kontaktu s těmi, é…" Ozvalo se tiché zašustění papírů. „Torrancovými. Když jsem odběhl od telefonu, zkoušel jsem tam volat z druhého aparátu. Nejde jim telefon, ale to není nic neobvyklého. Čtyřicet kilometrů telefonního vedení mezi sidewinderskou ústřednou a Overlookem vede pořád ještě nad zemí. Mně se zdá, že jste tak trochu mimo."

„Člověče, vy jste pitomej…"

Ale jeho zoufalství bylo příliš velké, než aby dokázal k tomu přívlastku najít přiléhavé jméno. Náhle mu hlavou bleskla myšlenka: „Tak je zavolejte!“ vykřikl.

„Prosím?“

„Vy máte vysílačku, oni mají vysílačku. Tak je zavolejte! Zavolejte je a zeptejte se jich, co se děje!“

Rozhostilo se krátké mlčení, v němž bylo slyšet šumění velké vzdálenosti.

„To jste taky zkoušeli, ne?“ zeptal se Hallorann. „Proto jste mě nechali čekat u telefonu tak dlouho. Zkoušeli jste jim telefonovat a zkoušeli jste to vysílačkou, ale nic z toho nevyšlo, a přesto si myslíte, že se nic neděje… Co vy tam chlapi vůbec děláte? Sedíte na prdelích a hrajete žolíky?“

„To tedy nehrajeme,“ řekl Staunton nasupeně. Hallorannovi se ulevilo, když uslyšel vztek v jeho hlase. Poprvé získal pocit, že mluví s člověkem, a ne se záznamníkem. „Jsem tady sám, pane. Všichni ostatní správci plus strážní plus dobrovolníci jsou v Hasty Notch a nasazují životy, protože se tři pitomci s půlročními zkušenostmi rozhodli vylézt severní stěnou na King's Ram. Zůstali viset v polovině cesty a možná se dostanou dolů, ale možná taky ne. Nasadili jsme dva vrtulníky a ti chlapi, co s nimi letí, riskují životy, protože je tu noc a začíná sněžit. Jestli je vám pořád zatěžko si to dát dohromady, tak vám s tím pomůžu. Za prvé, nemám tu nikoho, koho bych do Overlooku poslal. Za druhé, Overlook tu nemá žádné přednostní právo – přednostně se řeší to, co se děje v Parku. Za třetí, za svítání už žádný z těch vrtulníků nebude moci letět, protože podle Národní meteorologické služby bude šílená chumelenice. Už rozumíte siuaci?“

„Ano,“ řekl Hallorann tiše. „Rozumím.“

„Můj názor, proč je nemůžu zastihnout vysílačkou, je velice prostý. Já nevím, kolik je hodin tam, odkud voláte, ale tady je půl desáté. Vysílačku mohli vypnout a jít spát. A teď kdybyste-“

„Hodně štěstí s těma horolezcema, člověče,“ řekl Hallorann. „Ale musím vám říct, že nejsou jediný, co se zasekli nahoře jen proto, že nevěděli, do čeho jdou.“

Hallorann zavěsil sluchátko.

V 7:20 ráno vycouval letoun společnosti TWA ze svého stanoviště, obrátil se a pojížděl k rozjezdové dráze. Hallorann si dlouze, bezhlese vydechl. Carltone Veckere, ať už jste kdekoliv, teď mi konečně můžete políbit prdel.

Boeing 747 letu 196 se odlepil od země v 7:28. V 7:31, když nabrali výšku, zachytil Dick Hallorann myšlenkový vzkaz v celé jeho prudkosti. Ramena mu bezmocně poklesla pod tíživou vůní pomerančů a pak sebou křečovitě zacukala. Čelo se mu zkrabatilo, ústa stáhla v bolestném šklebu.

(DICKU PROSÍM PŘIJĎ RYCHLE JSME NA TOM ZLE DICKU POTŘEBUJEME)

A to bylo všechno. Náhle to zmizelo. Tentokrát žádné odeznívání. Spojení bylo přerušeno náhle, jakoby nožem. To ho vyděsilo. Ruce, které stále svíraly opěradla, mu skoro zbělely. Vyschlo mu v ústech. Chlapci se něco stalo. Tím si byl jistý. Jestli tomu malému klukovi někdo ublížil –

„To vždycky prožíváte start takhle dramaticky?“

Rozhlédl se kolem sebe. Byla to žena v brýlích s kostěnými obroučkami.

„To nebylo tím,“ řekl Hallorann. „Mám v hlavě střepinu. Z Koreje. Občas mě to zlobí. Vibrace, víte? Přerušujou mi vedení.“

„Vážně?“

„Ano, paní.“

„Za každou zahraniční intervenci zaplatí nejvíce obyčejní vojáci,“ řekla žena se špičatou tváří.

„Vážně?“

„Jistě. Tahle země už musí skoncovat s těmi malými špinavými válkami. CIA stála u vzniku každé malé špinavé války, kterou Amerika v tomhle století vedla. CIA a dolarová diplomacie.“

Otevřela svou knihu a začala si číst. Nápis NEKUŘTE pohasl. Hallorann pozoroval ubíhající zem a myslel na to, jestli je chlapec v pořádku. Vypěstoval si k tomu klukovi láskyplný vztah, i když jeho rodiče zřejmě za moc nestáli.

Modlil se k Bohu, aby na Dannyho dohlíželi.

43 – POPÍJENÍ V HOTELU

Jack stál v jídelně před barovými lítačkami vedoucími do baru Colorado a se skloněnou hlavou naslouchal. Mírně se při tom usmíval.

Kolem sebe slyšel ruch hotelu probouzejícího se k životu.

Těžko říct, proč si myslel, že jeho vjemy nejsou příliš odlišné od různých vidění, která čas od času míval Danny… jablko nepadá daleko od stromu. Nebylo to snad podle známého přísloví?

Nebyl to zrakový nebo sluchový vjem, ale nějaký podobný, oddělený od smyslových vjemů jen jakýmsi teninkým závěsem. Bylo to, jako když kousíček za tímhle Overlookem leží další Overlook, oddělený od skutečného světa (pokud něco takového jako „skutečný svět" vůbec existuje), ale postupně s ním splývá. Vzpomněl si na trojrozměrné filmy, které viděl jako dítě. Když se člověk díval na obrazovku bez speciálních brýlí, viděl dvojité kontury – tak nějak se mu svět jevil právě teď. Ale když si nasadil brýle, obraz byl ostrý a trojrozměrný.

Všechna období historie hotelu teď splynula, všechna kromě jediného, Torrancovy éry. A ta už také brzy splyne s ostatními. To bylo dobré. To bylo velmi dobré.

Málem slyšel důležité cink! cink! stříbrného zvonku na recepčním stole, které svolávalo pikolíky k lidem ve flanelových oblecích z dvacátých let, kteří se u recepce zapisovali, a k dalším lidem v dvouřadových oblecích s jemným proužkem, kteří se z pobytu odhlašovali. U krbu seděly tři jeptišky, které čekaly, až fronta u recepce trochu opadne, a za nimi, elegantně oblečení, s diamantovými sponami v modrobílých kravatách, stáli Charles Grondin a Vito Gienelli a probírali zisky a ztráty, život a smrt. Na parkovišti bylo deset nákladních aut, některá z nich naskládaná přes sebe jako exponáty splynuvších dob. Ve společenském sále východního křídla probíhalo zároveň deset různých obchodních schůzí najednou. Byly odděleny jen časovými centimetry. Maškarní bál byl v plném proudu. Probíhala soaré, svatby, oslavy narozenin a výroční večírky. Muži hovořili o Nevillu Chamberlainovi a rakouském arcivévodovi. Hudba. Smích. Opilost. Hysterie. A milování, ne zjevné, ale přítomné v stálé latentní smyslnosti. Málem slyšel, jak se všichni v půvabné kakofonii pohybují po hotelu. Za ním v jídelně se podávaly snídaně, obědy i večeře za celých sedmdesát let najednou. Málem… ale ne, žádné málem. Slyšel je, slabě, ale zřetelně – jak slyšíváme vzdálené hřmění za horkého letního dne. Slyšel je všechny, ty nádherné cizí lidi. Začal si je uvědomovat, stejně jako oni si ho museli uvědomovat od samého začátku.

Všechny pokoje Overlooku byly toho dne obsazené.

Hotel byl plný.

A za lítačkami se jako líný cigaretový kouř odvíjela tichá konverzace. Výlučnější, intimnější. Tichý hrdelní ženský smích, takový, jaký v čarovných kruzích rozechvívá útroby a genitálie. Zvuk pokladny, jejíž číselník zářil z teplého přítmí a zvonek odpočítával džiny s citrónem a manhattany a panáky na žal a fizzy a rumové koktejly. Hrací skříň vyhrávala pijácké písně z různých dob, které se vzájemně překrývaly.

Rozrazil lítačky a vstoupil.

„Ahoj, lidi," řekl tiše Jack Torrance. „Byl jsem pryč, ale už jsem se vrátil."

„Dobrý večer, pane Torranci," řekl Lloyd s nepředstíraným potěšením. „Rád vás vidím."

„Jsem rád, že jsem zpátky, Lloyde," řekl vážně a usadil se na stoličku mezi muže v křiklavě modrém obleku a ženu se zakaleným zrakem v černých šatech, která zírala do hlubin svého singapurského slingu.

„Co to bude, pane Torranci?"

„Martini," řekl potěšené.

Podíval se za bar na řady matně se třpytících láhví uzavřených stříbrnými nálevkami. Jim Beam. Wild Turkey. Gilbey's. Sharroďs Private Label. Toro. Seagranťs. Konečně byl doma.

„Jednoho velkýho marťana, jestli můžu prosit," řekl. „Někde tady museli přistát, Lloyde." Vytáhl peněženku a opatrně položil na stůl dvacetidolarovku.

Když mu Lloyd připravoval koktejl, ohlédl se Jack za sebe. Všechny boxy byly obsazené. Někteří návštěvníci byli oblečení na maškarní ples… žena ve vzdušných harémových kalhotách a bižuterní podprsence, muž s liščí hlavou, která plaše vykukovala z jeho večerního obleku, muž ve stříbřitém psím kostýmu, který bambulkou na konci svého dlouhého ocasu lechtal k všeobecnému veselí na nose ženu v sarongu.

„Máte to zdarma, pane Torranci," řekl Lloyd a položil sklenici na Jackovu dvacítku. „Vaše peníze nemám přijímat. Pokyny od ředitele."

„Ředitele?"

Trochu znejistěl, nicméně zdvihl sklenici s koktejlem, zakroužil jí a pozoroval olivu, jak se lehce pohupuje v chladivých hlubinách nápoje.

„Jistě. Ředitele.“ Lloyd ještě více roztáhl ústa v úsměvu, ale oči měl zapadlé ve stínech a jeho kůže byla příšerně bílá, jako kůže mrtvoly. „Později dohlédne na to, aby se váš syn měl dobře. On se velice zajímá o vašeho syna. Danny je talentovaný chlapec.“

Jalovcové výpary džinu byly příjemně omamující, ale zároveň mu zřejmě zamlžovaly mysl. Danny? Co je pořád s Dannym? A co on tu vlastně dělá u baru se sklenicí v ruce?

SLÍBIL SI PŘECE, ŽE SE TOHO ANI NEDOTKNE. A UŽ V TOM ZASE LÍTÁ. PORUŠIL SLIB.

Co chtějí udělat s jeho synem? Co chtějí udělat s Dannym? Wendy s Dannym v tom nejedou. Pokoušel se proniknout do Lloydových zastíněných očí, ale byly příliš temné, příliš temné, bylo to jako pokoušet se něco vyčíst z prázdných očních důlků lebky.

(To mě určitě chtějí… ne? Já jsem ten, koho chtějí. Ne Danny, ne Wendy. Já jsem ten, komu se tady líbí. Oni chtějí odejít. Já jsem ten, který se tak dobře postaral o sněžné saně… probíral se starými záznamy… zanedbal tlak v kotli… lhal… bezmála zaprodal svou duši… co s ním chtějí udělat?)

„Kde je ředitel?“ Pokoušel se o lehký tón, ale slova mu vycházela ze rtů jakoby oněmělá první skleničkou, spíše jako slova z děsivého snu než z příjemného snění.

Lloyd se jen usmál.

„Co chcete udělat s mým synem? Danny v tomhle nejede… že ne?“ Ve vlastním hlase rozpoznal obnaženou prosbu.

Zdálo se mu, že se Lloydův obličej pohybuje, mění, stává se obličejem nakažlivě nemocného. Bílá kůže žloutenkovitě zežloutla a popraskala. Naskákaly na ní rudé boláky, z nichž vytékala zapáchající tekutina. Kapičky krve odkapávaly z Lloydova čela jako pot a odněkud sem dolehl úder hodin odbíjejících čtvrthodinu.

(Odmaskujte se, odmaskujte se!)

„Pijte, pane Torranci,“ řekl Lloyd tiše. „Tohle se vás netýká. Teď určitě ne.“

Znovu uchopil sklenici, zdvihl ji ke rtům a zaváhal. Uslyšel příšerné prasknutí Dannyho lámané ruky. Uviděl let rozbitého kola nad kapotou Alova vozu a rozprsknuté přední sklo. Viděl jedno kolo na silnici, pokroucené dráty trčící k obloze jako zpřetrhané struny piána.

Uvědomil si, že veškerý hovor utichl.

Podíval se přes rameno za sebe. Sledovali ho v němém očekávání. Muž vedle ženy v sarongu si sundal liščí hlavu a Jack v něm poznal Horace Derwenta s popelavě světlými vlasy, které mu padaly do čela. Všichni se na něj dívali. Žena z vedlejší barové stoličky ho pozorovala zblízka, jako by se pokoušela ho zaostřit. Šaty jí sklouzly z ramene a on viděl mírně svraskalou bradavku na povislém ňadru. Když se jí podíval do tváře, napadlo ho, že by to mohla být žena z dvěstěsedmnáctky, ta, která se pokoušela uškrtit Dannyho. Muž v křiklavě modrém obleku po jeho druhém boku vytáhl z kapsy malou dvaatřicítku s perlovou pažbou a zvolna otáčel bubínkem na barovém pultě, jako by se připravoval na ruskou ruletu.

(Chtěl bych –)

Uvědomil si, že mu slova neprošla ztuhlými hlasivkami, a zkusil to znovu.

„Chtěl bych mluvit s ředitelem. Myslím… myslím, že tomu nerozumí. Můj syn není součástí tady toho. On…“

„Pane Torranci,“ řekl Lloyd. Hlas vycházel s odpornou vlídností ze zohaveného obličeje. „S ředitelem se setkáte, až nastane čas. Vlastně se rozhodl, že si z vás v této věci udělá agenta. A teď pijte.“

„Pijte,“ opakovali všichni ozvěnou.

Třesoucí se rukou zdvihl sklenici. Byl v ní čistý džin. Při tom pohledu měl pocit, že se topí.

Žena vedle něj začala zpívat prázdným, mrtvým hlasem: „Škoda… lásky… kterou si… užijeme…“

Lloyd se k ní připojil. Pak muž v křiklavě modrém obleku. Psí muž bušil v rytmu packou do stolu.

„Je čas si užít –“

Derwent se přidal k ostatním. V koutku úst měl furiantsky zavěšenou cigaretu. Pravou rukou objímal

kolem ramen ženu v sarongu a dlaní jí jemně a nepřítomně hladil pravé ňadro. Při zpěvu se s pobaveným opovržením díval na psího muže.

„– jsme přece… dobrá… parta!“

Jack donesl nápoj k ústům a vyprázdnil sklenici třemi dlouhými doušky. Gin mu prolétl hrdlem jako auto tunelem, vybuchl mu v žaludku, mohutně se odrazil a vlétl až do mozku, kde se usadil a přivodil mu křečovitou třesavku.

Když odezněla, cítil se dobře.

„Dám si ještě jednu, prosím,“ řekl a přistrčil prázdnou sklenici k Lloydovi.

„Ano, pane,“ řekl Lloyd a vzal si ji. Znovu vypadal naprosto normálně. Muž s olivovou pletí odložil dvaatřicítku. Žena po Jackově pravé ruce už znovu civěla do svého singapurského slingu. Jedno ňadro, teď už úplně odhalené, se jí povalovalo po koženém okraji baru. Z ochablých úst jí vycházel bezvýrazný zpěv. Hovor se znovu rozproudil, stále spletitější a spletitější.

Před Jackem se objevila další sklenice.

„Muchas gracias, Lloyde,“ řekl a zdvihl ji.

„Vám vždycky rád posloužím, pane Torranci,“ usmál se Lloyd.

„Byl jste z nich vždycky nejlepší, Lloyde.“

„Ó, děkuji, pane.“

Tentokrát pil pomalu, nechal džin zvolna stékat hrdlem a snědl i pár buráků pro štěstí.

Přesto měl sklenici okamžitě prázdnou a objednal si další. Pane prezidente, potkal jsem se s marťany a mám to potěšení vám sdělit, že jsou přátelští. Když mu Lloyd chystal koktejl, začal hledat v kapsách čtvrtdolar, který by mohl hodit do hudební skříně. Znovu pomyslel na Dannyho, ale Dannyho obličej teď byl příjemně zamžený a nezřetelný. Jednou Dannymu ublížil, ale to bylo ještě předtím, než se naučil zacházet se svým pitím. Ta doba už byla pryč. Už by Dannymu nikdy neublížil.

Za nic na světě.

44 – HOVORY NA VEČÍRKU

Tančil s nádhernou ženou.

Neměl ponětí, kolik je hodin, kolik času strávil v baru Colorado a jak dlouho už je ve společenském sále. Čas přestal být důležitý.

Měl zamžené vzpomínky: poslouchal muže, který byl kdysi úspěšným rozhlasovým komikem a potom, v raných dobách televize, varietní hvězdou. Vyprávěl velice dlouhý a velice bujarý vtip o incestu mezi siamskými dvojčaty; pak si Jack pamatoval, že viděl ženu v harémových kalhotách a bižuterní podprsence, jak se svíjí v pomalém striptýzu na nějakou hudbu z hudební skříně (možná to byla ústřední melodie Davida Rose z filmu Striptérka). Pak procházel ve trojici halou. Druzí dva muži měli na sobě večerní obleky z dvacátých let a všichni zpívali o skvrně na kalhotkách Rosie O'Gradyové. Pamatoval si také to, že vyhlédl z velkých dvojitých vchodových dveří a viděl lampióny zavěšené ve vznosných obloucích podél příjezdové cesty – zářily jemnými pastelovými barvami jako zašlé drahokamy. Velká skleněná koule na verandě byla rozsvícená a noční hmyz na ni narážel a usazoval se na jejím povrchu a nějaký vzdálený hlas, který byl snad poslední jiskřičkou střízlivosti, mu říkal, že je prosinec šest hodin ráno. Jenže čas byl zrušený.

(Argumenty proti šílenství odpadávají tiše po zvukových vrstvičkách)

Kdo to byl? Nějaký básník, kterého četl za studií? Nebo nějaký studentský básník, který teď prodává pračky ve Wausau nebo dělá pojišťováka v Indianapolis? Nebo je to jeho původní myšlenka? Na tom nesejde.

(Noc je temná/hvězdy svítí/nehmotný pudink/k obloze se řítí)

Bezmocně se zachechtal.

„Čemu se směješ, miláčku?“

Byl znovu ve společenském sále. Lustr zářil a páry kroužily po parketu všude kolem nich, některé v maškarních kostýmech, jiné ne, na příjemnou hudbu nějaké poválečné kapely – ale po které válce to bylo? Mohl si být jistý?

Přirozeně nemohl. Byl si jistý jen jednou věcí: tančil s nádhernou ženou.

Byla vysoká a měla tiziánové vlasy, oblečená byla do bílých přiléhavých saténových šatů a byla k

němu v tanci tak přimknutá, že se mu něžně a příjemně tiskla ňadry k hrudi. Její bílá ruka byla vpletená do jeho. Na očích měla malou flitrovanou masku s šikmýma očima. Vlasy měla sčesané na jednu stranu a spadaly jí v oslnivém vodopádu do údolí mezi něžnými rameny. Měla dlouhou sukni, ale občas ucítil dotek jejích stehen a byl si čím dál jistější, že pod šaty vůbec nic nemá (máš příjemnou erekci, můj milý), a cítil se doopravdy vzrušený. Jestli jí to vadilo, dokázala to skrývat; přimkla se však k němu ještě těsněji.

„Ale ničemu, miláčku," odpověděl a znovu se zasmál.

„Líbíš se mi," zašeptala a její vůně mu připomněla lilie, utajené a skryté v mechové zeleni, kam jen zřídka nahlédne slunce.

„Ty mně taky."

„Mohli bychom jít nahoru, jestli chceš. Měla bych být s Harrym, ale on si toho nevšimne. Je příliš zaujatý drážděním Rogera."

Skladba dohrála. Ozval se potlesk a pak kapela téměř bez přestávky navázala další skladbou „Mood Indigo".

Jack se ohlédl za sebe a uviděl Derwenta u stolu s občerstvením. Dívka v sarongu byla s ním. V kyblících s ledem stály na bílém stole vyrovnané láhve šampaňského a Derwent držel jednu zpěněnou v ruce. Kolem něj se shromáždili lidé a smáli se. Před Derwentem a dívkou v sarongu groteskně poskakoval Roger na všech čtyřech a schlíplý ocas vlekl za sebou. Štěkal.

„No, tak promluv, chlapče, promluv!" vykřikoval Harry Derwent.

„Haf! Haf!" odpovídal Roger. Všichni tleskali; pár mužů zapískalo.

„Teď sedni. Sedni, pejsku!"

Roger se neohrabaně posadil. Čenich měl strnulý ve věčném vrčivém šklebu. Za otvory v masce koulel Roger očima s šílenou, upocenou bujarostí. Ruce měl předpažené a na jejich koncích se kinklaly látkové packy.

„Haf! Haf!"

Derwent převrátil láhev šampaňského a na masku plynula pěnivá Niagara. Roger srkal pití a všichni znovu tleskali. Některé ženy se pisklavě smály.

„Není Harry eso?" zeptala se ho partnerka a ještě víc se k němu přitiskla. „Všichni to říkají. On je skutečně eso. Chudák Roger je jen spodek. Jednou spolu strávili víkend na Kubě… před pár měsíci. Od té doby leze všude za Harrym a vláčí za sebou svůj ocásek."

Zasmála se. Kolem se plaše rozlinula vůně lilií.

„Jenže Harry za sebou nerad někoho vláčí… a Roger prostě nezná meze. Harry mu řekl, že když přijde na bál za psa, za roztomilého psíka, že všechno znovu zváží, ale Roger je takový pitomec, že…"

Skladba dohrála. Znovu se ozval potlesk. Kapela se chystala k přestávce.

„Promiň, miláčku," řekla. „Tamhle je někdo, s kým se prostě musím… Darlo! Darlo, děvče, kde jsi byla?"

Prodírala se pojídajícím a popíjejícím davem a on se za ní zpitoměle díval a přemýšlel, jak se k sobě vůbec dostali.

Události na sebe zdánlivě nenavazovaly. Chvíli byl tady, chvíli tam, pak zas někde jinde. Točila se mu hlava. Cítil lilie a jalovcové bobule. U občerstvovacího stolu držel teď Derwent nad Rogerovou hlavou malý trojúhelníkový chlebíček a k velkému pobavení přihlížejících ho pobízel, ať udělá salto. Psí čenich byl obrácený vzhůru. Stříbřité boky kostýmu se zdvihaly a klesaly. Náhle Roger vyskočil a pokoušel se otočit ve vzduchu. Vyskočil však příliš nízko a byl zřejmě dost vyčerpaný; dopadl nemotorně na záda a bolestivě se udeřil hlavou o parkety. Zpod psí masky se ozvalo skučivé zavytí.

Derwent spustil potlesk jako první. „Zkus to znovu, pejsku! Ještě jednou!"

Přihlížející začali pozpěvovat – ještě jednou, ještě jednou – a Jack odklopýtal opačným směrem s pocitem mírné nevolnosti.

Málem upadl přes vozík s láhvemi, který tlačil muž s nízkým čelem v bílém rondonu. Nohama narazil na spodní chromované plato vozíku a láhve nahoře melodicky zazvonily.

„Promiňte," vypravil ze sebe Jack. Najednou se cítil uzavřený sám v sobě, měl klaustrofobický pocit a chtěl ven. Chtěl Overlook takový, jako býval… bez těchhle nežádoucích hostů. Nedostalo se mu

ocenění jako průkopníkovi nových cest; byl jen dalším z deseti tisíc jásajících statistů, pes, který válí sudy a sedá si na povel.

„To je v pořádku," řekl muž v bílém rondonu. Zdvořilá, úzkostlivě vyslovovaná angličtina zněla od toho hrdlořeza naprosto absurdně.

„Mohu vám něco nabídnout?"

„Martini."

Někde za Jackem se vzdula další vlna smíchu; Roger vyl na melodii „Home on the Range". Někdo ho doprovázel na pianino Steinway.

„Prosím, poslužte si, pane."

V ruce se mu ocitla ledově chladná sklenice. Jack se vděčně napil a ucítil, jak džin nabourává a rozbíjí první nepřátelská území střízlivosti.

„Chutná vám, pane?"

„Ano."

„Děkuji vám, pane." Vozík se znovu rozjel.

Jack z náhlého popudu vztáhl ruku a dotkl se mužova ramene.

„Ano, pane?"

„Promiňte, prosím, ale… jak se jmenujete?"

Ten druhý na sobě nedal znát žádné překvapení. „Grady, pane. Delbert Grady."

„Ale vy… chci říct, že…"

Číšník ho zdvořile pozoroval. Jack to zkusil znovu, ačkoliv měl ústa slepená džinem a neskutečností; každé slovo se stávalo velkou ledovou kostkou.

„Nedělal jste tu kdysi správce? Když… když…" Ale nedokázal to dořící. Nemohl to ze sebe vypravit.

„Ale ne, pane. Tomu nevěřím."

„Ale vaše žena… vaše dcery…"

„Moje žena pomáhá v kuchyni, pane. Děvčata už pochopitelně spí. Je na ně už moc pozdě."

„Vy jste tu byl správcem. Vy –" Jen to řekni! „Vy jste je zabil."

Gradyho obličej zůstal suše zdvořilý. „Na nic takového si nevzpomínám, pane." Jackova sklenice byla prázdná. Grady mu ji vzal z poddajných prstů a dal se do přípravy dalšího koktejlu. Na vozíku měl malý bílý plastikový kyblíček s olivami. Z nějakého důvodu Jackovi připomínaly čistě odřezané hlavičky. Grady jednu obratně napíchl a vhodil ji do sklenice, kterou podal Jackovi.

„Ale vy –"

„To vy jste tu správce, pane," řekl Grady mírně. „A vždycky jste byl. Já bych to měl vědět. Jsem tu stále. Najal nás oba týž ředitel, v témže čase. Není to tak, pane?"

Jack se napil. V hlavě mu vířilo. „Pan Ullman –"

„Neznám nikoho toho jména, pane."

„Ale on –"

„Ředitel," řekl Grady. „Přece hotel, pane. Určitě jste si vědom, kdo vás najal, pane."

„Ne," odpověděl ztěžka. „Ne, já –"

„Myslím, že byste to měl probrat se svým synem, pane Torranci. On rozumí všemu, ačkoliv vás neosvítil. To od něj bylo dost sprosté, jestli se smím tak vyslovit, pane. Ve skutečnosti vás podrazil téměř ve všem, ne? A to mu ještě není šest."

„Ano," řekl Jack. „Je to tak." Zezadu se ozval nový výbuch smíchu.

„Musíte ho napravit, jestli to tak můžu říct. Potřebuje, abyste si s ním pořádně promluvil, a možná i něco víc. Mé vlastní dcery, pane, na Overlook zpočátku příliš nedbaly. Jedna z nich dokonce odcizila krabičku zápalek a pokusila se jej vypálit. Ale já jsem je napravil. Potrestal jsem je co nejpřísněji. A když se mě má žena pokoušela zarazit, potrestal jsem ji také." Prázdně a bezvýrazně se na Jacka usmál. „Je smutnou, ale pravdivou skutečností, že ženy zřídkakdy pochopí otcovu zodpovědnost za děti. Manželé a otcové přece mají určité povinnosti, nemám pravdu, pane?"

„Ano," řekl Jack.

„Ony neměly rády Overlook tak jako já," řekl Grady a začal Jackovi míchat další koktejl. V

převrácené láhvi džinu stoupaly ke dnu stříbrné bublinky. „Stejně jako jej nemá ráda vaše žena s vaším synem… aspoň zatím. Ale oni si ho zamilují. Musíte jim ukázat scestnost jejich uvažování, pane Torranci. Souhlasíte se mnou?“

„Ano, souhlasím.“

Najednou prohlédl. Byl na ně moc mírný. Manželé a otcové mají určité povinnosti. OTEC VÍ VŠECHNO NEJLÉPE. A oni to nechápou. To by samo o sobě nebylo žádným zločinem, ale oni to nechápou záměrně. On není v jádru drsný muž. Ale věří na účinnost trestu. A jestli se jeho syn a jeho žena postaví záměrně proti jeho přáním, proti věcem, o nichž věděl, že jsou pro ně nejlepší, nemá určitou povinnost –?

„Nevděčné dítě je horší než hadí zub,“ řekl Grady a podal mu sklenici. „Věřím tomu, že ředitel přivede vašeho syna na správnou cestu. A vaše žena ho bude záhy následovat. Souhlasíte se mnou, pane?“

Náhle znejistěl. „Já… ale… kdyby mohli jen odejít… chci říct, koneckonců jsem to já, koho ředitel chce, ne? Musím to být já. Protože –“ Protože proč? Měl by to vědět, ale najednou to nevěděl. Jeho ubohý mozek plaval.

„Blbý pse!“ řekl Derwent nahlas a vyvolal další bouři smíchu. „Jak to, že děláš loužičky?“

„Přirozeně víte,“ řekl Grady a naklonil se důvěrně přes vozík, „že se váš syn pokouší přivolat někoho zvenčí. Váš syn má veliký talent, takový, jakým by mohl ředitel vylepšit Overlook… obohatit jej, dalo by se říct. Ale váš syn se pokouší zneužít svého talentu proti nám. Je svéhlavý, pane Torranci. Svéhlavý.“

„Někoho zvenčí?“ zeptal se Jack otupěle.

Grady přikývl.

„A koho?“

„Negra,“ řekl Grady. „Negerského kuchaře.“

„Halloranna?“

„Myslím, že se tak jmenuje, pane. Ano.“

Zpoza nich se opět ozval smích, následovaný Rogerovým skučivým, protestujícím hlasem.

„Ano! Ano! Ano!“ začal prozpěvovat Derwent. Okolostojící se k němu připojili, ale než mohl Jack zjistit, co Derwent od Rogera zase vyžaduje, kapela se vrátila a začala hrát „Tuxedo Junction“. Bylo v tom přespříliš něžných saxofonů, ale chyběla tomu duše, neznělo to moc soulově.

(Soul? Soul snad ještě nebyl vynalezený. Nebo ano?)

(Negr… negerský kuchař.)

Otevřel ústa k promluvě, aniž tušil, co z nich vyjde.

„Bylo mi řečeno,“ vypravil ze sebe, „že jste ani nedokončil střední školu. Přesto mluvíte jako vzdělaný člověk.“

„Je pravda, že jsem z organizovaného školství odešel velice brzy, pane. Ale ředitel se stará o své pomocníky. Zjišťuje, že se to vyplácí. A vzdělání se vždycky vyplácí, nemám pravdu, pane?“

„Máte,“ řekl Jack ospale.

„Vy například jevíte značný zájem o to, abyste se o hotelu Overlook dozvěděl víc. To je od vás velmi moudré, pane. Máte ušlechtilé zájmy. Ve sklepě vám byl ponechán k nalezení jistý sešit s výstřižky –“

„Kdo mi ho tam podstrčil?“

„Samozřejmě ředitel. Můžete mít k dispozici i jisté další materiály, pokud o ně stojíte…“

„Velice o ně stojím.“

Pokoušel se utajit dychtivost ve vlastním hlase, ale nepodařilo se mu to.

„Jste skutečný badatel, pane,“ řekl Grady. „Jděte za svým cílem až do konce. Vyčerpejte všechny zdroje.“ Sklonil hlavu s nízkým čelem a začal na svém bílém rondonu klouby čistit nějakou špínu, kterou Jack neviděl.

„A ředitel se nikterak nekrotí ve své štědrosti,“ pokračoval Grady. „Vůbec ne. Podívejte se na mě, vyvržence ze spodiny. Pomyslete na to, kam byste to vy sám mohl dotáhnout v organizační struktuře Overlooku. Možná… za nějaký čas… až k samému vrcholku.“

„Vážně?“ zašeptal Jack.

„Ale rozhodnutí závisí jen na vás, synu, nemám pravdu?“ zeptal se Grady a pozdvihl obočí. To jemné

gesto nešlo dohromady s obočím samotným, které bylo huňaté a poněkud divoké.

„A na Dannym?“ usmál se Jack na Gradyho. „Ale ne, samozřejmě ne. Nedovolil bych svému synovi, aby rozhodoval o mé kariéře. V žádném případě. Za co mě máte?“

„Za oddaného člověka,“ řekl Grady srdečně. „Možná, že se nevyjadřuji přesně, pane. Řekněme, že vaše budoucnost závisí na tom, jak se rozhodnete vypořádat se svéhlavostí svého syna.“

„O tom rozhodnu sám,“ zašeptal Jack.

„Ale musíte s ním něco udělat.“

„Jistě.“

„Nekompromisně se s ním vypořádat.“

„Jistě.“

„Člověk, který nedokáže zvládnout svou rodinu, je pro ředitele nezajímavý. Od člověka, který nedokáže usměrnit svou ženu a svého syna, se dá jen stěží očekávat, že dokáže usměrnit sám sebe, natož pak zaujmout zodpovědné místo v činnosti tak obrovského významu. On-“

„Řekl jsem, že si s ním poradím!"" přerušil ho Jack vztekle.

Skladba „Tuxedo Junction“ právě skončila a nová ještě nezačala. Jackův výkřik zapadl přesně do pauzy a hovor za ním ustal. Cítil horkost po celém těle. Byl si zcela jistý, že se na něj všichni dívají. Skončili s Rogerem a teď začnou s ním. Lehni. Sedni. Udělej mrtvého. Když přistoupíš na naši hru, budeme si s tebou hrát. Zodpovědné místo. Chtěli, aby obětoval svého syna.

(-Od té doby leze všude za Harrym a vláčí za sebou ocásek-)

(Lehni. Udělej mrtvého. Potrestej přísně svého syna.)

„Tudy, prosím, pane,“ říkal Grady. „Je tam něco, co by vás mohlo zajímat.“

Hovor se znovu rozproudil ve vlnách vlastního rytmu, vplétal do hudby a zase se od ní odděloval. Kapela právě hrála swingovou verzi Lennonovy a McCartneyho písně „Ticket to Ride“.

(Líp by to bylo slyšet z reproduktorů v obchodním domě.)

Nepříčetně se zachechtal. Podíval se na levou ruku a zjistil, že v ní drží další, teď už poloprázdnou sklenici. Vyprázdnil ji jedním douškem.

Stál teď před krbem a teplo praskajícího ohně mu zahřívalo nohy.

(oheň?… v srpnu?… ano… a ne… všechny doby splynuly)

Pod skleněným poklopem stály hodiny, střežené dvěma slonovinovými slony po stranách. Ukazovaly za minutu dvanáct. Díval se na ně zakaleným zrakem. Tohle ho mělo podle Gradyho zajímat? Ohlédl se, aby se zeptal, ale Grady ho opustil.

Kapela ukončila předčasně skladbu žesťovou fanfárou.

„Udeřila naše hodina!“ zvolal Horace Derwent. „Půlnoc! Odmaskujte se! Odmaskujte se!“

Jack se znovu pokusil otočit, zvědavy, jaké slavné tváře se ukrývají za tím mihotáním, barvami a maskami, ale znehybněl a nemohl odtrhnout oči od hodin – ručičky se spojily a ukazovaly vzhůru.

„Odmaskovat! Odmaskovat!“ slyšel monotónní křik.

Hodiny začaly jemně odbíjet. Po kolejničce pod ciferníkem přiklouzaly dvě figurky. Jack je okouzleně pozoroval a zapomněl na odmaskování. Hodinový strojek zavrčel. Ozubená kolečka se otočila a spojila, mosaz teple vyzařovala. Setrvačník se otáčel sem a tam s neúprosnou přesností.

Jednou z figurek byl tanečník, stál na špičkách a v ruce držel něco jako malou palici. Druhá figurka byl malý chlapec v oslovské čepici, jaká se kdysi nasazovala špatným žákům. Figurky se třpytily v neobyčejně ostrých konturách. Na chlapcově čepici bylo vyšité slovo HLUPEC.

Obě figurky zapadly do opačných konců ocelové osičky. Odněkud se ozývala melodie Straussova valčíku. Jackovi se do ní začal prolínat šílený reklamní slogan: Dej pejskovi najíst, haf haf, dej pejskovi najíst…

Ocelová palička v rukách hodinového otce dopadla na chlapcovu hlavu. Hodinový synek se pod ranou začal hroutit. Palička se zdvihala a dopadala, zdvihala a dopadala. Chlapcovy ruce vztažené v prosebném gestu začaly ochabovat. Dosud přikrčený chlapec upadl. A palička se stále zdvihala a dopadala v lehkém, zvonivém rytmu Straussovy melodie a Jackovi se zdálo, že vidí, jak se mužova tvář mění, křiví a stahuje, že vidí, jak se ústa hodinového otce otevírají a zavírají, když nadává bezvědomé, zbité postavičce syna.

Na skleněném poklopu se zevnitř objevila krvavá skvrna.

A vzápětí další. Vedle nich se rozprskly další dvě.

Červená tekutina dštila jako odporná přeháňka, narážela na sklo a zamlžovala dění uvnitř. V šarlatové záplavě se daly rozeznat šedé útržky tkáně, úlomky kostí, kousky mozku. Jack stále viděl dopadající a zdvihající se paličku, jak se ozubená kolečka toho důmyslného strojku stále otáčela.

„Odmaskujte se! Odmaskujte se!“ křičel za ním Derwent a odněkud sem doléhalo lidské vytí psa.

(Ale hodinový strojek nemůže krvácet hodinový strojek nemůže krvácet)

Celá skleněná kupole byla zalitá krví a Jack rozpoznával slepené, chuchvalce vlasů, ale nic jiného, díkybohu nic jiného, a stále si myslel, že se mu z toho může udělat špatně, protože stále slyšel údery paličky, slyšel je skrze skleněný poklop stejně jako tóny valčíku „Na krásném modrém Dunaji“. Nebyly to však už mechanické zvonivé zvuky mechanické paličky dopadající na mechanickou hlavičku, ale tiché a drtivé údery skutečné palice, svist a těžký úder do houbovité, rozbředlé hmoty. Hmoty, která kdysi byla –

„ODMASKUJTE SE!“

(– a všechno ovládla Rudá smrt!)

Se sílícím výkřikem odporu se odvrátil od hodin, vztáhl ruce před sebe a klopýtavé nohy mu zdřevěněly, jak je prosil, aby už toho nechali, aby si vzali jeho, Dannyho i Wendy, aby si vzali celý svět, jestli budou chtít, ale aby už toho proboha nechali a zachovali mu aspoň kousek zdravého rozumu, kousek světla.

Společenský sál byl prázdný.

Židle s vytrčenýma nohama byly převrácené na stolech zakrytých igelitovými ubrusy proti prachu. Červený, zlatě protkávaný koberec opět zakrýval taneční parket a chránil naleštěné parkety z tvrdého dřeva. Místo pro kapelu bylo prázdné, až na rozebraný mikrofon a bezestrunnou kytaru opřenou o zeď. Chladné ranní světlo, zimní světlo, sem mdle pronikalo vysokými okny.

Stále se mu točila hlava, stále se cítil opilý, ale když se otočil a podíval se na krbovou římsu, jeho sklenička byla pryč. Byli tam jen slonovinoví sloni a… hodiny.

Odklopýtal přes chladnou, zšeřelou halu do jídelny. Zakopl o nohu stolu a upadl. Stůl se s rachotem převrátil. Narazil si nos o podlahu a začal krvácet. Vstal, popotáhl a otřel si nos hřbetem ruky. Odešel lítačkami do baru Colorado. Rozrazil je tak prudce, až narazily do stěn.

Bylo tu prázdno… ale bar byl dokonale zásobený. Chvála Bohu! Sklo a stříbrné rámování etiket vyzařovaly přátelsky do tmy.

Vzpomněl si, že kdysi dávno se rozčílil, že za nějakým barem nebylo zrcadlo. Teď byl rád. Kdyby se do něj podíval, viděl by jen dalšího opilce, který zrovna začal abstinovat: zakrvácený nos, vytaženou košili, rozcuchané vlasy, strniště na tvářích a bradě.

(Takhle to je, když strčíš celou ruku do hnízda.)

Náhle na něj dolehl pocit naprosté osamělosti. Vykřikl zoufalstvím a zcela vážně si přál, aby byl mrtvý. Jeho žena se synem byli zamčeni nahoře, aby k nim nemohl. Ostatní odešli. Večírek skončil. Kolébavě vykročil k baru.

„Lloyde, kurva, kde jseš?“

Nikdo mu neodpověděl. V téhle polstrované (cele) místnosti se nedočkal ani ozvěny, která by mu poskytla iluzi společnosti.

„Grady!“

Opět žádná odpověď. Jen láhve stojící v napjatém pozoru.

(Lehni. Udělej mrtvého. Přines. Udělej mrtvého. Sedni. Udělej mrtvého.)

„Nevadí, udělám to sám, ksakru.“

Náhle ztratil rovnováhu a upadl, až mu hlava zaduněla o podlahu. Vztyčil se na všechny čtyři, těkal očima ze strany na stranu a z úst mu vycházelo zmatené mručení. Pak se zhroutil na bok a začal chrápat.

Venku zesílil vítr, který přinášel houstnoucí vánici. Bylo půl deváté ráno.

45 – STAPLETONOVO LETIŠTĚ, DENVER

V 8:31 ráno horského času se nějaká žena v letadle společnosti TWA rozplakala a začala vytrubovat své přesvědčení, které s ní zřejmě sdíleli i někteří další cestující (a popravdě řečeno i posádka), že se

letadlo zřítí.

Žena se špičatým obličejem vedle Halloranna vzhlédla od své knihy a stručně dotyčnou charakterizovala: „Husa," prohlásila a vrátila se k rozečtené knize. Vypila zatím dvě vodky s džusem, ale zdálo se, že to s ní vůbec nic neudělalo.

„Spadne to!" křičela ta žena pronikavě. „Já vím, že to spadne!"

Jedna letuška přispěchala k jejímu sedadlu a dřepla si vedle ní. Hallorann si pomyslel, že jedině letušky a mladé hospodyně si dokáží dřepnout s určitým půvabem; byla to vzácná a nádherná vloha. Tyhle myšlenky se mu honily hlavou, zatímco letuška tichým a klidným hlasem postupně konejšila rozrušenou ženu.

Hallorann nevěděl, co si myslí ostatní cestující letu 196, ale on osobně byl podělaný až za ušima. Za oknem byla vidět jen bílá clona. Letadlo se nepříjemně houpalo ze strany na stranu pod poryvy, které přicházely zdánlivě odnikud. Motory řvaly ve vysokých otáčkách, aby alespoň částečně vyrovnávaly let, a následkem toho se cestujícím chvěla podlaha pod nohama. V turistické třídě vzadu úpělo několik lidí a jedna letuška tam odnesla další balíček pytlíků na zvracení. Muž tři řady před Hallorannem si pozvracel svůj National Observer a omluvně se usmíval na letušku, která mu přišla na pomoc. „To je v pořádku, uklidňovala ho, „přesně takhle se cítím, když čtu Reader's Digest."

Hallorann se nalétal dost na to, aby dokázal odhadnout, co se děje. Téměř celou cestu museli letět proti čelním proudům, počasí nad Denverem se náhle a nečekaně zhoršilo a teď už bylo příliš pozdě odklonit let někam, kde by bylo lepší počasí. Modlil se, aby si zachoval důstojnost.

(Chlapče, tohle je hotovej útok těžký kavalerie.)

Letušce se zřejmě podařilo dostat hysterickou ženu z nejhoršího. Frkala a troubila do krajkového kapesníčku, ale přestala vykřikovat své názory na možné předčasné ukončení letu. Letuška ji naposled pohladila po rameni a postavila se právě ve chvíli, kdy boeing utrpěl největší otřes. Letuška se zakymácela a skončila na klíně muže, který si pozvracel noviny. Odhalila přitom půvabné dlouhé stehno v punčoše. Muž zamrkal a laskavě ji poplácal po rameni. Usmála se na něj, ale Hallorann v tom úsměvu rozpoznal napětí. Tenhle let mu byl čert dlužen.

Ozvalo se tiché cinknutí a rozsvítil se nápis NEKUŘTE.

„Mluví k vám kapitán letadla," informoval je klidný hlas s mírným jižním přízvukem. „Jsme připraveni přistát na Stapletonském mezinárodním letišti. Za ten neklidný let se vám omlouvám. Přistání také nebude příliš hladké, ale nepředpokládáme žádné skutečné těžkosti. Prosím sledujte světelná znamení týkající se upevnění bezpečnostních pásů a nekouření. Doufáme, že se vám bude v Denveru líbit. Rovněž doufáme –"

Letadlo rozhoupal další tvrdý náraz, který způsobil nepříjemný propad. Hallorannův žaludek se divoce roztančil. Několik lidí – zdaleka ne jenom žen – vykřiklo.

„– že se s vámi brzy shledáme při nějakém dalším letu společnosti TWA."

„To těžko," řekl někdo za Hallorannem.

„Pitomci," poznamenala žena se špičatým obličejem vedle Halloranna, vložila si mezi stránky plochý kartónek zápalek a zavřela knihu ve chvíli, kdy letoun začal klesat. „Když člověk zažije hrůzy špinavé malicherné války… jako vy… nebo cítí degradující negaci veškeré morálky ze strany dolarové intervenční diplomacie CIA… jako já… tak se nějaké rušnější přistání vytratí do bezvýznamna. Nemám pravdu, pane Halloranne?"

„Naprostou, madam," řekl a ponuře se zahleděl do divoce vířícího sněhu za oknem.

„Jak na to všechno reaguje vaše střepina, smím-li se ptát?"

„Ale hlavu mám v pořádku," řekl Hallorann. „Jen žaludek mi drobet blbne."

„Smůla." Znovu otevřela knihu.

Při klesání neproniknutelnou clonou sněhových mračen si Hallorann vzpomněl na neštěstí, které se stalo na bostonském Loganově letišti před pár lety. Podmínky byly obdobné, jen místo sněhu byla mlha, která snižovala viditelnost na nulu. Letadlo zachytilo podvozkem o zeď poblíž konce přistávací dráhy. To, co zbylo z devětaosmdesáti lidí na palubě, připomínalo fašírku.

Nevadilo by mu, kdyby takhle skončil on sám. Byl na světě dost osamělý, a na pohřeb by mu přišli zřejmě jen lidé, s nimiž pracoval, a ten starý zrádce Masterton, který by za něj aspoň pozdvihl sklenici.

Ale ten chlapec… ten chlapec na něm byl závislý. Možná jedině od něj mohl Danny očekávat pomoc, a Hallorannovi se vůbec nelíbilo, jak náhle bylo uťato chlapcovo poslední volání. Stále musel myslet na to, jak se pohybovala ta zvířata…

Na jeho zápěstí se objevila tenká bílá ruka.

Žena se špičatým obličejem si sňala brýle. Její rysy tím značně změkly.

„To přejde," řekla mu.

Hallorann se přinutil k úsměvu a přikývl.

Jak bylo předem oznámeno, přistání bylo dramatické a setkání se zemí natolik tvrdé, že z horní síťky spadaly téměř všechny časopisy a z kuchyňky se neuspořádaně vyhrnuly servírovací tácy jako velké hrací karty. Nikdo nevykřikl, ale Hallorann slyšel několikeré cvakání zubů, které připomínalo kastaněty.

Turbíny při brždění zavyly, a když se zase uklidnily, ozval se v reproduktorech pilotův jižanský hlas, možná ne ještě zcela pevný. „Dámy a pánové, přistáli jsme na Stapletonově letišti. Zůstaňte prosím na svých místech, dokud se nezastavíme na svém stanovišti. Děkuji vám."

Žena vedle Halloranna zavřela knihu a dlouze si povzdychla. „A čeká nás další boj, pane Halloranne."

„Madam, ještě jsme neskončili s tímhle."

„Pravda. To je pravda. Nedal byste si se mnou na letišti sklínku?"

„Rád bych, ale mám schůzku."

„Naléhavou?"

„Velice naléhavou," řekl Hallorann vážně.

„Doufám, že ta schůzka pomůže vyřešit nějakou ošemetnou situaci."

„To taky doufám," usmál se Hallorann. Vrátila mu úsměv a její tvář omládla o deset let.

Protože měl jen cestovní kabelu, kterou směl mít při letu u sebe, dostal se Hallorann při výstupu dopředu a spěchal k přepážce Hertzovy půjčovny aut, která byla o poschodí níže. Za kouřovými okny se stále sypal sníh. Nárazový vítr jím zmítal sem a tam a lidé, kteří mířili na parkoviště, se museli tou nepohodou doslova prodírat. Jednomu muži ulétl klobouk v ladném víru kamsi nahoru. Hallorann s ním soucítil. Když se muž díval za kloboukem, Hallorann si pomyslel:

(Nech to plavat, člověče. Ten tvrďák spadne dolů až někde v Arizoně.)

A vzápětí ho napadla další myšlenka:

(Když je takováhle slota v Denveru, jak asi bude západně od Boulderu ?)

Asi bude lepší na to nemyslet.

„Co pro vás mohu udělat, pane?" zeptala se dívka v Hertzově žluté uniformě.

„Půjčit mi auto, jestli nějaké máte," zazubil se na ni.

Za nadprůměrný poplatek si mohl půjčit nadprůměrný vůz, stříbročerný buick Electra. Spíše než na vzhled myslel na klikaté horské silnice; stejně bude ještě muset někde po cestě zastavit a nasadit sněhové řetězy. Bez nich by se daleko nedostal.

„Jak zlé to je?" zeptal se, když mu podávala k podpisu půjčovní smlouvu.

„Říkají, že je to nejhorší bouře od devětašedesátého," odpověděla pohotově. „Máte to daleko, pane?"

„Dál, než bych chtěl."

„Jestli chcete, pane, můžu vám zatelefonovat k pumpě Texaco na křižovatce s dvěstěsedmdesátkou. Připraví vám řetězy."

„To by bylo hotový požehnání, kotě."

Zdvihla sluchátko a zatelefonovala. „Budou vás očekávat."

„Díky moc."

Když odcházel od přepážky, uviděl ženu se špičatým obličejem v jedné frontě u zavazadlových pásů. Stále četla svou knihu. Hallorann na ni zamrkal, když procházel kolem. Vzhlédla, usmála se na něj a přátelsky mu pokynula.

(zazářila)

Ohrnul si límec kabátu, usmál se a přehodil si cestovní kabelu do druhé ruky. Trochu se mu zlepšila nálada. Litoval toho, že jí nakukal tu báchorku o té střepině v hlavě. V duchu jí přál všechno dobré, a když vycházel do vyjící sněhové bouře, byl přesvědčený, že ona mu přeje totéž.

Poplatek za nasazení řetězů u pumpy byl malý, ale Hallorann strčil mechanikovi deset dolarů navíc, aby to trochu urychlil. Přesto bylo čtvrt na deset, když znovu vyjel na silnici za cvakání stěračů a bezbarvého cinkání řetězů na velkých kolech buicku.

Silnice byla příšerná. Ani s řetězy nedokázal jet rychleji než padesátkou. Vozy sjížděly ze silnice v neuvěřitelných úhlech a v několika kopcích téměř ustal veškerý provoz, protože letní pneumatiky vozů se na sněhu jen bezmocně protáčely. Tady v nížině to byla první silnější bouře v téhle zimě (pokud se tedy šestnáct set metrů nad mořem dá nazývat nížinou) a skutečně stála za to. Mnoho řidičů na ni nebylo připraveno, to bylo běžné, ale Hallorann je přesto neustále proklínal, když se musel protahovat těsně kolem nich a upírat oči do sněhem zaslepeného venkovního zrcátka, aby se ujistil, že

(Sláva už je sníh…)

v levém pruhu nejede nic, co by se mu navezlo do zadku.

Na nájezdu na dálnici číslo 36 na něj čekala další smůla. Šestatřicítka, která spojovala Denver s Boulderem, vede také západně k Estes Parku, kde se napojuje na sedmičku. Tahle silnice, známá také jako Horská dálnice, protíná Sidewinder a vede kolem hotelu Overlook, aby se nakonec stočila na západní úbočí a odtud do Utahu.

Nájezd byl zablokován převráceným návěsem. Kolem hořely malé ohýnky jako svíčky na nějakém šíleném dětském dortu.

Hallorann zastavil a stáhl okénko. Policajt v kožešinové beranici naražené na uši odkláněl rukou v rukavici provoz severně na 1-25.

„Tudy nemůžete!“ hulákal na Halloranna proti větru. „Vyjeďte si na druhé odbočce, sjeďte na jednadevadesátku, a pak se v Broomfieldu dostanete zpátky na šestatřicítku!“

„Myslím, že bych ho mohl objet zleva!“ zařval Hallorann. „Jinač si zajedu čtyřicet kiláků, tak co tu blbnete!“

„Já vám ukážu, kdo tady blbne!“ zahulákal policajt. „Tanhle nájezd je uzavřenej!“

Hallorann vycouval, počkal si na mezeru mezi vozy a pokračoval v cestě po pětadvacítce. Z dopravního značení vyčetl, že do Cheyenne ve Wyomingu to má pouhých sto šedesát kilometrů. Kdyby nevyhlédl z okénka, byl by tam zahnul.

Vyhnal rychlost na pětapadesát, ale víc si netroufl. Stěrače už téměř nestačily sníh brát a vyježděné stopy na silnici byly nevyzpytatelně křivolaké. Čtyřicet kilometrů zajížďka. Zaklel. Pocit, že chlapci už nezbývá moc času, v něm znovu zbytněl a téměř ho dusil svou naléhavostí. Současně pocítil fatální jistotu, že z tohohle výletu už se nikdy nevrátí.

Zapnul rádio, přešel vánoční reklamy a vyladil předpověď počasí.

„– už dvacet centimetrů a dalších třicet očekáváme v oblasti Denveru do setmění. Místní i státní policie vás prosí, abyste nevyjížděli z garáží, pokud to není nezbytně nutné, a varuje, že většina horských průsmyků je už uzavřena. Takže zůstaňte doma, navoskujte si lyže a poslouchejte naši –“

„Díky za radu, maminko,“ řekl Hallorann a vztekle vypnul rádio.

46 – WENDY

Kolem poledne, když Danny odešel na záchod, vytáhla Wendy zpod polštáře nůž zabalený v ručníku a zavolala přes dveře:

„Danny?“

„Ano?“

„Jdu nám udělat něco k obědu, jo?“

„Dobře. Chceš, abych za tebou přišel dolů?“

„Ne, přinesu to nahoru. Co takhle sýrovou omeletu a trochu polévky?“

„To si dám.“

Chvíli ještě otálela před zavřenými dveřmi. „Danny, myslíš, že je všechno v pořádku?“

„Jo,“ řekl. „Jen si musíš dávat pozor.“

„Kde je tatínek? Víš to?“

„Ne. Ale je to v pořádku,“ odpověděl podivně prázdným hlasem.

Potlačila nutkání vyptávat se dál, zjišťovat podrobnosti celé záležitosti. Bylo to tu, věděli, oč běží, a kdyby se v tom hrabala, jen by ještě víc vyděsila Dannyho… a sebe sama také.

Jack se zbláznil. Když bouře začala toho dne kolem osmé hodiny ráno nabírat na síle a podlosti, seděli s Dannym na jeho postýlce a poslouchali, jak dole huláká a pobíhá z místa na místo. Nejvíc času však trávil zřejmě ve společenském sále. Zpíval nemelodické útržky nějaké písně, s někým se hádal a při jeho občasném výkřiku jim tuhla krev v žilách, když se na sebe vzájemně podívali. Nakonec ho slyšeli klopýtat přes halu a Wendy se zdálo, že slyšela prudký náraz, jako by upadl na zem nebo prudce rozrazil dveře. Asi od půl deváté – tři a půl hodiny – už však byl klid.

Prošla chodbičkou do hlavní chodby prvního poschodí a zamířila ke schodišti. Zastavila se na prvním schodě a podívala se dolů do haly. Vypadala pustě, ale šedý a sněžný den sem nevpouštěl moc světla a téměř celá dlouhá místnost byla v přítmí. Danny se možná mýlil. Jack mohl být za židlí nebo za pohovkou… nebo za recepčním pultem… mohl čekat, až sejde dolů…

Olízla si rty. „Jacku?“

Ticho.

Nahmátla rukojeť nože a začala sestupovat. Mnohokrát už končila s manželstvím, mnohokrát uvažovala o rozvodu. Představovala si Jackovu smrt při opilecké dopravní nehodě (ve Stovingtonu celkem pravidelně kolem druhé hodiny ranní) a občas snila o tom, že ji objeví nějaký muž, jakýsi seriálový Galahad, který si ji s Dannym posadí do sedla svého sněhobílého oře a odveze je pryč. Ale nikdy si nepředstavovala, že se bude plížit po chodbách a schodištích jako nervózní vražedkyně, v ruce nůž přichystaný na Jacka.

Při té myšlence ji zalila vlna zoufalství a musela se zastavit uprostřed schodiště a přidržet se zábradlí, protože se bála, že se jí podlomí kolena.

(Přiznej si to. Nejde jen o Jacka, on je jen takovým věšákem, na který věšíš další problémy, věci, jimž nemůžeš uvěřit, přestože se k uvěření vnucují – keřová zvířata, konfety ve výtahu, maska)

Pokoušela se zastavit tyhle myšlenky, ale bylo příliš pozdě.

(a ty hlasy.)

Protože ráno se jí chvílemi zdálo, že dole pod nimi není jen jeden jediný šílenec, který tam huláká a vede pomatenou konverzaci s nějakými duchy. Chvílemi se jí zdálo (jako se ztrácí a znovu vrací rádiový signál), že sama slyšela – nebo si myslela, že slyší – další hlasy a hudbu a smích. V jedné chvíli slyšela Jacka hovořit s nějakým Gradym (to jméno jí bylo nějak povědomé, ale nedokázala si je zařadit), odpovídat na otázky a ptát se do ticha, mluvit hodně nahlas, jako by překřikoval nějaký rámus. A do toho se mísily další tajuplné zvuky – taneční kapela, potlesk, pobavený, ale autoritativní mužský hlas, který někoho přesvědčoval, aby pronesl řeč. Tohle všechno poslouchala snad půl minuty nebo minutu, rozhodně dost dlouho, aby se jí dělalo mdlo z hrůzy; pak to všechno odeznělo a ona slyšela jen Jackův panovačný, lehce zadrhávající hlas, který znala z jeho opilostí. Ale v hotelu nebylo kromě sherry na vaření nic k pití. Nebo snad ne? Ale ano; když i ona slyšela v představách, že hotel je plný hlasů a hudby, nemohl si snad Jack představit, že je opilý?

Ta myšlenka se jí nelíbila. Ani trochu.

Wendy sestoupila do haly a rozhlédla se kolem sebe. Sametové lano, které uzavíralo vchod do společenského sálu, bylo sejmuté. Kovový stojan, na němž bylo původně upnuté, ležel převržený na zemi, jako by ho někdo srazil, když neopatrně procházel kolem. Vysokými úzkými okny společenského sálu pronikalo otevřenými dveřmi na koberec haly měkké bílé světlo. S bušícím srdcem vešla do společenského sálu a rozhlédla se. Byl prázdný. Wendy slyšela jen onu prazvláštní ozvěnu ticha, jaká bývá společná všem velkým místnostem od velkých katedrál až po maloměstské herny binga.

Vrátila se k recepci, kde chvíli nerozhodně postála a naslouchala vytí větru venku. Zatím to byla nejhorší sněhová bouře, kterou tu zažili, a to ještě nabývala na síle. Někde v západním křídle se uvolnila okenice, která mlátila o zeď a svým zvukem vyvolávala asociaci kryté střelnice s jediným střelcem.

(Jacku, o tohle by ses měl postarat. Než se něco dostane dovnitř.)

Přemýšlela, co by udělala, kdyby k ní v tu chvíli přišel. Kdyby vyskočil zpoza tmavě nalakovaného recepčního pultu, na němž se vedle stříbrného zvonku povalovala hromádka trojdílných formulářů. Kdyby vyskočil jako nějaký vražedný čertík z krabičky a s úsměvem v očích na ni zadupal. Ztuhla by hrůzou, nebo v ní byl dostatečně silný mateřský pud, který by ji přinutil bojovat s ním o syna, dokud by jeden z nich nebyl mrtvý? Nevěděla. Už z té myšlenky jí bylo nevolno – měla pocit, že celý její život byl

jen dlouhým a lehkým snem, který ji měl vkonejšit do téhle příšerné noční můry. Byla měkká. Když měly nastat nějaké potíže, spala. Její minulost nebyla ničím pozoruhodná. Nikdy neprodělala zkoušku ohněm. A když teď ta zkouška přišla, ne ohněm, ale ledem, nebude ji moci prospat. Její syn na ni čeká nahoře.

Sevřela rukojeť nože ještě pevněji a nahlédla za recepční pult.

Nic tam nebylo.

Dlouze a sípavě vydechla úlevou.

Nadzdvihla desku a prošla. Zastavila se, a než vešla do kanceláře, nahlédla dovnitř. Za dalšími dveřmi hmatala po kuchyňských vypínačích a chladně očekávala, že ji každou chvíli sevře nějaká ruka. Pak se s tichým zapraskáním a bzučením rozsvítily zářivky a ona uviděla Hallorannovu kuchyni – v současné době svou kuchyni – zelené kachlíky, lesklý umakart, čisťoučký porcelán, nablýskané chromové okraje. Slíbila mu, že bude udržovat kuchyni v čistotě, a to také plnila. Cítila, že je to jedno z Dannyho bezpečných míst. Neviditelná přítomnost Dicka Halloranna jí dávala pocit uvolnění a klidu. Danny pana Halloranna zavolal, ale když spolu ráno seděli na jeho postýlce, připadalo jí to dost beznadějné. Teď, v jeho kuchyni, se jí to nezdálo tak nemožné. Třeba už je na cestě a má v úmyslu se k nim dostat bez ohledu na sněhovou bouři. Třeba je to tak.

Šla ke spíži, odstrčila závoru a vešla dovnitř. Vzala si plechovku rajské polévky, dveře zavřela a zastrčila závoru. Dveře těsně přiléhaly k podlaze. Když byly zajištěné závorou, nehrozilo nebezpečí, že by člověk našel v rýži, v mouce nebo v cukru krysí nebo myší výtrusy.

Otevřela plechovku a vyklopila její mírně zrosolovatělý obsah do kastrolu – plesk. Z lednice vyndala mléko a vejce na omeletu. Pak si zašla do chladírny pro sýr. Všechny podobné úkony, tak obvyklé a tak důvěrně známé už z doby, než se Overlook stal součástí jejího života, jí napomáhaly k uklidnění.

Na pánvi rozpustila máslo, zředila polévku mlékem a pak na pánev rozklepla pár vajec.

Náhle měla pocit, že za ní někdo stojí a sahá jí po krku. Sevřela nůž a otočila se. Nikdo tam nebyl.

(! Kontroluj se, děvče !)

Nastrouhala z bochníku hromádku sýra, přidala ji do omelety, vyhozením omeletu obrátila a ztlumila hořák na malý plamínek. Polévka byla horká. Postavila kastrol na velký tác spolu se stříbrnými příbory, dvěma miskami, dvěma talíři, solničkou a pepřenkou. Když omeleta trochu naběhla, Wendy ji vyklopila na jeden talíř a druhým ji přikryla.

(A teď zpátky, kudy jsi přišla. Zhasni kuchyňská světla. Projdi kanceláři. Nadzdvihni desku, seber dvě stě dolarů.)

Zastavila se v hale na druhé straně recepčního pultu a položila tác vedle stříbrného zvonku. Neskutečno sahalo až sem; bylo to jako nějaká surrealistická hra na schovávanou.

Stála v příšeří haly a myslí jí táhly chmury.

(Neskrývej se tentokrát před fakty, děvče. Jsou některé skutečnosti, které se mohou zdát stejně šílené, jako tahle. Jednou z nich je ta, že jsi možná jediná soudná osoba v tomhle groteskním bordelu. Musíš dohlížet na svého syna, kterému táhne na šestý rok. A možná i na svého manžela… ať už se mu stalo cokoliv a ať je jakkoliv nebezpečný. A i kdyby nebyl, vezmi v úvahu tohle: dneska je druhého prosince. Můžeš tady být uvězněná ještě čtyři měsíce, jestli se tu náhodou někdo nezastaví. I kdyby se začali divit, proč se neozýváme vysílačkou, nikdo nepřijede dneska… ani zítra… a zřejmě ještě několik týdnů. Chceš snad strávit další měsíc tím, že budeš chodit vařit s nožem v kapse a budeš nadskakovat při pohledu na každý stín? Myslíš si, že se dokážeš Jackovi celý měsíc vyhýbat? Myslíš si, že mu dokážeš zabránit ve vstupu do bytu, když tam bude chtít? Má univerzální klíč a zástrčku překoná jediným silným kopnutím.)

Nechala tác na recepčním pultě, pomalu došla k jídelně a nahlédla dovnitř. Bylo tam pusto. Jediný stůl měl židle postavené na zemi: ten, u něhož se pokoušeli jíst, než je začala popouzet prázdnota jídelny.

„Jacku?“ zavolala váhavě.

V té chvíli se zdvihl prudký poryv větru, který mrštil vlnou vloček o okenice, ale jí se zdálo, že zaslechla ještě něco. Nějaké tlumené zaúpění.

„Jacku?“

Tentokrát se jí neozvalo vůbec nic, ale oči jí utkvěly na něčem za lítačkami baru Colorado, na něčem, co mdle zazářilo do tlumené temnoty. Jackův zapalovač.

Sebrala odvahu, došla k lítačkám a rozrazila je. Vůně džinu byla tak silná, že se jí zarazil dech v hrdle. Nedalo se ani hovořit o vůni; byly to skutečné výpary. Ale police byly prázdné. Kde to proboha našel? Byla snad nějaká láhev schovaná za nějakou skříní? Kde?

Ozvalo se další zaúpění, tiché a nezřetelné, ale tentokrát dokonale slyšitelné. Wendy zvolna došla k baru.

„Jacku?“

Žádná odpověď.

Podívala se přes bar. Byl tam, ztuhle natažený na podlaze. Podle těch výparů byl namazaný jak brok. Zřejmě se pokoušel přelézt barpult a ztratil rovnováhu. Je div, že si nezlomil vaz. Vybavilo se jí staré přísloví: Bůh chrání opilce a malé děti. Amen.

Přesto se na něj nezlobila; při pohledu na něj ji napadlo, že vypadá jako strašně unavený malý kluk, který toho chtěl hodně udělat a usnul na podlaze uprostřed obývacího pokoje. Přestal pít a nebyl to on, kdo se rozhodl začít znovu; žádný alkohol, který by mu to umožnil, tu od počátku nebyl… tak kde se tu jen mohl vzít?

Na podkovovitém baru stála na každých dvou metrech opletená vinná láhev se svíčkou v hrdle. Zřejmě tady tomu mají dodat světácký vzhled, pomyslela si. Vzala jednu láhev a zatřepala s ní v očekávání, že zevnitř uslyší zašplouchání džinu

(nové víno ve starých láhvích),

ale neozvalo se nic. Postavila láhev zpátky.

Jack se vrtěl. Obešla bar, našla dvířka a zamířila k místu, kde ležel Jack. Zastavila se jen na chvíli, aby se podívala na třpytivé chromované pípy. Byly suché, ale když se k nim přiblížila, ucítila jemný opar piva, vlhký a čerstvý.

Když došla k Jackovi, převalil se, otevřel oči a podíval se na ni. Chvilku byl jeho pohled naprosto prázdný, ale pak se projasnil.

„Wendy?“ řekl. „Jsi to ty?“

„Ano,“ odpověděla. „Myslíš, že zvládneš dojít nahoru? Když se mě budeš přidržovat? Jacku, kde jsi –“

Surově ji chytil rukou za kotník.

„Jacku! Co to –“

„Mám tě!“ řekl a začal se usmívat. Ucítila zvětralý závan džinu a oliv, který v ní probudil starou hrůzu, hrůzu daleko horší, než mohl vzbudit jakýkoliv hotel. Nějaká vzdálená část její mysli jí našeptávala, že nejhorší na tom je návrat toho všeho, že je tu zase ona a její opilý manžel.

„Jacku, chci ti pomoct.“

„No jo. Vy s Dannym chcete jen pomáhat.“ Sevření kotníku jí v tu chvíli připadalo drtivé. Jack si klopotně klekl, ale nepustil ji. „Tys nám chtěla pomoct tady odsud. Ale teď… teď… tě mám!“

„Jacku, zlomíš mi kotník –“

„Já ti toho zlomím víc, ty svině.“

To slovo ji tak zmrazilo, že se ani nepohnula, když ji pustil, vrávoravě se postavil a zakymácel se před ní.

„Tys mě nikdy neměla ráda,“ řekl. „Chceš, abysme odjeli, protože víš, že to bude můj konec. Myslelas někdy na to, že mám nějakou zod… zod… zodpovědnost? Ne, to asi kurva ne. Myslíš jen na to, jak mě uvláčet. Jsi jako moje matka, ty změkčilá svině!“

„Nech toho,“ rozplakala se. „Nevíš, co říkáš. Jsi opilý. Nevím, jak se ti to podařilo, ale jsi opilý.“

„Jo, já už vím. Teď už to všechno vím. Ty a on. Ten malej grázlík nahoře. Vy dva to plánujete spolu. Nemám pravdu?“

„Ne, ne! Nikdy jsme nic neplánovali! Co to –“

„Ty lhářko!“ vykřikl. „Já vím, jak to děláte! Myslím, že to vím. Když řeknu, 'Zůstaneme tady a já budu dělat svou práci', ty řekneš, 'Ano, miláčku', a on řekne, 'Ano, tatínku', a pak začnete plánovat. Ale já to věděl. Já si to sesumíroval v hlavě. Copak sis myslela, že jsem tak blbej, že si to nedokážu sesumírovat? Ty sis myslela, že jsem takovej pitomec?“

Zírala na něj, neschopná slova. Chtěl zabít ji a pak Dannyho. Potom snad bude hotel spokojený a

dovolí mu, aby se zabil sám. Jako ten předchozí správce. Jako ten: Grady.

V téměř mdlobné hrůze si uvědomila, kdo byl ten člověk, s nímž se Jack bavil ve společenském sále.

„Poštvala jsi proti mně mýho vlastního syna. To je na tom to nejhorší.“ Obličej se mu zkřivil sebelítostí. „Mýho malýho kluka. Teď mě taky nenávidí. O to ses postarala. Tohle byl tvůj plán, ne? Vždycky jsi na mě žárlila, ne? Přesně jako tvoje matka. Nedokážeš bejt spokojená, dokud nesežereš celej koláč, nebo snad jo? Dokážeš?“

Nemohla mluvit.

„Ale já tě napravím,“ řekl a pokusil se jí sevřít rukama hrdlo.

Ustoupila o krok zpátky, pak o další, a on klopýtal k ní. Vzpomněla si na nůž v kapse županu a zatápala po něm, ale obemkl ji levou rukou a znemožnil jí pohyb. Ostře vnímala džinové výpary a nakyslý pach jeho potu.

„Musíš bejt potrestaná,“ vrčel. „Tvrdě ztrestaná… Tvrdě.“

Pravou rukou jí nahmatal krk.

Když nemohla dýchat, zachvátila ji naprostá panika. Jeho levá ruka se přidala k pravé, takže nůž byl teď pro ni dosažitelný, ale ona na něj zapomněla. Ruce jí vylétly nahoru a bezmocně se pokoušely uvolnit silné sevření.

„Maminko!“ zakřičel odněkud Danny. „Tatínku, přestaň! Vždyť jí něco uděláš!“ Křičel pronikavě, vysokým a ostrým hláskem, který slyšela z velké dálky.

Před očima jí jako baletky tančily rudé blesky. Místnost potemněla. Viděla svého syna, jak se škrábe na bar a vrhá se Jackovi na ramena. Náhle z jejího krku zmizela jedna drtivá ruka, jak Jack s vrčením udeřil Dannyho. Chlapec narazil na prázdné police a zůstal omráčeně ležet na podlaze. Ruka se znovu vrátila na její krk. Červené blesky začaly černat.

Danny slabounce plakal. Wendy cítila oheň na prsou. Jack jí řval do tváře:

„Já tě napravím! Já ti ukážu, kdo je tady pánem! Já ti ukážu –“

Ale všechny zvuky zanikaly v dlouhé temné chodbě. Její odpor začal slábnout. Jednou rukou se ho pustila. Paže se zvolna natahovala do předpažení, kde strnula. Ruka jí bezvládně povisla od zápěstí a připomínala ruku topící se ženy.

Dotkla se přitom láhve – jedné z těch opletených láhví, které sloužily jako dekorativní svícny.

Nevidomě, z posledních zbytků sil, zatápala po hrdle láhve. Ucítila mastné kapičky vosku.

(Bože jestli mi vyklouzne z ruky)

Zdvihla ji a spustila, modlíc se o pomoc. Věděla, že kdyby zasáhla jen rameno nebo paži, je mrtvá.

Ale láhev dopadla přímo na hlavu Jacka Torrance. Sklo se uvnitř opletení prudce roztříštilo. Dno láhve bylo tlusté a těžké a úder o lebku zazněl jako dopad medicinbalu na parkety. Zavrávoral na patách a obrátil oči v sloup. Sevření na krku povolilo a nakonec úplně ustalo. Rozhodil ruce, jako by chtěl získat ztracenou rovnováhu, a pak se složil na záda.

Wendy se dlouze, vzlykavě nadechla. Sotva se držela na nohou. Svírala okraj baru a podařilo se jí neupadnout. Vědomí od ní odcházelo a vracelo se. Slyšela Dannyho pláč, ale neměla ponětí, kde je. Jako by byl v nějaké jeskyni s ozvěnou. Matně zahlédla, jak na tmavý bar dopadají velké kapky krve – z mého nosu, pomyslela si. Odkašlala si a odplivla na podlahu. Pocítila prudkou bolest v krku, která vzápětí ustoupila pocitu stálého bolestivého tlaku… sotva snesitelnému.

Postupně se začala ovládat.

Poodešla, obrátila se a uviděla Jacka ležet na podlaze. Rozbitá láhev se povalovala vedle něj. Vypadal jako padlý obr. Danny byl skrčený pod pokladnou. Obě ruce měl nacpané v puse a zíral na svého bezvědomého otce.

Wendy k němu nejistě došla a dotkla se jeho ramene. Danny se před ní přikrčil.

„Danny, poslouchej mě –“

„Ne, ne,“ mumlal chraplavým hlasem starce. „Tatínek ti ublížil… ty jsi ublížila tatínkovi… tatínek ti ublížil… chci jít spát. Danny chce jít spát.“

„Danny –“

„Spát, spát. Dobrou noc.“

Bolest jí znovu prořízla hrdlo, až před ní ucukla. Jenže Danny otevřel oči. Dívaly se na ni ztrápeně z

modravých, stinných důlků.

Přinutila se mluvit klidně a nespouštěla z něj oči. Její hlas byl tichý a ochraptělý, téměř šepot. Mluvení ji bolelo. „Poslouchej mě, Danny. To nebyl tatínek, který se pokoušel mi ublížit. A já jsem nechtěla ublížit jemu. To do něj vnikl hotel, Danny. Do tvého tatínka vstoupil Overlook. Rozumíš mi?“

Dannyho oči se rozsvítily nějakým poznáním.

„To byla ta špatnost,“ zašeptal. „Ale předtím tu nebyla, že ne?“

„Ne, to ji sem nastražil hotel. To…“ Umlčel ji kašel. Vyplivla další krev. Krk jí natekl do dvojnásobného objemu. „To hotel ho přinutil, aby pil. Slyšel jsi ty lidi, s kterými ráno mluvil?“

„Ano… to byli lidé z hotelu…“

„Já jsem je taky slyšela. A to znamená, že hotel se stává silnějším. Chce nám všem ublížit. Ale já myslím… doufám… že může ublížit jen tatínkovi. On byl jediný, koho mohl nachytat. Rozumíš mi, Danny? Je hrozně důležité, abys mi rozuměl.“

„Hotel nachytal tatínka.“ Podíval se na Jacka a bezmocně zaúpěl.

„Já vím, že máš tatínka rád. Já taky. Musíme si pamatovat, že hotel se pokouší mu ublížit a svádí to na nás.“ Byla přesvědčená, že je to pravda. Ale navíc si myslela, že hotel doopravdy chce Dannyho, a to je příčina, proč to zašlo tak daleko… příčina, proč to mohlo zajít tak daleko. A možná, že jej nějakým způsobem aktivovalo Dannyho osvícení, tak jako baterie aktivuje elektrické zařízení auta… tak jako je dokáže nastartovat. Kdyby odsud odešli, Overlook by se zřejmě znovu ponořil do svého polospánku a zase by jen trochu strašil hosty, kteří jsou psychicky vnímavější. Bez Dannyho by to byl jen pouťový dům hrůzy, kde jeden nebo dva hosté slyší hovory nebo přízračné zvuky maškarního bálu, případně vidí něco zneklidňujícího. Ale kdyby vstřebal Dannyho… Dannyho osvícení nebo životní sílu nebo ducha… ať už se tomu říká jakkoliv… do sebe – čím by se stal potom?

Ta myšlenka ji zmrazila.

„Já chci, aby tatínkovi bylo líp,“ řekl Danny a znovu mu vytryskly slzy.

„Já taky,“ řekla a pevně Dannyho objala. „A proto mi ho musíš pomoct někam odklidit, miláčku. Někam, kde by mu hotel nemohl ublížit a kde by ani on nemohl ublížit sobě. A pak… jestli přijede tvůj kamarád Dick nebo někdo z rezervace, můžeme ho odvézt pryč. Já myslím, že bude zase v pořádku. Všichni budeme v pořádku. Já myslím, že ještě máme šanci, když budeme silní a stateční, jako jsi byl ty, když jsi mu skočil na záda. Rozumíš mi?“

Prosebně se na něj zahleděla a zjistila, jak je to zvláštní; ještě nikdy se tolik nepodobal Jackovi.

„Ano,“ přikývl. „Myslím… kdybychom se odsud mohli dostat… všechno bude jako dřív. Kam ho dáme?“

„Do spíže. Je tam jídlo a zvenčí je dobrá pevná zástrčka. Je tam teplo. A my můžeme jíst věci z lednice a z chladírny. Je tu toho dost pro nás pro všechny, než přijde pomoc.“

„Uděláme to hned?“

„Ano, hned teď. Než se probere.“

Danny odklopil desku, kudy se chodilo za bar, zatímco ona složila Jackovi ruce na prsou a chvíli se zaposlouchala do jeho dechu. Byl pomalý, ale pravidelný. Poznala, že toho hodně vypil… a už taky odvykl. Pomyslela si, že jí k jeho zneškodnění napomohla nejen ta rána láhví do hlavy, ale i množství alkoholu, které vypil.

Zdvihla mu nohy a začala ho vláčet po podlaze. Byla za něj vdaná téměř sedm let, ležel na ní nespočetněkrát, ale nikdy si neuvědomila, jak je těžký. Dech jí bolestivě hvízdal v poraněném krku. Přesto se cítila líp, než v posledních dnech. Byla naživu. Jen o vlas unikla smrti, a to byl vzácný pocit. A Jack byl také naživu. Spíše čirou náhodou než podle nějakého plánu se jim možná podařilo najít způsob, jak se bezpečně dostat pryč.

Zastavila se a chraplavě oddychovala. Jackovy nohy si přidržovala u boků. Okolí jí připomnělo výkřik starého kapitána z Ostrova pokladů poté, co mu starý slepý žebrák předal černou známku: Však my se jim nedáme!

Pak si s pocitem určité nevolnosti vzpomněla, že pár vteřin po tomhle výroku padl starý mořský vlk mrtev k zemi.

„Není ti nic, maminko? Je… je těžký?“

„Já to zvládnu.“ Znovu ho začala tahat. Danny šel vedle Jacka, jemuž se svezla jedna ruka z prsou. Danny mu ji tam jemně, láskyplně položil zpátky.

„Určitě děláme dobře, mami?“

„Ano. Nic lepšího udělat nemůžeme, Danny.“

„Je to jako strčit ho do vězení.“

„Jen na chvíli.“

„Tak dobře. Určitě to zvládneš sama?“

„Jistě.“

Tak jisté to však nebylo.

Když přecházeli přes práh, Danny otcovi nadzdvihl hlavu, ale když vcházeli do kuchyně, ruce mu sklouzly po Jackových mastných vlasech. Temeno hlavy narazilo na dlaždice a Jack začal úpět a vrtět se.

„Musíme je vykouřit,“ zamrmlal překotně. „Skoč mi pro kanystr s benzínem.“

Wendy s Dannym si vyměnili napjaté, vyděšené pohledy.

„Pomoz mi,“ řekla Wendy tiše.

Danny stál ještě chvíli jako zmrazený u otcova obličeje, ale pak strojově došel k ní a uchopil otce za levou nohu. Pomalu, jaksi snově ho táhli po kuchyňské podlaze. Jedinými zvuky tu bylo slabé hmyzí bzučení zářivek a jejich namáhavý dech.

Když se dostali ke spíži, Wendy položila Jackovy nohy na zem a otočila se, aby odstrčila zástrčku. Danny se podíval na svého otce, který už zase znovu bezvládně a klidně ležel. Košile mu vzadu vylezla z kalhot a Danny se zamyslel nad tím, jestli je tatínek dost opilý na to, aby mu nebylo zima. Připadalo mu nesprávné zavírat ho do spíže jako divoké zvíře, ale na druhé straně viděl, co chtěl udělat mamince. Už nahoře věděl, že jí to tatínek chce udělat. Slyšel je v mysli, jak se hádají.

(Kdybychom tak už byli pryč odsud. Nebo kdyby to byl sen, který jsem měl ve Stovingtonu. Kdyby.)

Zástrčka vzdorovala.

Wendy se ji pokoušela otevřít vší silou, ale ani s ní nepohnula. Ona tu pitomou zástrčku snad neotevře. To bylo hloupé a nespravedlivé… když šla pro plechovku polévky, dokázala to snadno. Teď se zástrčka ani nepohnula. Co bude dělat? Přece ho nemůže dát do chladírny; zmrzl by nebo by se udusil. Ale když ho nechají venku, probere se…

Jack se znovu zavrtěl na podlaze.

„Já to zařídím,“ zamumlal. „Rozumím.“

„On se probouzí, mami!“ vykřikl varovně Danny.

Rozvzlykala se a oběma rukama uchopila zástrčku.

„Danny?“ V Jackově hlase bylo něco hrozivého, i když byl ještě zastřený. „Jsi to ty, doktore?“

„Musíš spát, tati,“ řekl Danny nervózně. „Je čas jít spát, víš?“

Podíval se na matku, která stále zápasila se zástrčkou, a okamžitě uviděl, kde je chyba. Zapomněla zástrčkou otočit, než ji začala odtahovat. Takže tomu bránila malá západka.

„Takhle,“ řekl tiše a odstrčil její rozechvělé ruce stranou; jemu se ovšem chvěly téměř stejně. Uvolnil západku a zástrčka snadno povolila.

„Rychle,“ řekl. Podíval se na zem. Jack znovu chvějivě otevřel oči a díval se tentokrát přímo na něj. Jeho pohled byl podivně jasný a hloubavý.

„Tys to sbalil,“ řekl mu otec. „Já vím, že jo. Ale je to tady někde. A já to najdu. To ti slibuju. Já to najdu…“ Slova se znovu rozplynula v nesrozumitelnosti.

Wendy kolenem otevřela dveře spíže a sotva si všimla pronikavé vůně sušeného ovoce, která se odsud linula. Znovu chytla Jacka za nohy a táhla. Chraplavě oddychovala. Byla na konci sil. Dotkla se vypínače, a když se rozsvítilo světlo, Jack zamručel a otevřel oči.

„Co to děláš? Wendy? Co to děláš?“

Překročila ho.

Byl rychlý; překvapivě rychlý. Vymrštil jednu ruku a ona musela ustoupit stranou a málem vypadla ze dveří, aby se vyhnula jeho sevření. Přesto se mu podařilo zachytit její župan, který s hlasitým zapraskáním látky povolil. Jack byl na kolenou a podepíral se rukama. Vlasy mu padaly do očí. Vypadal

jako nějaké těžké zvíře. Velký pes… nebo lev.

„K čertu s vámi. Já vím, co chcete. Ale vy to nedostanete. Tenhle hotel… je můj. Chtějí mě. Mě! Mě!“

„Dveře, Danny,“ vykřikla. „Zavři ty dveře!“

Strčil do těžkých dřevěných dveří, které se zavřely právě ve chvíli, kdy Jack skočil. Klika klapla a Jack bezmocně zabušil na dveře.

Danny zatápal svýma malýma rukama po zástrčce. Wendy byla příliš daleko, než aby mu mohla pomoci; dvě sekundy měly rozhodnout o tom, zda Jack zůstane zavřený, nebo se dostane na svobodu. Danny zástrčku minul, ale vzápětí ji nahmátl a otočil jí těsně před tím, než klika začala zuřivě poskakovat. Pak se uklidnila a ozvalo se několikeré zabušení na dveře. Zástrčka, šest milimetrů silný ocelový pásek, držela pevně. Wendy pomalu vydechla.

„Pusťte mě odsud!“ vztekal se Jack. „Pusťte mě ven! Danny, krucinál, jsem tvůj táta a chci ven! Udělej, co ti říkám!“

Dannyho ruka sáhla automaticky k zástrčce. Wendy ji chytila a přitiskla si ji k hrudi.

„Poslouchej tátu, Danny! Dělej, co ti říkám! Budeš poslouchat, nebo ti nařežu, že na to nezapomeneš. Otevři ty dveře, když je neotevřeš, tak ti vyrazím mozek z hlavy!“

Danny se na ni podíval, průsvitný jak okenní sklo.

Přes pevné dubové dveře slyšeli Jackův přerývaný dech.

„Wendy, pusť mě ven! Pusť mě okamžitě odsud! Pusť mě, ty píčo uzená! Myslím to vážně! Pusť mě ven a já na to zapomenu. Když mě nepustíš, tak tě rozsekám na kousky! Myslím to vážně! Dám ti přes hubu, že tě vlastní matka nepozná! A teď otevři ty dveře!“

Danny zaúpěl. Wendy se na něj podívala a zdálo se jí, že každou chvíli omdlí.

„Pojď, doktore,“ řekla, překvapená klidem svého hlasu. „To nemluví tvůj tatínek, nezapomeň. To je hotel.“

„Vraťte se a pusťte mě okamžitě ven!“ zařval Jack. Pak slyšeli, jak škrábe nehty na dveře.

„Je to hotel,“ řekl Danny. „Je to hotel. Nezapomenu na to.“ Ale když se ohlédl přes rameno, měl svraštělý a vyděšený obličej.

47 – DANNY

Byly tři hodiny odpoledne toho dlouhého, předlouhého dne.

Seděli na velké posteli v jejich bytě. Danny si přehazoval z ruky do ruky purpurový útočný volkswagen, z jehož střešního okénka čněla příšera.

Ještě v hale slyšeli Jackovy rány na dveře, rány a jeho hlas, chraplavý a nedůtklivě rozzlobený, hlas uraženého slabého panovníka, nechutné vyhrožování trestem, nechutné klení, sliby, že budou oba litovat své zrady, když on léta dřel jen na ně.

Danny si myslel, že nahoře to neuslyší, ale vzteklé zvuky se sem nesly šachtou jídelního výtahu. Maminčin obličej byl bledý a na krku měla příšerné zahnědlé modřiny, jak se ji tatínek pokoušel…

Donekonečna si z ruky do ruky přehazoval autíčko, které dostal od tatínka za zvládnutí čtení.

(… jak se ji tatínek pokoušel silně obejmout.)

Maminka pustila na svém gramofonu nějakou desku, poškrábanou, samá trubka a flétna. Unaveně se na něj usmála. Pokusil se jí úsměv opětovat, ale nepodařilo se mu to. I když gramofon hlasitě vyhrával, slyšel tatínka křičet a bušit na dveře jako nějaké zvíře v kleci. A co když tatínek bude potřebovat na záchod? Co udělá?

Danny se rozplakal.

Wendy zničehonic ztlumila gramofon, vysadila si ho na klín a konejšivě ho houpala.

„Danny, miláčku, to bude zase v pořádku. Uvidíš. Jestli nedostal tvou zprávu pan Hallorann, mohl ji zachytit někdo jiný. Jen co přejde ta sněhová bouře. Do té doby se sem stejně nikdo nedostane. Pak přijde pan Hallorann nebo někdo jiný. Až ustane ta bouře, všechno bude zase dobré. Odjedeme odsud. A víš, co uděláme na jaře? Všichni tři?“

Danny zavrtěl hlavou na jejích prsou. Nevěděl. Zdálo se mu, že už žádné jaro nepřijde.

„Pojedeme na ryby. Najmeme si člun a budeme rybařit, jako loni na Chattertonově jezeře. Ty a já a tatínek. Třeba nám chytíš okouna k večeři. A třeba taky nechytíme nic, ale budeme se určitě mít

báječně.“

„Já tě mám rád, maminko,“ řekl a objal ji.

„Já tě mám taky moc ráda, Danny.“

Venku řval a skučel vítr.

Kolem půl páté, když se začalo stmívat, výkřiky ustaly.

Oba neklidně podřimovali. Wendy stále držela Dannyho v náručí, ale neprobudila se. Danny však ano. Ticho bylo svým způsobem horší, zlověstnější než výkřiky a údery na silné dveře špižírny. Usnul tatínek znovu? Nebo je mrtvý? Nebo co?

(Nedostal se ven?)

Za čtvrt hodiny bylo ticho přerušené kovovým rachotem. Ozvalo se hlučné zaskřípění, následované hučením. Wendy se s výkřikem probudila.

Výtah se znovu rozjel.

Naslouchali s rozšířenýma očima a vzájemně se objímali. Výtah jezdil z poschodí do poschodí. Rachocení, bouchání dveří. Smích, opilý hlahol, sem tam nějaký výkřik, rachot rozbíjených předmětů.

Overlook se znovu probouzel k životu.

48 – JACK

Seděl na podlaze špižírny s nohama vytrčenýma před sebe, mezi nimi postavenou krabici Triscuitových sušenek, a pozoroval dveře. Jedl sušenku po sušence, aniž cítil jejich chuť, jedl, protože něco jíst musel. Až se odsud dostane, bude potřebovat sílu. Veškerou sílu.

Myslel také na to, že se ještě v životě necítil mizerněji. Jeho mysl i tělo tvořily jednu velkou knihu bolesti. Hlava ho příšerně bolela dunivou kocovinou. Pociťoval i další průvodní příznaky: v ústech chuť, jako by ho přes ně někdo přetáhl vidlemi od hnoje, v uších mu zvonilo, srdce mu těžce bušilo jako tamtam. K tomu všemu ho bolela ramena, jak divoce útočil na dveře a v hrdle měl drsno a vyschlo od marného volání. Pravou ruku si poranil o kliku.

Až se odsud dostane, někomu pořádně nakope prdel.

Přežvykoval sušenky jednu za druhou a odmítal nechat odpočinout svůj poničený žaludek, který chtěl všechno zvrátit. Vzpomněl si, že má v kapse excedrin, ale rozhodl se počkat, až se mu žaludek trochu uklidní. Nemá význam polykat prášek proti bolestem, když ho člověk hned vyzvrátí. Musí používat mozek. Ten slavný mozek Jacka Torrance. Nejste vy ten člověk, který se živil svým mozkem? Jack Torrance, autor bestsellerů. Jack Torrance, velebený dramatik a laureát Ceny newyorských kritiků. Jack Torrance, literát, velevážený myslitel, nositel Pulitzerovy ceny za vzpomínkovou knihu Můj život ve dvacátém století, kterou napsal v sedmdesáti letech, A tohle všechno se zúžilo na to, aby přežil díky svému mozku.

Takové přežití také znamená vědět, kde jsou vosy.

Strčil si do úst další sušenku a schroupal ji.

Musel si připustit, že jejich důvěra v něj opravdu poklesla. Odmítali uvěřit tomu, že ví, co je pro ně nejlepší a jak to získat. Jeho žena se ho pokoušela usurpovat, nejdříve povolenými (víceméně) prostředky, pak nepovolenými. Když rozumnými argumenty vyvrátil její narážky a ukňourané námitky, obrátila proti němu chlapce, pokoušela se ho zabít láhví, a nakonec ho zamkla, a ještě si k tomu ze všech místností vybrala tuhle zasranou špižírnu.

Stále do něj však ryl jeho vnitřní hlas.

(Ano, ale odkud byl ten chlast. Není to skutečně ústřední místo? A ty víš, co se děje, když se napiješ, znáš to z vlastní hořké zkušenosti. Když se napiješ, přestaneš myslet.)

Odhodil krabici sušenek přes malou místnost. Zasáhla polici s konzervami a spadla na zem. Podíval se na krabici, otřel si rukou rty a podíval se na hodinky. Bylo skoro půl sedmé. Byl už zavřený celé hodiny. Jeho žena ho tu zavřela a on už tu seděl dlouhé zasrané hodiny.

Mohl by začít soucítit se svým otcem.

Nikdy si nepoložil otázku, uvědomoval si teď, co v první řadě dohnalo otce k pití. A skutečně… když se zamyslel nad tím, čemu jeho bývalí studenti říkali bezvýznamné podružnosti… nebyla to žena, kterou si vzal. Houbovitě měkká žena, která věčně tiše slídila po domě s výrazem odsouzené mučednice? Koule na řetěze na otcově noze? Ne, žádná koule na řetěze. Ona se nikdy aktivně nepokusila udělat z otce

vězně, jako to udělala Wendy jemu. Osud Jackova otce byl spíše podobný románovému osudu Norrisova hrdiny McTeaguea, který byl v závěru knihy připoutaný k mrtvému muži v pustině. Ano, to bylo lepší přirovnání. Duševně a duchovně již mrtvá matka byla připoutána k otci manželstvím. A otec jednal správně, když vlekl její zahnívající mrtvolu životem. Pokoušel se svým dětem vysvětlit rozdíl mezi dobrem a zlem, pochopit nutnost poslušnosti, a především je učil úctě k otci.

Byli nevděční, všichni včetně jeho. A teď za to pykal; z jeho vlastního syna se stal taky nevděčník. Ale byla tu naděje. Nějak se odsud dostane. Potrestá je oba, a přísně. Dá Dannymu příklad, aby jednoho dne, až Danny vyroste, věděl líp, co má dělat, než to věděl on.

Vzpomněl si na nedělní večeři, když otec udeřil u stolu matku holí… jak z toho byli všichni zděšení. Teď viděl, jak to bylo nutné, jak jeho otec jen předstíral opilost a jeho mozek při tom celou dobu pracoval na plné obrátky, jak otec bystře pátral po sebemenším výrazu neúcty.

Jack dolezl k sušenkám a znovu je začal pojídat vsedě u dveří, které ona tak proradně zamkla. Přemýšlel o tom, co přesně mohl otec uvidět a jak ji v předstírané opilosti přistihl. Pošklebovala se mu po straně? Vyplazovala na něj jazyk? Dělala sprostá gesta prstem? Nebo se na něj jen drze a arogantně podívala v přesvědčení, že je příliš opilý, aby to viděl. Ať to bylo cokoliv, přistihl ji při tom a přísně ji potrestal. Jack teprve teď, po dvaceti letech, ocenil otcovu moudrost.

Člověk mohl samozřejmě říct, že otec byl blázen, když si vzal takovou ženskou, že se nechal od počátku připoutat k mrtvole… a ještě k tomu k neuctivé mrtvole. Ale když se mladí vezmou ukvapeně, musí toho později litovat, a možná si otcův otec vzal stejný typ ženy, takže otec učinil podvědomě totéž, stejně jako Jack sám. Až na to, že jeho žena, místo aby se spokojila s pasivní rolí při likvidaci jednoho osudu a zmrzačení druhého, se rozhodla vzít na sebe jeduplný úkol a zmařit mu poslední a největší životní příležitost: stát se členem hotelového personálu a možná i postupovat… až k místu ředitele, za nějaký čas. Pokoušela se mu odepřít Dannyho, a Danny byl jeho vstupenkou. To byl sice dost bláznivý nápad – proč by chtěli syna, když mají ve skutečnosti zájem o otce? – ale zaměstnavatelé mají často takové ztřeštěné nápady a tohle byla podmínka.

Nebyl schopen se s ní pohádat, to teď už viděl. Jednou to zkusil v baru Colorado, a ona ho odmítla poslouchat a udeřila ho bolestivě do hlavy láhví. Ale bude ještě další příležitost. A brzy. On se odsud dostane.

Náhle zadržel dech a sklonil hlavu. Odněkud sem doléhalo boogiewoogie hrané na piáno a lidé se smáli a tleskali. Zvuk byl tlumený těžkými dřevěnými dveřmi, ale přesto slyšitelný. Hráli píseň „There'll Be a Hot Time in the Old Town Tonight".

Bezmocně zaťal ruce v pěsti; musel se držet, aby jimi nezačal bušit na dveře. Večírek znovu začal. Alkohol poteče proudem. Někde bude s někým tancovat ta dívka, jejíž nahota pod šaty byla tak dráždivě zřejmá.

„Za to mi zaplatíte!" zařval. „Vy dva parchanti, za tohle zaplatíte! Za tohle dostanete svou medicínu, to vám slibuju! Vy –"

„Ale, no tak," řekl příjemný hlas za dveřmi. „Není třeba křičet, příteli. Velice dobře vás slyším."

Jack se nemotorně postavil.

„Grady? Jste to vy?"

„Ano, pane. Jsem to skutečně já. Zdá se, že jste tam zavřený."

„Pusťte mě ven, Grady. Rychle."

„Vidím, že jste jen stěží mohl zařídit ty věci, o nichž jsme se bavili. Tedy napravit svou ženu a syna."

„Právě oni mě tady zavřeli. Odsuňte tu zástrčku, proboha!"

„Vy jste je nechal, aby vás tu zavřeli?" V Gradyho hlase zaznělo zdvořilé překvapení. „Ale příteli. Vy jste se nechal zavřít slabou ženou a malým chlapcem? To vám nedává příliš dobré vysvědčení k postupu na nejvyšší místa, není-liž pravda?"

Jackovi začalo divoce bít v pravém spánku. „Pusťte mě ven, Grady. Já se o ně postarám."

„Opravdu se o ně postaráte, pane? To bych se divil." Zdvořilé překvapení vystřídala zdvořilá lítost. „Bohužel vám musím říct, že o tom pochybuji. Spolu s ostatními jsem dospěl k závěru, že na to nejste dost statečný. Že na to nemáte… žaludek."

„Mám!" vykřikl Jack. „Mám, přísahám!"

„Přinesete nám svého syna?“

„Ano! Ano!“

„Vaše žena se tomu bude velice vzpírat, pane Torranci. A zdá se, že je jaksi… silnější, než jsme si představovali. Jaksi duchapřítomnější. Zřejmě to lepší převzala od vás.“

Grady se zahihňal.

„Zřejmě, pane Torranci, jsme měli od začátku jednat s ní.“

„Já ho přinesu, přísahám,“ řekl Jack. Obličej měl přitisknutý ke dveřím. Potil se. „Ona mi v tom nezabrání. Přísahám, že ne. Nebude moct.“

„Obávám se, že ji budete muset zabít,“ řekl Grady chladně.

„Udělám, co bude zapotřebí. Jen mě pusťte ven.“

„Dáváte na to své slovo, pane?“ naléhal Grady.

„Své slovo, svůj slib, slavnostně to odpřisáhnu. Udělám, co budete chtít. Když –“

Ozvalo se cvaknutí zástrčky. Dveře se nepatrně pootevřely. Jack přestal mluvit a dýchat. Chvíli měl pocit, že za těmi dveřmi stojí smrt.

Pocit odezněl.

„Díky, Grady,“ zašeptal. „Přísahám, že toho nebudete litovat. Přísahám, že ne.“

Nikdo mu neodpověděl. Uvědomoval si, že všechny zvuky utichly, až na chladné vytí větru venku.

Strčil do dveří špižírny, až se s jemným zavrzáním v pantech otevřely.

Kuchyně byla prázdná. Grady byl pryč. Všechno bylo v chladném svitu zářivek tiché a mrazivé. Jeho oči spočinuly na velkém řeznickém špalku, na němž společně jídávali.

Stála na něm sklenice martini, sedmička džinu a kelímek s olivami.

O špalek se opírala roqueová palice z kůlny na nářadí.

Pak uslyšel hlas, hlubší a mocnější, než byl hlas Gradyho. Vycházel odněkud, odevšad… z jeho útrob.

(Dodržte svůj slib, pane Torranci.)

„Dodržím,“ řekl. Cítil ze svého hlasu podlézavost, ale nedokázal ji potlačit. „Dodržím.“

Vykročil k řeznickému špalku a položil ruku na násadu palice.

Potěžkal ji.

Mávl s ní.

Vztekle zasvištěla vzduchem.

Jack Torrance se začal usmívat.

49 – HALLORANN JEDE DO HOR

Bylo čtvrt na dvě odpoledne a podle sněhem zavátých silničních ukazatelů a podle tachometru byl necelé tři míle od Estes Parku, když sklouzl ze silnice.

V kopcovité krajině padal sníh hustěji a divočeji, než Hallorann kdy viděl (ačkoliv v životě zas tolik sněhu neviděl, protože se mu úporně vyhýbal), a vítr přilétal ve vrtkavých nárazech – tu ze západu, tu se ve víru prašných sněžných mračen obrátil k severu a zakryl mu rozhled, aby mu znovu připomněl, že pokud mine zatáčku, může se v tu ránu ocitnout v přemetech padesát metrů pod silnicí. Celou situaci ještě zhoršoval jeho status nezkušeného zimního řidiče. Děsilo ho, že žlutá středová čára byla pohřbená pod vířícími návějemi a že prudký nárazový vítr se hladce prosmýkával horskými údolími a dokázal na silnici roztančit i těžký buick. Děsilo ho, že směrovky byly téměř zaváté a člověk si mohl hodit mincí, jestli má v té bílé záplavě zahnout doprava nebo doleva. Byl vyděšený, ano. Od prvních stoupání západně od Boulderu a Lyonsu ho zaléval studený pot a s plynem a brzdou zacházel tak, jako by to byly vázy dynastie Ming. Mezi rockovými melodiemi v rádiu nabádal neustále diskžokej motoristy, aby se nevydávali na silnice a v žádném případě nejezdili do hor, protože mnohé silnice jsou neprůjezdné a všechny nebezpečné. Bylo zaznamenáno několik menších nehod a dvě vážné: skupina lyžařů v mikrobusu, volskwagen a rodina, která se snažila dostat přes pohoří Sangre de Cristo do Albuquerque. Souhrnná bilance obou nehod činila čtyři mrtvé a pět zraněných. „Takže se nevydávejte na žádné cesty a poslouchejte raději dobrou muziku na stanici KLTK,“ uzavřel diskžokej vesele svou promluvu a ještě přispěl k Hallorannově smutku skladbou „Seasons in the Sun“. „Bavili jsme se a radovali, měli jsme –“ drmolil šťastně Terry Jacks a Hallorann zlostně vypnul rádio, i když věděl, že za pět minut si je opět

pustí. Ať už ho rozčilovalo jakkoliv, bylo to lepší, než jet sám tímhle bílým šílenstvím.

(Jen si to přiznej. Tenhle černej chlápek na silnici má jedinej žlutej pruh… a ten vede přímo do jeho spanilý prdele!)

To nebyla legrace. Byl by obrátil vůz ještě před Boulderem, kdyby ho nehnalo vědomí, že ten chlapec je v ošklivé bryndě. I teď mu nějaký slabý vnitřní hlas – a byl přesvědčený, že je to spíš hlas rozumu než zbabělosti – našeptával, aby přenocoval v nějakém motelu v Estes Parku a počkal si, až pluhy vyčistí silnici aspoň natolik, aby byl vidět žlutý středový pruh. Ten hlas mu neustále připomínal kodrcavé přistání letadla ve Stapletonu, ten příšerný pocit, že se letadlo zapíchne nosem do země a dopraví cestující spíše k bránám pekla, než k východu číslo 39 haly B. Ale rozum neobstál před pocitem nutnosti. Musel pokračovat v cestě ještě toho dne. S tou sněhovou bouří měl prostě smůlu. Musel se s ní nějak vypořádat. Bál se, že když to nedokáže, bude se muset ve svých snech vypořádávat s něčím ještě mnohem horším.

Znovu se do něj opřel náraz větru, tentokrát ze severovýchodu, a znovu ho odřízl od mlhavých obrysů hor a dokonce i od obou krajnic. Projížděl bílou nicotou.

A pak se z té bílé polévky vynořila sklopená sodíková světla pluhu, která k jeho hrůze nemířila do strany, ale přímo na buick. Pluh se nikterak nenamáhal držet se své strany silnice a Hallorann nechal buick sklouznout do závěje.

Na pozadí hukotu větru zařval naftový motor pluhu a do toho se ozval zvuk jeho houkačky – silný, dlouhý, téměř ohlušující.

Hallorannovy genitálie se scvrkly do dvou malých ledových kuliček. Vnitřnosti se mu zamotaly v jedné obrovské změti.

Z bílé tmy se začala vynořovat oranžová barva pluhu. Hallorann viděl ve výšce kabinu a dokonce i gestikulující postavu řidiče za jediným dlouhým stěračem. Viděl klínovitou radlici pluhu, která v sinalých oblacích hrnula sníh k levé krajnici.

TÚÚÚÚÚÚÚÚÚ! zaječel pobouřeně klakson. Hallorann prudce sešlápl plyn a buick se svezl doprava; pluhy jezdící jen jedním směrem hrnuly sníh ze svahu.

(Svah, no jo, je tu svah –)

Radlice, která byla o více než metr vyšší než střecha Hallorannova vozu, ho minula po levé straně jen o pár centimetrů. Dokud nebyl pluh až za ním, Hallorann si myslel, že srážka je nevyhnutelná.

Myslí mu trhaně vířila modlitba, která byla napůl nevyslovenou omluvou chlapci.

Pak byl pluh najednou za ním a Hallorann viděl ve zpětném zrcátku jeho blikající modrý maják.

Stočil volant buicku doleva, ale nebylo to nic platné. Vůz se změnil v saně a jako ve snu klouzal k okraji srázu. Kola se jen bezmocně protáčela a vrhala sněhovou pěnu proti zástěrkám. Hallorann otočil volantem na druhou stranu a zadek s předkem si začaly měnit místa. V panice sešlápl prudce brzdu a ucítil prudký náraz. Silnice před ním zmizela… zíral do bezedné bílé propasti vířícího sněhu, jímž občas prosvitl vzdálený zelenošedý obrys borového lesa hluboko pod ním.

(Panenkomarjá, vždyť já padám dolů)

V tu chvíli se auto zastavilo, naklonilo se v třicetistupňovém úhlu, levý nárazník naražený na záchranné zábradlí pod silnicí, zadní kola málem ve vzduchu. Když se Hallorann pokusil vycouvat, kola se jen bezmocně točila. Srdce mu bušilo jako virbl Gena Krupy.

Vystoupil – velice opatrně vystoupil – a vyškrábal se k zadní kapotě vozu.

Postával a díval se bezradně na zadní kola, když se za ním ozval povzbudivý hlas. „Nazdar, kamaráde. Vy jste se musel dočista pomátnout na rozumu."

Obrátil se a uviděl na silnici asi deset metrů vzdálený pluh, kromě hnědočerného výfuku a otáčejícího se majáčku na střeše v té bílé záplavě téměř neviditelný. Řidič pluhu stál hned za Hallorannem, oblečený v dlouhém ovčím kožichu, přes který měl ještě gumový plášť. Na hlavě měl ledabyle nasazenou modrobílou pruhovanou šoférskou čepici a Hallorann nemohl uvěřit tomu, že mu v tom větru neuletí.

(Je přilepená. Určitě ji má přilepenou.)

„Zdravíčko," řekl. „Můžete mě vytáhnout zpátky na silnici?"

„Řekl bych, že jo," odpověděl řidič pluhu. „Co tady vůbec pohledáváte, mistře? Tohle je dobrý tak leda na zabití."

„Musím nahonem něco vyřídit."

„Nic nemůže tak kvaltovat," řekl řidič pluhu pomalu a laskavě, jako by mluvil s mentálně postiženým. „Kdybyste do toho zábradlí vlítl krapět divočejc, do apríla by vás nikdo nevytáh. Vy nejste vocad, že ne?"

„Ne. A taky bych tu nikdy nebyl, kdybych tu nemusel tak nahonem něco vyřizovat."

„Fakt?" Řidič družně změnil postoj, jako by vedli nezávazný hovor na zadním zápraží, a ne na sebe napůl křičeli, napůl řvali ve vichřici, v níž Hallorannovo auto viselo sto metrů nad vrcholky stromů.

„Kam jste měl namířeno? Do Estes?"

„Ne, do nějakýho hotelu Overlook," řekl Hallorann. „Je to kousek nad Sidewinderem –"

Řidič zkormouceně zavrtěl hlavou.

„Já vím moc dobře, kde to je," řekl. „Mistře, nahoru do starýho Overlooku se nikdy nemůžete dostat. Silnice mezi Estes Parkem a Sidewinderem jsou příšerný. Hned za náma se dělaj další závěje, ať to hrnem, jak chcem. Pár kiláků vocad jsem projel závějema, který byly vprostředku skoro dva metry vysoký. A i kdybyste se dostal do Sidewinderu, silnice je vocad uzavřená až do Bucklandu v Utahu. Kdepak." Zavrtěl hlavou. „To nezmáknete, mistře. Nemáte šanci."

„Musím to zkusit," řekl Hallorann. Musel zmobilizovat poslední zbytky své trpělivosti, aby mluvil normálním hlasem. „Tam nahoře je kluk –"

„Kluk? Ale ne. Overlook je od konce září zavřenej. Nemá cenu nechávat ho votevřenej dýl. Raděj tam tyhle zasraný sněhový bouře."

„Je to správcův syn. Je v rejži."

„Jak to můžete vědět?"

Hallorannovi došla trpělivost.

„Kristepane, to tu budete stát a mlátit držkou až do půlnoci? Vím to. Prostě to vím! Tak vytáhnete mě na tu silnici, nebo ne?"

„Jste nějakej podrážděnej, ne?" poznamenal řidič nevzrušeně. „Vlezte si do toho. Za sedadlem mám řetěz."

Hallorann se vrátil za volant a rozklepal se. Ruce měl téměř znecitlivělé. Zapomněl si vzít rukavice.

Pluh zacouval k zadku buicku a Hallorann viděl, jak jeho řidič vystupuje z vozu s dlouhým stočeným řetězem. Hallorann otevřel okénko a zakřičel na něj: „Můžu vám nějak pomoct?"

„Jo. Nepleťte se mi do toho," zašklebil se řidič. „Za okamžíček jste venku."

Bylo to tak. Rám buicku se zachvěl, jak se řetěz napnul, a za vteřinku už byl vůz na silnici, nasměrovaný víceméně předkem k Estes Parku. Řidič pluhu vylezl a zaťukal Hallorannovi na boční okénko. Hallorann je stáhl.

„Díky," řekl. „Promiňte, že jsem na vás řval."

„Na mě už řvalo víc lidí," zazubil se řidič. „Jste asi drobet přetaženej. Vezměte si tohle." Hallorannovi spadly do klína tlusté palčáky. „Budete je potřebovat, až zas sjedete ze silnice. Jsou teplý. Vemte si je, jestli se nechcete do konce života šťourat v nose pletací jehlicí. A pošlete mi je zpátky. Pletla mi je stará a já si na ně potrpím. Jméno a adresa jsou vyšitý do podšívky. Mimochodem, jmenuju se Howard Cottrell. Pošlete mi je, až je nebudete potřebovat. A pamatujte si, že nemíním doplácet poštovný."

„Tak dobře," řekl Hallorann. „Díky. Jsem obrovským dlužníkem."

„Buďte opatrnej. Vzal bych vás s sebou, ale mám strašnou fůru práce."

„To je dobrý. Ještě jednou díky."

Už začal vytahovat okénko, ale Cottrell ho zarazil.

„Až přijedete do Sidewinderu – jestli se tam dostanete – zastavte se u Durkinový benzínky Conoco. Je to hned vedle knihovny. Nemůžete to minout. Ptejte se po Larrym Durkinovi. Řekněte mu, že vás posílá Howie Cottrell a že si od něj chcete pronajmout sněžnej skútr. Řekněte mý jméno a ukažte tyhle palčáky, dostanete slevu."

„Ještě jednou dík."

Cottrell přikývl. „Vy jste srandovní. Přece není možný, abyste věděl, že tam nahoře v Overlooku má někdo nějaký trable… telefon nejde, to je jistý. Ale věřím vám. Někdy mám taky takový předtuchy."

Hallorann přikývl. „Já někdy taky."

„No jo. Já vím, že je máte. Ale buďte opatrnej."

„Budu."

Cottrell se zamáváním na rozloučenou zmizel v bílé vichřici. Šoférská čepice mu stále seděla na šošolce. Hallorann znovu nastartoval. Řetězy se zakously do zasněženého povrchu silnice a buick se rozjel. Za ním zatroubil Howard Cottrell na klakson pluhu, aby mu popřál štěstí, i když to nebylo nutné, protože Hallorann cítil, že mu je skutečně ze srdce přeje.

To už je druhý duchovní kontakt za jeden den, pomyslel si. Dvojí osvícení. To by mohlo být dobré znamení. Až na to, že znamením nevěřil. Dobrým ani špatným. A setkání s dvěma osvícenými lidmi v jednom dni (ačkoliv běžně jich potkával tak čtyři pět za rok) nemuselo znamenat vůbec nic. Neopouštěl ho pocit jakési konečnosti, pocit (jako by všechno bylo zahalené), který nedokázal přesně popsat. Bylo to – Buick chtěl v ostré zatáčce sklouznout stranou, ale Hallorann jej se zadrženým dechem opatrně vyvedl. Zapnul rádio a ozvala se Aretha, a Aretha, to byla pohoda. S tou by se vozil v Hertzově buicku kdykoliv.

Vozem otřásl další náraz větru, který jej ve skluzu otočil. Hallorann zaklel a naklonil se ještě více nad volant. Aretha přestala zpívat a z rádia se znovu ozval diskžokej, který mu sdělil, že jízda v autě je o život. Hallorann rádio vypnul.

Podařilo se mu dojet do Sidewinderu, i když z Estes Parku mu trvala cesta čtyři a půl hodiny. Když se dostal na Horskou magistrálu, byla už úplná tma, ale sněhová bouře nejevila žádné známky slábnutí. Dvakrát musel zastavit před závějemi, které byly vysoké jako jeho vůz, a počkat, až přijede pluh a odhrne je. U jedné závěje ho pluh minul jen o vlas. Řidič se těsně prosmýkl kolem Hallorannova vozu. Nevystoupil, aby mu vynadal, ale dvěma prsty na něj udělal gesto, kterému rozumějí všichni Američané od deseti let, a nebylo to přátelské gesto.

Připadalo mu, že jak se blíží k Overlooku, je jeho spěch stále nutkavější. Přistihoval se, že se téměř nepřetržitě dívá na hodinky. Ručičky se pohybovaly ve zběsilém tempu.

Deset minut poté, co se dostal na Horskou magistrálu, minul dva ukazatele. Skučící vítr z nich odfoukal sníh, takže si mohl na prvním z nich přečíst, že do Sidewinderu má 16 kilometrů, na druhém, že silnice v délce dvaceti kilometrů je v zimních měsících uzavřena.

„Larry Durkin," zamumlal si pro sebe Hallorann. Jeho tmavá tvář byla v tlumeném zeleném světle palubní desky napjatá. Bylo po šesté hodině. „Benzínka Conoco u knihovny. Larry –"

V tu chvíli ho to zasáhlo plnou silou. Vůně pomerančů a síla vyslané myšlenky – vážně míněné, nenávistné, vražedné:

(MAZEJ PRYČ TY ŠPINAVEJ NEGŘE TOHLE SE TĚ NETÝKÁ TY NEGŘE OBRAŤ SE OBRAŤ SE NEBO TĚ ZABIJEME POVĚSÍME TĚ NA BOROVICI TY ZASRANEJ NEGŘE Z DŽUNGLE A TVOU MRTVOLU PAK SPÁLÍME TAKHLE TO DĚLÁME S NEGREM A TAK SE OKAMŽITĚ OBRAŤ)

Hallorann v náhle stísněném prostoru auta vykřikl. Vzkaz k němu nedorazil ve formě slov, ale jako těžko rozluštitelné myšlenky, které ho s úděsnou silou praštily do hlavy. Strhl ruce z volantu, aby je zahnal.

Vůz narazil na sněhový mantinel na krajnici, odrazil se, klouzavě se napůl otočil a nakonec se zastavil. Zadní kola se marně protáčela.

Hallorann vyřadil na neutrál a zakryl si obličej rukama. Nedalo se říct, že by plakal; z jeho úst spíš vycházelo jakési hekání. Hrud se mu dmula. Hallorann věděl, že kdyby tenhle úder dostal na silnici, kde by na jedné nebo druhé straně byl sráz, mohl už to mít za sebou. To byl také zřejmě záměr. A může to kdykoliv dostat znovu. Musí se proti tomu nějak chránit. Obklopila ho rudá záplava obrovské síly. Instinktivně se do ní ponořil.

Odtáhl ruce od obličeje a opatrně otevřel oči. Nic. Jestli se ho znovu něco pokusí vyděsit, nedostane se to k němu. Byl uzavřený.

Stalo se to chlapci? Pane Bože, stalo se to tomu malému klukovi?

Ze všech vizuálních i akustických představ ho nejvíce trápil zvuk: tupý mlaskavý zvuk, jako když se mlátí kladivem do tvrdého sýra. Co to mělo znamenat?

(Ježíši, jen ne ten malej kluk. Prosím tě, Ježíši.)

Zařadil jedničku a přidal trochu plyn. Kola se protočila, zabrala, znovu se protočila a znovu zabrala. Buick se pomalu rozjel a jeho světla slabě pronikala hradbu vířícího sněhu. Hallorann se podíval na hodinky. Bylo skoro půl sedmé. Začal mít pocit, že už je opravdu pozdě.

50 – DROM

Wendy Torrancová stála nerozhodně uprostřed ložnice a pozorovala svého syna, který tvrdě usnul.

Před půl hodinou ty zvuky ustaly. Všechny, a všechny najednou. Výtah, večírek, otevírání a zavírání dveří. Místo aby se jí ulevilo, byla ještě více napjatá; bylo to jako zlomyslné zašumění před závěrečným těžkým náporem bouře. Danny však usnul téměř okamžitě; nejdříve upadl do lehké, neklidné dřímoty a v posledních asi deseti minutách do hlubšího spánku. I když ho pozorovala bedlivě, sotva viděla pohyb jeho úzkého hrudníčku.

Přemýšlela, kdy se naposled pořádně vyspal, bez znepokojivých snů nebo dlouhých hodin nočního bdění, kdy naslouchal hluku nočních radovánek, které v několika posledních dnech slyšela – a viděla – i ona, jak je všechny tři Overlook svíral čím dál víc.

(Skutečný psychický jev nebo skupinová psychóza?)

Nevěděla, ale na tom nezáleželo. Co se dělo, bylo i tak dostatečně vážné. Podívala se na Dannyho a pomyslela si (Bože zajisti mu klidný spánek), že kdyby ho nic nerušilo, mohl spát až do rána. Ať už měl jakékoliv nadání, byl to stále malý chlapec, který potřebuje odpočinek.

Začala si dělat starosti o Jacka.

Zkroutila ústa náhlou bolestí, odtrhla od nich ruku a zjistila, že si ukousla jeden nehet. A svých nehtů si vždycky hleděla. Nebyly přemrštěně dlouhé, ale hezky tvarované a (a proč si právě teď děláš starosti s nehty?)

Trochu se zasmála, ale byl to třaslavý, neradostný smích.

Nejdřív Jack přestal výt a bušit na dveře. Pak začal večírek (a přestal vůbec někdy? nesklouzl snad občas do nějakého mírně odlišného časového úhlu, kde ho nemohli slyšet?) a jeho hlahol byl doplňován zvuky skřípějícího a dunícího výtahu. Pak všechno ustalo. V tom novém tichu, když Danny usínal, se jí zdálo, že slyší tiché, spiklenecké hlasy z kuchyně, která byla téměř přímo pod nimi. Zprvu si myslela, že je to vítr, který dokázal parodovat mnohé lidské zvuky, od slabounkého šepotu umírajícího na smrtelné posteli, který pronikal dveřmi a okenními rámy, až k plnému výkřiku kdesi pod okapy… výkřiku ženy, která v laciném melodramatu utíká před vrahem. Teď, když seděla nehybně vedle Dannyho, byla stále více a více přesvědčena, že jsou to hlasy.

Slyšela, jak se Jack s někým dohaduje o úniku ze špižírny.

Jak s někým probírá vraždu své ženy a svého syna.

V těchto zdech by to nebylo nic nového; vražda už tady spáchána byla.

Odešla k topení a přiložila na ně ucho, ale v tu chvíli kdesi dole sepnul ventil a veškeré zvuky zanikly v syčení páry ve sklepě. Když ventil zase vypnul, před pěti minutami, bylo už všude naprosté ticho, když si odmyslela hučení větru, ostrý zvuk vloček narážejících na zeď a občasné zaskřípění prken.

Podívala se na okousaný nehet. Měla na něm pár kapiček krve.

(Jack se dostal ven.)

(To je nesmysl.)

(Ale ano, je venku. Vzal si z kuchyně nůž, nebo možná sekáček na maso. Je na cestě sem, jde po straně schodiště, aby schody nevrzaly.)

(! Jsi šílená !)

Rty se jí chvěly a chvíli si myslela, že křičela ta slova nahlas. Bylo však ticho.

Zdálo se jí, že ji někdo pozoruje.

Otočila se a zahleděla na ztemnělé okno. Uviděla ohyzdný bílý obličej s temnými prohlubněmi místo očí, jak jí něco překotně říká, tvář zrůdného šílence, který se skrýval tady v těch úpících zdech –

Byl to jen ledový vzorek na vnější straně okna.

Dlouze, ševelivě vydechla strachy a zazdálo se jí, že odněkud slyší, tentokrát zcela jasně, nějaký pobavený chechtot.

(Nechováš se strašit stíny. Už tak je to s tebou špatné. Zítra ráno budeš zralá na polstrovanou celu.)

Byl jen jeden jediný způsob, jak zaplašit tyhle strachy, a ona ho znala.

Musí sejít dolů a přesvědčit se, jestli je Jack stále ve špižírně.

Je to jednoduché. Sejít dolů. Podívat se. Vrátit se zpátky. A, mimochodem, zastavit se u recepce a přinést odsud tác. Omeleta už bude nepoživatelná, ale polévka se dá přihřát na vařiči vedle Jackova psacího stroje.

(Ano, a taky se nenechat zabít, jestli je tam dole s nožem.)

Došla k toaletní skříňce a pokoušela se setřást strach, který na ni doléhal. Na skříňce byla hromádka drobných, pár stvrzenek za benzín, dvě dýmky, které si Jack všude nosil s sebou, ale jen zřídka je kouřil… a jeho klíče.

Vzala je do ruky, chvíli je podržela, ale pak je položila zpátky. Napadlo ji, že by za sebou měla zamknout ložnici, ale vzápětí tu myšlenku zavrhla. Danny spal. Hlavou jí bleskla možnost požáru a pak ještě něco silnějšího, ale nevěnovala tomu pozornost.

Vykročila ke dveřím, kde se na chvíli nerozhodně zastavila. Pak vytáhla z kapsy županu nůž a pevně sevřela dřevěnou rukojeť v dlani.

Otevřela dveře.

Chodbička vedoucí k jejich bytu byla prázdná. Světla na stěnách už jasně svítila a odhalovala modročerný klikatý vzor koberce.

(Vidíš? Nikdo tu není.)

(Samozřejmě. Chtějí tě vylákat ven. Chtějí, abys udělala něco pitomého a ženského, a přesně to teď děláš.)

Znovu zaváhala, přistižena sama sebou, a náhle se jí nechtělo opouštět Dannyho a bezpečí bytu, ale zároveň cítila neodbytné nutkání přesvědčit se, jestli je Jack klidný… a bezpečně odklizený.

(Jistěže je.)

(Ale ty hlasy)

(Žádné hlasy jsi neslyšela. To byla jen tvoje představivost. Byl to vítr.)

„Nebyl to vítr.“

Nadskočila, polekána zvukem vlastního hlasu. Ale naprostá jistota toho hlasu ji hnala dál. Nůž se jí pohupoval u boku a vrhal záblesky na hedvábné tapety. Její pantoflíčky šustily po koberci. Nervy jí hrály jako struny. Došla na roh hlavní chodby a rozhlédla se kolem sebe v napjatém očekávání, co ji může čekat.

Nebylo tam nic k vidění. Po chvíli váhání zabočila za roh a vydala se do hlavní chodby. Každým krokem k ztemnělému schodišti vzrůstala její hrůza a ona si začala uvědomovat, že za sebou nechává svého spícího syna, samotného a bez ochrany. Zvuk vlastních pantoflíčků po koberci jí zněl v uších hlasitěji a hlasitěji; dvakrát se ohlédla přes rameno, aby se přesvědčila, že se za ní nikdo nekrade. Došla ke schodišti a položila ruku na chladný koncový sloupek zábradlí. Do haly vedlo devatenáct širokých schodů. Počítala je tolikrát, že to věděla jistě. Devatenáct schodů potažených kobercem, a na žádném z nich se nekrčí Jack. Pochopitelně, vždyť je zavřený ve spíži, za silnými dřevěnými dveřmi s bytelnou ocelovou zástrčkou.

Jenže hala byla temná a zoufale plná stínů.

Cítila, jak jí hluboko v krku silně buší tep.

Před ní trochu vlevo byla posměšně otevřená mosazná mříž výtahu, která ji vyzývala, aby vešla a odcestovala ze života.

(Ne, díky)

Vnitřek výtahu byl vyzdoben růžovými a bílými krepovými fábory. Na podlaze se povalovaly konfety vysypané ze dvou krabic. Vzadu v levém rohu ležela prázdná láhev od šampaňského.

Nad sebou ucítila nějaký pohyb. Prudce se otočila a pohlédla nahoru na schodiště do druhého poschodí. Nebylo tam nic; přesto měla tísnivý pocit, že periferním viděním zachytila nahoře něco,co před ní uskočilo do hlubších stínů chodby dřív, než to mohla skutečně uvidět.

Znovu se podívala přes schodiště dolů do haly.

Pravou dlaň měla zpocenou od dřevěné rukojeti nože; přehodila si jej do levé, otřela si pravou dlaň o růžový froté župan a znovu si nůž přendala do pravé ruky. Nebyla si téměř vědoma, že z mysli jí vyšel povel k pohybu vpřed. Vykročila ze schodů levou nohou, pak pravou, levou, pravou. Volnou rukou se

lehce přidržovala zábradlí.

(Kde jste všichni? Přece jsem vás nezaplašila, vy bando ztrouchnivělých prostěradel! Samotná vyděšená ženská s nožem! Chtělo by to trochu muziky! Trochu života do toho umírání!)

Jeden schod za druhým, tucet, pekařský tucet.

Z prvního poschodí sem pronikalo tlumené, nevýrazné žluté světlo, a ona si vzpomněla, že bude muset rozsvítit v hale. Jeden vypínač byl u vchodu do jídelny a druhý v ředitelské kanceláři.

Ještě odněkud sem však pronikalo nějaké slabé bílé světlo.

Od zářivek, no jistě. Od kuchyňských zářivek.

Zůstala stát na třináctém schodu a pokoušela se rozpomenout, jestli světla zhasla, nebo je nechala rozsvícená, když s Dannym odcházeli. Úplně jí to vypadlo z paměti.

Dole pod ní čněly z přítmí haly židle s vysokými opěradly. Sklo dveří v hale bylo uniformně bílé navátým sněhem. Mosazné čalounické knoflíky na polštářích pohovky žhnuly mdle do tmy jako kočičí oči. Byly tu stovky úkrytů.

Znovu vykročila, nohy strnulé hrůzou.

Sedmnáct, osmnáct, devatenáct.

(Přízemí, madam. Vejděte opatrně.)

Dveře společenského sálu byly dokořán a čišela z nich čirá tma. Ze sálu bylo slyšet pravidelné odtikávání, připomínající časovanou bombu. Ztuhla, ale pak si vzpomněla na hodiny pod poklopem na krbové římse. Jack nebo Danny je museli natáhnout… nebo se možná natáhly samy, jako všechno ostatní tady v Overlooku.

Obrátila se k recepčnímu pultu v úmyslu projít dvířky do ředitelské kanceláře a odtud do kuchyně. Uviděla lesknoucí se stříbrný tác s obědem.

Hodiny začaly zvonivě odbíjet.

Wendy strnula a přitiskla jazyk k hornímu patru. Vzápětí se uvolnila. Odbíjely osmou, to bylo všechno. Osm hodin

…pět, šest, sedm…

Počítala údery. Zdálo se jí, že se nemůže pohnout, dokud hodiny neodbijí.

…osm… devět…

(?? Devět ??)

…deset… jedenáct…

Náhle, opožděně jí to došlo. Toporně se obrátila ke schodům, ale věděla, že už je pozdě. Ale jak to mohla vědět?

Dvanáct.

Všechna světla ve společenském sále se rozsvítila. Ozvala se mohutná žesťová fanfára. Wendy hlasitě vykřikla, ale její výkřik v tom hlomozu zanikl.

„Odmaskujte se!“ zazněl výkřik ozvěnou. „Odmaskujte se! Odmaskujte se!“

Výkřiky odezněly, jako by zanikly v dlouhé chodbě. Znovu zůstala sama.

Ne, nebyla sama.

Obrátila se a on šel proti ní.

Byl to Jack, a přece to nebyl Jack. Oči se mu prázdně a vražedně leskly; jeho důvěrně známá ústa se chvěla v neradostném úšklebku.

V jedné ruce držel roqueovou palici.

„Ty sis myslela, že mě zavřeš? Tohleto sis vážně myslela?“

Palice zasvištěla vzduchem. Couvla, klopýtla a spadla na koberec.

„Jacku –“

„Ty svině,“ zašeptal. „Já vím, co jsi.“

Palice znovu hvízdavě proťala vzduch s úděsnou prudkostí a zasáhla ji do břicha. Vykřikla, náhle zaplavena oceánem bolesti. Mlhavě viděla, jak se palice znovu zvedá. Němě si uvědomila, že ji chce tou palicí utlouct k smrti.

Znovu se pokusila na něj zakřičet, prosit ho, aby kvůli Dannymu přestal, ale měla vyražený dech. Dokázala ze sebe vydat jen slabé zakňourání, které téměř ani nebylo zvukem.

„Tak teď. Teď to přijde," řekl s úsměvem. „Teď dostaneš svou medicínu."

Palice prořízla vzduch. Wendy se překulila na levý bok a župan se jí vyhrnul nad kolena. Jack uvolnil sevření, když palice dopadla na podlahu. Musel se pro ni sehnout a zdvihnout ji, jak mu vypadla z ruky. Wendy se zatím zvedla a prchala ke schodišti. Konečně se jí podařilo popadnout vzlykavý dech. V břiše cítila pulsující bolest.

„Svině," řekl přes svůj škleb a rozběhl se za ní. „Ty smrdutá svině, dostaneš, co ti patří. To si piš, že dostaneš."

Uslyšela svist palice vzduchem a pak jí na pravém boku vybuchla agonická bolest, jak ji hlava palice zasáhla nad pravým bokem a zlomila jí dvě žebra. Upadla na schody a bolest na zraněném boku se znásobila. Přesto se instinktivně dvakrát překulila a palice minula o vlas její obličej. S těžkým žuchnutím dopadla na vysoký schodišťový koberec. V tu chvíli uviděla nůž, který jí při pádu vypadl z ruky. Blyštěl se na čtvrtém schodu.

„Svině," opakoval. Palice znovu letěla dolů. Wendy se posunula výš a hlava palice dopadla na lýtko. Noha, která se opozdila, jí začala krvácet. A palice už dopadala znovu. Ucukla hlavou a ucítila, jak palice dopadla na koberec někde nad jejím ramenem. Škrábla jí přitom ucho.

Jack znovu zdvihl palici, ale Wendy se tentokrát převalila směrem k němu, na vnitřní stranu smrtícího oblouku. Při nárazu zlomených žeber o schod vykřikla. Narazila tělem na jeho holeně ve chvíli, kdy po úderu ještě nenabyl rovnováhy. Zavrávoral s výkřikem hněvu a překvapení. Chodidla chvíli tančila ve snaze udržet se na schodu, ale pak Jack přepadl a žuchnul na zem, až mu palice vylétla z ruky. Posadil se a chvíli na ni zaskočeně zíral.

„Za tohle tě zabiju," řekl.

Převalil se a sáhl po rukojeti palice. Wendy se přinutila vstát. Z levého lýtka jí neustále vystřelovala bolest nahoru. Její obličej byl popelavě bledý, ale klidný. Skočila mu na záda ve chvíli, kdy sevřel násadu roqueové palice.

„Pane Bože!" vykřikla a zabodla mu kuchyňský nůž až po rukojeť do zad.

Ztuhl pod ní a vykřikl. Pomyslela si, že v životě neslyšela tak strašlivý zvuk; jako by vykřikla všechna prkna a okna a dveře hotelu najednou. Výkřik nekonečně doznával, dokud se Jack pod její váhou úplně nepřestal hýbat. Připomínali salonní sošku koně s jezdcem.

Zadní část jeho červenočerné kostkované košile se zbarvila vlhkou krví.

Zhroutil se úplně a shodil ji ze sebe. Dopadla na zraněný bok a vykřikla.

Ležela a sípavě oddechovala, neschopna se pohnout. V celém těle jí pulsovala trýznivá bolest. Při každém nadechnutí se do ní divoce zahryzla. Wendy měla krk vlhký krví z roztrženého ucha.

Bylo slyšet jen její namáhavý dech, vítr a hodiny ve společenském sále.

Nakonec se přinutila vstát a dobelhat se znovu ke schodišti. Zachytila se koncového sloupku zábradlí a sklonila hlavu. Šly na ni mdloby. Když se trochu vzpamatovala, začala vystupovat nahoru. Našlapovala nezraněnou nohou a přitahovala se rukama o zábradlí. Jednou se podívala nahoru v domnění, že tam uvidí Dannyho, ale schodiště bylo prázdné.

(Díky Bohu, že to zaspal, díky Bohu, díky Bohu)

Zbývalo jí ještě šest schodů. Skláněla hlavu, až jí světlé vlasy přepadaly přes zábradlí. Vzduch jí bolestivě hvízdal v krku, jako by měl ostny. Oteklá pravá strana hrudníku jí palčivě žhnula.

(No tak Wendy děvče škody spočítáš až za sebou budeš mít zamčené dveře už jen třináct schodů to není tak zlé. Až budeš nahoře chodbou se už můžeš plazit. To se ti povoluje.)

Nadechla se, jak jen jí zlomená žebra dovolila, a klopotně se přitáhla na další schod. A další.

Když byla na devátém schodu, téměř v polovině, ozval se dole za ní Jackův hlas.

„Ty svině. Tys mě zabila," vypravil ze sebe ztěžka.

Zachvátila ji hrůza, temná jako půlnoc. Ohlédla se přes rameno a uviděla, jak Jack pomalu vstává.

Měl ohnutá záda a ona viděla, jak z nich trčí rukojeť kuchyňského nože. Oči se mu zúžily a málem se ztrácely v okolních bledých záhybech kůže. Levou rukou nejistě svíral roqueovou palici. Její konec byl zakrvácený. Uprostřed úderné plochy palice byl přilepený útržek růžového froté.

„Já ti dám medicínu," zašeptal a začal klopýtat směrem ke schodišti.

Zakňourala strachy a znovu se vydala na usilovný pochod nahoru. Deset schodů, tucet, pekařský

tucet. Chodba prvního patra jí přesto připadala vzdálená jako nedosažitelný horský štít. Těžce oddychovala a její zraněný bok se vzpouzel bolestí. Vlasy jí divoce komíhaly sem a tam před obličejem. Pot jí zalepoval oči. Uši jí zahlcoval tikot hodin ze společenského sálu, do něhož se mísilo Jackovo supění a bolestné vzdechy, jak začal stoupat do schodů.

51 – HALLORANNŮV PŘÍJEZD

Larry Durkin byl vysoký a kostnatý muž s nepřívětivým obličejem a bujnou hřívou rudých vlasů. Hallorann ho zastihl ve chvíli, kdy odjížděl od své benzínové pumpy, hluboko zachumlaný do armádní bundy s kapuci. Toho bouřného dne už odmítal cokoliv dělat, bez ohledu na to, jak daleko měl Hallorann ještě namířeno, a ještě odmítavěji se tvářil na půjčení jednoho ze svých dvou sněžných skútrů tomuhle černochovi s divokýma očima, který trval na tom, že musí nahoru do Overlooku. Mezi lidmi, kteří strávili většinu života v tomhle malém městečku, měl hotel poněkud zavánějící pověst. Byla tam spáchána vražda. Chvíli byl řízen bandou mafiánů, chvíli vrahounským obchodníkem. A určitě se tam daly další věci, které se nedostaly do novin, protože penězi se dá ututlat ledacos. Jenže lidé v Sidewinderu o tom věděli své. Většina pokojských pocházela právě odsud, a pokojské toho vidí hodně.

Když však Hallorann zmínil jméno Howieho Cottrella a ukázal mu cedulku uvnitř modré rukavice, majitel benzínové pumpy roztál.

„Tak on vás za mnou poslal?“ zeptal se Durkin, odemkl jednu garáž a uvedl Halloranna dovnitř. „Rád slyším, že tomu starýmu flamendrovi zbyl ještě kousek zdravýho rozumu. Už jsem myslel, že si ho celej prochlastal.“

Sáhl po vypínači a v garáži se znaveně rozbzučela řada velmi starých a velmi špinavých zářivek. „A co sakra chcete dělat na tom zpropadeným místě, příteli?“

Hallorannovi začaly povolovat nervy. Poslední kilometry do Sidewinderu byly příšerné. Jeden náraz větru, který musel mít rychlost kolem sta kilometrů za hodinu, otočil buick kolem dokola. A to měl před sebou ještě bůhvíjakou cestu. Bál se o chlapce. Bylo za deset minut sedm a jeho čekala ještě dlouhá cesta tímhle božím dopuštěním.

„Někdo tam nahoře je v rejži,“ řekl opatrně. „Správcův synek.“

„Kdo? Ten Torrancův kluk? V jaký rejži asi může bejt?“

„To já nevím,“ zahučel Hallorann. Rozčilovalo ho, kolik mu tyhle řeči zabírají času. Mluvil s venkovanem a věděl, že všichni venkované vedou podobná jednání oklikou; nejprve si všechno očichají, než přejdou k věci. Ale teď na to není čas, pomyslel si, protože já jsem jen vyděšenej negr a jestli se to bude ještě chvíli protahovat, můžu z toho taky pěkně vycouvat.

„Podívejte,“ řekl Durkinovi. „Prosím vás. Já se musím dostat nahoru a k tomu potřebuju sněžnej skútr. Zaplatím vám, co si řeknete, ale nechte mě už proboha odjet!“

„No, dobrá,“ řekl Durkin poklidně. „Jestli vás poslal Howard, tak mi to stačí. Vemte si tenhle. Jmenuje se Arktická kočka. Natankuju vám s sebou osmnáctilitrovej kanystr. Nádrž je plná. Myslím, že vás Kočička doveze nahoru i dolů.“

„Díky,“ řekl Hallorann nepříliš trpělivě.

„Dostanu dvacet dolarů. Včetně benzínu.“

Hallorann vydoloval z peněženku dvacetidolarovku a podal mu ji. Durkin se na ni zběžně podíval a zastrčil si ji do kapsy u košile.

„Asi bysme si měli vyměnit i kabáty,“ řekl Durkin a svlékl si bundu. „Tenhle svrchníček by vám byl dneska na houby. Vrátíte mi to všecko najednou.“

„Ale to přece –“

„Nehádejte se se mnou,“ přerušil ho Durkin mírně. „Přece vás tam nepošlu zmrznout. Já to mám domů jen dva bloky. Sundejte to.“

Hallorann jako ve snách vyměnil svůj kabát za Durkinovu kožešinou lemovanou bundu s kapuci. Mdlý bzukot zářivek mu připomínal světla v hotelové kuchyni.

„Tak Torrancův kluk,“ řekl Durkin a zavrtěl hlavou. „Roztomilej pacholek, co? Byl tu se svým tátou, ještě než začalo padat. V hotelovým náklaďáku. Zdálo se mi, že si náramně rozuměj. Kluk ho dost žral. Snad je v pořádku.“

„Taky doufám.“ Hallorann si zapnul bundu a stáhl šňůrkou kapuci.

„Já vám to pomůžu vytlačit ven," řekl Durkin. Vytlačili skútr po zaolejovaném betonu před garáž. „Už jste něco podobnýho někdy řídil?"

„Nic na tom není. Instrukce máte napsaný tady na palubní desce, ale v podstatě to stačí rozjet a zastavit. Plyn je tady, jako u motorky. Brzda na druhý straně. V zatáčkách se naklánějte. Na plnej céres to jede taky sto deset, ale v tomhle prašanu z toho nedostanete víc než osumdesát."

Byli na zasněženém prostranství před pumpou a Durkin musel křičet, aby ho v tom větru bylo slyšet. „Držte se na silnici!" zahulákal Hallorannovi do ucha. „Koukejte na značení a bude to v pohodě. Jestli sjedete ze silnice, jste mrtvej muž. Je to jasný?"

Hallorann přikývl.

„Počkejte ještě!" řekl mu Durkin a odběhl do garáže.

Hallorann otočil klíčkem zapalování a trochu přidal plyn. Motor se s kašlavým řevem rozběhl.

Durkin se vrátil s červenočernou lyžařskou kuklou.

„Tohle si navlékněte pod kapucu!" zařval.

Hallorann si kuklu navlékl. Byla dost těsná, ale chránila mu před ostrým větrem tváře, čelo i bradu.

Durkin se k němu naklonil, aby ho bylo slyšet.

„Asi máte takový schopnosti jako Howie, vidět některý věci dopředu," řekl. „Mně je to fuk, ale ten hotel má tady v okolí mizernou pověst. Dal bych vám s sebou pušku, jestli o to stojíte."

„Myslím, že by to nebylo dobrý," zakřičel na něj Hallorann.

„Vy jste tady šéf. Ale jestli odsud dostanete toho kluka, přivezte ho do Peach Lane číslo šestnáct. Stará bude mít připravenou nějakou polívku."

„Tak jo. Díky za všechno."

„Dávejte si bacha!" zařval Durkin. „Držte se na silnici!"

Hallorann přikývl a pomalu otočil plynem. Skútr spokojeně zapředl a rozjel se. Přední reflektor vrhal ostrý kužel světla do hustě padajícího sněhu. Ve zpětném zrcátku uviděl, jak mu Durkin kyne na pozdrav, a zamával mu. Pak stočil řídítka doleva a ocitl se na Hlavní třídě. Skútr hladce klouzal v bílém světle pouličních lamp. Ručička tachometru byla na padesátce. Bylo sedm deset. V Overlooku Wendy s Dannym spali, zatímco Jack Torrance diskutoval s bývalým správcem o otázkách života a smrti.

Po pěti blocích pouliční osvětlení skončilo. Ještě kilometr se podél silnice táhly malé domky, ubedněné proti sněhové bouři, a dál už byla jen větrem vyjící tma. Znovu ho zachvátil strach, dětinský strach, bezútěšný a skličující. Nikdy se necítil tak osamělý. Ještě několik minut poté, co mu ve zpětném zrcátku zmizela poslední světla Sidewinderu, se nemohl zbavit nutkání otočit skútr a vrátit se. Vzpomněl si, že i přes veškerý Durkinův zájem o Torrancova chlapce se mu neodvážil navrhnout, aby si vzal druhý skútr a jel s ním.

(Ten hotel má tady v okolí mizernou pověst.)

Zaťal zuby, přidal plyn a pozoroval, jak ručička tachometru překračuje šedesátku a usazuje se na sedmdesátce. Zdálo se mu, že jede příšerně rychle, a přesto měl obavy, že to nestačí. Při téhle rychlosti mu bude trvat téměř hodinu, než se dostane do Overlooku. A při vyšší rychlosti by se tam nemusel dostat vůbec.

Pozorně sledoval reflexní značení silnice. Některé sloupky byly zaváté. Dvakrát málem přehlédl zatáčku a ucítil, jak skútr najíždí do závěje před srázem, ale nakonec se mu vždycky podařilo strhnout řízení tam, kde byla v létě silnice. Kilometry na počitadle tachometru nabíhaly zoufale pomalu. Deset, dvacet, konečně i třicet. I pod pletenou kuklou mu začal tuhnout obličej a nohy úplně přestával cítit.

(Dal bych sto dolarů za oteplovačky.)

S každým kilometrem rostl jeho strach – jako by hotel kolem sebe šířil otrávené ovzduší, které stále houstlo, když se k němu člověk přibližoval. Bylo to tak vždycky? Hallorann neměl Overlook nikdy v přílišné oblibě, a spousta lidí s ním tenhle postoj sdílela, ale takhle zlé to nikdy nebylo.

Stále cítil hlas, který ho u Sidewinderu málem porazil. Ten hlas se snažil proniknout jeho sebeobranou k měkkému vnitřku. Když byl tak silný čtyřicet kilometrů odsud, jak silný bude asi teď? Nemohl se mu zcela ubránit. Ten hlas do něho částečně pronikal a zaplavoval jeho mozek zlověstnými podvědomými představami. Stále více se mu vtírala představa těžce zraněné ženy v koupelně, která marně zdvihá ruce, aby odvrátila úder, a měl stále silnější pocit, že ta žena musí být-

(Ježíšmarjá, dávej pozor!)

Náhle před ním vyrostla návěj vysoká jako nákladní vlak. V zasnění přehlédl značení zatáčky. Prudce strhl řídítka skútru doprava a naklonil se. Ucítil ostrý zvuk, jak skútr přejel kámen ukrytý pod sněhem. Zdálo se mu, že ho rozhozený skútr vyklopí, než se mu podařilo napůl sjet, napůl sklouznout na zasněženou silnici. Před sebou měl sráz. V kuželu světla viděl ostrý předěl sněhu a tmy. Otočil skútr správným směrem. Krční tepny mu těžce pulsovaly.

(Jen to udrž na silnici, Dicky, starouši.)

Přinutil se ještě trochu přidat plyn. Ručička tachometru se těsně přiblížila osmdesátce. Vítr skučel a řval. Reflektor skútru ohledával tmu.

Za neurčitou dobu nato projel závějí lemovanou zatáčkou a uviděl před sebou mihotavý záblesk světla. Byl to jen okamžik, než mu výhled zastřel zdvižený obzor. Ten záblesk byl tak prchavý, že jej sám spíše považoval za zhmotnění toužebné myšlenky, ale když vjel do další zatáčky, objevilo se světlo znovu, o trochu blíž a dokonce na pár vteřin. Tentokrát o jeho existenci nebylo pochybnosti; z tohoto úhlu je viděl už mnohokrát. Byl to Overlook. V prvním poschodí a zřejmě i v hale se svítilo.

Jeho obavy se částečně rozptýlily, alespoň ty, které se týkaly možnosti havárie v přehlédnuté zatáčce. Skútr vjel do první poloviny důvěrně známého esíčka, když reflektor zachytil něco (panebože co je to) vpředu na silnici. Hallorann si zprvu myslel, že černobílé kontury patří ohyzdnému obrovskému americkému vlkovi, který sem byl zahnán z vyšších poloh sněhovou bouří. Když se přiblížil, poznal, o co jde, a hrůza mu sevřela hrdlo.

Ne vlk, ale lev. Keřový lev.

Jeho rysy zvýrazňovaly temné stíny v bílém kožichu. Zadní tlapy měl napjaté ke skoku. A také skočil. Kolem tlap se mu za tichého krystalového zajiskření vzdul sníh.

Hallorann vykřikl a prudce strhl řídítka doprava a zároveň se sehnul. Na tváři, krku a ramenou ucítil škrábavou, trhavou bolest. Kukla se mu vzadu roztrhla. Byl sražen ze skútru. Dopadl do sněhu, okamžik jej hrnul před sebou a nakonec se převalil.

Cítil, jak to jde po něm. V nozdrách cítil hořkou vůni zeleného listí a cesmíny. Obrovská packa ho zasáhla a on odletěl vzduchem další tři metry a rozplácl se jako hadrový panák. Viděl, jak skútr bez jezdce naráží na sněhový mantinel a obrací se vzhůru. Reflektor zamířil k obloze. Pak skútr s žuchnutím přepadl a zůstal ležet.

Vzápětí byl keřový lev na Hallorannovi. Ozvalo se zapraskání a zašustění. Něco mu přejelo po předku bundy a roztrhlo ji. Mohly to být ztuhlé větvičky, ale Hallorann věděl, že jsou to drápy.

„Ty tu nejsi!“ vykřikl Hallorann na obcházejícího a vrčícího keřového lva. „Ty tu vůbec nejsi!“ Vyškrábal se na nohy, a byl už v polovině cesty ke skútru, když lev skočil a sekl ho přes hlavu ostrými drápy. Hallorann uviděl hvězdičky.

„Nejsi,“ řekl znovu, nebo spíše jen skomíravě zamumlal. Kolena mu povolila a on upadl do sněhu. Plazil se ke skútru, pravou stranu obličeje zastřenou krví. Lev sekl znovu a převrátil ho na záda jako želvu. Potěšeně při tom zařval.

Hallorann se ze všech sil snažil dostat se ke skútru. Potřeboval se k němu dostat. A vtom už na něm znovu ležel lev, rval a trhal.

52 – WENDY A JACK

Wendy se odvážila ještě jednou ohlédnout přes rameno. Jack byl na šestém schodu a přidržoval se zábradlí mnohem úporněji než ona. Stále se šklebil a krev mu zvolna stékala přes rty a přes čelist dolů. Vycenil na ni zuby.

„Já ti vyrazím mozek z hlavy. Normálně ti ho vyrazím.“ Namáhavě se přitáhl k dalšímu schodu.

Zachvátila ji panika, ale bolest v boku trochu polevila. Přitahovala se tak rychle, jak jen dokázala, a křečovitě při tom lomcovala zábradlím. Když se dostala nahoru, vrhla za sebe rychlý pohled.

Jack vypadal, jako když nabývá síly, místo aby ji ztrácel. Byl jen čtyři schody odshora a roqueovou pálkou v levé ruce odměřoval vzdálenost, zatímco pravou se přitahoval.

„Už jsem za tebou,“ supěl přes krvavý škleb, jako by jí četl myšlenky. „Přímo za tebou, ty svině. Nesu ti tvou medicínu.“

Rozběhla se klopýtavě hlavní chodbou, ruce přitisknuté na zraněném boku.

Dveře jednoho z pokojů se rozlétly a vyvalil se z nich muž se zelenou maskou vlkodlaka. „Báječnej mejdan, co?“ zařval jí do obličeje a zatáhl za navoskovanou nit visící z papírové krabičky. Ozvalo se zapraskání a všude kolem ní se snášely k zemi papírové fábory. Muž v upíří masce se zachechtal a s prásknutím dveří zmizel ve svém pokoji. Wendy upadla na koberec. Z pravého boku jí vystřelila bolest a ona zoufale bojovala s temnotou bezvědomí. Mlhavě slyšela, že se výtah znovu rozjel, a zdálo se jí, že se vzor koberce pod jejími roztaženými prsty začal pohybovat – pohupoval se a křivolace kroutil.

Palice dopadla někde za ní a ona se vrhla se vzlykotem kupředu. Přes rameno zahlédla Jacka, jak klopýtá, ztrácí rovnováhu a ještě stačí udeřit palicí, než sám dopadne na koberec, na jehož vlasu se rozstřikuje jeho krev.

Palice ji udeřila mezi lopatky a chvíli byla její bolest tak veliká, že se jen svíjela a svírala a rozvírala pěsti. Něco v ní prasklo – slyšela to jasně. Několik okamžiků vnímala jen zastřeně a tlumeně, jako by všechno pozorovala skrz pomačkanou gázu.

Pak se jí vrátilo plné vědomí a s ním i hrůza a bolest.

Jack se pokoušel vstát, aby mohl dokončit svou práci.

Wendy se zkusila postavit, ale zjistila, že je to nemožné. Jako by jí přebíhaly po zádech elektrické jehličky. Začala se plazit po nezraněném boku. Jack se vlekl za ní a opíral se při tom o palici jako o berlu nebo o hůl.

Dolezla k ústí chodbičky a přitáhla se za roh zdi, aby se do ní dostala. Její hrůza ještě vzrostla – nemohla uvěřit, že je to vůbec možné, ale bylo to tak. Bylo stokrát horší nevidět ho a nevědět, jak blízko se k ní dostal. Rvala pěstmi za vlas koberce, jak se úporně přitahovala, a když se dostala do poloviny krátké chodbičky, všimla si, že dveře ložnice jsou dokořán otevřené.

(Danny! Ježíši!)

Vyškrábala se na kolena a pak se s námahou postavila, zatínajíc nehty do hedvábných tapet, z nichž se pod tím náporem odtrhávaly jemné proužky. Nevšímala si bolesti a napůl došla, napůl se dovlekla ke dveřím ve chvíli, kdy Jack zahnul za roh a začal usilovně vrávorat za ní, opíraje se o roqueovou palici.

Zachytila se hrany toaletního stolku, postavila se a sáhla po dveřích.

Jack na ni zařval: „Nezavírej ty dveře! Krucinál, neopovažuj se je zavřít!“

Práskla dveřmi a zajistila je zástrčkou. Levou rukou bezděky shodila na podlahu pár mincí, které se rozkutálely všemi směry. Pak nahmátla klíče, právě v okamžiku, kdy palice dopadla na dveře, až se zachvěly v rámu. Na druhý pokus se jí podařilo zasunout klíč do zámku a otočit jím doprava. Při zvuku zamykaného zámku Jack vykřikl. Palice dopadala na dveře v salvách dunivých úderů, před nimiž ucukla a couvla. Jak tohle může dokázat s nožem v zádech? Kde v sobě bere tu sílu? Chtělo se jí vykřiknout na zavřené dveře Proč nejsi mrtvý?

Místo toho se otočila. Budou muset jít s Dannym do přilehlé koupelny a zamknout za sebou pro případ, že by se Jack skutečně dostal přes dveře ložnice. Náhle ji napadlo, že by mohli uniknout šachtou jídelního výtahu, ale vzápětí tu myšlenku zavrhla. Danny byl dost malý, aby se protáhl, ale ona by nebyla schopná udržet lano. Mohl by se dole rozbít.

Bude to muset být koupelna. A když se Jackovi podaří vniknout i tam –

Ale takhle přece uvažovat nemůže.

„Danny, miláčku, musíš se vzbudit –“

Ale postel byla prázdná.

Když usnul trochu tvrději, přehodila přes něj přikrývku, která teď byla odhrnutá.

„Já tě dostanu!“ řval Jack. „Oba vás dostanu!“ Jednotlivá slova odděloval údery roqueové palice, ale Wendy si toho nevšímala. Veškerá její pozornost byla soustředěna na tu prázdnou postel.

„Vylez odtud! Odemkni ty zatracený dveře!“

„Danny?“ zašeptala.

No jistě… musel zmizet, když ji Jack napadl. Hluboce to na něj zapůsobilo, jako každý podobný otřesný zážitek. Možná to celé viděl v děsivém snu. A tak se teď schovával.

Neohrabaně si klekla a podívala se pod postel. Musela při tom překonat nával bolesti v oteklé, krvácející noze. Pod postelí byly jen chuchvalce prachu a Jackovy pantofle.

Jack vyřvával její jméno. Při jednom úderu palicí se ze dveří odštípla dlouhá tříska. Následující úder zazněl odpudivým tříštivým zapraskáním, jako když se sekyrkou štípou třísky. Zakrvácená hlava palice, roztřepená a rýhovaná, se krátce objevila v proražené díře, aby vzápětí zmizela, znovu dopadla a vyslala do ložnice dřevěný šrapnel.

Wendy se opřela o pelest postele a postavila se. Doploužila se přes místnost ke skříni. Úpěla bodavou bolestí ze zlomených žeber.

„Danny?“

Zběsile odhrnovala pověšené šatstvo, až padalo na podlahu, kde se neladně skládalo. Ve skříni Danny nebyl.

Dobelhala se ke koupelně a u dveří se ohlédla. Palice znovu dopadla a rozšířila díru, v níž se vzápětí objevila ruka a zatápala po zástrčce. S hrůzou si všimla, že nechala Jackův svazek klíčů v zámku.

Ruka odsunula zástrčku a při tom zavadila o svazek klíčů, který vesele zazvonil. Ruka je vítězně sevřela.

Wendy odemkla dveře koupelny a zoufale se rozhlédla. Danny nebyl ani tady. Když však uviděla svou zakrvácenou, vyděšenou tvář v zrcadle na koupelnové skříňce, byla ráda. Vždycky zastávala názor, že děti nemají být svědky rozmíšek mezi rodiči. A možná se ta věc, která se teď potácí po ložnici, převrhává a rozbíjí věci, nakonec zhroutí, než najde jejího syna. Třeba by se jí mohlo podařit způsobit té věci další škody… možná ji i zabít.

Rozhlédla se po kachlíkované koupelně ve snaze najít něco, co by mohlo posloužit jako zbraň. Byla tu kostka mýdla, ale i kdyby ji zabalila do ručníku, určitě by neměla dostatečnou účinnost. Všechno ostatní bylo zamčené. Bože, copak nemůže vůbec nic dělat?

Za dveřmi se dál ozývaly animální ničivé zvuky, provázené huhňavými výkřiky, že „dostanou svou medicínu“ a že „zaplatí za to, co mu udělali. On jim ukáže, kdo je tady pánem.“ Oni jsou oba dva „bezcenní darebáci“.

Uslyšela, jak převrhl její gramofon, pak se ozval dutý třesk televizní obrazovky a cinkot rozbitého okna, po němž vzápětí ucítila studený závan zpod koupelnových dveří. Tupý zvuk páraných matrací z postelí, kde spolu spávali bok po boku. A dunění zdí, do nichž Jack nevybíravě mlátil palicí.

Ten vyjící, drmolící a nedůtklivý hlas neměl se skutečným Jackem nic společného. Kňoural sebelítostí, aby se vzápětí odpudivě rozeřval; mrazivě jí připomínal výkřiky, které někdy slýchala na geriatrickém oddělení nemocnice, kde jako středoškolačka pracovala o prázdninách. Senilní demence. To tam venku už nebyl Jack, to byl šílený, nepříčetný hlas samotného Overlooku.

Palice prorazila koupelnové dveře a vyštípla velký kus slabé dřevěné výplně. Z otvoru na ni hleděla šklebící se polovina poraněného obličeje. Ústa, tvář i krk byly potřísněné krví, jediné prasečí oko se lesklo v úzké štěrbině.

„Teď už nemáš kam utýct, ty píčo,“ zasupěl na ni rozšklebeně. Palice dopadla znovu. Dřevěné třísky narazily na zrcadlo toaletní skříňky a dopadly do vany –

(!! Toaletní skřínka !!)

Z úst jí unikalo zoufalé kňučení, jak se otočila a vrhla se k toaletní skříňce, zapomínajíc na bolest. Otevřela zrcadlová dvířka a začala se přehrabovat v obsahu skříňky. Za ní hulákal chraplavý hlas: „Už jsem tady! Už jsem tady, ty svině!“ Jako šílený stroj to demolovalo dveře.

Lahvičky a skleničky padaly pod jejími horečně tápajícími prsty – kapky proti kašli, vazelína, bylinný šampón Clairol, kysličník, benzokain – to všechno napadalo do umyvadla a rozbilo se.

Ve chvíli, kdy uslyšela ruku šátrající po zástrčce, nahmátla krabičku žiletek.

Vytáhla jednu a nervózněji začala rozbalovat. Prudce a sípavě oddechovala. Rozřízla si bříško palce. Otočila se a řízla do ruky, která odemkla a sápala se po zástrčce.

Jack vykřikl. Ruka se bleskově stáhla zpátky.

Supěla a čekala, až se ruka znovu ukáže. Žiletku držela mezi palcem a ukazováčkem. Ruka se ukázala a Wendy řízla. Znovu vykřikl a pokusil se zachytit její ruku. Řízla znovu. Žiletka se jí smekla a ona se znovu poranila. Žiletka upadla na dlaždice vedle záchodové mísy.

Wendy vytáhla z krabičky další žiletku a čekala.

Nějaký pohyb v ložnici –

(??odchází snad??)

A zvuk doléhající sem rozbitým oknem ložnice. Motor. Vysoký zvuk podobný bzučení hmyzu.

Vzteklý Jackův řev a pak – ano, byla si naprosto jistá – prodral se troskami ložnice a vyšel na chodbu.

(??Někdo z rezervace, nebo Dick Hallorann??)

„Pane Bože," zamumlala. Připadalo jí, že má ústa plná úlomků dřeva a starých pilin. „Pane Bože, prosím tě."

Musela odsud, musela najít svého syna, aby mohli dožít tenhle příšerný sen bok po boku. Natáhla ruku po zástrčce. Jako by ji natahovala míle daleko. Konečně se jí podařilo zástrčku uvolnit. Otevřela dveře, vyhlédla ven a náhle ji přepadla děsivá jistota, že Jack svůj odchod jen předstíral, že někde leží a čeká na ni.

Wendy se rozhlédla kolem sebe. Ložnice byla prázdná, stejně jako obývací pokoj. Všude jen trosky.

Skříň? Prázdná.

Pak jí oči zastřely šedé stíny a ona se v polobezvědomí zhroutila na rozpárané matrace.

53 – POKOŘENÝ HALLORANN

Hallorann se dostal k převrženému sněžnému skútru ve chvíli, kdy se půltřetího kilometru odtud Wendy doplazila za roh hlavní chodby do chodbičky vedoucí k bytu správce.

Jeho cílem však nebyl skútr, ale kanystr s benzínem upevněný k jeho zádi dvěma pružnými pásy. Rukama, stále ještě chráněnýma modrými palčáky Howarda Cottrella, chytil horní pás a uvolnil jej. Keřový lev za ním zařval. Ten zvuk však vycházel spíše z Hallorannovy hlavy než zvenčí.

Ucítil silnou, škrábavou bolest v levé noze a koleno mu zařičelo bolestí, když se ohnulo naprosto nezvyklým směrem. Hallorann zařval skrze zaťaté zuby. Lev, unavený hrou, by ho teď mohl kdykoliv zabít.

Nahmátl druhý pás. Oči mu zaslepovala lepkavá krev.

(Zařvání. Úder tlapy.)

Tentokrát rána dopadla na zadek a málem Halloranna převrátila a odmrštila ho od skútru. Udržel se však na nohách, protože mu šlo bez přehánění o holý život.

Pak uvolnil druhý pás. Když lev udeřil znovu a převrátil ho na záda, svíral už Hallorann kanystr pevně v náručí. Viděl lva jen jako stín na pozadí temnoty a padajícího sněhu, přízračného jako nějakou pohybující se obludu. Jak ho stín obcházel, odhazuje načechrané obláčky sněhu, podařilo se Hallorannovi otočit uzávěrem kanystru. Při dalším otočení se uzávěr uvolnil a Hallorann ucítil ostrý pach benzínu.

Stačil se vyškrábat do kleku, než se lev dostal až k němu a přikrčil se k rychlému skoku. Hallorann ho polil benzínem.

Ozvaly se syčivé a prskavé zvuky a lev ucouvl.

„Benzín," zařval Hallorann přeskakujícím hlasem. „Upálím tě, kočičko! Hned uvidíš!"

Lev stále zuřivě prskal a blížil se k němu. Hallorann ho znovu polil, jenže lev tentokrát neucouvl, ale zaútočil. Hallorann spíše cítil, než viděl, jak se k němu blíží lví hlava. Prudce ucouvl a podařilo se mu částečně se útoku vyhnout; přesto mu úder sjel bolestivě po hrudním koši. Benzín vystříkl z kanystru, který dosud držel, a mrazivě mu smáčel levou ruku.

Ležel v konejšivé sněhové náruči asi deset kroků vpravo od skútru. Prskající lev se obludně rýsoval vlevo. Znovu se začal přibližovat. Hallorann byl přesvědčený, že vidí jeho mrskající se ocas.

Stáhl si z pravé ruky Cottrellovu rukavici, nasáklou benzínem. Rozepjal si bundu a zajel rukou do kapsy u kalhot. Spolu s klíči a drobnými tam měl starý opráskaný zapalovač Zippo, který si koupil ve čtyřiapadesátém v Německu. Jednou se mu na něm rozbilo víčko a on jej vrátil do továrny. Opravu provedli zdarma, přesně jak inzerovali.

Mysl mu ve vteřině zavalil příval černých myšlenek.

(Můj milej zapalovač spolkl nějakej krokodýl upustil jsem ho v letadle a spadl do Pacifiku zachránil mě v bitvě od skopčácký kulky můj drahej Zippo jestli ten hajzl nechytne tak mi ten lev urve hlavu)

Vytáhl zapalovač. Odklopil víčko. Lev se k němu hnal a vrčel, jako když se trhá látka. Prst připravený ke škrtnutí, jiskra, plamen (moje ruka) a ruka politá benzínem náhle plane, plameny

přeskakují na rukáv bundy, bezbolestně, zatím bezbolestně, lev se stahuje před světlem, které mu tak náhle vzplálo před očima, ohyzdný ostříhaný keř s očima a tlamou se stahuje, ale už je pozdě.

Hallorann, ucukávaje rukou před bolestí, mu přiložil hořící rukáv k ztuhlému, škrábavému boku.

V okamžiku bylo zvíře v plamenech, poskakující a svíjející se hranice na sněhu. Řvalo vzteky a bolestí a ve zmatených kruzích, jako by se honilo za ocasem, se vzdalovalo od Halloranna.

Zabořil ruku hluboko do sněhu a uhasil plameny, aniž na chvilku odtrhl oči od smrtelných křečí keřového lva. Pak se s funěním postavil. Rukáv Durkinovy bundy byl očouzený, ale nespálený, stejně jako jeho ruka. Třicet metrů od Halloranna po svahu se keřový lev proměnil v ohnivou kouli. Jiskry od něj odletovaly k obloze a vítr je prudce odnášel pryč. Hrud a žebra lva leptal oranžový plamen, až se najednou celá hranice rozpadla na několik hořících hromádek.

(Nevšímej si toho. Pohni sebou.)

Uchopil kanystr a namáhavě se vydal ke skútru. V záblescích vědomí viděl útržky povědomého filmu, které se mu však neskládaly v celek. V jednom takovém záblesku si uvědomil, že staví skútr, nasedá na něj a pak se chvíli nemůže pohnout a popadnout dech. V dalším upevňuje kanystr, který byl stále ještě zpola plný. Hlava ho příšerně bolela z benzínových výparů (a zřejmě i z boje s keřovým lvem, pomyslel si) a z kouřící díry ve sněhu vyčetl, že zvracel, ale nemohl si vzpomenout kdy.

Dosud teplý motor sněžného skútru chytil okamžitě. Otočil prudce plynem a trhaně se rozjel, což mu způsobilo ještě úpornější bolest hlavy. Zpočátku se skútr opile motal ze strany na stranu, ale když se napůl postavil, aby měl obličej nad ochranným plexisklem, ovál ho ostrý, pichlavý vítr, který ho trochu probral. Přidal plyn.

(Kde jsou ostatní zvířata?)

Nevěděl, ale přinejmenším už ho nemohou zaskočit.

Před ním se rýsoval Overlook, jehož osvětlená okna v prvním patře vrhala na sníh dlouhé žluté obdélníky. Branka na příjezdové cestě byla zavřená. Hallorann se ustaraně rozhlédl kolem sebe a sesedl. Modlil se, aby byl neztratil klíče, když vytahoval z kapsy zapalovač… ne, byly tu. Probral se jimi v jasném předním světle skútru. Našel ten pravý, odemkl visací zámek a nechal jej spadnout do sněhu. Nejdřív si myslel, že s brankou nepohne; odhrabával kolem ní horečně sníh bez ohledu na příšernou bolest hlavy a strach, že se k němu může připlížit další lev.

Podařilo se mu branku asi půl metru pootevřít. Postavil se do vzniklé mezery a znovu zatlačil. Branka se pohnula o dalšího půl metru, takže už se mohl dostat dovnitř i se skútrem.

Všiml si pohybu ve tmě před sebou. Všechna keřová zvířata se shlukla kolem úpatí schodiště a bránila v cestě dovnitř i ven. Lvi byli ve střehu. Pes stál předními packami na prvním schodu.

Hallorann přidal plyn. Skútr se rozjel a nechal za sebou oblak zvířeného sněhu. Jack Torrance ve správcovském bytě prudce otočil hlavou při tom vysokém, vosím bzučení přijíždějícího motoru, a zničehonic se začal štrachat zpátky do chodby. Ta svině teď nebyla důležitá. Ta svině mohla počkat. Teď byla řada na tom špinavém negrovi. Na tom špinavém všetečném negrovi, který strkal nos do cizích věcí. Nejdřív on a pak synáček. On jim ukáže. On jim ukáže, že… že… že má ředitelské schopnosti!

Sněžný skútr se venku blížil rychleji a rychleji. Hotel mu jakoby vycházel vstříc. Hallorannovu tvář bičoval sníh. Světlo přijíždějícího skútru zachytilo vlčákovu hlavu s prázdnými očními důlky.

Vlčák se trochu stáhl a uvolnil malý průjezd. Hallorann z posledních sil otočil rukojetí plynu a prudce zatočil, až se málem převrhl. Od skútru prudce odletoval sníh. Zadek skútru narazil na schody verandy a odrazil se od nich. Hallorann bleskově seskočil a rozběhl se do schodů. Zakopl, upadl a znovu se zvedl. Pes vrčel – znovu v jeho hlavě – blízko za ním. Něco ho chytlo za rukáv bundy, ale pak už byl na terase, v úzké uličce, kterou Jack proházel ve sněhu, byl v bezpečí. Zvířata byla příliš velká, než aby mohla za ním.

Došel k velkým dvojitým dveřím do haly a znovu zapátral po klíčích. Při tom zkusil druhou rukou kliku a dveře se otevřely. Vešel dovnitř.

„Danny!“ vykřikl ochraptěle. „Danny, kde jsi?“

Odpovědí mu bylo ticho.

Přelétl očima halu a spočinul na úpatí širokého schodiště. Chraplavě vydechl. Koberec byl potřísněný krví. Ležel na něm útržek růžového froté. Krvavá stopa vedla do schodů. Stopy krve byly i na zábradlí.

„Ježíši," zamumlal. Pak znovu sebral síly. „Danny!" zakřičel. „DANNY!"

Hotelové ticho se mu vysmívalo málem slyšitelnými ozvěnami, zlomyslnými a zvrhlými.

(Danny? Kdo je to Danny? Zná tady někdo Dannyho? Danny, Danny, kdo z vás má Dannyho? Je tu někdo, kdo si s Dannym hrál? Kdo Dannymu přišpendlil ocas? Vypadni odsud, bakeliťáku. Tady nikdo nemá potuchy, kdo je to Danny.)

Ježíši, copak tohleto všechno podstoupil jen proto, aby přišel pozdě? Je už dokonáno?

Bral schody po dvou. Krev ho vedla ke správcovu bytu. V krátké chodbičce se mu v žilách a v mozku rozlila hrůza. Ta keřová zvířata byla zlá, ale tohle bylo mnohem horší. Byl si skoro jistý, co tam najde.

Nijak nespěchal, aby to uviděl.

Jack byl schovaný ve výtahu, když šel Hallorann do schodů. Teď se plížil za tou postavou v zasněžené bundě, zakrvácený fantom s divokým úsměvem ve tváři. Roqueovou palici držel tak vysoko, jak jen mu dovolovala ošklivá, trhavá (?? píchla mě ta svině nevzpomínám si ??) bolest v zádech.

„Tak pojď, černej," zašeptal. „Já tě naučím strkat nos do cizích věcí."

Hallorann zaslechl šepot a přikrčeně se pootočil, když zasvištěla palice. Kapuce úder ztlumila, ale nedostatečně. V hlavě mu vybuchl granát, před očima se mu rozprskly hvězdičky… a pak nic.

Potácivě se opřel o hedvábnou tapetu a Jack ho zasáhl znovu. Roqueová palice tentokrát sjela stranou a roztříštila Hallorannovi lícní kost a většinu zubů na levé straně čelisti. Bezvládně se sesul k zemi.

„Tak," zašeptal Jack. „A máš to." Ale kde byl Danny? Jacka čekala ještě práce s jeho neposlušným synem.

Za tři minuty se s klapnutím otevřely dveře v potemnělém třetím poschodí. Jack Torrance byl ve výtahu sám. Kabina se zastavila příliš brzy a Jack se musel vytáhnout na podlahu chodby. Bolestivě se při tom svíjel. Roqueovou palici vytáhl za sebou. Pod okapy vyl a burácel vítr. Jack divoce zakoulel očima. Ve vlasech měl krev a konfety.

Jeho syn byl někde tady. Cítil to. Veden vlastním rozumem, mohl dělat cokoliv: čmárat si pastelkami po drahých hedvábných tapetách, ničit zařízení, rozbíjet okna. Byl to lhář a podvodník a musel být potrestán… tvrdě.

Jack Torrance namáhavě vstal.

„Danny?" zavolal. „Danny, pojď sem na chvilku, ano? Něco jsi provedl a já chci, abys přišel a jako chlap přijal svou medicínu. Danny? Danny!"

54 – TONY

(Danny…)

(Dannýýý…)

Temnota a chodby. Procházel temnotou a chodbami, které se podobaly hotelovým chodbám, ale přece byly v něčem jiné. Zdi s hedvábnými tapetami strměly hrozně vysoko, a i když Danny zaklonil hlavu, neviděl strop, ztracený kdesi v nedohlednu. Všechny dveře byly zamčené a jejich horní okraje se také vytrácely do tmy. Pod špehýrkami (na těchhle obrovitých dveřích byly špehýrky jako dělové zaměřovače) byly na všech dveřích místo čísel maličké lebky se zkříženými hnáty.

A odněkud ho volal Tony.

(Dannýýý…)

Slyšel tolik povědomé bušení a ochraptělé výkřiky, vzdáleně nesrozumitelné. Ačkoliv nerozuměl slovům, věděl teď už docela přesně, co vyjadřují. Slyšel to už mnohokrát, ve snech i v bdělém stavu.

Zastavil se, chlapeček sotva tři roky odrostlý plenkám, a pokoušel se rozpoznat, kde je, kde by asi tak mohl být. Pociťoval strach, ale takový, který se dal přežít. Strach ho provázel v posledních dvou měsících každý den. V tomto období se seznámil se všemi odstíny strachu, od neurčitého znepokojení po naprostou, ochromující hrůzu. S tím se naučil žít. Chtěl však vědět, proč přišel Tony, proč vyslovil jeho jméno, které tentokrát neznělo ani skutečně, ani jako ve snech, v nichž mu Tony obvykle něco ukazoval. Proč –

„Danny."

Daleko v obří chodbě stála temná postava, ne o mnoho větší než Danny sám. Tony.

„Kde to jsem?" zavolal tiše na Tonyho.

„Spíš," řekl Tony. „Spíš v ložnici svých rodičů." V Tonyho hlase byl smutek.

„Danny," řekl Tony. „Tvoje maminka je těžce zraněná. Možná ji to zabilo. A pan Hallorann je na tom stejně."

„Ne!"

Vykřikl neurčitým žalem, hrůzou tlumenou těmi snovými chmurnými kulisami. Přesto k němu pronikly představy smrti. Mrtvá žába rozplácnutá na silnici jako cejch hrůzy; tatínkovy rozbité hodinky na krabici se smetím připravené k vyhození; náhrobní kameny ukrývající mrtvoly; mrtvá sojka u telefonního sloupu; vystydlé zbytky, které maminka seškrábala z talířů do temného jícnu odpadkové šachty.

Přesto si stále nedokázal srovnat tyhle jednoduché symboly se změnou celkové situace své matky, která dosud naplňovala jeho představu věčnosti. Byla, když on nebyl. Bude, až on už zase nebude. Dokázal se smířit s vlastní smrtí, protože už se ho dotkla při setkání na dvěstěsedmnáctce.

Ale ne s její.

Ani s tatínkovou.

Nikdy.

Danny se klopýtavě rozběhl a temnota a chodba se rozkomíhaly. Tonyho postavička, se stala nezřetelnou chimérou.

„Ne!" volal na něj Tony. „Nedělej to, Danny!"

„Ona nebude mrtvá! Ona ne!"

„Pak jí musíš pomoct. Danny… jsi teď hluboko ve své mysli. Tam, kde jsem já. Já jsem částí tebe samotného, Danny."

„Ty jsi Tony. Ty nejsi já. Já chci maminku… chci maminku…"

„Já jsem tě sem nepřivedl, Danny. Přišel jsi sám. Protože jsi to věděl."

„Ne –"

„Vždycky jsi to věděl," pokračoval Tony a začal se přibližovat. Poprvé v životě se k němu Tony blížil. „Jsi hluboko uvnitř sebe, kam se nikdo a nic nemůže dostat. Jsme tu sami jen na malou chviličku. Tohle je Overlook, do kterého nikdo nikdy nemůže přijít. Nejdou tu žádné hodiny. Není na světě klíč, kterým by se daly natáhnout. Dveře se tu nikdy neotevřely a nikdy nikdo nevešel do žádného pokoje. Ale ty tu nemůžeš zůstat dlouho, protože už to přichází."

„To…" zašeptal Danny vyděšeně a uvědomil si, že nepravidelné bušení sílí a přibližuje se. Jeho strach, před chvilkou ještě neosobní a vzdálený, náhle jakoby zhmotněl. Slova už byla zřetelná. Zaznívala v chraplavých hokynářských výkřicích, byla vyslovována neuměle napodobeným hlasem jeho otce, ale nebyl to tatínek.

To Danny už věděl. Věděl

(Přišel jsi sám. Protože jsi to kde je můj tatínek?" vykřikl Danny. „Je to on, kdo mě přichází zabít?" věděl.)

„Tony…"

Tony neodpověděl. Ale Danny odpověď nepotřeboval. Znal ji. Tady se odehrával dlouhý a hrůzný maškarní ples, odehrával se tu už celá léta. Jeho síla postupně narůstala, tak tajně a tiše jako úrok na bankovním kontě. Jeho síla, forma i tvar, to byla pouhá slova. Byl mnohotvárný, a přitom jednostejný.

Teď ho to však odněkud přicházelo zabít. Skrývalo se to za otcovou tváří, napodobovalo to jeho hlas, mělo to jeho šaty.

Ale nebyl to jeho tatínek.

Nebyl to jeho tatínek.

„Musím jim pomoct!" vykřikl.

Tony už stál přímo před ním. Pohled na něj byl jako pohled do kouzelného zrcadla, které člověku ukáže jeho podobu za deset let. Oči velice tmavé a doširoka otevřené, pevnou bradu, hezky tvarovaná ústa. Světlé vlasy po matce, a přesto pečeť otcových rysů, jako by Tony –jako by Daniel Anthony Torrance, jímž se Danny jednou stane – byl na poloviční cestě mezi otcem a synem, jako by byl jejich společným duchem, jejich slitinou.

„Musíš se pokusit jim pomoct," řekl Tony. „Ale tvůj otec… on je teď na straně hotelu, Danny. A je tam, kde chce být. A tebe chce hotel taky, protože je hrozně chamtivý."

Tony ho minul a zmizel ve stínech.

„Počkej!“ vykřikl Danny. „Co mám –“

„Už je blízko,“ řekl Tony a šel dál. „Budeš muset utéct… schovat se… být od něj co nejdál. Co nejdál.“

„Ale to nejde, Tony!“

„Vždyť už jsi na cestě,“ řekl Tony. „Vzpomeneš si na to, na co tvůj otec zapomněl.“

A byl pryč.

A odněkud zblízka k Dannymu dolehl otcův hlas, který se chladně vlichocoval: „Danny? Můžeš klidně vylézt, doktore. Dostaneš jen trochu naplácáno, nic víc. Postav se k tomu jako chlap a budeš mít pokoj. Ji už nepotřebujeme, doktore. Zvládnem to spolu, jen ty a já, jo? Až si odbydem ten malý… výprask… zůstaneme jen a jen spolu.“

Danny utekl.

Duševní stav té věci za ním se provalil tenkou slupkou normálnosti.

„Pojď sem, ty mrňavej sráči! Okamžitě sem pojď!“

Supěl dlouhou chodbou. Za roh. Po schodišti nahoru. Zdi, které byly tak vysoké a nedohledné, se začaly snižovat; koberec, dosud neurčitý a rozmazaný, se začal povědomě černomodře vzorovat; dveře se znovu očíslovaly a za nimi se odehrávaly večírky celých generací hostů, večírky splývající v jediný maškarní ples. Vzduch kolem něj se tetelil a údery palice o zeď zněly ozvěnou. On sám se vyklubával z nějaké placenty spánku na koberec před prezidentským apartmá ve třetím patře; vedle něj ležela na krvavé hromadě těla dvou mužů v oblecích s úzkými vázankami. Byla prostřílená, ale teď se před ním začala vrtět a vstávat.

Nabral dech k výkřiku, ale nevykřikl.

(!! VY NEJSTE OPRAVDOVÍ !!)

Muži vybledli před jeho pohledem jako staré fotografie a byli pryč.

Někde pod ním však postupoval slabý zvuk úderů palice o zeď dál a dál, nesl se výtahovou šachtou i schodištěm. Někde v prvním poschodí se motala prodloužená ruka Overlooku v podobě jeho otce.

Někde za ním se s tichým vrznutím otevřely dveře.

Vyskočila z nich rozkládající se žena v ztrouchnivělém županu, hnilobné prsty spoutány měděnkou potaženými prsteny. Po obličeji jí líně lezly velké vosy.

„Pojď dál,“ zašeptala mu s úsměvem zčernalými rty. „Pojď dál, zatančíme si tááango…“

„Ty nejsssi opravdová!“ zasyčel a žena se od něj polekaně odtáhla a rozplynula se.

„Kde jsi?“ řvalo to, ale ten hlas slyšel zatím jen v hlavě. Tu věc s Jackovým obličejem však slyšel odněkud zdola z prvního patra… ale do zvuků, které vydávala, se mísilo ještě něco jiného.

Ječivý zvuk přibližujícího se motoru.

Dannymu se zadrhl dech v hrdle. Ukazoval snad hotel další ze svých tváří, kouzlil další iluzi? Nebo to byl Dick? Chtěl – zoufale chtěl – věřit tomu, že to je Dick, ale ve skutečnosti se neodvazoval v to doufat.

Dal se na ústup hlavní chodbou a zahnul do jedné z chodbiček. Nohy mu tiše šelestily po koberci. Zamčené dveře se mu vyšklebovaly tak, jak to dělávaly ve snech a vidinách, jenže teď už byl ve světě skutečných věcí, kde se hrála hra o přežití.

Zahnul doprava a s rozbušeným srdcem se zastavil. Pocítil teplo od nohou. Z radiátorů, no jistě. Dneska tatínek určitě vytápěl západní křídlo a

(Vzpomeneš si na to, na co tvůj otec zapomněl.)

Ale co to bylo? Už to málem měl. Bylo to něco, co by mohlo zachránit jeho i maminku? Ale Tony říkal, že to bude muset udělat sám. Tak co to bylo?

Sesul se po zdi a zoufale se snažil přemýšlet. Bylo to tak těžké… hotel se mu pokoušel proniknout do hlavy… stále se mu tam vtírala představa té temné a zhroucené postavy, která mává palicí ze strany na stranu a trhá tapety, od nichž odskakují obláčky omítkového prachu.

„Pomoz mi,“ zamumlal. „Tony, pomoz mi.“

Náhle si uvědomil, že hotel dočista ztichl a zmrtvěl. Zvuk motoru ustal

(určitě nebyl opravdový)

a utichly i zvuky večírku, jen vítr nekonečně vyl a skučel.

Náhle se rozdrnčel výtah.

Jel nahoru.

A Danny věděl, kdo – co – v něm je.

Vyskočil a divoce se rozhlédl kolem sebe. Panika mu sevřela srdce. Proč ho Tony posílal do třetího patra? Byl tu uvězněný. Všechny dveře byly zamčené.

Půda!

Věděl, že tu je půda. Doprovázel tatínka toho dne, kdy šel klást pasti na krysy. Tatínek mu ale nedovolil jít až na půdu, právě kvůli krysám. Bál se, aby Dannyho některá nekousla. Padací dvířka byla na stropě poslední krátké chodbičky v tomhle křídle. O zeď se tu opírala tyč. Danny si vzpomněl na ten řehtačkový zvuk různých protizávaží, za jejichž pomoci se otvírala padací dvířka a spouštěly schody. Když se mu podaří přitáhnout si žebřík…

Někde v bludišti chodeb za ním se zastavil výtah. Ozvalo se kovové zachrastění odsunovaných dveří. A pak hlas – tentokrát ne v jeho hlavě, ale skutečný – který zavolal: „Danny? Danny, pojď sem na chvilku, ano? Něco jsi provedl a já chci, abys sem přišel a vzal si svou medicínu jako chlap. Danny? Danny!“

Měl v sobě natolik zakořeněnou poslušnost, že udělal automaticky dva krůčky za tím hlasem, než se zarazil. Ruce se mu u boků zaťaly v pěsti.

(Nejsi opravdovej! Já vím, co jsi! Odmaskuj se!)

„Danny!“ zařvalo to. „Pojď sem, ty hajzle! Pojď sem a chovej se jako chlap!“ Hlučný, dutý úder palice o zeď. Další zařvání se ozvalo už blíž.

Ve světě skutečných věcí začínal hon.

Danny se rozběhl. Nohy se tiše míhaly po koberci podél zamčených dveří, podél hedvábných vzorovaných tapet, kolem hasicího přístroje zavěšeného na rohu. Tady trochu zaváhal, ale pak vklouzl do poslední chodbičky. Na jejím konci byly jen zamčené dveře. Nebylo kam utéct.

Ale tyč se stále opírala o zeď tam, kde ji otec nechal. Na jejím konci byl hák, kterým se musel zachytit kroužek na padacích dvířkách. Muselo se –

Na padacích dvířkách byl zbrusu nový zámek. Zámek, jímž Jack Torrance opatřil dvířka, když nakladl pasti. Pro případ, že by jeho syn dostal někdy nápad vydat se tam na průzkum.

Zamčeno. Polila ho hrůza.

Blížilo se to k němu, motalo se to a klopýtalo kolem prezidentského apartmá a palice zlověstně svištěla vzduchem.

Danny se opřel o poslední zamčené dveře a čekal na to.

55 – CO BYLO ZAPOMENUTO

Wendy za nějaký čas přišla trochu k sobě. Šedé stíny se rozplynuly a místo nich se ozvala bolest. Bolela ji záda, noha, bok… myslela si, že se nepohne. Bolely ji dokonce prsty, a ona zprvu nevěděla proč.

(Přece od žiletky.)

Světlé vlasy, nyní vlhké a matné, jí padaly do očí. Odhrnula si je a bezděčně zaúpěla, jak ji při tom pronikavě zabolela žebra. Uviděla modrobílou matraci potřísněnou krví. Její vlastní krví, nebo možná také Jackovou. V každém případě čerstvou krví. Zřejmě nebyla v bezvědomí dlouho. A to bylo důležité, protože –

(?Proč?)

Protože –

Vtom se rozpomněla na bzučivý zvuk motoru. Na chvíli se zpitomněle upnula na tu vzpomínku, pak se však její mysl jediným závratným skokem přenesla do nedávné minulosti a ona si všechno vybavila.

Hallorann. Byl to určitě Hallorann. Proč by jinak Jack tak náhle odešel, aniž by tady s tím skoncoval… s ní skoncoval?

Protože už mu nezbýval čas. Musel rychle najít Dannyho a… a dokončit to, než to Hallorann mohl zarazit.

Nebo už se to stalo?

Slyšela lomoz stoupajícího výtahu.

(Ne Pane krev už ne krev je ještě čerstvá nedopusť aby se to už stalo)

Nějak se jí podařilo postavit a proklopýtat ložnicí a přes trosky obývacího pokoje k rozmláceným dveřím. Otevřela je a vyšla na chodbu.

„Danny!“ zavolala a zkroutila se bolestí v prsou. „Pane Halloranne! Je tu někdo? Je tu vůbec někdo?“

Výtah se znovu rozjel a zastavil. Slyšela kovové zarachocení odsunutých dveří a pak se jí zazdálo, že uslyšela hlas. Ale mohlo se jí to opravdu jen zdát. Vítr naříkal příliš hlasitě, než aby si mohla být jista, že slyšela nějaký hlas.

Opírala se o zeď a pomalu se dosunula na roh krátké chodbičky. Už málem zahnula do hlavní chodby, když ji zarazil výkřik, který se nesl schodištěm a výtahovou šachtou:

„Danny! Pojď sem, ty hajzle. Pojď sem a chovej se jako chlap!“

Jack. Ve druhém nebo ve třetím patře. A hledá Dannyho.

Vyšla za roh a zakopla, málem upadla. Dech se jí zarazil v hrdle. Slyšela, jak něco (někdo?) žuchlo téměř až nahoře na schodišti. Přidala do kroku a zaúpěla pokaždé, když došlápla na zraněnou nohu. Byl to muž, jak viděla, a když se přiblížila ještě víc, pochopila to bzučení motoru.

Byl to pan Hallorann. Tak nakonec přijel.

Klekla si vedle něj a začala se nesouvisle modlit, aby nebyl mrtvý. Krvácel z nosu a krev mu vytékala i z úst. Jednu stranu obličeje měl zarudlou a napuchlou. Ale dýchal, bohudíky dýchal. Dlouhé, chraplavé vzdechy jím otřásaly.

Když se na něj Wendy podívala blíž, oči se jí rozšířily překvapením. Jeden rukáv bundy byl zčernalý ožehnutím. A po straně roztržený. Měl krev ve vlasech a povrchové, ale ošklivě vypadající škrábnutí na zátylku.

(Panebože, co se mu stalo?)

„Danny!“ zařval chraplavý, nedůtklivý hlas shora. „Pojď sem, sakra!“

Teď však nebyl čas o tom přemýšlet. Začala Hallorannem třást, až se jí zkroutil obličej žhnoucí od bolesti v žebrech. Cítila, jak má pohmožděnou stranu hrudníku horkou a tuhou a naběhlou.

(Co když mi propichují plíce, vždycky když se pohnu?)

S tím se však nedalo nic dělat. Kdyby Jack našel Dannyho, zabil by ho, umlátil by ho k smrti palicí, stejně jako se pokoušel umlátit ji.

A tak třásla Hallorannem a pak ho začala jemně poplácávat po nezraněné tváři.

„Proberte se,“ řekla. „Pane Halloranne, musíte se probrat. Prosím… prosím…“

Shora sem doléhaly neúnavné údery palice, jak Jack Torrance hledal svého syna.

Danny stál zády opřený o dveře a díval se doprava, kde chodbička ústila do hlavní chodby. Neustávající, nepravidelné dunění palice o zeď bylo stále hlasitější. Ta věc, která šla po něm, křičela a vyla a klela. Sen a skutečnost splynuly v jedno.

Zahnulo to za roh.

Dannymu se svým způsobem ulevilo. Nebyl to jeho otec. Maska tváře i těla byla rozpáraná a potrhaná a působila parodicky. To nebyl jeho tatínek, tenhle protagonista hrůzného sobotního představení, který tu koulí očima, s nahrbenými ztěžklými rameny a zakrvácenou košilí. Tohle nebyl jeho tatínek.

„Už tě mám,“ zafunělo to a otřelo si to rty roztřesenou rukou. „Teď poznáš, kdo je tady pánem. Uvidíš. Tebe nechtějí. Chtějí mě. Mě! Mě!“

Máchl otlučenou palicí, jejíž hlava byla beztvará a rozštípána nesčetnými údery. Narazila na zeď a vysekla okrouhlou díru v hedvábné tapetě. Objevil se obláček omítkového prachu. To stvoření se začalo šklebit.

„Uvidíme, jestli na mě teď dokážeš vytáhnout některé z těch tvých fantastických kouzel,“ bručelo to. „Já nejsem včerejší, chlapče. Nespadl jsem z fůry se senem. Musím na tobě splnit svou otcovskou povinnost, hošánku.“

Danny řekl: „Vy nejste můj tatínek.“

Zarazilo se to. Na chvíli to dokonce znejistělo, jako by si to nebylo jisto, kdo nebo co ve skutečnosti je. Pak to znovu vykročilo. Palice proťala vzduch a dopadla na dveře, které zaduněly.

„Jsi lhář,“ řeklo to. „Kdo bych asi byl? Mám dvě mateřský znamínka, vyboulenej pupek, a dokonce

svýho ptáka, chlapče. Zeptej se na něj maminky."

„Jste jenom maska," řekl Danny. „Nejste opravdickej. A hotel vás využívá jen proto, že nejste tak mrtvý jako ti ostatní. Ale až to s vámi skončí, nebudete vůbec nikdo. Já se vás nebojím."

„To se ještě uvidí!" zavylo to. Palice zasvištěla vzduchem a dopadla na koberec mezi Dannyho nohama. Danny neuhnul. „Ty sis o mně vymejšlel různý věci! Spřáhl ses s ní! Intrikoval jsi proti mě! A podváděl jsi! Opsal jsi tu závěrečnou písemku!" Zpod naježených obočí na něj civěly žhnoucí oči. Měly šílený a úskočný výraz. „Já to taky najdu. Je to někde ve sklepě. Já to najdu. Slíbili mi, že si můžu prohlídnout, co chci." Znovu to zdvihlo palici.

„Ano, oni slibují," řekl Danny, „ale lžou."

Palice zaváhala na vrcholu své dráhy.

Hallorann začal přicházet k sobě, ale to už ho Wendy přestala plácat po tváři. Před chvílí k ní výtahovou šachtou dolehla slova A podváděl jsi! Opsal jsi tu závěrečnou písemku! Sotva je slyšela přes skučení větru. Přicházela odněkud z hlubin západního křídla. Byla si téměř jistá, že ze třetího patra. Byla si také jistá, že Jack – nebo to, co na sebe vzalo Jackovu podobu – našel Dannyho. Teď už s Hallorannem nemohli dělat vůbec nic.

„Panebože, doktore," zamumlala. Z očí jí vytryskly slzy.

„Ten parchant mi zlomil čelist," řekl ztěžka Hallorann. „Ta moje hlava…" Namáhavě se posadil. Pravé oko mu rychle rudlo a bylo téměř zavřené otokem. Přesto však Wendy poznal.

„Paní Torrancová –"

„Pšt," řekla.

„Kde je chlapec, paní Torrancová?"

„Ve třetím patře," odpověděla. „Se svým otcem."

„Lžou," řekl Danny znovu. Něco se dotklo jeho mysli, problesklo jí jako meteor, příliš rychle a příliš jasně, než aby se to dalo zachytit. Zůstal jen chvost myšlenky

(je to někde dole ve sklepě)

(vzpomeneš si na co tvůj otec zapomněl)

„Takhle… takhle se svým otcem mluvit nebudeš," řeklo to ochraptěle. Palice se zachvěla a padla dolů. „Jen si to děláš horší. Ten tvůj… tvůj trest. Horší." Opile se to zapotácelo a zahledělo se to na něj s plačtivou sebelítostí, která se začala měnit v nenávist. Palice se znovu zdvihla.

„Vy nejste můj tatínek," opakoval Danny. „A jestli ve vás zbyl kousek z mého tatínka, tak ví, že mu lžou. Všechno je to lež a podvod. Jako ty plněné kostky, které mi dal tatínek o posledních vánocích do punčochy, jako ty dárkové balíčky, které dávají do výkladů. Tatínek o nich říká, že v nich nic není, žádné dárečky, nic. Jsou to jen prázdné krabice. Jen tak na parádu, jak říká tatínek. Vy nejste můj tatínek. Vy jste to. Jste hotel. A až dostanete, co chcete, tatínkovi nic nedáte, protože jste sobecký. A můj tatínek to ví. Museli jste ho opít, jinak byste ho nedostali, vy lháři."

„Ty lžeš! To ty lžeš!" vykřiklo to slabě. Palice se váhavě vznášela ve vzduchu.

„Tak mě udeřte. Stejně ode mě nikdy nedostanete, co chcete."

Obličej před ním se změnil. Nedalo se přesně říct, jak se změnil; rysy mu nepovolily a nerozplizly. Tělo se mírně chvělo a zakrvácené ruce se otvíraly jako porouchané čelisti nějakého stroje. Palice z nich vypadla a zaduněla o zem. To bylo všechno. Najednou tu však před ním stál jeho tatínek a díval se na něj ve smrtelných křečích pohledem tak nekonečně smutným, že Dannymu vzplálo srdce v hrudi. Koutky úst mu rozechvěle povisly.

„Doktore," řekl Jack Torrance. „Uteč. Rychle. A pamatuj si, že tě mám strašně rád."

„Ne,"řekl Danny.

„Danny, proboha –"

„Ne," řekl Danny. Vzal jednu otcovu zakrvácenou ruku a políbil ji. „Už je skoro po všem."

Hallorann se opřel zády o zeď a sunul se nahoru, až se postavil. Dívali se s Wendy na sebe jako dva zmámení pacienti přeživší vybombardování nemocnice.

„Musíme se tam dostat," řekl. „Musíme mu pomoct."

Z její bledé tváře na něj hleděly uštvané oči. „Je pozdě," řekla. „Teď už si může pomoct jen sám."

Uplynula minuta, uplynuly dvě minuty. Slyšeli to nad sebou zařvat, ne už vztekle nebo vítězně, ale ve

smrtelné hrůze.

„Pane Bože," zašeptal Hallorann. „Co se to tam děje?"

„Nevím," řekla.

„Zabilo ho to?"

„Já nevím."

Výtah se rozjel dolů. Uvnitř se vezla řvoucí, běsnící věc.

Danny stál bez pohnutí. Před Overlookem nebylo kam utéct. Uvědomil si to náhle, plně, bolestně. Poprvé v životě měl dospělé myšlení, dospělý pocit, naplno chápal zlobu tohoto místa – a zaplavil ho smutek:

(Maminka s tatínkem mi nemůžou pomoct a jsem na všechno sám.)

„Jdi pryč," řekl zakrvácenému cizinci před sebou. „Jdi. Zmiz odsud."

Sklonilo se to a ukázalo nůž v zádech. Jeho ruce znovu sevřely palici, ale místo na Dannyho to zamířilo palicí na sebe.

Danny se zachvěl porozuměním.

Palice se začala zdvihat a dopadat. Poslední podobnost s Jackem Torrancem zmizela. Ta věc odtančila chodbou v děsivé šouravé polce, jejíž odporný rytmus udávala neúnavně dopadající palice. Krev cákala na hedvábné tapety. Úlomky kostí létaly vzduchem jako klávesy z rozbitého piána. Nedalo se říct, jak dlouho to trvalo. Ale když se to znovu podívalo na Dannyho, jeho otec už byl nenávratně pryč. Z obličeje tomu zbyla jen podivná pohyblivá masa, jako by se mnoho tváří neurčitě slilo v jednu. Danny poznal ženu z dvěstěsedmnáctky, psího muže, vyhladovělého chlapce z betonové skruže.

„Tak se teda odmaskujte," zašeptalo to. „Už žádné odklady."

Palice dopadla naposledy. Dannyho uši zahltil tikot.

„Chceš ještě něco říct?" zeptalo se to. „Určitě nechceš utéct? Nechceš si snad zahrát na babu? Máme spoustu času, vždyť víš. Celou věčnost. Nebo s tím skoncujem? To by taky šlo. Koneckonců, chybí nám společnost."

Z úšklebku vytlučených zubů čišela chtivost.

Znovu se mu to začalo vracet. Na co zapomněl jeho otec.

Náhle se vítězně rozzářil; ta věc to uviděla a zmateně zaváhala.

„Kotel!" vykřikl Danny „Od rána u něj nikdo nebyl! Tlak stoupá! Vybouchne to!"

Ve výrazu té rozmlácené věci před ním se objevilo groteskní zděšení z rozbřeskujícího uvědomění. Sevřené pěsti povolily a palice neškodně dopadla na černomodrý koberec.

„Kotel!" vykřiklo to. „To ne! To nedovolím! To určitě ne! Ne! Ty zatracenej hajzle mrňavej! To teda ne! Ououou –"

„Vybouchne to!" vykřikl Danny zběsile. Začal strkat a bušit pěstičkami do té znetvořené věci před sebou. „Každou chvíli! A vy to víte! Ten kotel, tatínek zapomněl na kotel! A vy jste na něj taky zapomněli!"

„Ne, to se nesmí stát, to se nemůže stát, ty špinavej hajzle, já ti dám tvou medicínu, do poslední kapky, to ne, to se nesmí –"

Najednou se to otočilo a klopýtalo to pryč. Na okamžik to vrhlo stín na zeď, ten se však vzápětí rozplynul a zmizel. Jako omšelé fábory se za tím táhly výkřiky.

O chvíli později se rozjel výtah.

Náhle na něj dolehlo osvícení

(maminka pan Hallorann pro přátele Dick jsou spolu a naživu musí se dostat ven tady to vybouchne vylítne to do povětří)

silou náhlého a žhnoucího východu slunce a on se rozeběhl. Jednou nohou odkopl v běhu zakrvácenou roqueovou palici. Nevšímal si toho.

S pláčem utíkal ke schodišti.

Museli se dostat ven.

56 – VÝBUCH

Hallorann si nikdy později nedokázal vzpomenout na přesný sled událostí. Pamatoval si, že výtah jel dolů a minul je bez zastavení a že něco bylo uvnitř. Ani se nepokusil podívat se na to kosočtverečným

okénkem, protože to vydávalo nelidské zvuky. Za chvíli se na schodech ozvaly rychlé kroky. Wendy Torrancová se k němu nejprve přitulila, ale pak vrávoravě vykročila.

„Danny! Danny! Díky Bohu! Díky Bohu!“

Popadla ho do náruče a zaúpěla radostí i bolestí.

(Danny.)

Danny pohlédl z matčiny náruče na Halloranna, a ten viděl, jak se chlapec změnil. Měl bledý, ztrápený obličej a oči temné a bezedné. Byl celý pohublý. Když se tak na ně na oba zahleděl, Hallorann usoudil, že matka vypadá mladší, přestože je tak zubožená.

(Dicku-musíme jít-utíkat-tady to)

Výjev Overlooku s plameny šlehajícími ze střechy. Cihly padají do sněhu. Hasičské houkačky… i když se sem před koncem března žádné hasičské auto nedostane. Nejvíc ze všeho však Dannyho myšlenky sugerovaly naléhavost útěku, vyvolávaly pocit, že k výbuchu může dojít každou chvíli.

„Dobře,“ řekl Hallorann. Vykročil k nim a nejdřív měl pocit, že plave hluboko pod vodou. Měl narušenou rovnováhu a pravé oko se odmítalo zaostřit. Z čelisti mu vystřelovala silná pulsující bolest nahoru ke spánku i dolů ke krku a měl pocit, že místo tváře má hlávku zelí. Chlapcovo naléhání ho však nutilo k chůzi, která už teď nebyla tak obtížná.

„Dobře?“ zeptala se Wendy. Podívala se z Halloranna na svého syna a znovu na Halloranna. „Co tím myslíte?“

„Že musíme jít,“ řekl Hallorann.

„Nejsem oblečená… šaty mám…“

Danny se jí v tu chvíli vymkl z náruče a rozběhl se chodbou. Dívala se za ním, a když zmizel za rohem, obrátila se znovu k Hallorannovi. „Co když se vrátí?“

„Váš manžel?“

„To není Jack,“ řekla tiše. „Jack je mrtvý. Tohle místo ho zabilo. Tohle proklaté místo.“ Praštila pěstí do zdi a vykřikla bolestí, která jí projela pořezanými prsty. „Jedná se o kotel, ne?“

„Ano, madam. Danny říká, že vybouchne.“

„Tak dobře.“ Z těch slov zazněla rozhodnost. „Jen nevím, jestli dokážu sestoupit z těch schodů. Moje žebra… zlomil mi žebra. A taky něco v zádech. Hrozně to bolí.“

„Dokážete to,“ řekl Hallorann. „Společně to dokážeme.“ Náhle si však vzpomněl na keřová zvířata a zamyslel se nad tím, co by měli udělat, kdyby zvířata střežila východ.

Vtom už se vracel Danny. Nesl Wendyiny boty a kabát a rukavice a také svůj kabát a rukavice.

„Danny,“ řekla. „Boty.“

„Už není čas,“ odpověděl. Zoufale se na ně zahleděl. Pak se podíval na Dicka a Hallorannova mysl se upjala k představě hodin pod skleněným poklopem, hodin ve společenském sále, které hotelu věnoval v devětačtyřicátém nějaký švýcarský diplomat. Ručičky hodin ukazovaly minutu před půlnocí.

„Pane Bože,“ řekl Hallorann. „Pane Bože.“

Objal Wendy v pase a zdvihl ji. Druhou rukou zdvihl Dannyho a rozběhl se po schodech.

Wendy vykřikla bolestí, když jí stiskl pochroumaná žebra, a zároveň jí něco povolilo v zádech. Hallorann však nezpomalil. Držel je a pádil po schodech. Jedno oko měl v zoufalství vykulené, z druhého zbyla škvíra. Vypadal jako jednooký pirát, který unáší rukojmí, aby za ně později získal výkupné.

Náhle na něj přišlo osvícení a on pochopil, co Danny myslel, když říkal, že je příliš pozdě. Cítil, jak se kotel ve sklepě chystá explodovat a vyrvat vnitřnosti z téhle příšerné budovy.

Rozběhl se ještě rychleji. Tryskem přelétl halu k dvojitým dveřím.

Spěchalo to sklepem, až se to ocitlo v mdlém světle jediné žárovky, která žlutě osvětlovala kotelnu. Slintalo to strachy. Už to bylo tak blízko, tak blizoučko k získání chlapce a jeho pozoruhodné síly. Teď nesmí prohrát. K tomuhle nesmí dojít. Nejdřív uvolní tlak v kotli a pak tvrdě potrestá toho kluka.

„To se nesmí stát!“ vykřiklo to. „To ne, to se nesmí stát!“

Doklopýtalo to ke kotli, jehož válec byl do poloviny rozžhavený doruda. Kotel supěl a rachotil a syčel parou unikající do všech stran jako obrovité varhany s parními píšťalami. Ručička tlakoměru byla na konci číselníku.

„Ne, k tomu přece nemůže dojít!“ vykřikl ředitel-správce.

Položilo to Jackovy ruce na ventil, lhostejné k puchu spáleného masa od rozžhaveného kohoutu, který se do dlaní zabořil jak do bahna.

Kohout povolil a ta věc jej s vítězným výkřikem naplno otevřela. Ozvalo se mohutné zaburácení unikající páry, ouvertura k dračímu koncertu. Než však pára stačila pohltit tlakoměr, ručička viditelně klesla.

„VYHRÁL JSEM!“ vykřiklo to. Začalo to ztřeštěně poskakovat v horké a všepohlcující páře, mávajíc nad hlavou planoucíma rukama.

„NENÍ POZDĚ! ZVÍTĚZIL JSEM! NENÍ POZDĚ! NENÍ POZDĚ! NENÍ -“

Slova se změnila v triumfální výkřik, který byl pohlcen ohlušujícím výbuchem hotelového kotle.

Hallorann se vyřítil dvojitými dveřmi s oběma v náručí a proběhl uličkou proházenou v obrovské závěji na terasu. Zřetelně viděl keřová zvířata, zřetelněji než předtím, a ve chvíli, když si uvědomil, že se naplnily jeho nejhorší obavy, že zvířata jsou mezi terasou a sněžným skútrem, hotel explodoval. Zdálo se mu, že se to udalo všechno najednou, ačkoliv později si uvědomil, že to tak být nemohlo.

Slyšel nevýrazný výbuch, zvuk jediného nízkého, zahlcujícího tónu

(HUMMMMMMMMM-)

a pak do nich téměř jemně narazila vlna horkého vzduchu, která je všechny tři smetla z terasy. Když letěli vzduchem, bleskla Hallorannovi hlavou zmatená myšlenka.

(takhle se musí cítit superman)

Ztratil je, než dopadl do měkké náruče sněhu. Sníh se mu dostal pod košili a do nosu a on si matně uvědomoval, že příjemně chladí jeho zraněnou tvář.

Vyškrábal se ze závěje a v tu chvíli nemyslel ani na keřová zvířata, ani na Wendy Torrancovou, ani na chlapce. Převalil se na záda, aby viděl hotel umírat.

Okna Overlooku se třištila. Ve společenském sále zapraskal poklop hodin, rozpůlil se a spadl na podlahu. Hodiny přestaly tikat: ozubená kolečka a hřídelky a setrvačník znehybněly. Hodiny pod nánosem prachu vydaly šepotavý vzdech. V pokoji číslo 217 se vana náhle rozpadla vedví a na podlaze se utvořila loužička zelenkavé, nechutně páchnoucí vody. V prezidentském apartmá náhle vzplály tapety. Lítačky baru Colorado se vymkly z pantů a spadly na podlahu jídelny. Za obloukem ve sklepě chytly hromady starých papírů a syčivě se rozlétaly. Vařící voda se převalila přes plameny, ale neuhasila je. Zavířily a zčernaly jako podzimní listí pod vosím hnízdem. Kotel vybuchl a prorazil sklepní stropy. Stropní trámy praštěly jak kosti dinosaura. Plynový hořák, který roztápěl kotel, se odpojil a vychrlil hučící plamenný sloup rozervanou podlahou haly. Vzápětí vzplál koberec na schodech. Plameny spěšně skákaly nahoru jako zvěstovatelé hrůzných zpráv. Odevšad se ozývala ničivá kanonáda výbuchů. Lustr v jídelně, metráková křišťálová bomba, spadl s třištivým rachotem a rozházel stoly všemi směry. Plameny v oblacích dýmu vyšlehávaly ze všech pěti komínů Overlooku.

(Ne! Nesmí! Nesmí! NESMÍ!)

Vykřiklo to; vykřiklo to, ale tentokrát bezhlase. Ten výkřik byl jen výrazem paniky a odsudku a zatracení ve vlastních uších, rozplynul se, ztráceje myšlenku a vůli, jejichž švy se rozpadly, ten výkřik hledal a nenacházel, unikal, unikal ven, vzlétal, odlétal do prázdnoty, nicoty, rozpadu.

Bylo po večírku.

57 – ODJEZD

Hřmot otřásal celým průčelím hotelu. Skla vypadávala z oken a cinkala na sněhu jak nevybroušené diamanty. Keřový pes, který se přibližoval k Dannymu a jeho matce, před tím řinkotem ucouvl. Na ústupu sklopil zelené, stíny mramorované uši a stáhl ocas mezi nohy, které mu ve strachu podklesly. Hallorann ho v mysli slyšel ustrašeně kňučet. Do toho se mu mísilo vyděšené kňourání lvů. Vyškrábal se na nohy, aby pomohl ostatním dvěma, a vtom uviděl další zvířecí výjev, hrůznější než ostatní. Keřový králík, stále pokrytý sněhem, se cpal do plotu na vzdáleném konci hřiště a ocelové pletivo vyzvánělo jakousi děsivou hudbou, která zněla jako přízračná citera. I ze svého místa slyšel praskání hustých větviček, které se lámaly v králíkově těle jako kosti.

„Dicku! Dicku!“ vykřikl Danny. Pokoušel se podpírat svou matku, aby se dostala k sněžnému skútru. Šaty, které pro ně nesl, byly rozházené mezi místem, kam spadli, a jejich nynějším stanovištěm. Hallorann si náhle uvědomil, že žena je stále v noční košili, Danny nemá kabát a je dvanáct pod nulou.

(panebože vždyť ona je bosá)

Prodral se sněhem zpět k jejímu kabátu, sebral jej spolu s botami, Dannyho kabátem a rukavicemi. Pak se rozběhl k nim a musel bojovat se sněhem, který mu místy dosahoval téměř po pás.

Wendy byla příšerně bledá a krev po straně jejího krku teď začínala mrznout.

„Já už nemůžu," mumlala. Byla téměř v bezvědomí. „Ne, já… nemůžu. Promiňte."

Danny se prosebně zahleděl na Halloranna.

„To bude dobrý," řekl Hallorann a znovu ji objal kolem pasu. „Jdeme."

Podařilo se jim dojít k místu, kde se sněžný skútr otočil a zůstal stát. Hallorann posadil Wendy na sedadlo spolujezdce a navlékl jí kabát. Zdvihl jí nohy – byly studené, ale ne ještě zmrzlé, a třel je chvíli Dannyho kabátem, než jí obul boty. Wendy byla v obličeji alabastrově bílá, měla přivřené oči, ale za chvíli se začala chvět. Hallorann si pomyslel, že je to dobré znamení. Za jejich zády otřásly hotelem tři výbuchy. Oranžové plameny rozsvítily sníh.

Danny přiblížil ústa k Hallorannovu uchu a něco zakřičel.

„Cože?"

„Říkal jsem, jestli budete potřebovat tohle."

Chlapec ukazoval na červený kanystr, který byl našikmo zabořený ve sněhu.

„To si myslím."

Hallorann vzal kanystr a zatřepal jím. Benzín v něm ještě byl, i když se nedalo říct kolik. Připásal kanystr na zadek skútru, ale musel to zkusit několikrát, než se mu to podařilo, protože měl úplně ztuhlé prsty. Poprvé si uvědomil, že ztratil Cottrellovy palčáky.

(jakmile se dostanu dolů řeknu sestře aby ti upletla dvanáct párů Howie)

„Nasedni si!" zakřičel Hallorann na chlapce.

„Vždyť zmrzneme!" odpověděl mu Danny.

„Musíme objet hotel a dostat se ke kůlně s nářadím! Něco tam najdeme… přikrývky… a tak. Sedni si za mámu!"

Danny nasedl a Hallorann otočil hlavu, aby mohl zakřičet na Wendy.

„Paní Torrancová! Držte se mě! Rozumíte? Pořádně se držte!"

Objala ho a opřela si tvář o jeho záda. Hallorann nastartoval skútr a jemně otočil plynem, aby se plynule rozjeli. Wendy neměla skoro žádnou sílu, a kdyby se pustila a sklouzla dozadu, vezme s sebou i chlapce.

Rozjeli se. Hallorann otočil skútr a podél hotelu zamířili na západ. Pak Hallorann udělal velký kruh a zamířil ke kůlně.

Jednu chvíli měli jasný výhled do haly Overlooku. Plynový plamen, který šlehal rozbitou podlahou, byl jako obrovská dortová svíčka, břeskně žlutý uprostřed a modrý na mihotavých okrajích. Zatím se zdálo, že jen svítí, ale neničí. Viděli recepční pult se stříbrným zvonkem, obtisky na úvěrové karty, staromódní zdobenou pokladnu, židle s vysokými opěradly, žíněné podnožky. Danny viděl malou pohovku u krbu, kde seděly tři jeptišky, když oni přijeli – v zavírací den. Jenže ten pravý zavírací den byl právě teď.

Pak jim výhled zastínila závěj na terase. Za chvíli už jeli podél západní stěny hotelu. Světla bylo tolik, že ani nepotřebovali reflektor skútru. Teď už hořela i horní patra hotelu a plameny šlehaly z oken. Bílá omítka začala černat a opadávat. Okenice, které zakrývaly panoramatické okno prezidentského apartmá – ty okenice, které Jack podle pokynů tak pečlivě upevnil v polovině října – teď volně visely jako planoucí pochodně a odkrývaly hlubokou a otřesenou temnotu, která za nimi zela jako bezzubá ústa v tichém smrtelném třasu.

Wendy si přitiskla tvář na Hallorannova záda, aby se chránila před větrem, a stejně tak Danny přitiskl tvář k jejím zádům, takže ten konečný výjev viděl jen Hallorann, a ten o něm nikdy nepromluvil. Zdálo se mu, že z okna prezidentského apartmá vylétá něco obrovského a temného a na sněhu za tím zůstává zčernalá stopa. Na okamžik mu to připomnělo obrovského odporného rejnoka, ale pak to uchopil vítr a roztrhal jako veliký černý papír. Útržky se slily v kouřový vír a za chvíli to bylo pryč, jako by to nikdy neexistovalo. Ale v těch několika vteřinách, kdy to temně vířilo a tančilo jako negativní světelné skvrnky, si vzpomněl na něco z dětství… na něco, co se stalo před padesáti, možná více lety.

Se svým bratrem objevili severně od jejich farmy obrovské sršní hnízdo. Bylo přilepené mezi zemí a

kmenem stromu poraženého bleskem. Bratr měl za stuhou na klobouku ještě od čtvrtého července schovanou rozbušku. Zapálil ji a hodil na hnízdo. Ozval se výbuch a zároveň zlostný, stupňující se bzukot – jako slabý výkřik – z vosího hnízda. Utíkali, jako by měli v patách démony. Hallorann si myslel, že to svým způsobem démoni byli. A když se ohlédl přes rameno, stejně jako se ohlédl teď, uviděl tehdy obrovský temný oblak sršňů vznášející se v horkém vzduchu, vířící, rozdělující se a hledající nepřítele, který zničil jejich domov – jediný roj s hromadnou inteligencí – aby jej mohli ubodat k smrti.

Pak se ta věc na obloze rozplynula a mohl to být jen kouř nebo nějaký poletující cár tapety, a byl tu jen Overlook, planoucí hranice ve řvoucím chřtánu noci.

Klíč od zámku ke kůlně měl Hallorann ve svém svazku, ale viděl, že ho nebude potřebovat. Dveře byly pootevřené a odemčený zámek visel z petlice.

„Já tam nemůžu jít," zašeptal Danny.

„To je v pořádku. Zůstaneš tady s maminkou. Kdysi tam bejvala hromada starých koňských houní. Nejspíš už jsou prožraný od molů, ale pořád lepší, než zmrznout. Paní Torrancová, jste tu ještě s námi?"

„Já nevím," odpověděla bezbarvým hlasem. „Asi ano."

„To je dobře. Jsem za vteřinku zpátky."

„Přijel co nejrychleji," zašeptal Danny. „Prosím tě."

Hallorann přikývl. Namířil reflektor skútru na dveře a brodil se sněhem ke kůlně. Před sebe vrhal dlouhý stín. Otevřel dveře kůlny dokořán a vešel dovnitř. Koňské houně byly stále v rohu, vedle roqueové soupravy. Vzal čtyři – páchly trouchnivinou a starobou a moli si na nich nepochybně smlsli – ale pak se zarazil.

Jedna roqueová palice chyběla.

(Tak tímhle mě praštil?)

Na tom přece nezáleželo, čím ho praštil, ne? Přesto se dotkl prsty tváře a ohmatal si obrovský otok. Šestisetdolarová zubařská práce zničená jediným úderem. Ale nakonec (třeba mě nepraštil tou chybějící palicí. Třeba se ztratila. Nebo ji někdo ukradl. Nebo si ji někdo vzal na památku. Nakonec) na tom taky nezáleželo. Příští léto si tady už nikdo roque nezahraje. Ani žádné další léto v dohledné budoucnosti.

Ne, na tom skutečně nezáleželo. Jen ho ten pohled na sadu s jednou chybějící palicí tak nějak přitahoval. Přistihl se, že myslí na zvuk úderu palice na dřevěnou kouli. Nádherný letní zvuk. Koule (kost. krev.) rachotí po štěrku. Představa (kost. krev.) ledového čaje, swingu na terase, dam v bílých slamácích, bzučení komárů a (zlí malí kluci, co nedodržují pravidla) tohle všechno. Jistě. Hezká hra. Trochu nestylová, ale… hezká.

„Dicku?" Hlas byl tichý, úpěnlivý a náhle dost nepříjemný. „Jsi v pořádku, Dicku? Pojd ven. Prosím!"

(„Vylezte ven, negři, když vás volá pán.")

Jeho ruka se sevřela kolem rukojeti jedné palice. Ten dotyk byl příjemný.

(Šetři rákosku, znič dítě.)

Oči se mu zamžily mihotavou, ohněm pableskující tmou. Vážně, to by jim oběma prospělo. Ona byla nadranc… měla bolesti… a byla to hlavně

(jedině)

vina toho zatraceného kluka. Vlastního tátu tam nechal uhořet. Když se tak člověk nad tím zamyslí, byla to skoro vražda. Otcovražda se tomu říká. Hodně odporný zločin.

„Pane Halloranne?" Její hlas byl tichý, slabý, plačtivý. Moc se mu nelíbil.

„Dicku!" Kluk už brečel strachy.

Hallorann vytáhl palici ze stojanu a obrátil se proti bílému světlu z reflektoru. Nerovnoměrně šoupal nohama po prkenné podlaze kůlny, jako mechanická hračka, kterou někdo natáhl a uvedl do pohybu.

Náhle se zastavil a udiveně se podíval na palici. V hrůze si položil otázku, co to vlastně chtěl spáchat. Vraždu? Myslel na vraždu?

V dalším okamžiku mu celou mysl zaplnil zlostný, trochu zastrašující hlas:

(Udělej to! Udělej to, ty slabošskej posranej negre! Zab je! ZAB JE OBA!)

Zmocnil se ho tichý, vyděšený pláč. Odhodil palici za sebe. Dopadla do rohu, kde byly uloženy koňské houně. Její hlava se otočila k němu v nevyslovené výzvě.

Utekl.

Danny seděl na sedadle skútru a Wendy ho ochable přidržovala. Obličej měl lesklý slzami a třásl se jako v zimnici. Mezi cvakajícími zuby řekl: „Kde jsi byl? Měli jsme strašný strach."

„Tady je vážně z čeho mít strach," řekl Hallorann zamyšleně. „I když to tady shoří do základů, nikdo mě nedostane blíž než sto mil odsud. Do tohohle se zabalte, paní Torrancová. Pomůžu vám. Tobě taky, Danny. Předveď nám, jak vypadá správnej Arab."

Do dvou houní zabalil Wendy. Z jedné z nich jí vytvořil jakousi kapuci, aby měla chráněnou hlavu. Pak zabalil Dannyho tak, aby nespadl.

„A teď se pořádně držte," řekl. „Jde nám o život. Máme před sebou dlouhou cestu, ale to nejhorší už je za námi."

Objel kůlnu a zamířil k silnici. Overlook byl jediná pochodeň planoucí k obloze. V jeho stěnách byly ohněm vyhlodány velké díry a uvnitř panovalo rudé peklo, zuřící a ničivé. Roztálý sníh proudil zčernalými okapy v kouřících vodopádech.

Přejeli přední trávník. Cestu měli dobře osvětlenou. Sněhové závěje šarlatově žhnuly.

„Podívejte!" vykřikl Danny, když Hallorann zpomalil před brankou. Ukazoval ke hřišti.

Keřová zvířata byla v původních postojích, ale byla holá, zčernalá, ožehnutá. Změť mrtvých větví v záři ohně, listí spadané kolem nohou jako odumřelé okvětní lístky.

„Je po nich!" vykřikl Danny hystericky vítězným hlasem. „Po nich! Je po nich!"

„Pšt," řekla Wendy. „Uklidni se, miláčku. Všechno je v pořádku."

„Hej, doktore," řekl Hallorann. „Odpíchnem to někam do teplých krajů. Jsi připravenej?"

„Jo," zašeptal Danny. „Jsem připravenej už dlouho."

Hallorann se protáhl se skútrem pootevřenou brankou. Za chvíli už byli na silnici a mířili k Sidewinderu. Zvuk motoru postupně zanikl v neúnavném řevu větru, který za nimi rachotil ve větvích vypelichaných keřových zvířat a vydával hluboký, skličující hřmot. Oheň zuřil a ničil. Chvíli poté, co odezněl motor skútru, vzplála střecha Overlooku – nejdříve na západním křídle, pak na východním, a za pár vteřin na centrální budově. Do vyjící zimní noci se vyřítil oblak jisker a planoucích úlomků dřeva.

Vítr zanesl do kůlny s nářadím několik hořících šindelů.

Za chvíli byla kůlna v plamenech.

Do Sidewinderu jim chybělo ještě třicet kilometrů, když Hallorann zastavil, aby do nádrže skútru dolil benzín z kanystru. Měl velké obavy o Wendy Torrancovou, která chvílemi nevnímala. A do cíle to bylo ještě tak daleko.

„Dicku!" zavolal na něj Danny. Postavil se v sedadle a na něco ukazoval. „Podívej, Dicku! Tamhle!"

Přestalo sněžit a z roztrhaných mraků vykoukl stříbrný měsíc. Hluboko pod nimi, za četnými serpentýnami, se perlil řetěz světel. Vítr na chvíli ustal a Hallorann zaslechl vzdálený hluk sněhových pluhů.

Dojeli k nim za čtvrt hodiny. Pluhaři jim opatřili šaty, dali jim napít brandy a zavolali doktora Edmondse.

A dlouhá temnota byla pryč.

58 – EPILOG-LÉTO

Když Hallorann zkontroloval saláty, které udělal jeho pomocník, a spočinul očima na domácích dušených fazolích, které v tom týdnu podávali jako předkrm, odvázal si zástěru, pověsil ji na věšák a vyklouzl zadními dveřmi. Zbývalo mu asi tři čtvrtě hodiny, než se bude muset rychle pustit do večeře.

Hospoda se jmenovala U červeného šípu a byla hluboko v horách na západě státu Maine, padesát kilometrů od města Rangely. Je to dobrá štace, pomyslel si Hallorann. Práce není těžká, dost sype a zatím mu nikdo nevrátil žádné jídlo. Vůbec to není špatné, když se vezme do úvahy, že sezóna pomalu končí.

Vyšel z hospody k bazénu (nedovedl pochopit, proč se někdo koupe v bazénu, když je tak blízko jezero), přešel trávník, kde se čtyři lidé smáli u kroketu, a vystoupil na mírný hřeben. Rostly tu borovice, v jejichž korunách tiše ševelil vítr, který roznášel vůni jehličí a pryskyřice.

Na druhé straně kopce se ve stromoví nenápadně krčilo několik chat s výhledem na jezero. Nejhezčí z nich byla ta poslední, a právě tu Hallorann v dubnu najal pro dva lidi, když dostal tohle místo.

Žena seděla na verandě v houpacím křesle a držela knihu. Hallorann byl znovu překvapený změnou,

která se v ní udala. Částečně se týkala jejího strnulého, téměř formálního držení těla, které kontrastovalo s neformálním okolím – samozřejmě to bylo způsobeno krunýřem. Měla pohmožděnou páteř a tři zlomená žebra a nějaká vnitřní zranění. Páteř se hojila nejpomaleji, takže stále musela nosit krunýř. Ta změna však byla způsobena ještě něčím jiným. Vypadala starší a z tváře se jí téměř vytratil úsměv. Jak tam tak seděla nad knihou, Hallorann si uvědomil jakousi vážnost její krásy, kterou při jejich prvním setkání před devíti měsíci nepostřehl. Tehdy vypadala skoro jako dívenka. Teď měl před sebou ženu, lidskou bytost, která byla zavlečena na odvrácenou stranu Měsíce a vrátila se, schopna dát se dohromady. Jenže ty kousky její duše, pomyslel si Hallorann, už nikdy nebudou pasovat úplně stejně. Na tomhle světě už ne.

Uslyšela jeho kroky, vzhlédla k němu a zavřela knihu. „Dicku! Ahoj!“ Začala se zdvihat a po tváři jí přelétl nepatrný záchvěv bolesti.

„Ne, nevstávej,“ řekl. „Já si na žádný ceremoniály nepotrpím, když na sobě zrovna nemám bílou vázanku a frak.“

Usmála se na něj a on vystoupil po schodech a posadil se vedle ní.

„Jak to jde?“

„Docela dobře,“ odpověděl. „Večer musíš ochutnat garnáty po kreolsku. Budou ti šmakovat.“

„Platí.“

„Kde je Danny?“

„Tamhle dole,“ ukázala. Hallorann uviděl malou postavičku sedící na konci přístaviště. Měl džíny vyhrnuté po kolena a červeně pruhovanou košili. Na klidné vodě před ním se vznášel splávek. Danny občas navinul udici, zkontroloval splávek a háček s návnadou a znovu nahodil.

„Začíná bejt hezky opálenej,“ řekl Hallorann.

„To ano. Dohněda.“ Něžně se na syna podívala.

Hallorann vytáhl cigaretu, poklepal jí o krabičku a zapálil si. Kouř se líně plazil ve slunném odpoledni. „Co ty jeho sny?“

„Už je to lepší,“ řekla Wendy. „Tenhle týden měl jen jeden. Míval je každou noc, někdy dvakrát, i třikrát. Výbuchy. Keřová zvířata. A nejvíc ze všeho… vždyť víš.“

„Ano. Ale to se všechno spraví.“

Podívala se na něj.

„Vážně? Jen aby.“

Hallorann přikývl. „Přicházíte k sobě oba dva. Možná budete jiný, ale budete v pořádku. Nikdy už nebudete, co jste byli, ale to zas nemusí bejt tak špatný.“

Chvíli mlčeli a Wendy se trochu pohupovala v křesle, zatímco Hallorann si položil nohy na zábradlí a pokuřoval. Zdvihl se mírný větřík a odletěl svou tajnou cestou mezi stromy. Sotva načechral Wendy vlasy. Měla je krátce střižené.

„Rozhodla jsem se, že přijmu Alovu nabídku,“ řekla.

Hallorann přikývl. „Vypadá to na slušnou práci, která by tě mohla zajímat. Kdy chceš začít?“

„Hned po Svátku práce, začátkem září. Až odsud s Dannym odjedeme, vydáme se hned do Marylandu hledat nějaké bydlení. Víš přece, že mě přesvědčila ta propagační brožurka obchodní komory. Vypadá to jako hezké město, kde by mohlo vyrůstat dítě. A já bych ráda začala pracovat, než se nám podaří nějak výrazně načít Jackovu pojistku. Máme tam ještě přes čtyřicet tisíc dolarů. To bohatě stačí Dannymu na studia a ještě mu zbyde něco do začátku, pokud se mi podaří ty peníze dobře investovat.“

Hallorann přikývl. „A tvoje matka?“

Podívala se na něj a nucené se usmála. „Myslím, že Maryland je dost daleko.“

„Nezapomeneš na starý kamarády, že ne?“

„Danny by mě nenechal. Jdi se za ním podívat, čekal na to celý den.“

„To já taky.“ Postavil se a uvolnil si na zadku přilepené kalhoty. „Vy dva budete v pořádku,“ ujistil ji znovu. „Cejtíš to?“

Podívala se na něj a její úsměv byl tentokrát vřelejší. „Ano,“ řekla. Vzala si jeho ruku a políbila ji. „Někdy si myslím, že to cítím.“

„Tak garnáty po kreolsku," řekl a vykročil ke schodům. „Nezapomeň."

„Nezapomenu."

Šel po svažující se štěrkové cestičce, která vedla k přístavišti, a pak po omšelém prkenném molu, na jehož konci seděl Danny s nohama ponořenýma do čisté vody. Za ním se zrcadlilo jezero, jehož okraje zachycovaly odraz pobřežních borovic. Okolní kraj byl hornatý, ale hory byly staré, zakulacené a ohlazené časem. Hallorannovi se líbily.

„Berou?" zeptal se a posadil se vedle Dannyho. Zul si jednu botu, pak druhou. S povzdechem ponořil horké nohy do chladné vody.

„Moc ne, ale před chvilkou jsem měl záběr."

„Zítra ráno si půjčíme člun. Když chceš chytit pořádnou rybu k večeři, musíme jet doprostředka, chlapče. Tam se vyvalujou ty velký."

„Jak velký?"

Hallorann pokrčil rameny. „No… žraloci, velryby a tak."

„Tady nejsou žádný velryby!"

„Samozřejmě tu nejsou modrý velryby. Tyhlety dorůstaj sotva třiceti metrů. Jsou to růžový velryby."

„A jak se sem dostanou z moře?"

Hallorann položil ruku na chlapcovy nazrzlé vlasy a pocuchal mu je. „Připlavou sem proti proudu, hochu. Tak se sem dostanou."

„Fakt?"

„Fakt."

Chvíli mlčeli a pozorovali tichou hladinu jezera. Hallorann přemýšlel. Když se podíval na Dannyho, viděl, že má oči zalité slzami.

Objal ho jednou rukou. „Co to má znamenat?"

„Nic," zašeptal Danny.

„Chybí ti táta, viď?"

Danny přikývl. „Ty vždycky všechno víš." Jedna slza mu vyklouzla z koutku pravého oka a zvolna stékala po tváři.

„My před sebou přece nemůžeme mít žádný tajemství," řekl Hallorann. „Tak to prostě je."

Danny se podíval na svůj prut. „Někdy si myslím, že jsem to měl být já. Byla to moje vina. Všechno to byla moje vina."

„Nebudeš o tom mluvit před maminkou, že ne?"

„Ne. Ona na to chce úplně zapomenout. Já taky, ale –"

„Ale nemůžeš."

„Ne."

„Potřebuješ se vybrečet?"

Chlapec se pokusil odpovědět, ale místo toho jen vzlykl. Položil si hlavu na Hallorannovo rameno a plakal, až se mu slzy koulely po tvářích. Hallorann ho objímal a neříkal nic. Jako kluk bude muset ještě mockrát skrývat slzy, a bylo Dannyho štěstím, že byl ještě příliš mladý, než aby to dokázal. Slzy, které hojí, také pálí a deptají.

Když se Danny trochu utišil, Hallorann řekl: „Přes to se dostaneš. Teď si myslíš, že nejsi v pořádku, ale budeš. Jseš osví-"

„Já nechci!" vyhrkl Danny s hlasem stále poznamenaným slzami. „Chtěl bych, abych nebyl!"

„Ale jseš," řekl Hallorann tiše. „Je to prostě tak. Sám jsi to nemohl ovlivnit. Ale nejhorší máš za sebou. A teď to můžeš využívat, když si se mnou budeš chtít promluvit, až nastanou nějaký potíže. A kdyby nastaly nějaký veliký potíže, můžeš mě zavolat a já přijdu."

„I když budu v Marylandu?"

„I tak."

Chvíli mlčeli a pozorovali Dannyho splávek, který se pohupoval deset metrů od konce mola. Pak řekl Danny téměř neslyšně: „A budeš se mnou kamarádit?"

„Jak dlouho budeš chtít."

Chlapec se k němu přitiskl a Hallorann ho objal.

„Danny? Teď mě poslouchej. Tohleto ti řeknu jen jednou, a už nikdy. Jsou některý věci, který by se neměly povídat žádnýmu šestiletýmu klukovi na světě, ale způsob, jak by měly bejt věci zařízený, a způsob, jak ve skutečnosti jsou zařízený, si sotvakdy odpovídaj. Svět je krutej, Danny. Bezcitnej. Ne, že by nás nenáviděl, ale taky nás nemiluje. Na světě se dějou ošklivý věci, který nikdo nedokáže vysvětlit. Dobrý lidi umíraj v bolestech a nechávaj po sobě osamělý lidi, který je měli rádi. Někdy se zdá, že jen špatný lidi zůstávaj zdravý a daří se jim. Svět tě nemiluje, ale maminka ano a já taky. Jsi hodnej kluk. Truchlíš po tátovi, a když se ti zdá, že se z toho všeho, co se mu stalo, musíš vybrečet, někam se zašiješ nebo si vlezeš pod peřinu a brečíš, dokud to z tebe všecko nespadne. Takhle se má chovat hodnej syn. Ale ty se taky musíš dostat dál. To je tvoje povinnost v tomhle těžkým světě, zachovat si svý city, ale jít za každou cenu dál. Dát se do kupy a jít dál."

„Tak dobře," zašeptal Danny. „Příští léto se na tebe přijedu podívat, když budeš chtít… když ti to nebude vadit. Příští léto už mi bude sedm."

„A mně dvaašedesát. Přivítám tě tak bouřlivě, až ti mozek poleze ušima. Ale musíme prvně ukončit jedno léto, než se dostaneme k druhýmu."

„Tak jo." Podíval se na Halloranna. „Dicku?"

„Hmm?"

„Že ještě dlouho neumřeš?"

„Zatím o tom nepřemejšlím. Ty jo?"

„To ne, ale –"

„Máš záběr, synku." Ukázal na hladinu. Červenobílý splávek se potopil. Pak se vynořil a znovu šel pod vodu.

„A sakra," polkl Danny.

Wendy zrovna sešla dolů a postavila se za Dannyho. „Co je to?" zeptala se. „Štika?"

„Ne, madam," řekl Hallorann, „podle mě je to růžová velryba."

Konec prutu se ohnul. Danny přitáhl a ve slunci se na chvíli objevila dlouhá, duhově zbarvená ryba.

Danny usilovně navíjel a polykal.

„Pomoz mi, Dicku! Mám ji! Mám ji! Pomoz mi!"

Hallorann se zasmál. „Však si s ní poradíš sám, pidimuži. Nevím, jestli je to růžová velryba nebo pstruh, ale bude nám to stačit. Bude nám to tak akorát stačit."

Objal jednou rukou Dannyho kolem ramen a chlapec kousek po kousku navíjel. Wendy se posadila z druhé strany a tak tam seděli na konci mola, tři lidé v odpoledním slunci.